

**SKRIVENA
ISTINA
- ZABRANJENO
ZNANJE**

VRIJEME JE DA SAZNATE

dr. med. Steven M. Greer

O autoru

Steven M. Greer, dr. med., direktor je i utemeljitelj projekta 'Razotkrivanje' (*The Disclosure Project*). Također, bio je koordinator na svjetskoj razini potrage za alternativnim izvorima energije, posebno onima poznatima kao *over-unity* i uređaji nulte točke, s ciljem otkrivanja i razvijanja sustava koji će eliminirati potrebu za fosilnim gorivima. Dana 9. lipnja 2001. godine dr. Greer je predsjedavao tiskovnom konferencijom projekta *Disdosure* u Nacionalnom pres-klubu u Washingtonu. Više od dvadeset svjedoka iz vojske, državne uprave, obavještajne zajednice i različitih korporacija iznijelo je dojmljiva svjedočanstva o postojanju izvanzemaljskih oblika života koji posjećuju planet te o reprodukciji energetske i pogonske sustava zasnovanih na srušenim NLO-ima. Više od milijarde ljudi čulo je za tu konferenciju putem internetskog prijenosa i zatim putem medijskih izvještaja na *BBC-u*, *CNN-u*, *CNN Worldwidu*, *Voice of America*, u ruskoj *Pravdi*, preko kineskih medija te medijskih kuća diljem Latinske Amerike. Internetski prijenos pratilo je 250.000 ljudi - to je bio najveći internetski prijenos u povijesti Nacionalnog pres kluba (National Press Club). Dr. Greer je i uspješan pisac. Prije knjige memoara *SKRIVENA ISTINA - ZABRANJENO ZNANJE (Hidden Truth - Forbidden Knowledge)*, u kojoj iznosi priču o svom duhovnom putovanju i odnosu s izvanzemaljskim bićima, kao i svojim susretima sa snagama koje pokušavaju prikriti istinu o izvanzemaljcima i slobodnoj energiji, objavio je *Extraterrestrial Contact: The Evidence and Implications* 1999. godine i *Disdosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History* 2001. godine. Za više informacija od dr. Greeru i njegovom radu posjetite:

[http:// www.DisclosureProject.org](http://www.DisclosureProject.org)

odnosno

<http://www.SEASpower.com>.

Sadržaj

Uvod	6
Autorova napomena	9
Zahvale	10
Predgovor	11
<i>Prvo poglavlje: Malo vjerojatni glasnik</i>	15
<i>Drugo poglavlje: Ponovno na početku</i>	22
<i>Treće poglavlje: Iz sjene</i>	34
<i>Četvrto poglavlje: Božanski spoj</i>	40
<i>Peto poglavlje: Opraštanje i vjera</i>	43
<i>Šesto poglavlje: Neizrecivo jedinstvo</i>	47
<i>Sedmo poglavlje: Univerzalni mir</i>	54
<i>Osmo poglavlje: Potpuna preobrazba</i>	60
<i>Deveto poglavlje: Nekonvencionalno primanje informacija</i>	64
<i>Deseto poglavlje: Ton univerzuma</i>	72
<i>Jedanaesto poglavlje: Ponuda</i>	81
<i>Dvanaesto poglavlje: Zabezegnutosť</i>	85
<i>Trinaesto poglavlje: Istina neobičnija od fikcije</i>	90
<i>Četrnaesto poglavlje: Dezinformacije</i>	98
<i>Petnaesto poglavlje: Granica svjetlosti</i>	105
<i>Šesnaesto poglavlje: Krugovi moći</i>	111
<i>Sedamnaesto poglavlje: Izgubljene baštine</i>	119
<i>Osamnaesto poglavlje: Izvlačenja astralnog tijela</i>	128
<i>Devetnaesto poglavlje: »Uvijek smo s vama«</i>	133
<i>Dvadeseto poglavlje: Drukčiji dan</i>	144
<i>Dvadeset prvo poglavlje: Elektromagnetski prijenos</i>	153
<i>Dvadeset drugo poglavlje: Milijarda treperećih svjetala</i>	158
<i>Dvadeset treće poglavlje: Beskraj</i>	164
<i>Dvadeset četvrto poglavlje: Umjetnost insceniranja</i>	173
<i>Dvadeset peto poglavlje: Izvan kruga</i>	177
<i>Dvadeset šesto poglavlje: Nova era</i>	183
<i>Dvadeset sedmo poglavlje: Pravi kvantni, kozmički trenutak</i>	188

<i>Dvadeset osmo poglavlje: Rasplitanje matrice</i>	192
<i>Dvadeset deveto poglavlje: Iskazi svjedoka</i>	200
<i>Trideseto poglavlje: Čudovišta nekontrolirane moći</i>	215
<i>Trideset prvo poglavlje: Odvojenost crkve i države — mit</i>	222
<i>Trideset drugo poglavlje: Iza kulisa</i>	227
<i>Trideset treće poglavlje: Novi svijet - ako ga možete prihvatiti</i>	235
<i>Trideset četvrto poglavlje: Lijek za naš poremećaj</i>	242
<i>Trideset peto poglavlje: Vođena meditacija: Struktura svemira</i>	250
<i>Trideset šesto poglavlje: Bezgranični um</i>	257
<i>Trideset sedmo poglavlje: Kap i ocean su jedno</i>	260
<i>Trideset osmo poglavlje: Eterična percepcija</i>	267
<i>Trideset deveto poglavlje: Gradacije energije</i>	272
<i>Četrdeseto poglavlje: Međuzvezdana zajednica</i>	278
<i>Četrdeset prvo poglavlje: Fazni prijelaz</i>	285
<i>Četrdeset drugo poglavlje: Univerzalna duhovnost</i>	292
<i>Četrdeset treće poglavlje: Pristupanje svijesti</i>	299
<i>Četrdeset četvrto poglavlje: Nebeska kvaliteta</i>	302
<i>Četrdeset peto poglavlje: Generacija preobrazbe</i>	306
<i>Četrdeset šesto poglavlje: GRUPNA MEDITACIJA: Kontaktiranje izvanzemaljskih bića, Meditacija i molitva za zemlju</i>	308

*Ova knjiga posvećena je svoj našoj djeci
i uspostavljanju održive civilizacije na
Zemlji — životu u univerzalnom miru.*

Uvod

SKRIVENA ISTINA — ZABRANJENO ZNANJE

U travnju 2004. godine u našoj kući na selu u okrugu Albemarle, nedaleko od Monticella Thomasa Jeffersona, okupilo se oko dvadeset i pet ljudi. Svrha sastanka bila je da ja, tijekom tjedan dana, dam usmeni izvještaj o događajima iz svog života. Ova knjige je rezultat tog sastanka.

Da budem iskren, knjiga koju držite objavljena je uz dosta strepnje. Otkriva osobna iskustva i događaje koji se, otvoreno govoreći, čine nevjerojatnima. Čak je i iščitavanje transkripata snimljenih vrpce povremeno bilo bolno i emocionalno teško iskustvo. Također, znam koliko se toga može iskoristiti za to da me se osobno napadne. No, vrijeme je da saznate: Zašto je liječnik koji je bio na čelu prometnog odjela hitne službe napustio svoju karijeru kako bi svijetu predstavio da nismo sami? Što sam to osobno doživio — od djetinjstva pa naovamo — što mi je pružilo znanje o svemirskim kulturama, kozmičkoj svijesti i uvid u čudesnu budućnost koja očekuje čovječanstvo? Koje su novoenergetske i pogonske tehnologije što nam mogu osigurati novi svijet lišen zagađenja, siromaštva i sukoba? Što je spona koja povezuje um, prostor, vrijeme i materiju — i kako bi jedna napredna civilizacija to mogla tehnološki iskoristiti? Kako izgleda nacrt za sljedećih petsto tisuća godina ljudske civilizacije — i kako se možemo premjestiti u to vrijeme? Što sam otkrio — i doživio — kada sam se susretao s čelnicima država, CIA-inim dužnosnicima, milijarderima i tajnim agentima od kojih svaki očajnički želi održati tajnost, no istovremeno se ipak mole za izlazak iz crne kutije u koju su se zatvorili? Tko je tajio ovu skrivenu istinu i zabranjeno znanje, i najvažnije - zašto?

Ova knjiga odgovara na sva ta pitanja, pa i više od toga. Ona je moje vlastito razotkrivanje. Nakon što sam utemeljio i vodio Projekt razotkrivanje, smatram da je vrijeme da milijuni ljudi koji prate naš rad saznaju istinu o tome kako sam došao do ovdje i što sam otkrio. Ne očekujem da će prosječni čitatelj prihvatiti sve, možda neće prihvatiti ništa od toga. U stvari, ne očekujem ništa. To je istina onakva kakvu sam pronašao i ovo je moj iskren pokušaj da tu istinu podijelim s drugima. Nadam se da ćete u tom mom dijeljenju od srca i iz uma pronaći neki smisao.

Sastanak koji sam prije nekoliko godina održao s jednim višim generalom u Pentagonu ilustrira težinu situacije. Taj general, koji je u to vrijeme bio na čelu jedne velike obavještajne operacije u Pentagonu, zamolio me je da njega i nekoliko njegovih podređenih brifiram o pitanju NLO-a. Dok smo naš vojni savjetnik i ja čekali u generalovoj sobi za prijem, primijetili smo časnicu kako nas preko svojih papira znatiželjno gleda. Naposljetku me je upitala jesam li ja dr. Greer, pa sam odgovorio da jesam. Zatim je krenula objašnjavati kako su bili vrlo uzbuđeni zbog našeg brifinga te da su ona i njezini kolege vukli slamčice da bi odlučili tko će moći prisustvovati! Očito je samo jedan časnik iz njezina ureda smio biti prisutan.

Dopraćeni smo u generalovu konferencijsku sobu i u određenom trenutku brifinga taj general je rekao: »Pa, ne sumnjam da je to što nam govorite istina. Međutim, raspitivao sam se preko svojih kanala u Agenciji i nitko mi ništa ne govori! Zapravo, sve što sam dobio je *ovo!*« Tada je otišao do svoje police s knjigama i uzeo malu lutku izvanzemaljca te je podignuo tako da je svi mogu vidjeti. Rekao je: »Ovo je sve što sam dobio — ismijavanje — za to što sam se raspitivao o tome preko kanala...«

Ja sam zatim objasnio da su direktor CIA-e i drugi visoki dužnosnici imali slična iskustva kada su postavljali pitanja o toj temi. Taj viši general na to mi je ispričao uznemirujuću i nevjerojatno osobnu priču: kada je general bio mlad, njegov otac razotkrio je prljavu rabotu i zavjeru u vladi koja je bila krajnje uznemirujuća, međutim nitko ga nije htio slušati. Radilo se o stvari od ogromne važnosti, no čak je i general priznao da je jednostavno mislio da se njegovom ocu pomutio razum. Naposljetku je otac počinio samoubojstvo (ili je bio ubijen tako da izgleda kao samoubojstvo) zbog toga. Zatim je general dodao: »Tek kada sam došao na *ovaj* položaj u Pentagonu shvatio sam da je stari bio u pravu!«

Sve dok se nije suočio s istinom kao visoki dužnosnik u Pentagonu nije vjerovao vlastitom ocu. Kako onda ja mogu očekivati da ćete vjerovati meni? Sve što mogu je podijeliti s vama ono što znam, a ostalo je na vama.

Nekoliko opaski o knjizi: ovo nije pisana knjiga nego samo uređeni prijepis preko četrdeset i pet sati audio-vrpce snimljene u travnju 2004. godine tijekom mojih usmenih izlaganja na našoj farmi. Molim čitatelja da oprostí na bilo kakvim greškama ili previdima u uređivanju. Ovu knjigu treba promatrati kao usmenu pripovijest koja je transkribirana i uređena u priču. Dok sam držao ta usmena izlaganja nisam kraj sebe imao nikakve bilješke ili tekst. Između 1991. i 1995. godine vodio sam dnevnik (preko transkribirane audio-vrpce) koji je samo do tada sadržavao preko dvije tisuće stranica. Jasno je da ova knjiga, koja obuhvaća

iskustva i doživljaje koji se protežu kroz pola stoljeća, može odražavati samo najvažnije stvari i pouke stečene tijekom tog vremena. Ni u kom slučaju nije mišljena da uključuje sve ili da bude prisjećanje svih informacija koje su mi priopćene u tisućama razgovora i sastanaka s tajnim vezama unutar vlade u sjeni.

Mnoga imena tih tajnih operativaca su promijenjena ili skraćena. Pa ipak, originalne vrpce i transkripti, koji su pohranjeni na više sigurnih lokacija, sadrže sva imena, korporacije i entitete uključene u te ilegalne tajne operacije i bude li potrebno bit će objavljena naknadno.

Također, ova knjiga nije rekapitulacija, čak ni kratak sadržaj opširne dokumentacije koja se nalazi u moje prethodne dvije knjige. Čitatelj treba pogledati opširne spise predmeta i izvještaje o kontaktima s izvanzemaljcima Centra za proučavanje izvanzemaljske inteligencije (Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence - CSETI) sadržane u knjizi *Extraterrestrial contact — The Evidence and Implications* (Izvanzemaljski kontakt — dokazi i implikacije). Nadalje, gotovo šesto stranica vladinih dokumenata i transkripata svjedočanstava preko šezdeset *top-secret* svjedoka o službenim vladinim projektima i događajima može se pronaći u knjizi *Disclosure* (Razotkrivanje). Te knjige mogu se nabaviti na www.DisclosureProject.org. Vrijeme je da se zatvori jedno poglavlje u ljudskoj povijesti i otvori drugo. Imamo li hrabrosti prigrliti taj novi svijet čije značajke su univerzalni mir, prosvjetljenje i istinski tehnološki napredna civilizacija na Zemlji koja je održiva za tisuće godina? Nazadne sile koje čovječanstvo pokušavaju na silu ugurati u doba svemirskih ratova, globalnog razaranja, izumiranja prirode i kulturološkog ludila moraju se istisnuti, kroz hrabra djela drugih i s potpuno novim načinom postojanja.

Vrijeme je da saznate — i vrijeme je da svi počnemo djelovati. Jer samo zajedničkim djelovanjem onih koji čeznu za dobrom budućnošću koja očekuje čovječanstvo možemo prijeći ponor prijetećeg uništenja i stvoriti svijet spreman da zauzme svoje mjesto među prosvjetljenim i miroljubivim kulturama univerzuma.

Steven M. Greer, dr. med.
Atbemarle County, Virginia
1. veljače 2006.

Autorova napomena

Ova priča ispričana je u tri dijela. Prvi dio rasvjetljava događaje koji tvore temelje za sve što je uslijedilo; pokriva razdoblje od mog djetinjstva, preko rane zrele dobi pa sve do 1990. godine. Drugi dio bavi se godinama od 1990. do danas. Tijekom tog vremena utemeljili smo Centar za proučavanje izvanzemaljske inteligencije (CSETI), Projekt razotkrivanje i Sustave pristupa svemirskoj energiji. Treći dio proteže se u budućnost i gleda u vrijeme kada će obećanje za čovječanstvo biti ostvareno — vrijeme koje će trajati petsto tisuća godina. Kako bi vam najprije dao referentni okvir, navest ću neke važne statističke podatke. Godine 1980. svjetska zajednica izbrisala je virus velikih boginja s lica Zemlje. Svjetska zdravstvena organizacija predviđa da će do kraja 2006. godine doprijeti i do posljednjih zabače njih sela u Africi i Aziji te ćemo iskorijeniti i virus dječje paralize. To su postignuća zbog kojih bi svi, kao građani svijeta, trebali biti vrlo ponosni. Pa ipak, ja na te pothvate gledam sa suzdržanim veseljem. Zašto? Zato što će se, na žalost, u vremenu dok pročitate prvo poglavlje ove knjige (otprilike petnaest minuta) dogoditi sljedeće: dvjesto i pedesetero djece umrijet će od gladi; petnaest ljudi umrijet će od AIDS-a; trideset i jedan će umrijeti od malarije, a pedeset ljudi će umrijeti od tuberkuloze.

Mogli biste se pitati kakve to veze ima s izvanzemaljcima ili sa CSE-TI-em ili s Projektom razotkrivanje. Sve je povezano s vlašću, moći, vjerskom ideologijom i pohlepom. Znamo da su tehnologije za iskorjenjivanje velikih boginja i dječje paralize postojale mnogo godina prije, a isto je i s gore navedenim i inim bolestima koje more svjetsku zajednicu. Znamo da već neko vrijeme postoje tehnologije koje svijet mogu opskrbiti obiljem energije bez iscrpljivanja naših vrijednih prirodnih resursa. Nažalost, ljudi koji imaju pristup tim tehnologijama nisu ih podijelili s nama.

Ne navodim to da bih vas deprimirao, nego zato što je to stvarnost. Pa ipak, ta stvarnost može se promijeniti. Čitajući SKRIVENU ISTINU — ZABRANJENO ZNANJE, uvidjet ćete da su promjene već započele, i to upravo u nekim ljudima povezanim s tim tehnologijama; promjene koje mogu i *HOĆE* stvoriti svijet u kojem će vladati mir.

Zahvale

Od sveg srca zahvaljujem sljedećim ljudima koji su mi izravno pomogli u stvaranju »Skrivene istine — Zabranjenog znanja« i mnogim, mnogim drugima — toliko brojnim da ih ne mogu sve nabrojati — koji su tijekom godina podržavali moj rad.

Normu Fletcheru koji je bio temeljit pri diktiranju knjige i pobrinuo se za sve snimke;

Johnu Korenbiltu i Vicki Longhofer na njihovoj pomoći pri redigiranju;

Brianu O'Learyju na predgovoru; Ronu Russelu na ilustracijama za korice; Joelu Howardu na njegovom grafičkom umijeću; Jan Bravo na njezinoj predanoj pomoći u svakom pogledu te mojoj supruzi Emily na njezinoj potpori, ljubavi i pomoći na njezinom položaju — kao što ju je jedan od svjedoka nazvao — »šefice osoblja«.

Predgovor

„Istraživanja NLO-a nas htjeli ne htjeli uvode u znanost dvadeset i prvog stoljeća.“

J.AllenHynek

Ljudski eksperiment na planetu Zemlji je na rubu samouništenja. Suočeni s prijetnjom nuklearnog rata, kemijskim i biološkim ekocidom, globalnim klimatskim promjenama, sve većim količinama oružja na Zemlji i u svemiru, korporativnom pohlepom, teškim nepotizmom i pogrešnom politikom američke vlade, prenapuhanim vojnim budžetima i agresijom, sukobima zbog kulturoloških uvjeta vanosti, širenjem straha i neznanja, potiskivanjem čistih tehnologija koje nam mogu spasiti život te sve većim jazom između bogatih i siromašnih, zapanjujuće je da smo još uvijek tu. Jedva. Ima li ikakve nade za nas? Moj odgovor je: možemo samo pokušati. A ako pokušamo, gdje da pronađemo odgovore? Uđite, dr. Steven Greer.

Steva Greera prvi sam put sreo prije gotovo dvadeset godina na predavanju koje sam održao u Crkvi jedinstva u Ardenu u Kaliforniji. Napustivši svoju karijeru mainstream svemirskog znanstvenika na Sveučilištu Princeton i u Međunarodnoj korporaciji za znanstvene aplikacije (Science Applications International Corporation), tada sam se počinjao oslobađati ograničenja i očekivanja zapadne znano sti. Također, intenzivno sam proučavao fenomen NLO-a/izvanzemaljaca koji je većina mojih kolega znanstvenika odbacivala. Napokon sam se osjećao slobodnim istraživati i izražavati našu transcendentalnu stvarnost.

Tako je osjećao i Steve. Kada smo se prvi put sreli, briljantni mladi liječnik hitne pomoći s iskustvom na području NLO-a/izvanzemaljaca, dr. Greer i ja smo razgovarali do dugo u noć. Počeli smo dolaziti do zaključaka koje smo obojica tek počinjali razumijevati: da su izvanzemaljski posjeti ne samo stvarni, nego i da nam mogu pomoći u prevladavanju globalne krize koju su ljudi prouzrokovali. Od tada je Steve pružio izvanredno vodstvo u razotkrivanju tajni ne samo samog fenomena nego i mračnih kutova američke vlade i korporativnog svijeta što ga prikrivaju. Slijedom toga, dr. Greer se uvijek iznova dokazivao kao neustrašivi i neumorni borac u prvim redovima globalne promjene.

Najprije je utemeljio Centar za istraživanje izvanzemaljske inteligencije (Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence - CSETI) u kojem je uveo koncepciju ambasadorstva između ljudi i izvanplanetarnih kultura — no ovaj put ne samo kao znanstvenu fantastiku. Održavajući cjelonoćne ekspedicije diljem svijeta na lokacijama poznatima po čestom pojavljivanju NLO-a, njegove skupine bi letjelicu navodile na određeno mjesto pomoću svjetala, zvukova i vizualizacija, za što je skovao izraz »bliski susreti pete vrste« odnosno CE-5 (eng. Close Encounters of Fifth Kind). Za zainteresirane učenike se i dalje održavaju radionice za tu metodu.

Zatim se u sklopu Projekta razotkrivanje (Disclosure Project) upustio u težak posao traženja i primanja video/DVD iskaza od preko stotinu svjedoka iz američke vlade koji su svjedočili o pitanjima povezanim s NLO-ima/izvanzemaljcima, što je kulminiralo velikom tiskovnom konferencijom održanom u svibnju 2001. godine u Washingtonu. Ta svjedočanstva istaknula su dugu, prljavu povijest vladine i medijske šutnje te preuzimanja naprednih tehnologija, kao što su mikroelektronika, antigravitacijski pogon te energija nulte točke odnosno »slobodna« energija, od naših posjetilaca. To golemo prikrivanje traje gotovo šest desetljeća, od pada NLO-a pokraj Roswella u New Mexico u srpnju 1947. godine, što je događaj kojem uzrok svakako nisu bili meteorološki baloni, kao što je bilo navelo američko ratno zrakoplovstvo. Takve bajke prihvaćaju samo neznalice ili moćnici i njihovi podređeni.

Dr. Greerov pionirski rad na razotkrivanju neizbježno je doveo do većeg razumijevanja složenosti i vjerodostojnosti izvještaja o kontaktima s izvanzemaljcima kao i većeg razumijevanja samog prikrivanja, na primjer »krajnje strogo povjerljivih« istraživanja koja se odvijaju pokraj zloglasnog jezera Groom Lake u Nevadi i drugdje. Dr. Greer je duhovni ratnik s uzvišenom misijom, suprotstavljen onim snagama koje sebe nazivaju »Sjedinjenim Državama«. Poto nje su zločinci koje se, zbog mnogo razloga koji su očiti sve većem broju nas, mora privesti pravdi dok promatramo pad američkog imperija. Dr. Greer je, više od ikoga, prikupio najjasnije dokaze o prikrivanju istine o NLO-ima/izvanzemaljcima i sada je na nama ostalima da ih prihvatimo. »Skrivena istina — zabranjeno znanje« iz autobiografske nam perspektive daje najaktualniji opis goleme akumulacije tih dokaza. To je priča o razotkrivanju najvećih tajni našeg vremena, a napisala ju je hrabra duša koje se ne dotiču tiranije što nas tlače u najmoćnijoj državi svijeta. Jednako tako važno, daje nam izvještaj o benignoj prirodi tih izvanplanetarnih kultura, govori nam da nas posjećuju oni koji suosjećaju s ljudskim

stanjem, iako se istovremeno neće izravno miješati (takozvana Prva zapovijed u Zvezdanim stazama). Otrežnjava pomisao da se suvremena viđenja, kontakti i prijenosi tehnologija odvijaju tek otkako su nas Sjedinjene Države 1945. godine uvele u nuklearno doba i uzrokovale najstrašnija razaranja Hiroshime i Nagasakija. Bombarderi dugog doleta bili su stacionirani u Roswellu, bomba je napravljena u Los Alamosu, prva je eksplodirala u Alamagordu, a projektili za prijenos budućih bombi testirani su u White Sandsu — sve u Novom Meksiku, jezgri vojnoindustrijskog kompleksa. Je li puka slučajnost što se tamo dogodio i pad NLO-a 1948. godine u Roswellu? Sumnjam: užasi nuklearne tehnologije bi svaku suosjećajnu izvanzemaljsku vrstu navele da pohrle u to područje, kao što su odonda i činili drugdje gdje su smještene vojne i nuklearne instalacije. Možda nam pomažu u sprječavanju užasa za koje ni oni ne žele da ih neodgovorna ljudska vrsta prouzroči na Zemlji?

Mi Zemljani trebamo svu pomoć koju možemo dobiti; zašto onda ne prihvatiti fenomen onakav kakav jest, diviti se čudu i ostaviti po strani kulturološke predrasude? Samo kroz širenje našeg znanja i političko djelovanje možemo ostvariti potrebne pomake i to je ono u čemu je dr. Greer dobar.

Fenomen NLO-a nam na mnoge načine govori više o nama samima nego o našim tajnovitim posjetiocima, a odraz u zrcalu što ga oni drže ispred nas je zastrašujuć — ali i pruža nadu, poslušamo li riječi dr. Greera. Na primjer, poduzeće Space Energy Access Svstems (SEAS, Sustavi pristupa svemirskoj energiji) koje je utemeljio pruža potporu izumiteljima koji rade revolucionarnim novim energetske tehnologijama koje bi svijetu dale Čistu, jeftinu i decentraliziranu energiju i time okončale naftno, ugljeno i nuklearno doba te praktički osigurale svršetak od ljudi uzrokovanog zagađenja i klimatskih promjena. Mi u Pokretu za novu energiju (New Energy Movement) tijesno surađujemo sa SEAS Power i drugim organizacijama koje zagovaraju važnost istraživanja i razvoja tehnologija zasnovanih na novim tehnologijama za proizvodnju energije, a koje trenutno potiskuju moćne korporacijske interesne skupine. Te večeri mog prvog susreta s dr. Greerom svećenik Crkve jedinstva darovao mi je naljepnicu za automobil na kojoj je pisalo: »Istina će vas osloboditi, ali najprije će vas razljutiti.« Dopustimo li sami sebi da se suočimo s groznim okolnostima, a ne da ih poričemo, te zatim prijedemo na njihovo rješavanje, možda ćemo kao civilizacija imati šansu.

Ovo hrabro djelo nije za krotke. Mnogim znanstvenicima pionirima se prijeto, ubijalo ih se i drukčije tiraniziralo bombardiranjem dezinformacijama i osobnim napadima. Dr. Greer je sve to izdržao, na našu sreću.

Ovo bi mogla biti najvažnija knjiga koju ćete ikada pročitati. Ne samo da je puna transcendentnih istina, ona je poziv na djelovanje za pomak paradigme od zemaljske tiranije do miroljubive, održive kozmičke zajednice.

Astronaut misije Apollo,
dr. Brian O'Leary,
14. rujna 2005.

Prvo poglavlje

MALO VJEROJATNI GLASNIK

»Uzet ćemo malu Hollomanovu dvoranu za ovaj događaj... Ona će biti zadovoljavajuća.« »O, ne, trebamo plesnu dvoranu.«

»Ali, ta dvorana se nikad ne koristi osim za stvarno velike i važne događaje.«

»To će i biti stvarno velik i važan događaj!« »Mora da ste poludjeli.« »Ne, trebamo čitavu plesnu dvoranu!«

»Tu dvoranu posljednji su put popunili prilikom posjeta predsjednika Reagana!«

»Samo je unajmi! Učini to.« »U redu, ne želite me slušati... Unajmit ću je.« Dvorana o kojoj je riječ bila je plesna dvorana Nacionalnog novinarskog kluba u Washingtonu. Dana 9. svibnja 2001. prepirka između mene, dr. Stevena Greera, i osobe zadužene za odnose s medijima pokazala se vrijednom truda. Ona je održala svoju riječ, a moj instinkt se pokazao točnim! Promatrali smo kako se velika plesna dvorana puni do posljednjeg mjesta: dvadesetak televizijskih kamera i vojska novinara okupili su se da čuju i snime najavljene iskaze dvadeset i jednog svjedoka iz vojnih, obavještajnih, vladinih, korporativnih i znanstvenih organizacija.

Svjedoci su izlazili pred novinare i iznosili svoja osobna iskustva s izvanzemaljskim letjelicama (IZL-ima, poznatima i kao NLO-i) i izvanzemaljskim životnim oblicima. Javno svjedočenje trajalo je više od dva sata, potvrđujući stvarnost kontakta s IZL/NLO-ima, ali i njegov uglavnom nepoznati ishod: interakcija s izvanzemaljskom inteligencijom rezultirala je razvojem naprednih energetske i pogonske tehnologije, što se godinama skrivalo od javnosti. Taj događaj obilježio je početak Projekta razotkrivanja (Project Disclosure), logične posljedice dugogodišnjeg rada Centra za proučavanje izvanzemaljske inteligencije (Center for the Study of Ex-traterrestrial Intelligence - CSETI). Bila je to prekretnica i na mom osobnom putovanju, jer tada sam prekinuo svoju karijeru liječnika hitne službe u Ashevilleu u Sjevernoj Karolini i preuzeo novu ulogu, ulogu malo vjerojatnog glasnika poruke koja inzistira da je se čuje. To je bio još jedan korak duž

povremeno trnovitog puta na koji sam nabasao kao devetogodišnjak, igrajući se na ulicama Charlotte u Sjevernoj Karolini.

Tog sunčanog poslijepodneva 1965. godine skitao sam s uobičajenom skupinom derana iz susjedstva. Bili smo tipična južnjačka djeca, švrljali smo uokolo u potrazi za svakojakim avanturama: za nečim što ćemo izgraditi, ili vidjeti, ili ponijeti kući. Nemalo nas je iznenadilo ono što se odjednom pojavilo na nebu u smjeru jugozapada: blistava, srebrna letjelica ovalnog oblika. Bilo je očito da se ne radi o zrakoplovu ili helikopteru. Klizila je zrakom potpuno bešumno, drugačija od bilo čega što smo dotad vidjeli. Nakon što je neko vrijeme lebdjela na mjestu, u trenu je nestala.

Osjetili smo da je to bilo nešto istinski neobično. Moja obitelj je, kao što se moglo predvidjeti, incident odbacila kao dječju maštariju. Ipak, moji vršnjaci i ja znali smo da smo vidjeli nešto što je bilo krajnje nesvakidašnje. To je bio moj prvi susret s »IZL-om« (eng. ETV - Extraterrestrial Vehicle; *op. prev.*), što je izraz koji američka Nacionalna sigurnosna agencija upotrebljava za izvanzemaljske letjelice, općepoznate i kao NLO-i.

Tog sam dana stekao trajan osjećaj povezanosti s tom svemirskom letjelicom, a događaji u sljedećih nekoliko tjedan dodatno su učvrstili vezu: doživio sam niz lucidnih snova i noćnih susreta s nezemaljskim bićima. Budući da sam bio tek dječak, sve sam to mogao s lakoćom prihvatiti: činilo mi se prirodnom posljedicom incidenta kojem sam svjedočio sa svoja tri prijatelja. Mislim da su mi izvanzemaljci nastojali usaditi svijest o postojanju stvari onkraj vidljivog svijeta i pomoći mi da ih prihvatim. Moja dječjačka nevinost omogućila mi je da na sve to gledam bez predrasuda, premda o tome nisam javno govorio (zbog opasnosti od ismijavanja) sve do prije nekoliko godina. No, ta rana veza utjecala je na cijeli moj život, ona je bila početak veće potrage za istinom koja je jačala kako sam sazrijevao. Premda godinama nakon toga nisam imao neposredan kontakt s izvanzemalcima, moja znatiželja i zanimanje za te stvari bili su sve veći. U dobi od oko dvadeset godina skupljao sam članke te tematike iz magazina kao što su »True«, »Argosv« i »Life«, kao i knjige o susretima s NLO-ima; nakupio sam golemu zalihu u svom ormaru! Mogućnost postojanja ljudi s drugih planeta me očarala, budeći u meni osjećaj začudnosti i radosti dok bih promatrao noćno nebo. Nikada se nisam bojao, s tim sam se spoznajama osjećao ugodno kao kod kuće. Stoga je moj pristup ideji izvanzemaljaca bio takav da se njihovo postojanje podrazumijeva, kao i da su ta bića svjesna našeg razvoja na Zemlji. Ta j osjećaj bliskosti s velikim prostranstvom svemira u meni je oduvijek izazivao osjećaj

radosti i mira, čak i u predškolskoj dobi. Dok bih boravio u prirodi obuzimao bi me taj osjećaj nečeg svjesnog i božanskog u pozadini svakodnevnosti. Vjerujem da je uvijek postojalo nešto kao ruku na ramenu koja me vođila prema percepciji svjesnosti, tajanstvena svjesna prisutnost koja bi mi se razotkrila svaki put kada bih pogledao na nebo ili se igrao na otvorenom. Jedna perzijska poslovice glasi: »Najbolji način da se ljubi Boga jest voljeti sve što je Bog stvorio.« Na vrlo nevin, elementaran način bio sam blagoslovljen tom spoznajom. Bio je to jedan nekonvencionalan pogled na život, možda prirodan ishod jednako nekonvencionalnog djetinjstva. Odrastao sam u izvanredno ekscentričnoj južnjačkoj obitelji. Majka je bila poput mješavine Scarlett O'Hare i Bette Daviš u filmu »Hush, Hush, Sweet Charlotte« (Tiho, tiho, mila Charlotte), uz prstohvat Joan Crawford iz »Mummy Dearest« (Najdraža mama). Otac je bio napola američki Indijanac, majka mu je bila Cherokee.

Odrastao sam u izrazito problematičnoj obitelji. Djeca iz takvih teških sredina najčešće slijede jedan od dva životna puta: ili podlegnu autodestruktivnim navikama i ovisnostima, ponekad do točke samoubojstva, ili pronađu dovoljno unutarnje snage te izgrade sadržajan i produktivan život. Uz Božju milost i posredništvo kako poznatog tako i nepoznatog svijeta, ja sam krenuo ovim drugim smjerom. Štoviše, mislim da nikada nisam naišao na obiteljsku situaciju koja je bila traumatičnija i disfunkcionalnija od naše. Većina ljudi ne zna za taj dio mog života: znaju me kao uspješnog liječnika i javnu osobu (premda pomalo ekscentričnu!) i pretpostavljaju da sam imao uobičajeno, normalno djetinjstvo.

Kao mladić jednom sam sa svojom sestrom blizankom otišao pogledati film »Najdraža mama«. Po završetku filma pogledali smo se i zaključili: »Bože moj, to bi bili najbolji dani našeg djetinjstva!« Ljudi se užasnu kada to čuju. Zbog alkoholizma naših roditelja i životnih uvjeta koji često prate alkoholizam mi, djeca, često smo osjećali elemente napuštanja, zanemarivanja i zlostavljanja. Sjećam se kako sam, kao dijete predškolske dobi, jeo pepeo od cigareta, pijesak i zemlju kada nije bilo ničeg drugog za jelo. Danas, kao liječnik, znam da sam na taj način, ako ništa drugo, u sebe unio neke od minerala potrebnih mojem tijelu: to je jedan od onih instinktivnih poriva, nužnih da bi tijelu omogućili preživljavanje. Često sam bio ozbiljno bolestan, osobito zimi, s groznim upalama pluća i bronhitisom. No, blagoslovi se često pokažu kroz nevolje. Izazovi su me učinili jakim osobom! Svaka ogorčenost koju sam možda gajio od djetinjstva raspršila se sa spoznajom da me je to učinilo snažnim — neslomljivim. Kada sam krenuo u srednju školu zakleo sam se da ću uzeti život u svoje ruke i promijeniti ga; to sam i učinio. Tijekom tih

godina povremeno sam bio potpuno samostalan i živio u vlastitom stanu. Imao sam posao u mjesnom restoranu gdje sam svake večeri radio do jedan u noći, a zatim sam u šest ujutro ustajao te biciklom preko cijelog grada išao u školu. Uspio sam održavati odličan prosjek, bio sam Član počasnog studentskog društva, uključen u brojne školske aktivnosti.

Moj mladenački osjećaj odgovornosti odnosio se na moje tri sestre. Često sam ih nenamjerno nazivao »svojim kćerima«, tako snažan je bio moj zaštitnički instinkt prema njima. Uz roditelje koji su bili antiuzori naučio sam kako stvari *ne treba* raditi. Teškoće kroz koje sam prošao dovele su me do spoznaje da sami stvaramo vlastitu budućnost, kao i da je ograničenja nametnuta mjestom rođenja, siromaštvom, zlostavljanjem ili bilo kojom drugom poteškoćom moguće nadići primjenom ljudske volje.

Tijekom srednje škole bio sam prezaposlen da bi me očarale različite stvari iz pop-kulture koja je od kraja šezdesetih do ranih sedamdesetih zaokupljala mnoge tinejdžere. Jednostavno mi nisu bili dostupni luksuzi koje je većina djece srednjeg sloja uzimala zdravo za gotovo. Moja trajna preokupacija bilo je puko preživljavanje. Eksperimentiranje s drogama i alkoholom nije dolazilo u obzir! Umjesto toga, počeo sam čitati *Vede* i učiti sanskrt. Vlastitim sam snagama naučio mnogo o meditaciji i konceptu transcendencije koji se sasvim lijepo uklopio u moju psihu. Odgajan sam izvan ograničenja formalne religije. Moji me roditelji kao dijete nisu uveli u crkvu (štoviše, bili su izričiti ateisti). Izostanak vezanosti za neku institucionalnu doktrinu ostavio me otvorenim za ideje koje bi za nekoga tko je odrastao u konvencionalnoj vjerskoj tradiciji vjerojatno bile neprihvatljive. Kao rezultat toga, u meditativna iskustva i višu razinu svijesti ušao sam prirodno, bez tutorstva sa strane. Sam sam se naučio meditaciji i molitvi, kako iz knjiga tako i neposrednim iskustvom. Te preokupacije, zajedno sa školskim obavezama te ekološkim i mirovnim aktivizmom urodili su novim iskustvima i rastom svijesti. Tada sam se upoznao s iskustvom koje danas nazivam »nelokalnost svijesti«. Kad god bih pronašao slobodnog vremena volio sam se voziti biciklom po okolici u potrazi za tom povezanošću. Legao bih u polju i prakticirao tehnike koje su proizišle iz moje nutrine. Našao bih se kako putujem i promatram druge dijelove Charlotte, ili gledam druga područja na Zemlji, ili kako se dižem u visine, u svemir i promatram ga izbliza. To je postala moja rutina. Kada mi je bilo petnaest godina u meni se počela oslobađati jedna nezaustavljiva sila, neovisna o bilo kakvom obliku tradicije. U cijelosti je dolazila iz moje nutrine.

I tada sam, u proljeće 1973. godine, ozlijedio svoje lijevo bedro. Imao sam sulude planove da se biciklom odvezem od Charlotte do barijernih otoka na obali Sjeverne Karoline, što je put od preko tri stotine kilometara. Zanemario sam ozljedu i nastavio dalje, u jednom danu proputovao čitavu udaljenost do obale i zatim se vratio u svoju malu garsonijeru u Charlotti. U nozi mi se razvila užasna infekcija i proširila se čitavim tijelom.

Bio sam ozbiljno bolestan! Zbog prezahtjevnog radnog i školskog rasporeda bio sam iscrpljen i prije nego što se to dogodilo. Usto, bio sam siromašan, pa odlazak liječniku nije dolazilo u obzir. Kao liječnik, danas znam što mi se dogodilo: imao sam sepsu - što znači da mi je krvotok bio inficiran - praćenu vrlo visokom temperaturom. Osim toga, došlo je do sloma skeletnih mišića što je dovelo do preopterećenja bubrega. Sve to potencijalno su fatalni simptomi, i ja sam ubrzano padao prema toj točki bez povratka: sedamnaestogodišnjak sam u stanu, bez telefona, pokušavajući odnjegovati i izliječiti samog sebe, ne shvaćajući dokraja ozbiljnost svog stanja. To me je dovelo do iskustva na rubu smrti: iznenada sam se našao oslobođen svog tijela.

Bio sam odnesen u dubine svemira gdje sam se već osjećao kao kod kuće. Zatim sam doživio ono što sada prepoznajem kao Božju svijest. Moja je individualnost nestala stapajući se sa sjajnim, neograničenim, čistim, neizmjenim Umom. Nije bilo dualnosti. Činilo mi se da to traje čitavu vječnost jer se u tom stanju postojanja gubi uobičajeni osjećaj vremena. Vidio sam cijeli svijet, golemost svemira - bio je neopisivo lijep. Nije tu bilo ničeg zastrašujućeg, samo beskonačna svjesnost, radost i percepcija beskrajnog, savršenog svijeta. Naposljetku su iz zvijezda izašla dva blistava, treperava svjetla. Danas pretpostavljam da su to bili avatari - Božja utjelovljenja. Nisu bili antropomorfni ili antropocentrični nego su se pojavili kao blistave točke svjetlosti — čiste, svjesne energije. To su bila dva avatara našeg doba.

Kada su mi prišli, ušao sam u stanje jedinstva s njima. Bilo je nevjerojatno lijepo. Zatim je došlo do prijenosa *znanja* u predverbalnom obliku, ispred i onkraj riječi. To je, na primjer, kao da kažete »jabuka«, a unutar riječi se nalazi lik jabuke, koji bi mogao biti astralan (svjetlosni oblik). A unutar tog svjesnog lika čista je misaona tvorba same jabuke — njezina bit. Na taj su mi način prenosili informacije. Nisam imao osjećaj koliko vremena je to sjedinjenje s Bogom trajalo. Bio sam svladan ljepotom svega toga.

Naposljetku je ta epizoda prešla u linearniji način komunikacije. Jedan od avatara je rekao: »Možeš poći s nama ili se vratiti na Zemlju.« Bio sam toliko

priseban da upitam: »A što je vaša volja?« Biće je odgovorilo: »Naša volja je da se vratiš na Zemlju.« To je kod mene izazvalo tjeskobu budući da me u tom trenutku povratak na Zemlju nije nimalo zanimao. Bio bih vrlo sretan da ostanem u tom stanju svjesnosti, na tom mjestu onkraj svakog mjesta. No, nekako sam znao da je najviši odgovor ljudske volje prihvaćanje božanske volje pa sam rekao: »Onda dobro.«

Time sam prihvatio njihovu stvarnost, postojanje vrlo uzvišenih božanskih bića i jednoga Boga te jedinstvo svijeta i božanskog. I to je bilo ono što sam doživio: potpuno, savršeno jedinstvo svijesti svemira. Zatim kao da sam izgubio svijest te strelovito pao natrag u tijelo. Ponovno sam bio u tijelu, međutim vjerojatno sam predugo izbivao iz njega pa sam izgubio - premda je moj osjetilni sustav funkcionirao - svjesnu povezanost sa svim svojim živčanim centrima. Jasno se sjećam, kao da je bilo danas, da sam gledao drvo javora ispred svog malog stana kako se obasjano uličnim svjetlom njiše na vjetru. No nisam se mogao pomaknuti! Pomislio sam: »Baš krasno. Evo me natrag u ovom izmoždenom tijelu, paraliziran.« Doista sam mislio da mi je tijelo od te teške infekcije bilo toliko oštećeno da sam doživio moždani udar i ostao paraliziran.

(Kako se ispostavilo, radilo se o privremenoj pojavi. Danas je poznato da je kod produljenih iskustava tik do smrti potreban određeni protok vremena kako bi se svijest ponovno spojila s fizičkim tijelom.)

Zatim sam u svojoj sobi osjetio biće poslano da bi iskušalo moju volju za životom. Bilo je to jedno zastrašujuće, ali možda neophodno iskustvo koje me je prisilio da upotrijebim snagu volje kako bih se zadržao tamo. Osjećao sam prisutnost neke sile koja kao da me je *vukla* natrag van tijela. Tako sam povremeno izlazio iz tijela i zatim se ponovno vraćao. Morao sam se svjesno truditi da ostanem u fizičkom tijelu i zadržim svoje astralno i svjesno tijelo integrirano s njim. I, nakon nekih pet-šest pokušaja, učvrstio sam se i ostao u njemu. Tada sam postao potpuno svjestan, a vratile su se i moje motoričke sposobnosti.

Kao što bi rekli naši stari, bio sam potpuno »otkačen«! To iskustvo promijenilo je moj život iz temelja. Promijenilo je sve čemu su me učili: da ne postoji božansko biće ni svjesno postojanje nakon smrti tijela. Sada sam na temelju izravnog iskustva znao da je to pogrešno. Poslije tog iskustva za mene više ništa neće biti isto. Naučio sam da se smrti ne treba bojati, da, u stvari, nema smrti, samo preobrazba iz jednog stanja u drugo.

Kada sam ustao i reintegrirao se sa svijetom, ostao sam u tom stanju nevjerojatnog blaženstva, profinjenom stanju više svijesti u kojem je bezgranična

kvaliteta kozmičke svjesnosti i dalje bila budna u meni. Iako zatvoren u sebi, istovremeno sam posjedovao beskonačnu svjesnost. Mistici to nazivaju kozmičkom sviješću, stanjem u kojem sam ostao još neko vrijeme nakon iskustva na rubu smrti. Zanimljivo, moja bolesna noga spontano se iscijelila. Cijelo to vrijeme nisam otišao liječniku niti se liječio antibioticima.

Drugo poglavlje

PONOVNO NA POČETKU

Osamnaesti rođendan obilježio sam počevši učiti strukturirani oblik meditacije poznat kao transcendentalna meditacija ili TM. Bio sam gladan bilo čega što bi mi omogućilo da po volji ulazim u više razine svijesti. Pokazalo se da će tečaj transcendentalne meditacije biti dobar put.

Brzo sam shvatio da je bez svojih ceremonijalnih ukrasa transcendentalna meditacija jednostavna metoda. Sastoji se od sjedenja i ponavljanja misaone mantre ih zvuka kako bi se transcendiralo svjesno, linearno razmišljanje i prešlo u neograničenu svjesnost. Sjedio sam kraj svog učitelja i započeli smo postupak. Ono što je uslijedilo njemu je možda bilo neobično, međutim meni se činilo normalno. Ušao sam u potpunu transcendentalnu svijest — puni *samadhi*. I tako sam se još jednom našao tamo — u stanju kozmičke svijesti. Bilo je predivno. Tehnika je kod mene funkcionirala tako lako zato što je uslijed iskustva na rubu smrti od prethodnog ožujka kanal već bio otvoren.

Učitelj me je naknadno pogledao i rekao: »Ušao si tamo, zar ne?« Odgovorio sam: »Da.« Odvratio mi je: »Odmah, prvi put?«, na što sam pojasnio: »Pa, nisam baš siguran da mi je to bio prvi put, ali svakako je bio prvi put uz vas!«

Nakon toga počeo sam usavršavati vještinu doživljavanja kozmičke svijesti po volji. Tako mi se otvorio još čudesniji pogled na svijet i na samog sebe. Sada sam se opet mogao povezati s uzvišenim, čistim stanjem Zemlje, prirode i božanstva koje egzistira neokaljano ljudskom iskvarenošću. Ponovno sam otkrivao Čistoću i nevinost svjesnosti koju sam imao kao dječak, samo što sam je sada potpunije *razumijevao*.

Sljedećeg sam se ljeta upisao na Apalachian State University u Boonu u Sjevernoj Karolini. To sveučilište sam odabrao isključivo zbog divljine u kojoj se nalazilo, u mojim voljenim Blue Ridge planinama prema kojima osjećam duboku naklonost. Vjerujem da je ta naklonost izraz genetske povezanosti zbog mojeg Cherokee podrijetla. Svaki slobodni trenutak, bez obzira na vremenske prilike, želio sam provesti u tim planinama i biti potpuno sjedinjen s prirodom. Bio sam nestrpljiv da usavršim svoje novostečene meditacijske vještine i nastavim

doživljavati iskustva povezanosti s božanskim. I tako sam, na pragu zrelosti, od odrastanja u domu bez molitve — nisam čak ni znao za nju ili za iskustvo sjedinjenja s Bogom — došao do iskustva kozmičke svijesti. I sve to vlastitim snagama.

Odsutnost vjerskog odgoja u stvari je bio prerušeni blagoslov. Naime, smatram da je, uz rijetke izuzetke, prisutan inverzan odnos religioznosti i duhovnosti. Kako sam bio pošteđen religioznosti jednostavno sam tražio istinu, bez prtljage u obliku kićenih dogmi. Te mi se jeseni dogodilo izuzetno proširenje iskustva na rubu smrti koje sam bio iskusio šest mjeseci prije. Bio sam na Richovoj planini, oko tisuću i petsto metara iznad grada Boona. Na vrhu planine, na kraju šljunčanog puta nalazio se vatrogasni toranj koji je u podnožju bi zatvoren.

Jednog kristalno vedrog jutra odlučio sam otići na vrh te planine i promatrati zalazak sunca. Stigao sam do vrha na vrijeme i u suton sjeo u položaj za meditaciju.

Prije nego što sam započeo s meditacijom, pogledao sam na jugozapad i spazio izvanzemaljsku letjelicu. Bila je prilično udaljena, no izgledala je poput one koju sam vidio kad mi je bilo devet godina. Iz nekog razloga, moja reakcija u tom trenutku jednostavno je bila: »Opet oni«, i više uopće nisam razmišljao o tome, samo sam prihvatio činjenicu da su tu. Potom je brod u trenu nestao, baš poput onog kojeg sam vidio prije mnogo godina.

Zatim sam počeo meditirati i imao sam divno, duboko iskustvo bezgraničnog Uma. Kada sam nakon meditacije otvorio oči bio je mrkli mrak, a na nebu su se mogle vidjeti sve zvijezde. Zamislite da ste na toj visini, na kristalno čistom, suhom zraku i gledate Mliječni put i nebrojene zvijezde! Dok sam tako stajao na tom mjestu iznenada mi je na pamet pala misao: »Gle kako je divan svemir Bog stvorio.«

Izrekavši te riječi, ušao sam u točno isto stanje svijesti u kojem sam bio kada sam umro, one Božje svijesti u kojoj sam potpuno svjestan, sjedinjen sa svime što postoji, a opet prisutan stojeći na planini. Bilo je veličanstveno.

Kada sam se počeo spuštati, primijetio sam odsjaj s ruba planine i osjetio da je netko ondje. Iznenada se, s moje desne strane, pojavio jedan izvanzemaljski biološki životni oblik i dotaknuo mi rame tako čvrsto da sam to osjetio kao da me dodiruje snažno uprt prst. Spustio sam pogled i na svojoj jakni ugledao malo uleknuće: digla mi se sve do jedna vlas na glavi!

Pomalo djetinjasto, prvo što sam pomislio bilo je: »Što ovo stvorenje želi od mene?« Spustio sam se do tla (mrzim to priznati!) u fetalni položaj i gledao prema

gore, a on mi je uzvraćao pogled. Bio je muškog spola. Izgledao je prilično staloženo i bezopasno, divnih, srnećih očiju.

Zatim sam se iznenada našao transportiran u letjelicu. Sjedili smo i netom smo bili ušli u svemir. Sjećam se da je letjelica postala potpuno prozirna. Bilo je to kao da smo potpuno slobodni, da oko nas nije bilo ničega, lebdjeli smo u svemiru, kao da je cijela letjelica bila izrađena od optičkih vlakana, pa su njezina oplata i kostur nestali. Posvuda uokolo vidio sam svemir.

Tako sam se našao tamo s tim izvanzemaljcima koji su bili visoki tri do četiri stope i svi su imali te prekrasne oči. Činilo se kao da smo tu s nekom posebnom svrhom; meditirali smo zajedno. Bio sam im zanimljiv jer su željeli vezu s ljudskim bićem koje ima iskustvo kozmičke svijesti, koje s njima dijeli to iskustvo. Tada sam ih poučio kako to stanje izgleda za nas. Zajedno smo ušli u nj: bio je to nevjerojatan susret, posve različit od priča o kontaktima s izvanzemaljcima kakve obično kolaju.

Bilo je to vrlo nelokalno iskustvo u kojem su vrijeme, prostor i njihovi međuodnosi bili različiti od onoga kakvima se nama čine. U tom stanju svijesti nije važno radi li se o sekundama, satima ili godinama jer su vrijeme i prostor transcendirani. Ta bezgranična vječnost je prava priroda uma, svjesnog jastva koje se nalazi u svima nama.

Dok sam bio s tim bićima zajedno smo stvorili šifru pomoću koje će ljudi s njima komunicirati. To je, u stvari, bilo rođenje inicijative CE-5 — bliskih susreta pete vrste (eng. *Close Encounters of the Fifth Kind*; *op. prev.*). Kako bismo komunicirali s izvanzemaljskim bićima i njihovim elektroničkim uređajima upotrebljavali smo ne samo zvukove i svjetlost nego i nelokalnu svijest te usmjerene, koherentne misli. To je bilo u listopadu 1973. godine, u vrijeme Jorņkipurskog rata.

Bilo mi je jasno da izvanzemaljci žele da ljudi nadiđu opasnost od »obostrano zajamčenog uništenja« (frazza koja vuče korijene iz Hladnog rata, eng. *mutually assured destruction* ili MAD) i stvore miroljubivu civilizaciju koja će moći skladno koegzistirati sa svemirom. Zemlja je trebala pronaći ljude koji će biti veleposlanici na ostvarivanju tog cilja. I tako sam se ja ponudio da to učinim, kao i da druge ljude podučim istom tom. Ništa više od toga. Tada sam se posve iznenada vratio u »redovito« stanje svjesnosti i ponovno se našao na šljunčanom putu blizu vatrogasnog tornja, nešto niže od svog prijašnjeg položaja, ali i dalje na vrhu hrpta. Pomislio sam: »O Bože, kako divno!« Iskustvo sjedinjenja s njima nosilo je ključnu poruku: svjesni um koji omogućuje da smo budni u ovom trenutku isti je

onaj um od Božanskog bića *i svih drugih bića*. Erwin Schrodinger bio je apsolutno u pravu kada je rekao da ukupni zbroj umova u svemiru iznosi jedan. Postoji samo jedan svjesni um, i mi smo On. Dakle, postoje samo jedni ljudi u svemiru, i mi smo oni. Nema »*aliena*¹« i ljudi; samo cjeloviti, savršeni, beskrajni svjesni život u svemiru, a svi mi smo njegov dio.

Pada mi na pamet izreka iz sufističke tradicije: »Smatraš li se sićušnim kada je u tebi sadržan čitav svemir?« To je retoričko pitanje. Mi *nismo* samo taj sićušni oblik. U nama je sadržana ukupnost svemira. I to je bilo ono što sam iskusio s izvanzemalcima. Oni znaju da je jedina šansa za mir na Zemlji — da ne spominjemo svemir — da ljudi shvate kako među nama nema zbiljske razlike. Nije važno kao izgledamo; pomislite samo na raznolikost fizičkih oblika prisutnu na samoj Zemlji! Ono što je istinski važno je da u nama živi jedno te isto, jedinstveno svjetlo svijesti, bezgranične, vječne i uvijek prisutne, bez obzira na to jesmo li u nekom trenutku u vremenu otvoreni za nju ili nismo. Ono je temelj naših međusobnih odnosa kao i odnosa sa cjelokupnim svemirom. Ono je trajno i vječno — i to je ono što smo iskusili u njezino apsolutnom, najčišćem obliku. Divota joj se ne da opisati. I nije bilo apsolutno ničeg zastrašujućeg kod nje.

Nije bilo važno što sam imao samo osamnaest godina. Nisu marili za stvari kao što su dob, rasa, obiteljsko podrijetlo ili bogatstvo. Bilo im je važno to što imam dovoljno čisto srce da jasno vidim istinu i što nisam vezan za materijalni aspekt ovog svijeta. Bio sam u mogućnosti prepoznati univerzalni aspekt učenja različitih kultura koje su ljudi usvajali tijekom povijesti, budući da je istina na bilo kojem jeziku jedna te ista. Ono što smo tog dana zajednički stvorili dokazuje da ljudi, svatko od nas, mogu biti povezani jedni s drugima i s bezgraničnom svjesnošću svemira, ali i s drugim civilizacijama, spoznamo li jednostavnu činjenicu da smo svjesni. Ako ste svjesni dok u ovom trenutku čitate ili slušate ove riječi, svjesnost pomoću koje ih slušate je jedinstvena posebnost. I nije podijeljena. Mi je dijelimo u naša vlastita ega i intelekt, ali u stvarnosti, jednako svjetlo svjesnosti je u svakom biću i u svakoj zvijezdi. Čitav svemir je prožet tim istim svjetlom Bivanja. Postoji veliko sunce svjetlosti koje se prelama u svima, no ipak je jedinstveno. Dakle, ako se vratite tome i ako ga iskusite, nijedan od tih izvanzemaljskih životnih oblika neće vam se činiti dalek, ili neobičan, ili stran - jer oni doista to nisu. Dakle, tom je prilikom rođen C S E T I - ev koncept »jedan svemir, j e d n i Ljudi«.

¹ Eng. riječ koja znači i izvanzemaljac i tuđinac; op. prev. 30

U svemiru, u stvari, postoje samo jedni Ljudi, a to smo mi. U svima nama sja jedno jedino svjesno biće. Bez obzira na to koliko pokušavali, ne može ga se razdijeliti. Možda želimo razdijeliti, no ono je uvijek jedno. Uvijek je jedinstveno, uvijek savršeno. Izvanzemaljska bića koja su ovdje to razumiju. Naime, ne bi mogli putovati međuzvjezdanim svemirom da ne razumiju nelokalnost. A razumijevanje nelokalnosti zahtijeva visoku razinu znanja i prosvjetljenja.

Stoga se srž suosjećanja i temelj mira u pravom smislu pronalaze u činjenici da smo svi jedno. Bez tog iskustva sve što nam ostaje je intelektualizam, a on je uvijek kratkog vijeka. Dakle, prilično mlad sam spoznao da su svjetski problemi u svojoj biti duhovni te da stoga i njihova rješenja moraju biti duhovna, što se pokazalo točnim. Našao sam se ponovno na planini ispod prekrasnog, zvjezdanog neba tek da bih doživio još jedan neobičan fenomen. Nalazio sam se možda pedeset metara dalje niz šljunčani put. Kada sam se počeo spuštati niz planinu, otkrio sam da sam pri svakom koraku bio u stanju blizu bestežinskom, kao da sam hodao po Mjesecu! Moji su koraci u stvari bili skokovi od pet do deset metara! To je više nalikovalo lebdjenju nego hodanju. Oko mene je bio prisutan neobičan, magnetski, antigravitacijski učinak koji me je činio lakšim. Nije se radilo o proizvodu moje mašte: moje fizičko tijelo *bilo je* lagano. Bio sam sretan kao malo dijete! Netom po povratku iz posjeta izvanzemaljskoj letjelici našao sam se kako odskakujem niz planinu kao na federima, svakim korakom prelazeći nemoguće udaljenosti. Bio je to nevjerojatno blažen osjećaj. Kako sam se približavao gradu fenomen je postupno oslabio i moja se težina vratila u normalu. Kada sam došao u gradić Boone izgledao mi je tako prazan da sam pomislio da je došlo do nuklearnog rata! Mislim da je bilo oko devet ili deset sati navečer — sve je trebalo biti otvoreno. Naime, riječ je o malom studentskom gradu u planinama Sjeverne Karoline. Pomislio sam; »Što se, zaboga, događa? Zar je jomkipurski rat izmakao kontroli i eskalirao u termonuklearni, a ja sam posljednji koji to saznaje?« Provjerivši točno vrijeme, shvatio sam da je bilo gotovo jedan ujutro! Moje kozmičko iskustvo potrajalo je tri ili četiri sata! Nakon te zapanjujuće večeri odlučio sam prakticirati sve što sam naučio i doživio s izvanzemaljcima. Svake večeri prije spavanja legao bih i doveo se u meditativno stanje. Ušao bih u bezgraničnu Svjesnost i zatim širio osjećaj svjesnog uma oko sebe, ispunjavajući prostoriju, znajući da je sveprisutan. Na krilima tog sveprisutnog osjećaja Svjesnosti proširio bih se prema gore u svemir, promatrajući zvijezde i svemir, ispunjen osjećajem da je svjestan. I bio sam jedno s tom svjesnošću koja me dovela tamo, u svemir.

Zatim bih izvanzemaljskim bićima poslao misao koja je služila kao znak, kako bih obznanio svoju prisutnost. Na pomalo djetinjast način, rekao bih: »Ne znam sjećate li me se, moje ime je Steve. Evo me, dajte mi da vam pokažem gdje sam.« I tako bih provodio protokol koji smo razvili za inicijativu CE-5.

U tom visokom stanju svijesti obrnuo bih postupak, te sam umjesto da gledam prema van, u golemost svemira, gledao prema natrag i pokazivao izvanzemalcima svoju lokaciju na Zemlji. Pokazao bih im galaksiju Mliječnog puta i odatle zumirao na naš Sunčev sustav, sa Suncem i Zemljom. Zatim bih zumirao na Zemlju i Sjevernu Ameriku, a zatim dalje na istočne Sjedinjene Države i na Apalačko gorje. Tada bih dodatno zumirao da im pokažem svoju lokaciju u Boonu u Sjevernoj Karolini, i naposljetku na svoj precizni položaj u toj zgradi. Nakon toga bih zaspao.

Mjesecima su trajala moja doista izuzetna iskustva. Od listopada 1973. godine pa na dalje došlo je od nezapamćenog vala viđenja NLO-a u tim planinama. Radio sam to kao neku vrstu preliminarnog testiranja sustava, da provjerim da li ono što smo zajednički proizveli i oko čega smo se dogovorili na brodu uistinu funkcionira. Dakle, funkcioniralo je. U novinama su se mogli čitati izvještaji o šumarima koji su vidali te goleme brodove kako lebde iznad planina, kod prirodnog rezervata Shining Rock Wilderness na jugu, iznad područja Linville Gorge... posvuda!

Nastavio sam to činiti sve dok se jednog dana u novinama nije pojavila priča o jednom momku koji se vozio cestom blizu Morgantona u Sjevernoj Karolini. U mjerilima putovanja izvanzemaljske letjelice to je bilo svega nekoliko sekundi od mene. Taj mladić, koji mi je dosta nalikovao, vozio se tom cestom kada mu se automobil iznenada zaustavio. Pojavio se brod koji je lebdio iznad ceste, a zatim i jedan izvanzemaljac na mladićevom prozoru! Vozač se bio potpuno izbezumio.

Shvatio sam to kao da mi izvanzemaljci indirektno poručuju: »Dobro, primamo tvoje signale.« Stoga sam si rekao: »Igram se vatrom. Dok ne shvatim što točno trebam činiti, mislim da je zasada dosta.« Dugo vremena nikom nisam spomenuo tu epizodu. Međutim, ljudi moraju shvatiti zašto sam se odrekao uspješne medicinske karijere — i četvrt milijuna dolara godišnje koji su dolazili s njom — kako bih obznanjivao ono za što znam da je istina. Svakako ne zato što je sve »samo teorija«. Dok bih još bio u tom stanju, tijekom sna, nastavio sam imati neku vrstu kontinuiranog dijaloga s tim izvanzemaljskim bićima. Moj cimer mi je dosta kasnije rekao da se tijekom mjeseci budio kasno u noći i čuo me kako tiho govorim u snu. Rekao je: »Govorio si, ali ne jezikom s ovog svijeta«. A ja sam

pomislio: »O, bože. Nekako sam ulazio u stanje svijesti u kojem sam se mogao povezati s jezikom koji koriste izvanzemaljci. A on je sve to vrlo jasno čuo.« Dodao je: »Apsolutno sam siguran da to nije bio zemaljski jezik.«

Nakon toga sam odlučio da bi - sve dok ne budem imao poseban razlog za primjenu tih protokola koje sam isprobao s izvanzemalcima - bilo mudrije da jednostavno šutim, svjestan te sposobnosti i da ju zadržim za sebe.

Godine 1974. napustio sam tradicionalni koledž u Boonu i upisao učiteljsku izobrazbu na Maharishijevom međunarodnom sveučilištu u Iowi. Iskustva tijekom te izobrazbe bila su doista iznimno pozitivna, dijelom i zbog toga što sam ostao nezavisan u smislu institucionalnih, dogmatskih aspekata skupine. Ipak, tamo se obrađivala golema količina dubokog znanja.

Prionuo sam na proučavanje *Veda* i sanskrtskog jezika. Izrazito me se dojmila količina znanja u *Vedama*, način na koji je artikulirano iskustvo svijesti i univerzalne svjesnosti. Boravak na tom mjestu omogućio mi je dovoljno prostora i vremena da se potpuno posvetim razvoju viših stanja svijesti.

Jedna od najsnažnijih stvari koje su mi zaokupljale pažnju bio je razvoj kozmologije. To nije toliko potjecalo od didaktičkog učenja koliko od neposrednog iskustva, koje je uključivalo astralne odnosno kauzalne domene misli i domene svjetlosti.

Jednom kada čovjek shvati strukturu svemira i počne je doživljavati u njezinim pojedinostima, postaje posve razumljivo na koji način ljudi mogu sanjati budućnost, mijenjati svoje fizičko tijelo da bi levitirali ili kako se mogu dematerijalizirati i pojaviti na drugom mjestu. Tada postaju razumljivije mnoge stvari o kojima ste čuli u pričama koje se smatraju mitološkima, odnosno o kojima se govori kao o takozvanim čudima. Ona su potpuno ostvarljiva za svako pojedino svjesno ljudsko biće. Jednoga dana svi će ljudi moći iskusiti te stvari. Svi smo mi djeca Boga i ti darovi i stanja postoje u svakome od nas. Te godine počeo sam doživljavati iskustva koja su u ovaj svijet dovela bezgranično Biće. Vidio bih stijenu i znao da i ona sadrži čistu svjesnost. U stijeni se nalazi energija i frekvencija svjetlosnog oblika, astralni oblik koji joj daje vanjsku i kristalnu strukturu. A unutar toga je njezina ideja, unutar ideje je prvobitna misao iz koje je nastalo sve što postoji. A unutar nje je, pak, čisti, tihi svjesni um. U stvari, ukupnost svega što postoji nije ništa drugo do čista svijest koja na različite načine titra i djeluje u različitim oblicima. Mnogo s tim povezanog znanja mora se shvatiti na temelju izravnog iskustva. Međutim, dobra vijest je da je svatko u nekom trenutku svog života doživio tu vrstu integracije i jedinstva. Treba se toga samo

prisjetiti. Ja vam namjeravam to pokušati opisati na način koji će vam pomoći da se prisjetite. Ako je meni to pošlo za rukom s osobnom poviješću kakvu sam imao — odrastajući lišen bilo kakve duhovne dimenzije života — tada svatko to može! Kada se sve to počelo razvijati, niz godina posvetio sam učenju meditacije i viših stanja svijesti. Tih godina upisao sam se na jedan napredan tečaj u Catskillsu u saveznoj državi New York. Tamo sam postio i nekoliko sati dnevno provodio u meditaciji, u doista predivnom, tihom stanju.

Postajao sam svjestan sposobnosti koju sam imao od djetinjstva — no tada je bila tek u povojima — sposobnosti da u svojoj svijesti vidim stvari koje nisu vidljive ljudskom oku. Na primjer, šecujući hodnikom pokušao bih vidjeti što se nalazi iza ugla. Gotovo svaki put mi je uspjelo vidjeti što se tamo nalazi ili tko dolazi iza ugla. Napominjem da pri tome nisam pokušavao nagađati sve dok nisam bio siguran. To je bilo poput ulaska u mirno, nepomično stanje svijesti u kojem sam doista to *vidio*.

Zatim sam pokušavao vidjeti stvari koje su se događale u nekom udaljenom mjestu na Zemlji ili u nekom udaljenom trenutku u vremenu — sutradan ili sljedećeg tjedna. Mnogo sam to vježbao, tako da mi je postala rutina da odem spavati i u snu vidim udaljeno mjesto ili događaj, ili pak znam što će se dogoditi sljedećeg dana. Dakle, to nije misterij ukoliko razumijete sveprisutnu prirodu svijesti. Budući da je sveprisutna, ona nadilazi ograničenja vremena i prostora, što znači da se ulaskom u to stanje svjesnosti tih spona možete osloboditi. A kada to učinite, otkrit ćete da možete vidjeti stvari koje čovjek »ne bi trebao« moći vidjeti. Prostor i vrijeme su izbrisani, a vi možete *istinski* vidjeti.

Jednog dana tijekom tog meditacijskog seminara razmišljao sam o nekima od takozvanih *siddhija* (duhovnih moći; *op. a.*) opisanim u *Vedama*.

Pomislio sam da bi bilo zanimljivo ispitati granice fizičkog tijela. Počeo sam razmišljati o sposobnostima koje posjedujemo, ukoliko smo svi svijest a naša su tijela, u stvari, ispunjena svjetlom svjesnosti. Što doista možemo postići? I tako, jednog dana bio sam u izuzetno sretnom, vedrom i smirenom stanju. Bio sam u šetnji tog veličanstvenog, vedrog proljetnog dana. Budući da sam bio tako dirnut Zemljom i prirodom, bio je pravi trenutak za ono što je uslijedilo. Dok sam šetao po polju iza starog dvorca u kojem smo bili smješteni, spontano sam — bez ikakvog napora ili predumišljaja — počeo levitirati. To me je podsjetilo na ono dugotrajno iskustvo odskakivanja niz obronak planine nakon susreta s izvanzemalcima u listopadu 1973. godine. Ovog puta sam se samo okomito dignuo, možda pola metra ili metar iznad tla.

Umjesto da sam do svog odredišta hodao, odlebdio sam do tamo, levitirajući u uspravnom položaju. A zatim se na trenutak uključio moj intelekt i uzviknuo sam: »Bože moj, vidi što se događa! Kako je ovo moguće?«, te sam se spustio na tlo. Zaustavili su me vlastiti intelekt i ego.

Jedna od mnogih pouka koje sam iz toga izvukao bila je ta da je za takva izvanredna iskustva nužna određena lakoća, kao i vjera. Ne mislim na religijsku vjeru samu po sebi, nego na *uvjerenost u*, odnosno *svijest o* sposobnosti, latentnoj u nama. Ona je onkraj sebstva, ega i intelekta. Uspijemo li joj se prepustiti, možemo postići nevjerojatne stvari. A ako je nemamo, to je zato što je sami onemogućujemo. U konačnici se radi o prepoznavanju i prihvaćanju Božje moći u svima nama.

Nakon tog iskustva bilo mi je sve jasnije da u sebi posjedujemo sve moći te da ih svatko može steći i razviti. Ulazimo u doba kada će takve stvari postati rutinske i općeprihvaćene. Kod ljudi uključenih u različite duhovne i vjerske skupine ponekad postoji tendencija da se ljude koji posjeduju tu razinu iskustva stavlja na pijedestal, kao da je to nešto nedostižno i jedinstveno. Idoliziranje nečega što treba shvaćati kao prirodenu sposobnost svih ljudi u stvari je medvjeda usluga karakteru i potencijalu čovječanstva. Godine 1975, s nekim sam prijateljima otišao u Francusku, u Isolu u Primorskim Alpama, kako bismo postali instruktori meditacije. Dok smo bili na tom meditacijskom seminaru, imao sam niz iskustava s višim razinama svijesti koje bi se mogle nazvati jedinstvena svijest i Božja svijest.

Jednog dana, prisjećajući se onoga što se dvije godine ranije dogodilo u planinama Sjeverne Karoline, pitao sam se može li se isto izvanredno iskustvo ponoviti. Tako sam u hotelskoj sobi prošao kroz protokol koji smo dogovorili 1973. godine na svemirskoj letjelici. Ušao sam u stanje bezgranične svijesti i potom proširio svjesnost s planine, oko Alpa, u svemir, i dalje u naš Sunčev sustav. Gledajući u svemirski beskraj, letjelici i izvanzemaljcima u njoj rekao sam: »Zovem se Steve. Ne znam sjećate li me se, ali sreli smo se prije nekoliko godina; sada sam ovdje, na francuskim Primorskim Alpama u Isoli.«

I tako sam im pokazao predivnu spiralnu galaksiju, Mliječni put, naš zvjezdani sustav sa Suncem i njegovim planetima, i Zemlju. Nakon čega sam zumirao na Europu i na Primorske Alpe u Francuskoj. Pokazao sam im naš položaj u hotelskom kompleksu i rekao: »Ako me možete doći posjetiti, molim vas, učinite to.« To se događalo u neprekinutom toku svijesti koji je trajao 20-ak minuta. Kasnije, poslije ručka, nekoliko prijatelja i ja odlučili smo prošetati po planinama u blizini hotela. Bilo je oko jedan popodne. Pogledao sam gore na kristalno jasno,

alpsko nebo da bih ugledao golemi brod u obliku tetraedra koji je blistao na Suncu. Bio je jasno vidljiv i po tpuno materijaliziran. Tiho nam se primicao. Moja dobra prijateljica iz skupine koja je znala za moja iskustva s izvanzemaljcima bez daha je izustila: »Bože moj, Steve, jesi li ih ti pozvao?«. Bila je posve rastresena. »O, Bože moj, ne mogu vjerovati.« Odgovorio sam joj: »Da, jesam. Proveo sam onaj protokol o kojem sam ti pričao.« Upitala me: »Zašto me, zaboga, nisi upozorio?« U trenutku kada su neki iz skupine počeli pokazivati uznemirenost izvanzemaljska letjelica prestala nam se približavati, lebdjela je u zraku i tiho se povukla. Zatim se - ta golema letjelica - jednostavno potpuno »dematerijalizirala«, nestala iz našeg prostor-vremena. Okrenuo sam se prijateljici i uz osmijeh dometnuo: »Pa, izgleda da protokol doista funkcionira.« Na to mi je uzvratila: »Bože moj, sljedeći put me obavijesti. Upozori me prije nego kreneš to raditi!« Ali ja sam umirao od smijeha!

To me je poučilo da doista možemo stupiti u kontakt s izvanzemaljcima a da to mogu doživjeti i drugi. To je bio prvi put od onda kada sam imao devet godina da sam jednu od izvanzemaljskih letjelica vidio u društvu drugih ljudi. U ovom slučaju radilo se o pravom susretu pete vrste (CE-5): čovjek je pozvao letjelicu, ona je došla, čemu su svjedočili i drugi. Protokoli su očigledno funkcionirali. Počeo sam sve više razmišljati da bi u određenom trenutku ljude možda trebalo poučavati tom postupku, jer bi svi trebali znati da je to moguće.

Međutim, kako je vrijeme prolazilo opet sam počeo sumnjati. Kada se dogodi nešto tako izvanredno, uvijek se pojave sumnje! Nakon nekog vremena ponovno sam živio u planinama Sjeverne Karoline, pokraj Blowing Rocka, s prijateljem koji je bio na spomenutom tečaju. Zajedno smo postali učitelji meditacije. Jednog dana kasne jeseni 1977. godine odlučio sam ponovno testirati protokol. Te sam noći sjeo u krevet i meditirao. Ušao sam u prošireno stanje svijesti, osjetio kako se širi u svemir, vidio kako se punina i beskonačnost svemira puni svjetlom svjesnosti, i u tom svjetlu sam vidio izvanzemaljske ljude te im ponovno poručio: »Zovem se Steve.«

Međutim, smatrao sam da je prošlo mnogo vremena i da se možda ne sjećaju, dodao sam: »Zovem se Steve Greer i rođen sam 28. lipnja 1955. godine u Charlotti u Sjevernoj Karolini.« Zatim sam im ispričao čitavu svoju kratku biografiju! Pokazao sam im Charlottu i kako da dođu do mjesta na kojem se nalazim. Iz svemira mogu doći do Charlotte, zatim gore u planine Sjeverne Karoline, otprilike sto i pedeset kilometara dalje. Nakon izvođenja te tehnike u neprekinutoj struji svijesti zaspao sam. U gluho doba noći, negdje između jedan i četiri sata, iznenada sam se probudio, a ispred prozora, oko deset metara iznad

kuće, nalazila se predivna plavo-bijela letjelica. Svijest onoga tko je upravljao letjelicom bila je projicirana točno u sobu u kojoj sam se ja nalazio! Bila je vrlo osjetna.

Bili smo u zabiti, potpuno okruženi planinama, livadama i tišinom, i tu se pojavio taj brod koji je tiho lebdio točno ispred mog prozora. Iznenada se u svojoj spavaćoj sobi probudio i moj sustanar: skočio je iz kreveta, dojurio do moje sobe i viknuo: »Vidiš li ovo?« Odgovorio sam *da* pomalo smetano, poput »Aha.« Odvratio je: »Bože moj, ispred našeg prozora je svemirski brod.« »Da, znam. U stvari, ja sam ih pozvao.« - odgovorio sam.

Jako se rastrojio i rekao: »Dovraga, nemoj to više nikad učiniti, a da mi ne kažeš! Nasmrt si me preplašio!« I on je osjećao prisutnost inteligentnog bića, nematerijaliziranog, koje se očitovalo kao projekcija svijesti s broda unutar sobe.

Otišli smo u dnevni boravak, a brod nas je slijedio uz rub kuće, sve do velikog panoramskog prozora okrenutog prema planini Grandfather. Vjerujem da su u tom trenutku osjetili prijateljev strah te se brod odmaknuo, prešao preko doline i odjurio dalje — preko planine Grandfather i u svemir.

Sutradan smo na radiju i televiziji čuli izvještaje da su na radaru u zrakoplovnoj luci Douglas u Charlotti u Sjevernoj Karolini detektirana dva svemirska broda. Za njima je poslan policijski helikopter poznat kao Snoopv. Bio sam zapanjen kada sam čuo da je područje grada u kojem su bila fokusirana viđenja bilo upravo područje gdje sam se rodio i odrastao — mjesto koje sam im pokazao u struji svijesti upućujući ih do sebe.

Jedna od letjelica izgleda da se jako približila policijskom helikopteru, kao i putničkom mlažnjaku *Eastern Airlinesa*. Sve je to zabilježio toranj zračne kontrole i incident je potvrđen kao CE-5, bliski susret pete vrste.

Mnogo godina kasnije čovjek koji je imao audio vrpcu tog događaja što ju je snimila Federalna uprava zrakoplovstva (FAA) podijelio ju je sa mom. (Imamo je u CSETI-evom arhivu). U transkriptu stoji da je jedna letjelica jednostavno nestala, a da je druga viđena i praćena kako odlazi prema sjeverozapadu, prema planinama u kojima sam se tada nalazio. I tada se pojavio pred mojim prozorom. Dakle, to je bio jedan zanimljiv rani CE-5 koji ne samo da je imao još jednog svjedoka - mog nesretnog sustanara - nego je i zabilježen na radaru, a primijetili su ga i piloti komercijalne zrakoplovne linije i policijski helikopter.

Da budem iskren, bio sam zapanjen i pomalo zaplašen preciznošću događaja. Pomislio sam; »Hej, ovo je ozbiljno. Doista ne bih trebao to više činiti dok ne uobličim neki konkretan program.« I doista, nisam to ponovio sve do 1990.

godine kada sam utemeljio Centar za proučavanje izvanzemaljske inteligencije (CSETI).

Treće poglavlje

IZ SJENE

Moja su me mladenačka iskustva dovela do toga da shvatim nešto važno o prirodi naprednih izvanzemaljskih civilizacija: one su nenasilje izabrale kao logičan korak u evoluciji. Drugim riječima, njihova visoka razina svijesti nekompatibilna je s podjelama i sukobima. Da nije tako, već bi se odavno međusobno uništili, s obzirom na nevjerovatne tehnologije s kojima raspolažu.

Bez spoznaje jedinstva razlike se percipiraju kao razlog za zabrinutost, strah, neprijateljstvo i nasilje. Dokaz su tisućljeća ljudske povijesti... Dovoljno je pogledati stanje u kojem se nalazi današnje čovječanstvo. Diljem svijeta odnosi između različitih religija, etničkih skupina i nacija obiluju neprijateljstvima i nepovjerenjem, što dovodi do ratova i neizrecive patnje. Svijest o razlikama i podjelama mora se odbaciti jer inače ne može biti mira.

Čovječanstvo se nalazi na raskrižju. Ili ćemo nastaviti uništavati Zemlju i njezine stanovnike kroz neznanje, ratovanje i sukobe, ili ćemo konačno dosegnuti stanje duhovne prosvijetljenosti i društvene zrelosti u kojem ćemo prepoznati naše inherentno jedinstvo. Ne uspijemo li u tome, moćne tehnologije ostat će u rukama ljudi čija je svijest uronjena u neznanje, praznovjerje i potrebu za sukobima. Međutim, takve okolnosti ne mogu koegzistirati sa stanjem jedinstva koje je pravi izvor suosjećanja. Kao što je Buddha rekao, jednom kada spoznate jedinstvo ne možete biti nasilni prema drugome. Ima ljudi koji bi na ono kroz što sam ja prošao — brod pokraj prozora, viđenje u planini — mogli reagirati s krajnjim užasom. Međutim, meni je iskustvo na rubu smrti omogućilo da tim stvarima pristupim bez straha. Nema smrti; zašto bismo se bojali?

Od presudne je važnosti shvatiti da je čitavo izvanzemaljsko pitanje okruženo golemom i sofisticiranom kampanjom dezinformiranja: barem devedeset posto informacija i fotografija prikazanih javnosti izabrane su da izazivaju strah te naposljetku mržnju prema svemu što je izvanzemaljsko. Filmovi, televizijske emisije i knjige o toj temi dokaz su za tu tvrdnju: ako je vjerovati tim besmislicama, ispada da je svaka druga osoba u Americi bila u ponoć oteta iz svog

doma i mučena! To jednostavno nije istina. Međutim, strava i užas se prodaju, a uobičajenim sumnjičavcima ide na ruku što je narod prestrašen i dezinformiran.

Znamo da postoje tajne paravojne operacije pod vodstvom tajne skupine koja se bavi insceniranjem lažnih događaja s NLO-ima/izvan-zemaljcima. To nije spekulacija: razgovarali smo s velikim brojem međusobno nezavisnih ljudi iz vojnih krugova koji su sudjelovali u timovima što su namjerno »otimali« ljude kako bi stvorili iluziju pravih susreta s izvanzemaljcima.

U NLO-industriji postoji otmičarska supkultura teška milijune dolara koju financiraju moćne, bogate interesne skupine (među kojima su određene europske kraljevske obitelji zajedno s industrijskim ograncima u Sjedinjenim Državama). Priče koje izlaze u javnost pomno se biraju. Kada se nekoj od skupina za potporu otetima ili istraživačima obrati netko s iskustvima sličnim onima kakve sam, među mnogim drugima, i sam imao, takvom će pokazati na vrata. Oni, naime, žele izabrati samo zastrašujuće priče, priče ljudi koji su imali režirane susrete, susrete koje je inscenirala vojska s ciljem stvaranja psihološke propagande. Tako stvoren razdor između ljudi i izvanzemaljaca poduprijet će troškove za program »ratova zvijezda« koji je u planu. To je dio dobro smišljenog plana zavađanja jedne skupine s drugom. Kako bi zavada uspjela, mora se pojaviti prijetnja, a navodni »neprijatelj« se mora demonizirati. Tako većinu informacija o NLO-ima i izvanzemaljcima koje dopru do javnosti smišljaju operativci iz protuobavještajnih i službi za psihološke operacije, dezinformirajući ljude kako bi postigli točno određene ciljeve.

Prvi je cilj jednostavno diskreditirati to područje istraživanja budući da većina njihovih priča neće izdržati temeljitije ispitivanje. Drugi je, po mom mišljenju, proizvesti strah koji će poslužiti kao dobar temelj izgradnji sustava »ratova zvijezda« . Čak je i tako ugledna ličnost kao što je W e r n h e r von Braun, jedan od vodećih znanstvenika na području razvoja raketne tehnologije, članici našeg tima Carol Rosin rekao da se događa upravo to: da se oružje planira instalirati u svemir i da odatle dolazi potreba da se kod ljudi stvori psihološka jezgra za strah od svega izvanzemaljskog. Zatim će, u budućnosti (kada družina koja na zlatnom rudniku tekućih industrijskih i vojnih operacija za rađuje multibilijunske iznose odluči da se obmana odvijala dovoljno dugo) moći objaviti da se svijet mora udružiti kako bismo »isprašili izvanzemaljce« (kao što je navedeno u filmu *Dan nezavisnosti*). Imajte na umu da će Hladni rat i sve ono što se danas događa biti ništa u usporedbi s financijskom dobiti stečenom izazivanjem panike u širokim masama zbog lažne prijetnje iz svemira kojoj se treba oduprijeti.

Umjesto izvlačenja neograničenih količina dolara iz Sjedinjenih Država i Zapada, zamišljena »prijetnja« će proizvesti dovoljno ksenofobije da osiguran »bjankoček« odnosno stalan i neograničen dotok državnog novca u ime očuvanja svjetske sigurnosti i mira. Zvuči vam poznato?

Ova se procjena temelji na razgovorima s brojnim vojnim dužnosnicima iz organizacija koje se time bave. Bez okolišanja mi je rečeno da se na ostvarivanju tog plana radi još od 1950-ih godina. Operacije te vrste uključivale su upotrebu takozvanih »letjelica za umnožavanje izvanzemaljaca« koje je proizveo konzorcij kompanija što ga između ostalih tvore *Lockheed Martin*, *Northrup*, *SAIC*, *E-Systems*, *EG&G* i *Mitre Corporation*. To su od čovjeka izgrađeni antigravitacijski uređaji koji su zajedno s drugim moćnim elektronskim oružjem i »programiranim životnim oblicima« (eng. programmed-life form - PLF) bili u upotrebi još od 1950-ih. PLF-ovi su biološki, umjetni oblici života konstruirani da nalikuju takozvanim »Sivima«, međutim ne dolaze iz svemira. Proizvode se u nekoliko postrojenja poput onog na području Four Corners blizu Dulcea u saveznoj državi New Mexico.

To je orkestrirana akcija stvaranja lažne »izvanzemaljske prijetnje«. Istupi li netko s pričom koja je drukčija od njihove, njega se stavlja na crnu listu i onemogućava da svoju priču iznese u javnost i medije u obliku knjige ili preko bilo kojeg drugog značajnijeg kanala. S druge strane, oni koji proizvode poruke koje ulijevaju strah - slične onima iz *Dana nezavisnosti* ili određenih knjiga o NLO otmicama - sklapaju velike nakladničke i filmske ugovore te za to dobivaju visoke predujmove. To je nedvojbeno planirano.

Moćna elita želi da se te uznemiravajuće priče usade u masovnu svijest, a istina da bude predana zaboravu. Upoznao sam ljude koji financiraju kultove izvanzemaljskih otmica u Sjedinjenim Državama i Europi. Osim što sam razgovarao s ljudima iz vojske koji su izvodili te pseudo-otmice, ni manje ni više nego vladajući član jedne europske kraljevske obitelji osobno mi je rekao da potpomaže financiranje tih projekata. On razmišlja na način da te zastrašujuće priče moraju biti plasirane u javnosti kako bi svijet bio svjestan da »zli izvanzemaljci« postoje i da se s njima mora obračunati. Čak je otišao tako daleko i rekao da se, u stvari, svaki veći problem na Zemlji još od vremena Adama i Eve može pripisati makinacijama tih demonskih izvanzemaljaca. On doista vjeruje u to! On je, osim toga, glavni osnivač *Opusa Dei*, osjetljive desničarske skupine u Vatikanu s unutrašnjom tajnom ćelijom koja vodi te programe. Povrh toga, rečeno mi je da je razlog za ukidanje financijske potpore jednom istaknutom piscu na tom području

(koji će ovdje ostati neimenovan) bio taj da njegove priče nisu dovoljno uznemiravajuće: opisivao je interakciju između ljudi i izvanzemaljaca previše pozitivno. Sponzor je želio da u javnost izlaze samo maksimalno zastrašujuće priče! Istaknuti vođa jedne od skupina koje se bave NLO otmicama bez uvijanja mi je rekao da one koji dolaze na njihove sastanke s iskustvima koja se ne uklapaju u modus vojnih otmica (koje su potresnog karaktera) izbacuju. Dakle, to je samoselektivan, korumpiran proces. Taj dobro uhodani stroj proizvodi isforsirane, lažne »susrete s izvanzemalcima«, koji se zatim kanaliziraju u određeni igrani film, dokumentarni film ili knjigu. I sve to je vrlo unosno. No primarni cilj je stvaranje propagande smišljene da pozornost masa ljudi usmjeri na navodnu prijatnu iz svemira i na taj način stalno obnavlja i ojačava obmanu koja je već jako uspješna.

U vladi iz sjene postoji ekstremna skupina eshatologa, ljudi opsjednutih svršetkom svijeta koji bi ga voljeli vidjeti kako nestaje u eko-izvanzemaljskoj kataklizmi ne bi li se ubrzao povratak Krista! To je njihov plan: tvrde da svijet mora biti u krajnje teškom stanju kako bi se dogodio Drugi dolazak i nadaju se da će stvoriti okolnosti pogodne za ostvarenje tog cilja. To je jednostavno čisto ludilo. S tom razinom hiper-religioznosti, fanatizma i tajnovitosti svojstvene kultu u kombinaciji s golemom moći, posljedice su predvidivo nečuvane. Prije nekoliko godina prisustvovao sam sastanku u New Yorku s gospođom Boutros-Ghali, suprugom Glavnog tajnika Ujedinjenih naroda i nekoliko članova grupe »New York 100«. Tamo mi je prišla jedna žena i rekla: »Želim vam reći da sam pročitala dvadeset i šest knjiga o NLO-ima i otmicama.« Odgovorio sam joj: »Dobro, no uz dužno poštovanje, to znači da ste u svoju svijest ugradili dvadeset i šest puta više dezinformacija i besmislica od nekoga tko je pročitao samo jednu takvu knjigu.« Ne znam jesam li joj se omilio, no to je istina.

Svoja sam saznanja podijelio s nekim vrlo visokim vojnim dužnosnicima kao i s ljudima poput gđe. Boutros-Ghali i drugima. Njihova prva reakcija nije da to ne može biti istina nego su jednostavno užasnuti da bi *moglo* biti istina.

Ljudi me često pitaju je li put na kojem se nalazi čovječanstvo tipičan ili atipičan za ono što su prošli drugi planeti. Mislim da postoji cijeli spektar mogućnosti i iskustava koja se događaju drugim rasama. Shvaćam da postoje neke izvanzemaljske civilizacije koje nikada nisu imale sukobe i ratove. A onda postoje druge koje su možda prošle taj put, izvukle pouke i evoluirale u miroljubivi svijet. Što se neka civilizacija više udalji od duhovnosti, to nasilnija postaje. Tu mislim na

istinsku duhovnost, a ne na religioznost. Ono što se danas smatra »religijom« najvećim je dijelom čovjekovo djelo — iskrivljavanje izvornog sadržaja.

Ako se civilizacija odvoji od svoje intrinzične duhovnosti dok u isto vrijeme razvija ogromne intelektualne i tehnološke kapacitete, konflikti su neizbježni. Zemlja u ovom trenutku pokušava srediti tu dinamiku. A do sada nismo bili osobito uspješni u tom pogledu.

Pošteno je reći da izvanzemaljci poznaju opasnosti i zamke burne tranzicije kroz koju mi sada prolazimo. Tu tranziciju ja uspoređujem s čovječanstvom kao organizmom koji napreduje od djetinjstva prema zrelosti; sada se nalazimo u dugotrajnoj adolescentskoj fazi. Kaotični smo i buntovni i pokušavamo pronaći svoj put, međutim još nismo sazreli. I na žalost, neki od nas slični su adolescenatima koji su se nekako dokopali ručnih bombi i izvlače sigurnosne igle iz njih. S obzirom na sve to, ako nepristrano promotrite čovječanstvo i današnji svijet, ako ga promotrite očima izvanzemaljske civilizacije, znat ćete da ima razloga za zabrinutost. Zato su razumljive akcije izvanzemaljaca koje su blokirale neka naša nastojanja i podrezale nam krila dok smo pokušavali instalirati oružje u svemir. (Da se to dogodilo znamo iz iskaza mnogih svjedoka iz Projekta razotkrivanje.) Te bi se akcije *moglo* smatrati neprijateljskim činom. Pa ipak, ja ih promatram kao prosvijetljeni čin suosjećanja. Oni znaju da možemo biti prijatnija ne samo sebi nego i drugim svjetovima. Naša tehnologija prestigla je naš duhovni i društveni razvoj i to nas, iskreno govoreći, čini opasnima.

Vrijeme u kojem živimo vrlo je bremenito, međutim istječe nam. Nismo istinski promijenili svoj smjer u dovoljnoj mjeri da izbjegnemo određene, vrlo ozbiljne posljedice koje su logičan rezultat našeg nazadnog ponašanja. Spojite li napredne tehnologije s tendencijom da se uništi sve što ne razumijemo ili što nije pod našom kontrolom, nastaje vrlo opasna situacija.

Dakle, te izvanzemaljske civilizacije Zemlju pomno nadziru. Ne dvojim da je to razlog zbog kojeg su mnogi naši svjedoci iz vojnih krugova opisali slučajeve gdje su izvanzemaljske letjelice nadgledale silose za interkontinentalne balističke projekte, skladišta s oružjem, tvornice oružja, lansiranja u svemir i lansiranja interkontinentalnih balističkih projektila. Oni žele biti sasvim sigurni da to oružje neće biti upotrijebljeno i nadziru naše ponašanje. U slučaju da se potpuno otmemo nadzoru, došlo bi do intervencije kako bi se spriječio najgori scenarij.

Dolazimo do točke kada će Zemlja morati skinuti teret koji smo natovarili na nju, ukoliko ga ne podignemo sami. Imamo još nekoliko naraštaja da ispravimo stvar; iznenadio bih se kada bi još pedeset ili više godina mogli ići putem kojim

sada idemo. Godine 1991. pristupio mi je niz ljudi koji vode supertajne projekte povezane s NLO-ima i naprednim energetskim sustavima. Čitali su jedan od mojih ranijih radova o koncepciji jedinstva i našoj civilizaciji te doživljaju kozmičke svjesnosti i kozmičkih ljudi. Istaknuli su važnost dijeljenja tih informacija s njihovom skupinom. To su bili ljudi koji su me zvali iz CIA-e, *Lockheeda*, *McDonell Douglasa* i sličnih službi i kompanija. Sve što sam do tada bio napisao bilo je namijenjeno prvenstveno toj skupini.

Najveća većina ljudi na Zemlji želi samo živjeti u miru svoj život. Nije im do toga da jedni drugima zavrnu vratom. Tek vrlo mala manjina ljudi su psihotički nasilni i skloni kontroli. Vatre mržnje i sukoba uvijek se iznova namjerno potiču jer to ide na ruku toj nasilnoj skupini.

Javnost osjeća veliku potrebu za tim informacijama. Ljudi trebaju znati, imaju pravo znati i imaju odgovornost da djeluju na temelju tog znanja, jer oni mogu spriječiti najgore zlouporabe tajnih skupina kao što je ova, ukoliko provedu svoju volju. Međutim, ukorijenjenost i fanatičnost određenih elemenata u toj opasnoj skupini su toliki da se mora rastumačiti duhovna perspektiva.

Zbog toga je, sve do sada, kad god bih sjeo i nešto pisao, to bilo pisano prvenstveno za publiku kojoj je najpotrebnije da to čuje. Većina ljudi na Zemlji voljela bi jednostavno živjeti zajedno u miru, uživati u razlikama među kulturama, posjedovati tehnologije te se razvijati i odgajati svoju djecu, slati ih na koledž i imati dobar život. Ne radi se o tome da je devedeset i devet posto svjetske populacije sklono bezglavo se spustiti niz Nijagarine slapove bez bačve. Relativno je malen broj ljudi čiji nazori su nazadni. Takvi gledaju u retrovizor, a ono što u njemu vide brkaju s budućnošću. Stoga je naš zadatak da okrenemo njihove glave prema naprijed.

Važno je zauzeti stav da se te vrlo moćne industrijske, vojne i vjerske interesne skupine može educirati.

Protratali smo posljednjih pedeset godina dok nam se Zemlja obraćala, dok su nas ljudi Zemlje opominjali, planine plakale, polarne kape se otapale a izvanzemaljci nas upozoravali. To je bilo bezglavih pedeset godina. Moramo naučiti slušati i moramo djelovati — odmah. Ljudi što vode te tajne programe svjesna su bića koja *se može* educirati, koja mogu učiti i rasti, koja mogu prihvatiti ove informacije i promijeniti svoju paradigmu prije nego što bude prekasno. Stoga se u svojim osobnim meditacijama i molitvama, umjesto da stvaramo netrpeljivost i napetosti, trebamo moliti za preobrazbu i prosvjetljenje tih ljudi.

Četvrto poglavlje

BOŽANSKI SPOJ

U siječnju 1978. otišao sam živjeti u Izrael. Prvotno je to trebao biti samo desetodnevni posjet koji se međutim produljio na tri godine. Radio sam u svjetskom sjedištu bahajske vjere na planini Karmel u Haifi. Boravak na nekim od iznimno svetih mjesta bilo je divno i zanimljivo iskustvo. Osjećao sam prisutnost duhovnih učitelja koji su došli na to malo područje. No istovremeno sam osjećao da je svaki kamen natopljen krvlju i sukobima.

Bio je to vrlo neobičan spoj ekstrema: manifestacija vrlo uzvišenih proroka kao što su Krist, Mojsije, Abraham, Muhamed, BahaVllah i Bab, i istovremeno prisutnost nevjerojatno primitivnog neprijateljstva i fanatizma. S druge strane, proroci su uvijek i dolazili u najmračnija vremena i na najmračnija mjesta.

Dugi niz godina navečer bih odlazio na spavanje i u snu vidio nešto što će se dogoditi sutradan, sljedećeg mjeseca ili u nekom drugom trenutku u budućnosti. Što sam više ulazio u viša stanja svijesti to je bilo intenzivnije. U zimi 1978. godine živio sam u stanu na planini Karmel koji je gledao na Sredozemno more. Jedne noći usnuo sam san: iznenada sam se našao u prostoru koji je bio definiran, ali nije imao zidove i bio je vrlo svijetao. Blizu mjesta gdje sam živio nalazili su se posmrtni ostaci jednog od poglavara bahajske vjere po imenu Abdu'l-Baha. Bio je poznat kao vrlo plemenit, mudar i blag čovjek pun ljubavi i vrlo prosvijetljen — savršeni izraz čovjeka. On mi je došao u tom snu, pokazao mi jednu ženu i rekao: »Ovo je žena s kojom želimo da se oženiš.« Zatim mi je ispričao mnoge pojedinosti o njoj i dodao: »Doći će izdaleka ovamo u posjet a zatim će otići, međutim vjenčat ćete se ovdje u Izraelu. Bit će starija od tebe, ali to neće biti problem.« Zatim smo se ta žena i ja upoznali, mogao sam je točno prepoznati, vidjeti tko je i kako je odjevena.

To se događalo svake noći, četiri ili pet noći za redom. Dakle, evo me tu, s dvadeset i dvije godine. Brak me uopće nije zanimao! No dopustite da kažem nešto o duhovnom vodstvu: ono vam ne koristi ukoliko ga ne prihvatite. I tako sam rekao: »Pa, mislim da ću paziti da primijetim tu osobu.«

Mjesec ili dva kasnije našao sam se u vrtovima gdje je Abdu'l-Baha pokopan, u njegovom svetištu na planini Karmel. Kroz vrata je ušla Emily. Bio

sam oduševljen kada sam vidio da je ona osoba iz mog sna. Međutim, ne možete doći potpunom neznancu i reći: »Do bar dan, vidio sam te u snu i trebali bismo se vjenčati!« Upoznali smo se i razgovarali možda sat i pol; bilo je kao da smo se oduvijek poznavali. Ali još joj nisam spomenuo svoj san. Ona je došla na konvenciju, a to joj je bio posljednji dan tamo. Vidio sam je još jednom, taj put nakratko. Spremali su se zatvoriti vrata tih prekrasnih vrtova i svetišta, a Emily je krenula tamo kako bi malo meditirala. Rekao sam joj: »Bolje ti je da požuriš jer uskoro zatvara ju.« I tako je otišla. Bilo je to posljednji put da sam je vidio na tom putovanju.

Kasnije sam otišao u hram, molio se i rekao Bogu: »Ako je to doista osoba s kojom želiš da se oženim ona će mi morati pristupiti, bez da joj ja govorim o snu ili pokušavam stupiti s njom u kontakt.« I, dogodilo se da se Emily išla sastati sa svojom majkom na odmoru u Londonu. Kada je tamo stigla, osjećala je snažan poriv da mi piše, međutim nije znala čak ni moje prezime! Znala je samo da se zovem Steve. Čovjek s kojim je putovala slučajno je znao moje prezime i tako mi je uspjela poslati pismo, preko sjedišta bahajske vjere u Izraelu.

Emily mi je u pismu napisala kako je uživala u druženju sa mnom, i tako dalje. To je bilo ono što sam čekao. Prvo pismo koje sam joj napisao bilo je uobičajeno i prijateljsko. U drugom pismu ispričao sam joj cijelu priču o tome kako su nas upoznali i što mi je Abdu'l-Baha rekao u snu. Otpisala mi je: »Pa, ako je to Božja volja, to ćemo i učiniti.«

Dopisivali smo se cijele godine. U lipnju 1979. Emily je spakirala sve svoje stvari. Sastali smo se na aerodromu u Seattlu, otišli na Aljasku na desetodnevno udvaranje i potom odlučili, da, vjenčat ćemo se. U kolovozu 1979. vjenčali smo se na planini Karmel u Izraelu! Ove godine (2006.) slavimo našu dvadeset i sedmu godišnjicu. Dakle, neki brakovi su doista božanski spoj!

Ljudima pričam ovu priču zato što mnogi dobivaju vodstvo a ne prihvataju ga jer im se čini da nema smisla. Međutim, ako je vodstvo pravo, ne mora uvijek imati intelektualnog smisla. Proživjeli smo di vne trenutke, imali smo izvrstan brak i četvero djece. Učinili smo sve ono o čemu ćete čitati, a sada je volim više nego ikad! Emily je za vjenčanje izabrala prelijepi svileni sari sa zlatnim nitima. Ona nije znala što sam ja točno vidio kada nas je Abdu'l-Baha upoznao u stanju lucidnog sna. Kada sam je ugledao, rekao sam: »To je točno to.«

Naša prva kći rođena je na planini Karmel u Izraelu, a kući smo je doveli na našu prvu godišnjicu, pa smo je nazvali Carmel. Nakon što nam se rodilo prvo dijete vratili smo se u Sjedinjene Države, a ja sam krenuo na medicinski fakultet.

Upisao sam hitnu medicinu jer sam je smatrao ne samo velikim izazovom nego i područjem na kojem ću moći primijeniti znanost i tehnologiju suvremene medicine u njezinom najvišem obliku. U tom sam se razdoblju bavio i vođenjem tečajeva meditacije i holističkog zdravlja. Osnovali smo Institut Shamballa i održavali programe holističkog zdravlja i iscje ljivanja.

Tijekom godina podizao sam zajedno s Emily naše četvero djece, bio pročelnik hitne medicine i radio na odjelu hitne službe. Bio sam osnivač CSETI-a i Projekta razotkrivanja. Život je bio pravi urnebes!

Peto poglavlje

OPRAŠTANJE I VJERA

Jedna od najvećih pouka koje sam naučio kao tinejdžer bilo je opraštanje. Smatram da je opraštanje toliko važno da, ako se promisli o situaciji u kojoj se svijet nalazi na makro-razini, uviđa se da se sve svodi na vrlo osobnu stvar. Mikrokozmos naših života pretače se u društvo i na taj način svi mi funkcioniramo kao univerzalni rezonator. Otkrio sam da božansko i sveto postoji te da se izražava kroz ljubav i opraštanje.

Stoga je prva stvar koju sam učinio bilo to da sam oprostio roditelji ma za njihove postupke tijekom našeg djetinjstva. Ne zaboravite, ali možete oprostiti. A to oslobađa golemu količinu unutarnjeg mira i energije jer morate otpustiti sve negativno. Čin opraštanja i čin lju bavi su među najvišim izrazima duhovnog ostvarenja. I tako sam otkrio da opraštanje i ljubav zahtijevaju istinsku nesebičnost, onu kada idete onkraj sebe. Kada sam kao tinejdžer razmišljao o svijetu, uočio sam da je većini problema uzrok sebičnost. Divna izreka koja se pripisuje Abdu'l-Bahi kaže: »Gdje postoji ljubav, ništa nije preteško i uvijek se ima vremena.« Doista vjerujem u to. To je jedna od stvari koju Čovječanstvo mora naučiti. Ja sam svoju vlastitu duhovnost morao stvoriti iz ničega. To je feno men prazne ploče: u svom iskustvu na rubu smrti nisam otišao do bisernih vrata na kojima je bio ljuti starac s bradom koji baca munje na ljude, sudi vam te vas, jer ste lažljivi i grješni, baca u pakao. Kao što sam već spomenuo, jedan od mojih prvih izazova bilo je opraštanje ljudima koji su mi bili najbliži. Ljudi moraju naučiti opraštanje. Stoga, iako ću vrlo energično govoriti o potrebi za promjenom smjera kojim idemo, ne radi o tome da želim to učiniti nasilno ili osvetoljubivo prema onima koji su nas u te neprilike doveli. Radi se o tome da ih treba educirati i, bude li nužno, obuzdati. Međutim, čak i ti postupci se poduzimaju iz ljubavi i iz osjećaja za ono što se treba dogoditi. Usto, to mora biti učinjeno s opraštanjem. Nastavljam to prakticirati i danas. Po meni, smisao postojanja na ovom planetu nije da se pretvaramo da smo savršeni. Postoji izreka koja se pripisuje njemačkom piscu: »Onima koji se pretvaraju da su anđeli suđeno je da se ponašaju kao zvijeri.« Daleko najstrašniji pripadnici kultova su oni koji se stavljaju na pi jedestal. Bolje je biti ono što jeste, biti realan i biti

čovjek, čak i kada počinjete u ovaj svijet unositi attribute koji su duhovni i božanski. No ne morate biti savršeni da biste to činili.

Na planetu Zemlji nitko nije savršen, osim ukoliko se ne radi o avataru, to jest nekom od velikih proroka, odnosno Božjih utjelovljenja. A njih na Zemlji danas nema, nije ih bilo proteklih sto godina i neće ih biti sljedećih tisuću.

Glavni problem s velikim prorocima ili Božjim utjelovljenjima je što su vrlo rijetki. U stvari, radi se o drugoj vrsti. Njihov stupanj svijesti toliko je visok da su izvan domašaja i najprosvjetljenijeg čovjeka. Drugim riječima, možete evoluirati na najviši stupanj svijesti kao čovjek i nikada ne doseći taj stupanj. To je druga linija, druga razina. Zato su te božanske figure toliko važne i toliko moćne, ali i toliko jedinstvene. I zato ponavljam da je jedna od najgorih stvari kada netko tvrdi da je ono što nije. Najviše što mi možemo učiniti je odražavati svjedočanstvo Boga.

Svi smo mi relativno nesavršeni i ovdje smo da izražavamo određeni stupanj savršenstva. Ne treba o sebi tvrditi ništa više od toga. A oni koji tvrde da su više od toga su prevaranti. Točka. Nije me briga o kome se radi. Razvijati se možemo samo tako da budemo ono što jesmo i da znamo gdje smo.

Američki Jug je tako šašav, volim sve u njemu i baš mi odgovara! Kada sam odrastao krajem pedesetih i u šezdesetima, to je još uvijek bio Stari jug. Poznavao sam neke predivne crkinje koje bi došle do mene i rekle: »O, ti si stara dušo.« Pogledale bi me i govorile mi o mojoj budućnosti. Bile su vrlo skromna, divna čeljad — sol zemlje.

Takve ljude možete sresti diljem svijeta. Nećete ih osobito mnogo pronaći u hramovima, katedralama ili u ašramima, ali srest ćete ih na drugim mjestima. Kao djetetu, neki od tih mudrih, oštroumnih ljudi ukazali su mi na određene stvari. To mi se povremeno događalo od četvrte ili pete godine života pa na dalje. Nisu me privlačili pompa i ceremonijalnost duhovnosti koje karakteriziraju svijet svećenika i crkvene hijerarhije odnosno gurue ili ašrame. Skloniji sam bio autentičnoj duhovnosti koju pronalazite u iskrenoj, neposrednoj, jasnoj, jednostavnoj duhovnosti. To je dovelo do toga da otvorim srce i činim stvari kao što su djela opraštanja i ljubavi koje su, u stvari, bile izvan onoga što mi je moj odgoj trebao omogućavati. Ovdje poruka glasi: da biste transcendirali vlastita ograničenja, samo si to trebate dopustiti. Morate koristiti svoju slobodnu volju kako biste stvarali svoju vlastitu stvarnost. Kada pogledam unatrag shvaćam da je to bila velika pouka prvih dvadeset godina mog života. Pojedina moja iskustva bila su predivna, bio sam blagoslovljen što sam ih doživio iako su mi se dogodila u vrijeme brojnih

poteškoća i patnje. Govoriti o tome nije problem, međutim prolaziti kroz to nije bilo lako. Život na Zemlji nije nužno lagan. Ovdje ima savršenosti i nesavršenosti, a naš zadatak je da što više možemo izražavamo te dobre kvalitete, attribute i savršenosti.

Morao sam iznova stvoriti svoj život — fizički. Dok sam odrastao bilo mi je užasno loše. Tako sam morao preoblikovati svoje tijelo, preoblikovati svoj um, preoblikovati svoj duh, preoblikovati svoje srce. To je nalikovalo šamanskom procesu. No, to se nije dogodilo isključivo snagom volje nego i sposobnošću da transcendiram vlastita ograničenja. Možete to zvati vjerom; ne vjerom kakvom je vidi većina religioznih ljudi, kao određena vjerovanja i dogme. Za mene je prava vjera znati i biti uvjeren u stvari koje još nisu viđene i koje još nisu dokraja poznate. A u vašem srcu i duhu ipak postoji sigurnost da one *jesu*. Otkrio sam sposobnost da ostvarujem i manifestiram pomoću vjere i pomoću vizije, i svjedočio kako se događaju čudesne stvari.

Sjećam se, na primjer, kako sam, naučivši meditacijske tehnike, bio na koledžu i počeo eksperimentirati s moći molitve. Živio sam u studentskom domu i tamo je bilo momaka koji su se čitavo vrijeme opijali i bili na doista opasnom putu. Svake godine nekoliko tih mladih ljudi s koledža pogibalo *bi* u automobilskim nesrećama na opasnoj dvotračnoj cesti između Boona i Blowing Rocka jer su vozili pijani. Jednog poslijepodneva sjedio sam u svojoj studentskoj sobi i meditirao. Čuo sam skupinu momaka kako ulaze, potpuno pijani i razulareni. I tako sam ušao u stanje božanske svjesnosti, te bez ikakve iritacije ili negativnog stava s moje strane, ne osuđujući ih, samo sam ušao u to stanje i promatrao ih. Vidio sam ih u svom umu kako idu hodnikom. Okružio sam ih božanskom svjetlošću te ih zamolio za oprost. Zatim sam zamolio da postanu svjesni onoga što rade i da si prestanu škoditi na taj način. Otprilike deset minuta kasnije neko je pokucao na moja vrata. To su bili oni, izgledali su potpuno trijezno i tražili su oprost — *preko* mene od nekog višeg. To je bilo iskustvo koje ih je preobrazilo i nikad ih više nisam vidio pijane! Te godine otkrio sam da se isto događa i sa životinjama — da postoji mogućnost povezivanja s onime što bi ljudi na Istoku nazivali *devas* i s prirodnim energijama. U to vrijeme često bih sjedio ispod drveća u golemoj staroj šumi iza studentskog doma i meditirao. Jednog dana dok sam sjedio ispod goleme stare čuge (vrsta bora, u Sjevernoj Americi; *op. prev.*) i meditirao osjetio sam da me netko promatra. Polako sam otvorio oči i, na moje oduševljenje, oko mene u polukrugu je stajalo nekoliko životinja. Par ptica, vjeverica, čipmank (vrsta sjevernoameričke vjeverice s prugastim leđima, *op. prev.*) i rakun okupili su se u

polukrugu. Svjestan sam da ovo zvuči kao nešto iz *Siddharte*, no stvarno se dogodilo. Životinje su mirno gledale u mene i činilo se da su u stanju velikog spokoja i blaženstva. Svi u sebi imamo predivan božanski duh, no moramo ga biti svjesni, vježbati ga i afirmirati u svom životu kako bi takve stvari bile moguće. To je za mene vjera: ponašate se kao da je tako, i tako jest. A kada se ponašate kao da je tako, tako će i biti. U konačnici je to vježba predavanja, odnosno odricanja od sebe u korist velikog Duha.

Šesto poglavlje

NEIZRECIVO JEDINSTVO

U sufljskoj tradiciji postoji priča o učitelju koji je učenika pokušavao naučiti kako da levitira preko vode. Student je stajao na rubu jezera, intelektualizirao i mislio: »Pa, ja sam teži od vode; potonut ću i utopiti se.« Učitelj se okrenuo učeniku i rekao mu: »Sebe ostavi iza, i onda hodaj po vodi.«

To je gracioznost — ja je nazivam operativnom gracioznošću — koju morate pronaći da biste postigli te stvari na duhovnom planu. Morate je prakticirati i dopustiti da se razvije.

U svom srcu morate *znati* da je to moguće, a ne samo vjerovati u to u uobičajenom smislu vjerovanja. Morate reći »bit će« i onda to učinite. Međutim, to biva ostvareno ne zbog vašeg ega, to biva ostvareno preko višeg Uma koji je u vama.

Spoznati to je paradoks: s jedne strane, naše osobnosti su mediji kroz koje se može manifestirati i izraziti bezgraničnost. Jednom kada to shvatite, razumijete koncepciju postojanja kao čisti medij duha. Tako s jedne strane mora postojati osobnost kako bi se nešto ostvarilo, a s druge strane morate biti dovoljno slobodni od sebe te dopustiti višem božanskom biću da sja kroz vas i omogući ostvarivanje tih stvari. I tada će se one ostvariti..

Svoju sam adolescenciju proživio otkrivajući to uglavnom samostalno, uz malu pomoć iz nevidljivih domena. Međutim, da nisam to otkrio, sasvim sam siguran da bih do dvadesete godine bio mrtav. Većina ljudi bi, da prežive okolnosti u kakvima sam ja bio kao adolescent, završili kao ovisnici o drogama ili kriminalci. Ja tu preobrazbu pripisujem vodstvu, zaštiti i nadahnuću Velikog duha, Božanskog bića: nekako sam bio spreman biti otvoren za to. Kada sam se otvorio za To, To me proželo. Bilo mi je potpuno na raspolaganju. I uvijek je tu za svakoga od nas.

Govorim ljudima: »Čim ste spremni da se otvorite Tomu, ono je tu.« Tu je zbog bilo koje svrhe. Nije mi važno jeste li na odjelu hitne pomoći i pokušavate spasiti život, jeste li pilot zrakoplova ili tesar. Neograničeni Božanski um uvijek prebiva u nama. Radi se o tome da toga budete svjesni, da budete otvoreni za to i dopustite mu da djeluje. Dakle, ostaviti sebe po strani i dopustiti da se dogodi. Dok

sam živio u Izraelu moj otac, okorjeli pušač i alkoholičar, smrtno se razbolio. Danas znam i da je imao teški posttraumatski stresni poremećaj iz Drugog svjetskog rata, iz borbe prsa o prsa s Japancima na pacifičkim otocima. Jednog dana obitelj mi je javila da mu je pronađen inoperabilni tumor veličine loptice za golfu desnom plućnom krilu. U to vrijeme - bila je 1978. godina - smatralo se da dostupna kemoterapija neće djelovati, ali svejedno su pokušali. I tako su me pozvali natrag u Sjedinjene Države da uredim stvari oko pogreba: liječnici su rekli da ima još nekih šest tjedana života. Kada sam posjetio tatu upitao sam ga: »Želiš li umrijeti od ovoga?« Odgovorio mi je: »Ne, nisam spreman«. Tada sam ga poučio meditaciji i molitvi. Dakle, morate razumjeti kakav tvrdokorni ateist, kakav ogorčen čovjek je on bio, i to iz stare generacije, rođen 1916. godine. Pa ipak je rekao: »Učinit ću to.« Tako sam mu dao da pročita neke knjige i zatim ga osobno poučio meditaciji, vizualizaciji i kako da se iscjeljuje umom iz nutrine.

Najprije se treba centrirati i ući u duboko, tiho stanje svijesti koja nadilazi jastvo, tamo gdje se nalazi prava moć, to jest božansko. To je ono što transcendiraju ego. I iz tog stanja raditi vizualizaciju. Dakle, uvedete ono što ja nazivam Božji faktor ili faktor božanskog duha. Poučio sam, dakle, svog oca da to radi. Rekao sam mu: »Učini to. To je pitanje tvog života ili smrti. Bez obzira vjeruješ li u to ili ne, radi kao da vjeruješ.« I učinio je.

Zatim sam se vratio u Izrael gdje sam odlazio u predivni bahajski hram na planini Karmel. Otišao bih tamo svakog dana u vrijeme ručka i radio istu vizualizaciju koju sam preporučio svom ocu. Zatim bih se molio za njegovo izlječenje.

Nekoliko tjedana kasnije otac je ponovno posjetio svog liječnika. (Već smo bili izabrali česticu na groblju, no ja sam znao da će biti u redu.) Liječnik je napravio rendgenske snimke i otkrio, iznenađen, da je golemi tumor nestao. Doktor je uskliknuo: »Bože moj!«. Bilo je to jedno od onih »čudesnih«, spontanih izlječenja. No ja sam točno znao što se dogodilo.

Moj otac je uživao još nekoliko godina. Preminuo je od kongestivnog zastoja srca i emfizema od pušenja, jer su se njegova pluća jednostavno rasprsnula. Međutim, prije nego što je preminuo prisjetio sam se kako sam kada sam bio dijete, mislim da mi je bilo dvanaest godina, jednom sjedio s njim u dvorištu naše kuće u Charlotti. Tom mi je prilikom rekao: »Znaš, stvarno ne želim još dugo živjeti. Samo dotle dok vi, djeca, ne odrastete i ne odete od kuće«. (Bio je prilično pijan kad mi je to rekao.) Dakle, u vrijeme kad je imao rak na plućima moja mlađa sestra i dalje je živjela u kući. A godinu dana nakon što ju je napustila on je

preminuo. Rekao sam svojoj sestri: »Znaš, mi sami stvaramo svoju stvarnost.« On je to potvrdio. Rak koji ga je trebao ubiti nije ga ubio, međutim potpuno se odrekao života i preminuo čim su sva djeca odrasla i otišla. Učinio je točno ono što je rekao da će učiniti, premda sam siguran da se nije svjesno sjećao da je to izrekao. Dakle, mnogo smo moćniji nego što mislimo, bez obzira na to tko smo. I sami stvaramo život kakav imamo.

U to vrijeme naučio sam i da mogu ući u stanje u kojem mogu posjećivati ljude na velikim udaljenostima. Mnogi ljudi kažu: »Pa, to znači da si astralno putovao.« Bio sam na astralnim putovanjima kao tinejdžer, ali to je bilo drukčije!

Ono što sam naučio je spoznaja da ne trebate odvojiti astralno tijelo od fizičkog, nego jednostavno trebate spoznati da je u svakom pojedincu sadržana cjelokupna kreacija. Izreka »Smatraš li se sićušnim kada je u tebi sadržan čitav svemir?« retoričko je pitanje koje rasvjetljava jednu veliku istinu: sve je sadržano u svjesnom umu u nama.

Relativno primitivan način posjećivanja drugih preko duha je astralna projekcija, pri čemu se fizičko i astralno tijelo odvajaju i vi odletite. Međutim napredniji, jednostavniji i sigurniji način za to je spoznaja da je sve to sadržano u vama.

Ulaskom u stanje svijesti koje je nelokalno, koje je transcendentalno stanje svjesnosti, može se pristupiti bilo kojoj točki u vremenu i prostoru. A kada to iskusite, onda pomoću suptilne upotrebe volje možete vidjeti nekog voljenog tko se nalazi na drugom mjestu. To sam ja činio sa svojim voljenima.

To mi je otkriveno netom prije nego što sam otišao u Izrael. Imao sam divnu tetu koja je bila ozbiljno bolesna, imala je rak pluća i umirala je. Ona je bila jedan od malobrojnih članova naše obitelji koji su doista marili za nas, pa mi je uvijek bila vrlo bliska. Ostala mi je u sjećanju kao uvijek vrlo draga i vrlo ljubazna, tetka Irene. Na dan kada je preminula probudio sam se u svojoj sobi, a ona je bila tamo. Vidio sam je kao četrdesetogodišnjakinju umjesto kao ženu staru sedamdeset godina, teško bolesnu od raka. Zračila je i bila je prelijepa. Ne sjećam se da je išta rečeno: to je jednostavno bila lijepa, srdačna prisutnost te u isti mah oproštaj i osjećaj trajne povezanosti. Sutradan me je nazvala moja sestra blizanka, a ja sam joj ispričao svoje iskustvo. Rekla je: »Pa, zovem te jer je preminula.« Pitao sam: »Kada?« To moje iskustvo dogodilo se *točno* u vrijeme njezine smrti.

Dakle, preko jedinstva velikog duha uvijek smo povezani jedni s drugima. Predivno je to spoznati jer jednom kada to shvatimo znamo da vrijeme i prostor uopće nemaju granica.

Sjećam se kako sam jednom s prijateljem kampirao u Okamenjenoj šumi (nacionalni park u Arizoni gdje se nalazi mnogo fosila petrificiranog drveća; *op.prev.*) u Arizoni. Moje žena Emily je bila kod kuće u Sjevernoj Karolini.

Iznenada sam osjetio da želi znati da može komunicirati sa mnom, međutim ja sam bio u divljini. I tako sam legao pod punom mjesecinom, meditirao i ušao u stanje jedinstva svijesti. Prođubio sam to u mirno stanje svjesnosti i vidio Emily u našoj spavaćoj sobi. Ovdje moram napomenuti da se Emily rijetko sjeća svojih snova. Znao sam da spava, pa sam otišao u spavaću sobu i povezo se s njezinom dušom. Pokazao sam joj točno gdje se nalazim i što radim. Poslao sam joj poruku da ću biti uz nju svaki put kad me bude doista trebala, da smo uvijek zajedno, da smo jedno u duhu. Nekoliko dana kasnije kada sam izišao iz divljine, nazvao sam je. Rekla mi je: »Nećeš vjerovati kakav lucidan san sam imala! Bio si na jednom mjestu...« i nastavila je opisivati točno mjesto gdje smo logorovali! »I rekao si mi ovo...«, ponovila je poruku koju sam joj poslao. Bila je to divna spoznaja: umirujuća, kako za nju tako i za mene. Shvatili smo što možemo učiniti te da nikad nismo sami; ni kad nismo odvojeni; ne postoji odvojenost.

Kada odlučimo otključati kutiju odvojenosti, imamo ključ. Ključ je svjestan um u nama i volja da ga upotrijebimo. Morate imati živu vjeru. Yogananda (glasoviti vedski učitelj; *op. a.*) jednom je rekao da je razlog zbog kojeg ljudi ne rastu duhovna klonulost i manjak duhovne odvažnosti.

Jednom kada vam se ta iskustva počnu otkrivati, a vi shvatite da su moguća, raste vaša uvjerenost da su stvarno moguća; radite to sve više i postaju sve snažnija. Stvara se pozitivna povratna petlja. To je poput snježne grude koja se kotrlja nizbrdo. Ona sama postaje sve veća i brža, međutim morate je gurnuti preko ruba! Jedne godine na našu godišnjicu Emily i ja otišli smo u Kostariku i odsjeli u jednom mjestu na pacifičkoj obali. Jedne noći nakon što smo zaspali dogodila nam se zapanjujuća stvar. Emily se usred noći probudila i kad je pogledala prema meni, ugledala je srebrnastosivi oblik kako se podigao iz mog tijela, izletio kroz prozor hotelske sobe i otišao. Pomislila je: »Moj bože, evo me u Kostariki, imamo četvero djece kod kuće, a Steve je upravo umro!« Imao sam ono što sam oduvijek nazivao jednim od svojih lucidnih snova, koje uostalom sanjam čitav život. Letio sam preko džungle i preko ruba oceana. Iako sam bio usred mrkne noći, gledao sam pomoću božanskog vida te sam promatrao veličanstvenu kvalitetu vode i džungle kao da je dan; ali sve je posjedovalo vlastitu svjetlost iz svoje nutrine, za razliku od svjetlosti koja dolazi od Sunca. To je bila jedna od najdivnijih stvari koje sam ikada vidio. Letio sam u stanju potpune slobode i sreće.

Sve je posve iznenada završilo i našao sam se natrag u sobi. Mislio sam da se upravo budim iz sna. Osjetio sam kako me Emily gleda. Pogledao sam prema njoj, a njezine su oči bile raskolačene! Viknula je: »Hvala bogu, vratio si se!« Začudio sam se: «Vratio? A gdje sam bio?»

»Pa, otišao si.« - odgovorila je. Odvratio sam: «Nisam to učinio. Bio sam ovdje cijelo vrijeme.» A ona je ponavljala: »Ne, vidjela sam te kako napuštaš svoje tijelo!« I zatim mi je opisala ono što je vidjela. Tada sam shvatio da su mnogi od tih briljantnih lucidnih snova u stvari iskustva putovanja duše. Treba reći da se Emily obično ne događaju takva metafizička iskustva, ona je oličenje majke i uživa u svakom trenutku toga! Međutim, doista je vidjela moju dušu kako odlijeće jer je, po mom mišljenju, bila u opuštenom stanju uma u kojem su njezini filtri bili isključeni. A isključenje tih filtara omogućilo joj je da vidi moj duh kako se diže iz mog tijela i odlijeće. Vidjela me kada sam odlazio u dubokoj, duhovnoj ljepoti zemlje. Božanstvo sam najprije otkrio kroz vrata svijeta koja je ovdje postavilo božansko biće. Njegov najviši izraz je, naravno, Zemlja oko nas i nebo oko nas. To je vrlo indijanski: kako sam dijelom Cherokee i Catawba, gajim veliku ljubav prema Zemlji.

To je u velikoj mjeri povezano s radom u koji sam sada uključen. Ono što me pokreće je moja ljubav prema prirodi i prema duhu. Motivira me budućnost koju vidim za Zemlju i njezinu djecu. Vidim je i znam da je moguća.

Kaže se da je najbolji način da se Boga ljubi taj da se voli sve što je stvorio. Ja to promatram ovako: postoji božanski, bezgranični um koji je unutrašnje biće Boga, Vrhovnog bića. Međutim, čitav vidljivi svijet je jednako bezgraničan, on je vanjski plašt odnosno odijelo Boga. On je vanjski izraz iste stvari, i sve je jedno, savršeno jedno. Još kao dijete dok sam gledao zvijezde i nebo nisam vidio prazan prostor. Vidio sam radost i osjećao sam svjesnu prisutnost. Osjećao sam božansko biće koje se izražava kroz prirodu i kroz kreaciju. Kao znanstvenik, promatram to tako. Taj pogled nije nekompatibilan s proučavanjem biokemije cvijeća — uočavanja kako je sve nevjerojatno čudesno i izvanredno sastavljeno, bilo da se radi o genetici, bilo da se radi o fizici, bilo da se radi o elektromagnetizmu, kvantnoj fizici, teoriji nizova, bilo da se radi o biokemiji, molekularnoj biologiji, anatomiji ili fiziologiji — sve je to izraz jednog nevjerojatnog, svjesnog živog bića. Sve to je vanjsko tijelo Boga koje vibrira i kreće se kao materija ili prostor ili vrijeme ili energija. Stoga svaka stvorena stvar predstavlja vrata do Stvoritelja. Walt Whitman je svakako to znao, kao i Thoreau i Emerson. Priroda je veliki učitelj. Izašli smo iz utrobe majke Zemlje koja je vanjski izraz beskrajnog Boga.

Beskraj je u nama i u svim stvarima, ali nije podijeljena — vječno je u svojoj savršenoj cijelosti. Sve je u nama i savršeno povezano jedno s drugim. To je savršeni kvantni hologram. Pitanje glasi: Postoji li metatema koja obuhvaća sva ta iskustva? Velika tema i transcendentalna tema je neizrecivo jedinstvo. Jedinstvo. Ako možete iskusiti to stanje svijesti u kojem transcendirate vrijeme i prostor i materijalizam, možete na Zemlji susresti nekoga iz druge kulture ili drugu osobu s drugog planeta ili druge domene, i umjesto da ih vidite kao »druge«, vi ih vidite kao »jednake«. To je vrlo važno, jer svijest o »drugosti« ukorijenjena je u neznanju. Drugost je neznanje, dok je jedinstvo prosvjetljenje.

Ako u svim bićima vidite da su svjesna baš kao i mi, tada doživljavate svoje jedinstvo s njima. To je istina bez obzira na to koliko su možda različiti njihovi intelekt, emocionalna obojenost ili fond znanja. Sve te stvari na koje se obično usredotočujemo u stvari su prolazne. Ako razmotrimo Činjenicu da su svjesni i iskusimo to stanje svjesnosti u kojem vidimo transcendentalnu kvalitetu beskrajnog Uma, tada ih nećemo vidjeti kao »strane« ili »druge«. I to vrijedi bez obzira na to govorimo li o nekome iz Zimbabvea ili Saudijske Arabije ili sa zvijezda Alfa Centauri. Doista nije važno, jer to je još jedno svjesno biće koje osjeća i u kojem je sadržana zbiljnost svjesnosti koja je taj univerzalni aspekt naših vlastitih jastava.

Ukoliko možete iskusiti to stanje jedinstva, možete, prije svega, komunicirati, što je vrlo važno. Kao drugo, nećete osjećati da postoji bilo što čega biste se trebali bojati. Treće, nećete vidjeti ništa s čim biste bili u konfliktu, jer stvari koje su različite doista nisu ključne i nisu važne.

Mogli biste okupiti utemeljitelje svih religija na Zemlji i oni bi se izvrsno slagali i vjerojatno ne bi vidjeli nikakve međusobne razlike. Probleme uzrokuju podjele koje iz egoizma, materijalizma, šovinizma, neznanja, mržnje ili gluposti stvaraju ljudi. Iskustvo jedinstva je neprocjenjivo iskustvo, tako potrebno u današnjem vremenu... Dakle, metatema koju sam izvukao iz vlastitog iskustva tih stanja svjesnosti je jedinstvo. To je metatema sljedećih pola milijuna godina: sve više razine jedinstva. Iz toga izrasta savršeni sklad, mir i prosvjetljenje.

Sve to vidite oko nas. Svijet postaje sve integriraniji i sve povezaniji. Iledan od velikih izazova izvanzemaljskog pitanja je: koji stupanj jedinstva čovječanstvo mora postići na univerzalnoj razini da bi moglo biti u miroljubivom odnosu sa svjesnim ali neljudskim životom? Živimo u kozmičkom trenutku kada ljudi počinju putovati u svemir i kada počinjemo biti svjesni činjenice da nas posjećuju izvanzemaljske civilizacije. I jednostavno shvaćamo da jedinstvo čovječanstva nije dovoljno. Morat ćemo transcendirati čak i to i uzdignuti se na razinu na kojoj ćemo

razumjeti univerzalni aspekt uma, činjenicu da je svjesni um, sama svjesnost, univerzalna kvaliteta te da je svjesnost u biću životnog oblika s drugog planeta identična svjesnosti u nama — čak i ako su naši intelekti različiti, i ako su naša tijela različita, i ako se naš fond znanja razlikuje. Sve te stvari zapravo nisu bitne. To, dakle, govori o potrebi za univerzalnom duhovnošću. Živimo u vremenu potrebe za uspostavljanjem ne samo svjetskog mira nego i univerzalnog¹ mira. U vremenu u kojem se takav mir može ostvariti samo preko prepoznavanja univerzalne prirode duha i univerzalne prirode svjesnog uma. U suprotnom ćemo reći: »Pa, čovječanstvo je jedno i ljudi mogu živjeti u miru«, međutim tu su i svi drugi u svemiru — što ćemo učiniti s *njima*?

Prava istina je da su svi ti životni oblici svjesni i budni kroz istu unutarnju svjesnost i budnost koja sja unutar svakoga od nas. Nema apsolutno nikakve razlike.

Ta spoznaja uklanja strah — ako možete biti u tom stanju svjesnosti, vi ste u stanju koje je vječno i besmrtno jer se nalazi izvan ograničenja vremena. I beskrajno je, jer nije ograničeno prostorom. Dakle, to stanje svijesti je najsigurniji put do uspostavljanja kako svjetskog tako i univerzalnog mira. Zbog toga je temeljni izazov u današnjem svijetu onaj duhovni.

¹»univerzalan« ovdje i drugdje označava nešto što se odnosi na čitav svijet u smislu čitavog svemira tj. univerzuma; *op. prev.*

Sedmo poglavlje

UNIVERZALNI MIR

Nalazimo se u kozmičkom trenutku. Ljudi danas, iako u tajnim programima, imaju načina za putovanje između zvijezda. Zato moramo iz ljudski orijentirane duhovnosti evoluirati u istinsku, univerzalnu duhovnost. Ako se to ne dogodi, nećemo moći evoluirati na sljedeću razinu ljudske sudbine.

Neki kažu: »Pa, to je težak zadatak Još uvijek *se jedni s drugima* tučemo, a sada bismo trebali izaći na kraj s odnosima prema životnim oblicima iz svemira.« No, promotrite to ovako: kada priznamo da nismo sami u svemiru ljudi će se - svi ljudi - jedni drugima činiti poput vrlo bliskih rođaka. Dakle, kako bismo izašli na kraj s izazovom razumijevanja drugih civilizacija, morat ćemo transcendirati antropocentrični pogled na duhovnost i razviti univerzalnu duhovnost. To je u stvari ekstremno pozitivan razvoj situacije. Ti će izazovi čovječanstvu dati poticaj da istinski razvije širu, izvornu duhovnost koja je zbog našeg pogrešnog sustava vjerovanja odvojenosti tako dugo nedostajala.

Prava je istina da ne postoji odvojenost. Razgovarao sam s velikim brojem američkih Indijanaca koji kažu da je jedna od neobičnih stvari u ranim danima susreta Indijanaca s Europljanima bilo to u kolikoj mjeri smo živjeli u smislu da su stvari odvojene. Indijancima se taj način razmišljanja činio prilično čudnim. Što se tiče australskih Aboridžina - koji još uvijek prakticiraju »vrijeme sanjanja« i svjesni su - oni znaju da nema odvojenosti. Osjećaju sjedinjenost sa zvijezdama, drugim narodima, svjetovima i jednih s drugima. Onoliko koliko živimo na odvojeni način toliko patimo. A onoliko koliko živimo u jedinstvu sa samima sobom i svime što postoji, toliko smo oslobođeni patnje.

Dakle, to je jedna ključna tema koja se, kako vidim, stalno ponavlja. To je doživljaj univerzalnog jedinstva, ukorijenjen u iskustvu nelokalnog, kozmičkog uma. Svjetski mir neće biti dovoljan: došlo je vrijeme za univerzalni mir. Nema drugog izbora. Nema budućnosti za ljude bez univerzalnog mira.

To je vrijeme u kojem živimo i to je izazov ere koja dolazi. Sami sebe moramo spoznati kao univerzalna, svjesna bića, i na tom temelju se može uspostaviti univerzalni mir. Isprva ćemo ga možda samo intelektualno preispitivati, međutim on mora postati iskustven. Živimo u vremenu kada bi univerzalno obrazovanje i univerzalna sposobnost čitanja svakom stanovniku Planeta trebala učiniti dostupnom golemu količinu znanja. Oni koji bi htjeli kontrolirati pristup znanju i davati ga na kapaljku jednostavno trebaju odstupiti i držati se postrani.

Budimo iskreni. Nekoć je tek jedan od tisuću ljudi na Zemlji znao čitati. Pisari su bili svećenici i oni su puku ponavljali i čitali što piše u duhovnim učenjima.

Ali, u dobu univerzalno dostupnog obrazovanja, kada većina ljudi zna čitati, to više nije potrebno. Dakle, čitajte, a zatim se okupite u vlastitoj duhovnoj zajednici i zajedno raspravljajte o tome. Ali ne trebate pomazati nekoga da bude guru ili svećenik. To bi, u stvari, bilo pogubno za vaš duhovni razvoj. Nije važno je li to neki *new age* guru ili su to ljudi koji hodaju uokolo u haljama i tvrde za sebe da su veza između vas i Božjeg oprost. Po meni, sve to je štetan ostatak iz vremena koje je prošlo.

Ne tvrdim da su svi koji prenose znanje i poučavaju takve stvari prevaranti. Tvrdim da su ljudi koji se izdaju za vrhovne arbitre za duhovno znanje - za posebne svećenike, ako želite - zastranili. To vrijeme je svršeno. Već barem sto do sto i pedeset godina smo u vremenu u kojem nitko na Zemlji ne treba svećenika, rabina, mulu ili gurua, *osim* kao onoga tko će mu pomoći pri učenju. Ljudi će u konačnici spoznati istinu, međutim činjenica je da je duhovna infantilizacija masa duboko ukorijenjena institucija. Pod duhovnom infantilizacijom masa mislim na situaciju gdje moć i pristup prosvjetljenju ili duhovnom znanju prolaze kroz filtre, odnosno kontrolne točke. A svi ostali se ponašaju kao djeca i pasivno ga primaju. To je oblik naučenog ponašanja, pa se morate odučiti od takvog ponašanja. To je duhovna ovisnost.

Slažem se, ljudi koji žele dijeliti i poučavati duhovne informacije i prenositi ih s generacije na generaciju imaju svoju ulogu. Međutim, ja govorim o hijerarhiji, uzurpiranju moći, dramati kontrole i mentalnom sklopu duhovne ovisnosti. Nažalost, ta duhovna zavisnost je vrlo, vrlo snažna u smislu da su umovi ljudi indoktrinirani

na način dan ne mogu naučiti i iskusiti istinu samostalno, nego da mora postojati netko tko će ih putem usmjeravati korak po korak. Jedna od pozitivnih stvari u ranim godinama mog života bila je spoznaja da pojedinac može dokučiti te istine i doživjeti prosvjetljenje s malo formalnog obrazovanja i bez neke posebne osobe koja će ga upućivati.

Ograničenoj vjerskoj ortodoksiji ravna je, ili je čak nadmašuje, ograničena ortodoksija znanstvenika koji su u našem društvu postali novi visoki svećenici. Upamtite: znanstvenici su prvo ljudi, a tek onda znanstvenici. Dakle, imaju sve ljudske mane i slabosti. Samo zato što profesor s Harvarda ima doktorat, to ne znači da on ili ona nisu podložni jednakim zabudama, u smislu samohvale i egoizma, kao i neki svećenik. I oni također - umjesto da traže istinu - mogu postati fanatični i dogmatični unutar sustava vjerovanja u koji su indoktrinirani.

Do većine problema s kojima se suočavamo u današnjem svijetu - bilo da su duhovni i vjerski ili znanstveni, politički i ekonomski - dolazi zato što se ljudi slijepo drže određenih pogleda koji nemaju veze s istinom nego s njihovim vlastitim sustavom vjerovanja i vezanošću za nešto što je zastarjelo, a čega se oni ne mogu odreći. To svakako vrijedi i za znanstvenike. Brojni su primjeri gdje je *mainstream* znanstvena zajednica odbacila golemo otkriće jer se nisu uklapala u njezin sustav vjerovanja.

Zato ljudima govorim: »Čovjek treba imati vrlo malo uvjerenja, ali obilje vjere.« Možete imati bezgraničnu vjeru, ali konkretna *vjerovanja* koja gajite trebaju biti na minimumu. U suprotnom, ljudi upadaju u klopku indoktrinacijskih dogmi, bilo vjerskih, bilo znanstvenih.

Zatim postanu šovinstički i egoistički vezani za njih. A čim se to dogodi, čovjek je prestao tražiti istinu.

Potrebna nam je istinski ponizna, univerzalna duhovnost. Moramo željeti pronaći istinu. Ako sljedeća vrata koja otvorimo osporavaju neka naša otprije prihvaćena uvjerenja i vjerovanja, neka bude tako. To je jedan od razloga zbog kojih je, bilo da ste liječnik ili znanstvenik ili netko tko se bavi duhovnim radom ili ekonomist, mentalni sklop koji je vezan za neku ideju — nasuprot onoga koji je jasno usredotočen na želju za spoznajom istine — smetnja u pronalaženju istine. Osobno sam vrlo zahvalan da sam, prije nego što sam se počeo baviti medicinom, proučavao meditaciju, zdravlje i prehranu tako da sam u medicinu ušao sa širom paradigmom. Iz medicinskog i znanstvenog područja mogao sam uzeti ono što je dobro, a da me to ne indoktrinira.

To metasistemske hvatanje u klopku događa se u svakoj profesiji i na svakom polju. Događa se iz razloga što ljudi trenutno stanje znanja brkaju s konačnim stanjem znanja. A konačno stanje znanja ne posjeduje nitko osim Božanskog bića. Međutim, zato što znaju ono što znaju, misle da znaju sve. A prava je istina da većinu onoga što je potrebno spoznati (naučiti) još nitko nije spoznao. Stoga smatram da je jedini način da se izbjegnu zamke visokih svećenika iz znanstvenih i vjerskih krugova imati dovoljno istinske predanosti u otkrivanju istine i spremnosti da se mijenjaju vlastite trenutne procjene. Na taj način vrlo malo toga postaje nepromjenjivo i apsolutno. I sve je relativno. Jer to je priroda svijeta u kojem živimo. To je relativni svijet. Vrlo je malo stvari koje trebaju biti nepromjenjive i apsolutne.

Proučite li središnja učenja svih duhovnih tradicija na Zemlji, vidjet ćete da se sva slažu u sljedećem: postojanje Boga; kvalitete opraštanja i ljubavi; druge velike duhovne teme. Sva ta učenja su univerzalna. Razlikuju se doduše u ovom ili onom socijalnom učenju, ovoj ili onoj kulturološkoj uvjetovanosti, što su, u biti, sporedne stvari, mijenjaju se sa svakom duhovnom tradicijom i nisu od presudne važnosti. Znači, možete biti vrlo ortodoksni na nekim područjima, i to je u redu ako vama tako odgovara. Ali nemojte misliti da je to početak i kraj cjelokupnog znanja duhovnih tradicija. Nije. Vrlo je malo toga što treba biti u kategoriji trajnih, nedvojbenih istina. Većina svega drugog treba biti u stanju procjene i evolucije. Međutim, nisu nas podučili da to činimo. Naš obrazovni sustav, bilo vjerski ili znanstveni, oblikovan je tako da stvara krutost te, na taj način, izaziva fanatizam. Tada postaje feud koji oni što pro fitiraju iz strukture vjerovanja koju promiče žele zaštititi po svaku cijenu. Zasigurno to vrijedi za znanost u kojoj postoje ljudi koji će bez obzira na to koliko dokaza postavite pred njih reći: »To ne može biti istina.«

Znanstveni savjetnik našeg Projekta dr. Loder ima kolegu na sveučilištu New Hampshire koji je rekao da ga ne bi bilo briga ni da mu date neki od tih strojeva za proizvodnju nove energije, te da ga on vlastoručno testira i dokaže da funkcionira: svejedno ne bi vjerovao jer to jednostavno nije moguće!

Dakle, to postaju fanatični sustavi vjerovanja koji su jednako toliko tragični kao i fanatični sustavi vjerovanja kojima su privrženi određeni vjerski ekstremisti. I sve to, na kraju krajeva, društvu donosi štetu.

Jedna od stvari koje želim s vama podijeliti je nešto što se dogodilo na MIU-u (Maharishijevo međunarodno sveučilište; *op., prev.*) gdje sam bio na obuci za instruktora meditacije. Tamo sam eksperimentirao s primjenama viših stanja svijesti. Jednog dana kasno navečer sjedio sam i meditirao te u svom unutarnjem

oku ugledao jednu djevojku iz svoje skupine i pozvao je da dođe u moju sobu. Trebali smo razgovarati o duhovnim temama i zatim zajedno meditirati.

Iznenada sam je ugledao u svom unutrašnjem oku. Bio sam u dubokoj, tihoj meditaciji i vidio sam je kako izlazi iz svoje sobe, zatim iz zgrade, obilazi oko kampusa, penje se uz stepenice i zatim, kuc, kuc, pokucala je na moja vrata. To me prilično prestrašilo jer je bilo gotovo kao san, osim što sam doista to vidio kao da je preda mnom. Otvorio sam vrata i rekao: »O, to doista jesi ti.« Odvratila je: »Zar si me očekivao?« »Pa, vidio sam te kako dolaziš.« - odgovorio sam. I bilo je jednostavno kristalno jasno.

Između Šesnaeste i dvadesete godine života takve sam stvari doživljavao svakodnevno, ako ne nekoliko puta dnevno, a ponekad i neprekidno. Također, iskoristio sam tu sposobnost da utemeljim CSETI i Projekt razotkrivanje te da identificiram mnoge obavještajne izvore i svjedoke s kojima raspolažemo. Neki od njih pronađu mene, no i ja pronalazim njih ili ih privučeni k sebi. O tome će biti govora kasnije. Postat će izrazito neobično.

Upamtite, u nama je sadržan cijeli svemir, mi posjedujemo ogromne moći, svako ljudsko biće ne samo ja, i ne samo vi; svi mi. Jednaki smo, i kada je potrebno možemo zazvati tu Višu moć da učinimo ono je potrebno kako bismo postigli nešto čudesno. Dakle, ako ste spremni na krajnju žrtvu i osim toga posjedujete to znanje, tada postajete, kako ja to nazivam, duhovni ratnik: netko tko je spreman učiniti ono što je potrebno, bez obzira na to kakvi su rizici. Tada postojite izvan utjecaja straha.

Mislim da su me te rane godine pripremile za ono što sam kasnije trebao učiniti kao dio svoje životne svrhe. Nakon što sam imao iskustvo na rubu smrti kada mi je rečeno: »Možeš ići s nama ili se vratiti u svoje tijelo na Zemlji« i kada mi je rečeno da Duh želi da se vratim na Zemlju, uvijek sam osjećao da me čeka zadatak koji trebam obaviti. Mogao sam odlučiti da se ne vratim na Zemlju i ostanem u zajedničkom stanju svjesnosti s tim vrlo visokim božanskim bićima. Odlučio sam pokoriti se njihovoj volji, premda nije da sam bio previše sretan s tim izborom. Rekao sam vam u početku da sam bio prilično deprimiran - s obzirom na djetinjstvo kakvo sam imao, i zato što sam bio vrlo bolestan — doista nisam bio zainteresiran za povratak. Međutim pristao sam.

Do preobrazbe dolazi isključivo posredstvom slobodne volje ljudi. A to znači - nas. Dakle, očigledno, između 1980. i 1990. godine bio sam svjestan tih stvari — ali budući da sam se nedavno bio oženio, u roku od osam godina dobio četvero djece, i budući da sam postajao doktor medicine, odrađivao specijalistički

staž i kasnije započinjao svoju liječničku praksu, bio sam prezauzet. Pa ipak nisam zaboravio te pouke. Znao sam da je vrijeme da zasnujem obitelj i započnem karijeru te razvijem sposobnosti za nastavak ovog rada.

Osmo poglavlje

POTPUNA PREOBRAZBA

Ne smijemo samo pasivno stajati po strani i dopuštati da razulareni kleptokrati tiraniziraju i kanibaliziraju čitavu Zemlju, ubijajući milijune ljudi. U razgovoru s osobom iz Specijalnih postrojbi u Fort Hu-achuci, stožeru vojne obavještajne službe u Arizoni, upitao sam: »U kojem trenutku je bilo primjereno svim potrebnim sredstvima obuzdati Hitlera i njegov uži krug?« Moje mišljenje: »Što prije to bolje.« Među nama ima fanatika sličnih bijesnim psima. Neki od njih možda nikad neće biti otvoreni za razum ili duhovno prosvjetljenje. Da li da u tom slučaju kažemo: »Pa, tu se ništa ne da učiniti.«? Pravo na samoobranu univerzalno je pravo.

Očito, to je situacija u kojoj nisam pacifist. Vjerujem u mir i vjerujem u korištenje viših duhovnih vrlina, međutim u konačnici postoji trenutak kada treba intervenirati i nevine ljude zaštititi od nekoga tko je zaista lud i van kontrole. U jednu ruku, živimo u društvu sa zamjetnom komponentom kolektivnog ludila. To je društvo koje je poludjelo. Postoje također neke stvari koje se trebaju dogoditi, koje zahtijevaju disciplinu i odlučno djelovanje.

Ali ne treba se prepustiti osveti ili ljutnji. To je potrebno učiniti iz pravih razloga, jednako kao kada disciplinirate dijete. Tada to ne radite iz osвете i ljutnje nego zato da biste ga duhovno izgradili i poučili za budućnost.

U odgoju svoje djece imali smo visoka očekivanja i čvrstu disciplinu. Nismo bili popusdjivi. Djeca su ponekad smatrala da smo prestrogi, međutim kako su odrastali bili su jako zahvalni što smo ih odgojili u duhu ljudskih vrijednosti te im usadili disciplinu i ljubav. Govorim vam o vlastitoj obiteljskoj filozofiji kako bih pokazao da isto vrijedi i u društvu. Čovjek može biti pun ljubavi, ali treba uočiti situaciju gdje je potrebno intervenirati i biti discipliniran, a ne upuštati se u pogrešno ponašanje ili okretati glavu na drugu stranu dok pobješnjeli psi napadaju miroljubivo stado ovaca.

To zahtijeva mudrost. Živimo u svijetu u kojem se ljudi polariziraju bilo oko nepraktične *new age* duhovnosti i pacifizma ili oko tradicionalnog mentalnog sklopa 'mi protiv njih, pobijmo sve koje ne razumijemo'. Ništa od navedenog neće

nas povesti pravim putem. Moramo biti svjesni vremena u kojem živimo. A vrijeme u kojem živimo nije vrijeme savršenog svijeta - ne još. Postojao je ciklus od četiristo tisuća godina koji je doslovno počeo s »Adamom«, avатарom toga ciklusa. Taj je ciklus završio negdje između sredine i kraja devetnaestog stoljeća.

Tada je započeo ciklus od petsto tisuća godina čije značajke su univerzalni mir, jedinstvo ljudskog i univerzalnog života i, naposljetku, uspostavljanje istinski prosvjetljene civilizacije na Zemlji. To će biti vrijeme neprekinutog razdoblja mira koji će isprva biti politički mir, vrijeme u kojem neće više biti velikih ratova i sukoba na Zemlji. Međutim, iz toga će kasnije nastati razdoblje velikog mira, mira prosvjetljenja u kojem će cijela Zemlja i svatko na njoj rasti u duhovnom jedinstvu. Zemlja će postati jedan od izvanrednih centara prosvjetljenja i kao takva poznata širom svemira.

Dakle, ma koliko se stvari sada čine loše, neće na tome ostati! I neće još dugo biti ovako. Taj prijelaz u novo vrijeme, novu eru, odvija se već oko sto i pedeset godina. Međutim, unutar čitavog ciklusa od petsto tisuća godina, nalazimo se tek na početku početka. A kada se jedan ciklus zatvara a drugi otvara, nastupa vrijeme najvećeg kaosa. Stoga se trenutno nalazimo u najkaotičnijem razdoblju u poznatoj pisanoj povijesti. Ali ono će uskoro ustupiti mjesto drugačijoj stvarnosti na Zemlji.

Znanje i duhovna snaga potrebni za svjetski mir bili su dostupni već kroz ljude koji su živjeli na Zemlji prije sto godina. Postojala su sredstva komunikacije, postojali su »Božja volja« i »Božji plan«. Ljudi su odabrali ne djelovati. Mir nije ostvaren jer smo ga propustili stvoriti. Dakle, to je naša odluka. A sada proživljavamo posljedice te odluke. To je naša odluka upravo sada, u ovom trenutku. Svi mi donosimo odluke, kolektivno i individualno. I agregat djelovanja te slobodne volje dao nam je svijet kakav danas vidimo. Između sredine i kraja devetnaestog stoljeća, po mom mišljenju, dogodilo se to da se pojavio kozmički avatar i potom otišao. Odnosno, pojavio se »over-soul« avatar' za sljedećih pola milijuna godina, duhovno stvorio novi svijet i zatim nestao. Stvorene su informacije, znanje, a unutar najfinije domene kreacije sredstva koja će omogućiti to novo vrijeme. Sve je to sada ovdje: pogledajte i vidjet ćete! Mi kao ljudi moramo to vidjeti, spoznati i izraziti. Sada smo mi ti koji trebaju ponijeti ostatak vode. Oceani su tu, ali vodu još uvijek treba dopremiti tamo gdje je potrebna, a mi smo ti koji je trebamo nositi.

U stvari, ovo je predivno vrijeme. Prilično sam uvjeren da ljudi ne shvaćaju u kakvom vremenu živimo. Čekaju da se dogodi ono što se već dogodilo. U Bibliji se spominje »lopov u noći« — duhovno stvaranje novoga svijeta i pojava toga

znanja - poput lopova, nitko neće znati da je tu sve dok ne nestane. To je doista istina. Dakle, želim reći da je velik dio tih događaja oko sto do sto pedeset godina iza nas. A većina vjerskih, političkih i drugih vođa gledaju prema natrag. Očekuju da se dogodi nešto što se već dogodilo. Znači, Zemlja i svi na njoj na neki su način u stanju zaostalosti, i to uglavnom iz neznanja. I stoga je jedini način da popravimo zaostalost dijeliti znanje.

Kao što sam ranije rekao, jedan od problema je da dobri ljudi imaju ozbiljan nedostatak - dobri su. A budući da su dobri ljudi dobri, razjareni vukovi i bijesni psi mogu ih rastrgati. Živimo, dakle, u vremenu kada se određena količina trezvene duhovnosti i pravog znanja moraju udružiti s istinskom hrabrošću. Na žalost, živimo u vremenu u kojem je duhovnost izjednačena s pasivnošću. To je vrlo opasna pojava jer se radi o propagandi, odnosno indoktrinaciji osmišljenoj da stvori ljude koji su duhovno orijentirani i vrlo dobri, ali vrlo pasivni i nedjelotvorni. A u toj pasivnosti fanatici mogu doći do punog zamaha.

Ljudi poput Gandhija i Martina Luthera Kinga bili su ljudi s manama kao i svi mi, ali su bili duhovno usmjereni, imali su hrabrost uvjerenja - i *djelovali* su. Prijetilo im se, izvrgavali su se opasnosti i na kraju su ubijeni.

Na gotovo svakom predavanju koje održim pitaju me: »Zar se ne bojite?« Odgovaram im: »Pa, gledajte. Morate shvatiti da mi je kao liječniku hitne službe kroz ruke prošlo ne znam ni sam koliko ljudi ubijenih zbog piva od pedeset centi.«

Došla su dva srednjoškolca u stanju koje nazivamo »šifra plavo«², mrtvi po dolasku, koje smo pokušali spasiti. To se dogodilo jer je jedan od njih djevojku onog drugoga potapšao po stražnjici pa su izvukli noževe i jedan drugoga iskasapili. Vidio sam ljude kako umiru zbog tako trivijalnih stvari da biste u stvari bili kukavica da razumijete važnost ovoga, a niste spremni prihvatiti izazov i nositi se sa svime što on nosi.

Pojedincima uključenim u te projekte to sam rekao bez zadržke: »Želite me ubiti? Samo izvolite.«

Svakako sam svoje vrijeme ovdje dobio na dar. Kako ja na to gledam, sve nakon sedamnaeste godine, kada sam bio klinički mrtav, poklonjeno mi je.

¹ Avatar koji je nadduša (eng. Over=nad i sou=duša), u smislu nadduše kao kolektivne nedjeljive duše u koju su uključene sve pojedinačne duše ili identiteti; potječe od sanskrtskeriječi *Paramatman* (vrhovna duša); *op. prev.*

²eng. *code blue*, označava stanje pacijenta koji je prestao disati i čije srce je prestalo kucati; *op. prev.*

Svijet treba ljude koji razumiju što je zadatak i spremni su raditi dok ga ne ostvare. Vrijeme u kojem sada živimo u stvari je kušnja za ljude da steknu tu ravnotežu - to je neka vrsta *yina i yanga*, muško-ženskog atributa. Moramo spojiti duhovno i puno ljubavi s aktivnim, prodornim i discipliniranim. Promjena zahtijeva da ujediniamo te kvalitete. One su poput dva krila ptice. Dok god je jedno oštećeno, ptica nikad neće letjeti ravno i nikad neće ostati u zraku. Pritom se ne misli samo na muškarce i žene i temeljnu jednakost, već i na attribute koje moramo izraziti u svom životu da bismo pokazali tu vrstu harmonije.

Živimo u svijetu u kojem se žene generalno uči da ne budu prodorne i aktivne, dok se muškarce ne uči da budu duhovni i puni ljubavi. To je iskrivljavanje ljudske prirode. Nema nikakve veze s muškim ili ženskim. Jedan odnosno drugi spol može doduše biti dominantniji na nekom od tih polja, međutim cilj je da ih dovedemo u sklad. Moramo transcendirati dualnost »ovoga ili onoga«. U životu moramo primijeniti obje kvalitete, obje vrste atributa. Ne učinimo li to, nećemo biti uspješni u uspostavljanju takve civilizacije koja će biti trajna. Da smo to činili sto godina, nemam nikakvih dvojbi da bismo već sada imali miroljubivu svjetsku civilizaciju. Siguran sam da bismo do sredine dvadesetog stoljeća imali elektrogravitacijski prijevoz između gradova; imali bismo slobodnu energiju i čiste oblike energije na Zemlji; imali bismo sve te stvari. Ljudi se smiju i kažu: »Ma daj, to je poput Jetsona³.« Pa, u stvari, neki od tih crtanih filmova i znanstveno-fantastičnih priča zasnovane su na vrlo dobro poznatim činjenicama i prototipovima tehnologija koji su letjeli uokolo pedesetih i šezdesetih godina.

Stvar je u tome da nismo ni kolektivno ni individualno putem djelovanja slobodne volje upotrijebili svoju moć i znanje koje ide s njom da bismo stvorili taj novi svijet. Čim to učinimo, imat ćemo ga. A sve dok to ne učinimo, on se neće dogoditi.

Zato potičem ljude da ne promatraju to kao neki vizionarski, futuristički pothvat nego kao nadoknađivanje propuštenog. Možemo govoriti o pravoj budućnosti jer uspostavljanje miroljubive civilizacije koju će pokretati neškodljive tehnologije nešto je što se u stvari moglo postići prije više desetljeća. Radi se o totalnoj preobrazbi načina na koji ljudi žive na Zemlji i promatraju svemir.

³ Američki crtani film sličan *Kremenku iKamenku* ('The Flintstones'), samo što se radnja odvija u budućnosti, u futurističkoj utopiji s raznim čudesnim izumima; op. prev.

Deveto poglavlje

NEKONVENCIONALNO PRIMANJE INFORMACIJA

Moja ljubav prema višim stanjima svijesti te istraživanje primjene takvog znanja nastavili su se i za moje medicinske karijere. Razgovarao sam s mnogim liječnicima i drugim ljudima koji rade vrlo stresne poslove. A vjerujte mi, odjel hitne službe u koji neprestano pristižu novi pacijenti vrlo je stresno mjesto. Ako si dopustimo da budemo otvoreni za njih i integrirani s njima, sva ta iskustva u našim životima, uključujući i iskustva s višim stanjima svijesti, mogu imati svoju primjenu. Jednog dana oko tri sata ujutro bio sam u dnevnom boravku za medicinsko osoblje. Ležao sam i malo se opuštao. Nakon nekoliko sati neprekidnog dotoka pacijenata u tom trenutku u hitnoj službi nije bilo nikoga. Dok sam ležao tamo, u unutrašnjem oku pojavila mi se vrlo jasna slika žene koja dolazi s kongestivnim zastojem srca i umire. Vidio sam to tako jasno da sam se ustao, navukao radnu odjeću i cipele te izišao na odjel.

Sestre su me upitale: »Što radite ovdje?«. Odgovorio sam: »Očekujem dolazak pacijentice — starije žene — s kongestivnim zastojem srca.« Odvratile su: »Ali nije bilo poziva.« Otprilike dvije sekunde kasnije preko radijske veze primili smo poziv mobilnog tima hitne pomoći: »Dolazimo sa ženom s kongestivnim zastojem srca, otežanim disanjem...«

Takva intuitivna iskustva često su mi se događala u hitnoj službi, međutim nije bilo zgodno govoriti o tome budući da naše društvo želi da duhovnost i slična iskustva držimo podalje od svojih karijera, obitelji i politike, kao i od svega.

Jednom drugom zgodom u sezoni gripe došao nam je dvadesetšestogodišnji mladić koji je mislio da ima gripu. Sestra ga je obradila i smjestila u bolničku sobu. Bili smo vrlo zauzeti: imali smo četrnaest trauma u sobama za pregled i jednog liječnika! Ušao sam u sobu i pogledao tog mladića. Imao je groznicu s drhtavicom, mučninu, bolove u tijelu, glavobolju i sve ostale simptome koji idu uz gripu. Većina liječnika bi ga, kao što je uobičajeno, pregledala, napravila nekoliko pretraga, prepisala *Amantadine* za gripu i poslala kući. Pogledao sam tog čovjeka i na neki tajanstven način osjetio da ima tumor na mozgu. Nije imao nikakvih neuroloških pokazatelja kao što su paraliza, ukočenost, kap i tako dalje. Međutim,

imao sam snagu uvjerenja te sam se okrenuo sestri i rekao: »Želim hitni CT glave.« Pogledala me je kao da sam lud i rekla: »Dr. Greer, on ima samo gripu!« A ja sam odvratio: »Samo učini to.«

Hvala bogu da nisam trebao ići preko HMO-a (američka organizacija za zdravstveno osiguranje; *op.prev.*) ili nekog tvrdokornog birokrata, jer da sam morao, taj čovjek bi danas bio mrtav. (Poruka političarima i pohlepnim financijašima koji uništavaju naše zdravstvene sustave: medicina nije samo znanost nego i umjetnost.) Dakle, na temelju tog intuitivnog znanja naložio sam da se napravi CAT snimka. Objektivno gledajući, taj čovjek doista nije zadovoljavao kriterije za tomografsko snimanje, međutim ja sam rekao: »Tko god da je na stolu, maknite ga; oslobodite skener, želim ovoga čovjeka u njemu, smjesta.« I tako je pacijent otišao na tomografiju; radiolog me je smjesta nazvao: »Dr. Greer, ovaj čovjek ima masivni astrocitom« — veliki moždani tumor — koji je pritiskao moždano deblo!

Dakle, evo što se događalo: svi njegovi simptomi bili su posljedica toga što je moždano deblo bilo gurano kroz otvor na bazi lubanje, *foramen magnum*, pa je vršilo pritisak na područje koje upravlja regulacijom tjelesne temperature, mučninom i tako dalje. Zato je imao sve te simptome groznice, drhtavice i mučnine, međutim sve je to bilo zbog tog tumora i njegovog neobičnog očitovanja. Oblik tumora bio je takav da nije utjecao na nijednu osjetilnu ili motoričku funkciju. Vrlo netipična situacija.

Stanje je bilo krajnje ozbiljno jer bi s rastom takvog pritiska u mozgu naposljetku došlo do hernije moždanog debla, odsijecanja centara za disanje i srca, i čovjek bi iznenada umro. Odmah sam ga uputio na neurološku operaciju radi hitnog smanjivanja pritiska. U stvari, helikopterom smo ga morali prevesti u drugu bolnicu. »Dr. Greer, što vas je navelo na pomisao da taj pacijent ima moždani tumor? Ja nikad ne bih posumnjao na to s obzirom na njegove simptome! Ne bih čak napravio ni CT snimanje.« - rekao mi je neurokirurg. »Ah, jednostavno sam imao predosjećaj...« - odgovorio sam. Radilo se, u stvari, o vrsti osjeta popularno zvanog »gledanje na daljinu.«

Bila je to intuitivna spoznaja jer kompleks prisutnih simptoma bi me, u najmanju ruku, naveo da lako dijagnosticiram gripu i pacijent bi bio, kako mi to kažemo, »obrađen i najuren«. Međutim, da nisam slijedio svoje unutarnje znanje za manje od dvanaest sati on bi bio mrtav. Kako se ispostavilo, otišao je na operaciju mozga i operacija je bila uspješna.

Dakle, takvu vrstu sposobnosti i znanja doista možemo unijeti u svoje karijere, čak i ako to ne bismo »smjeli«, posebno oni među nama koji se bave egzaktnim znanostima. U znanosti i medicini na takve se stvari gleda s velikim podozrenjem. Unatoč tomu, otkrio sam da ima mnogo liječnika koji su imali slična iskustva ali ih ne žele javno iznositi zbog straha da ne budu ismijani.

Jednom drugom prilikom imali smo dvije »šifre plavo« odjednom. Bio sam jedini liječnik na odjelu, a imao sam dvoje ljudi kojima je doslovno stalo srce. Prvi kojim sam se bavio dugo je bio u srčanom arestu. Zatim je došao drugi. Prvi pacijent imao je srčani ritam koji je fatalan ako potraje. Upotrijebili smo sve što smo imali na raspolaganju: kardioverziju (isporučivanje udara istosmjerne el. struje na prsa; *op. prev.*), sve lijekove, sve. Ne želim ulaziti u zamorne tehničke pojedinosti. Činjenica je da nije djelovalo. Na kraju smo bili blizu toga da proglasimo smrt i okončamo liječenje, no ja sam osjetio da bi se ta osoba mogla vratiti u normalni srčani ritam. I tako sam usredotočio svoju svjesnost na pacijentovo srce, vizualizirao provodni sustav srca i zazvao višu moć — Božju moć — te mentalno vizualizirao i zamislio da se pacijentovo srce vraća u normalni ritam. I vratilo se, tog istog trenutka! Može biti da se radilo o slučajnosti. Skeptici bi rekli: »To su počele djelovati ove druge stvari!« Ali ja ne mislim tako. Bilo je *vrlo* konkretno. No bilo je iz nužde, doslovno pitanje života ili smrti. Dakle, kada to *morate* učiniti i zazovete božansku moć u svemiru — i kada je to *hitno, iskreno i čistog srca* ~ gotovo sve je moguće! Kada to *morate* učiniti, iznenada i pronađete sposobnost da to učinite, okretanjem prema unutaršnjoj Božjoj moći. Tijekom medicinske karijere dogodilo mi se mnogo takvih stvari, a događaju mi se i dalje. Prije nekoliko godina prolazio sam blizu grada Helene u Montani. To je bilo prije nego što smo se preselili ovdje u Virginiju, u trenutku kada sam želio sam preseliti svoju obitelj iz Sjeverne Karoline, međutim nisam bio siguran kamo. I tako sam se vozio po Montani istražujući ovo područje. Odjednom sam se našao kako vozim usred bijela dana i ugledao ono što ja zovem slika u slici. To je kao da imate dva televizijska ekrana jedan unutar drugog. Dok sam se vozio cestom u unutrašnjem oku vidio sam jedno raskrižje, usred bijela dana, na kojem se bila dogodila teška prometna nesreća u kojoj sam znao da će biti smrtno stradalih. Nije bilo nejasno. Rekao sam samomu sebi: »To će se dogoditi, samo što nisam naletio na to.« I tako sam počeo tražiti po automobilu bilo što što bi mi moglo poslužiti kao neki medicinski instrument — čak i slamčicu ako mi zatreba da napravim dišni put, bilo što. Otprilike sat vremena kasnije nalazio sam se na raskrižju na istočnoj strani Nacionalnog parka Glacier, usred ničega. To je bilo jedno od onih opasnih

cestovnih raskrižja na kojima je znak 'stop' na prometnoj cesti, međutim netko jednostavno nije zaustavio vozilo. Veliki SUV ušao je u raskrižje i frontalno udario u bočni dio *rent-a-car* Ford Taurusa u kojem se nalazio bračni par iz Njemačke. Kada sam stigao do tamo supružnici u Taurusu, stariji ljudi, bili su na mjestu mrtvi — oboje. Ljudi u SUV-u bili su vrlo teško ozlijeđeni i priklješteni pod kontrolnom pločom. Tako sam se usredotočio na preživjele u SUV-u. Napokon je stigao lokalni tim hitne pomoći i svi smo radili na tome da ih stabiliziramo.

Dok sam se tim bavio, pogledao sam prema gore i ugledao planinu koju sam vidio u snu tjedan dana prije nego što sam oputovao u Montanu. Jedne večeri usnuo sam san s tom planinom koja me je podsjetila na oblik Brda iskušenja u Izraelu, pokraj Jerihona. Iznad planine jasno sam vidio treperavo svjetlo, poput duha. Iskustvo u snu bilo je vrlo duhovno, međutim nije bilo nikakve druge poruke ili slike pa sam pomislio: »Baš čudno.«

Nakon pružanja pomoći preživjelima povezo sam se s Bogom i izgovorio molitvu da preminuli muškarac i ženu odu na najvišu razinu duhovnosti i spoje se s Bogom. Dok sam se molio pogledao sam prema gore i vidio kako se točno u trenutku kada sam povezivao njihove duše s Bogom iznad planine pojavilo prekrasno bijelo svjetlo. Tada mi je bilo jasno da je to bio razlog zbog kojeg sam otišao u Montanu: da budem tamo u tom trenutku u vremenu, ali onkraj vremena, jer bilo je i vječno. To je bila svrha zbog koje sam se tamo našao, osim što sam pomogao sudionicima nesreće koji su preživjeli.

Pozvali smo helikopter koji je, međutim, mogao primiti samo jednog pacijenta pa sam morao odlučiti tko će ići helikopterom. Onaj koji je morao ići zemaljskim prijevozom mogao je umrijeti. Molio sam se da donesem pravu odluku.

Morate biti spremni slijediti svoju intuiciju i vodstvo koje dobijete — i morate biti spremni djelovati. Tijekom čitave medicinske karijere postupao sam tako bez obzira na situaciju. I preporučujem ljudima da prihvate tu odgovornost. To je prihvaćanje vaše moći i onda prihvaćanje odgovornosti koja ide s tom moći. Od tada sam razgovarao s mnogim ljudima koji su bili piloti vojnih mlažnjaka ili piloti velikih putničkih zrakoplova u kritičnim situacijama u kojima su imali slična prekognitivna iskustva s prethodnim znanjem koja su im pomogla da izbjegnu tragediju. Mnogi ljudi imaju takva iskustva. Što je posao kritičniji ili stresniji, to je vjerojatnije da bi se mogle pojaviti takve sposobnosti. Iako smatram da se one mogu primijeniti u gotovo svemu što radite. To može biti način života, ne samo nešto usputno i povremeno. Razumijevanje duhovnosti i božanskosti ne treba biti

rezervirano samo za sat ili dva nedjeljom ili za neki sporadični prigodni događaj. To može biti unutrašnje buđenje koje je s nama stalno — prizvano i primjenjivano stalno.

Može postojati ritual ili ceremonija koja čini nešto za vas, međutim u stvarnosti je svjesna povezanost s bezgraničnim božanskim stanjem nešto što se može njegovati i *živjeti* i unijeti u sve što radimo u bilo kojem trenutku. To je disciplina i način života u kojem smo uvijek povezani s Duhom i živimo u tom stanju.

Jednom je na hitni prijem dovezen nećak jedne od naših medicinskih sestara jer ga je, dok se vozio na motociklu, frontalno udario kamionet. Bio je olujan, užasan dan. Stanje mu je bilo vrlo kritično, imao je istu ozljedu koja je ubila princezu Dijanu - puknuće prsne aorte, što je često fatalna ozljeda.

Počeo sam raditi na njemu s izvrsnim sestrama koje smo imali i nekako sam osjetio da ima puknuće aorte. Napravili smo rendgensku snimku prsnog koša. Snimka je bila vrlo nejasna, no osjećao sam da potvrđuje moju slutnju.

Međutim, došao je glavni kirurg i rekao: »Pa, ne bi bio živ i izgledao ovako da ima puknuće aorte!«. Usprotivio sam se: »Čovječe, ima puknuće aorte.« Kirurg me upitao: »Kako znate?« Odgovorio sam mu: »Jednostavno sam siguran.« I tako sam se raspravljao s tim kirurgom i borio se da ne ignorira tu ozljedu ili da ga ne liječi na način koji bi ga trenutno ubio.

Uspio sam ga odvesti torakalnom kirurgu i na CT snimanje prsa, i tada je potvrđeno. Međutim, da ga nismo vrlo oprezno liječili u smislu hidratacije, krvnog pritiska i svega drugoga, mogli smo potpuno raznijeti aortu i pacijent bi umro.

Takvi događaji su se u hitnoj službi događali iz dana u dan. Volio bih održati tečaj integracije medicinske znanosti s intuitivnim znanjem. Da, naše sprave, tehnologije i znanosti su divne, ali umjetnost svjesnosti i intuicije također ima svoju ulogu. Radi se o ravnoteži koju moramo ponovno uspostaviti u svim aspektima naših života. Jednog dana imat ćemo civilizaciju u kojoj će i ljudi koji rade na ključnim područjima, bez obzira na to koliko se znanost možda čini materijalnom, priznavati da viša stanja svijesti imaju važnu ulogu. Kada sam usred nečega ozbiljnog našao se da funkcioniram na način da povezujem više razina odjednom. Takve su situacije vrlo intelektualne i postoji mnogo konkretnih, znanstvenih podataka koje treba prizvati. Mnogo je fizičkih, materijalnih stvari za učiniti i mnogo je menadžerskih odluka koje treba donijeti. Dio toga je suosjećanje, međutim tu je i gorljiva, nepokolebljiva volja da se pomogne dotičnoj osobi. Medicinske sestre znale su mi reći da bi, ako se išta dogodi nekom od

njihovih voljenih, željele da ja budem liječnik koji će ih liječiti. To se nije nužno javilo kao suosjećanje, nego sam jednostavno *djelovao* s te razine. Dragi bože, situacije u hitnoj službi doista su intenzivne: ne sjedimo uokolo njišući kristalima ili brojeći zrnca krunice!

Da dođe liječnik i ne zna što radi, u svom nastojanju da zaštitim život ja bih ga fizički udaljio i rekao: »Van. Ubijate ovu osobu. Ja preuzimam.« Dakle, jedan dio mene prilično je 'alfa-mužjački'. Bio sam svjestan i na tim drugim razinama. Vidite, nisam se isključio. Kada bih dobio intuitivnu sliku neke vrste ili jasan uvid u nešto, čak i kada dolazi od »neznanstvene« intuicije, ne bih ga odbacio. Bio bih otvoren za mogućnost da trebam postupiti u skladu s tim. To mi je davalo prednost u situacijama u kojima doista nisam mogao »znati« da trebam CT snimku zbog moždanog tumora. Nisam mogao znati da moram tu osobu liječiti kao da je imala puknuće aorte jer to nije bilo ni tipično ni dovoljno jasno. Spoznao bih stvari ranije ili otkrio skrivene probleme zato što sam bio povezan s tim nelokalnim, sveprisutnim intuitivnim Duhom koji je u svima nama i u svim stvarima. Radi se o vrlo zanimljivoj i vrlo iznijansiranoj dinamici.

Prije pokretanja CSETI-ja jednog poslijepodneva bio sam u svojoj spavaćoj sobi i sjedio na rubu kreveta. Iznenada sam primio ono što ja zovem 'slika u slici': ne gubite svijest i ne prestanete vidjeti »stvarni svijet« nego osim njega vrlo jasno, sa svim pojedinostima, vidite i neki drugi prizor ili mjesto.

U trenutno primljenom paketu informacija vidio sam Air Force One (službeni zrakoplov američkog predsjednika) kako slijeće ili uzlijeće u Kolumbiji, u Južnoj Americi. Bio je pogođen raketom zemlja-zrak iz ručnog bacača koju su ispalili odmetnuti elementi kolumbijske vojske na platnom spisku narkokartela. Htjeli su ubiti predsjednika za vrijeme posjeta Kolumbiji. Vidio sam zgradu, pistu za slijetanje. Vidio sam travu na polju. Vidio sam šumu na rubu i točno odande je izletjela raketa. Bilo je katastrofično: predsjednik je bio ubijen. »Bože,« pitao sam, »što bih uopće trebao učiniti s ovom informacijom?«

Molio sam se za pomoć. San me je jako opterećivao. Nekoliko tjedana kasnije Emily i ja bili smo u Washingtonu na je dnom medicinskom skupu. Te sam noći usnuo jedan san. U snu sam bio s Barbarom Bush, ona je bila sva u crnini i izlazila je iz crne limuzine. Bili smo na pogrebu predsjednika Georga Busha. Pomislio sam: »O, Bože, stvarno je mrtav.« Ogromna težina svalila se na mene. »Ovo je trebalo spriječiti.«

Probudio sam se obliven hladnim znojem. Okrenuo sam se k Emily i ispričao joj svoju noćnu moru.

Emily je moja najbliža prijateljica, družica i srodna duša i govorim joj sve! Pitao sam je: »Što da radim? Da nazovem Bijelu kuću i to im ispričam?«

»Pa, zašto ne?« - upitala je. Nastavili smo razgovarati o tome cijeli dan, a navečer smo uzeli telefonski imenik i potražili broj Bijele kuće. Ispod njega stajao je broj tajne službe. Bili smo zapanjeni time da se doista nalazi u imeniku!

Nazvao sam taj broj i rekao: »Zovem se dr. Steven Greer i liječnik sam hitne službe.« Ispričao sam se: »Znam da će vam se ovo činiti posve ludo, ali imao sam vrlo jasnu viziju pokušaja atentata na predsjednika. Izgledalo je vrlo ozbiljno.« Prvi čovjek s kojim sam razgovarao je rekao: »Gospodine, pričekajte malo, prespojiti ću vas.« I onda je nastala duga tišina; bio sam svjestan da me stavljaju u neku super-računalnu bazu podataka. Zatim je moj poziv preuzeo šef sigurnosti predsjednika iz tajne službe u Bijeloj kući.

Ponovno sam se počeo ispričavati, a on je rekao: »Gospodine, mi ovakvu vrstu informacija shvaćamo vrlo ozbiljno.« Uvjeravao sam ga: »Znate, nikad nisam učinio nešto ovakvo. Nisam tip čovjeka koji diže lažne uzbune. Upoznao sam svoju suprugu u lucidnom snu; imam tu sposobnost viđenja stvari koje će se dogoditi u budućnosti. To mi se spontano događa kad god je potrebno.« Bio je vrlo ozbiljan i pozoran. Rekao je: »Samo mi sve ispričajte.« I tako sam počeo opisivati: »U mom snu predsjednik je išao u Kolumbiju; ili pri slijetanju ili pri uzlijetanju pogođen je Air Force One.« Opisao sam mu sve: da je to bio posao iznutra te da su ljudi iz kolumbijskih obrambenih snaga bili ti koji su izdali sigurnosnu službu i djelovali u ime ljudi koji vode narko-kartele.

Agent tajne službe je upitao: »Što moramo učiniti da to izbjegnemo?« Odgovorio sam: »Pa, ne možete li nagovoriti predsjednika da otkaže put, tada morate u posljednjem trenutku promijeniti mjesto slijetanja predsjedničkog zrakoplova. Morate se pobrinuti da unutar dometa ručnog bacača raketa nema nikoga tko je povezan s Kolumbijcima nego da to budu samo vaši ljudi. I morate dobro pročešljati područje u tom radijusu.« Rekao je: »Učinit ćemo kako ste rekli.« Nekoliko tjedana kasnije u *Newsweeku* sam pročitao članak u kojem je pisalo da je za pet milijuna dolara bilo naručeno ubojstvo predsjednika Busha i da su trgovci oružjem sa Srednjeg istoka, uključujući Izrael, prodali narko-kartelima u Kolumbiji ručne bacače raketa! U tom članku, koji je izišao POSLIJE moje vizije, stajalo je da su savjetnici molili predsjednika da otkaže put.

Ispostavilo se, dakako, da je otišao na put, no nije ubijen. Godinama kasnije jedan vrlo visok obavještajni dužnosnik - ujedno i agent tajne službe - rekao mi je da

je ono što sam ispričao bilo shvaćeno ozbiljno te da su napravili sigurnosne promjene. Sumnjam da je predsjednik Bush išta znao o tome.

Tom sam prilikom shvatio da u obavještajnoj zajednici i u Tajnoj službi u stvari ima vrlo pametnih i dobrih ljudi koji razumiju moć svijesti. Očito je da respektiraju tu vrstu sposobnosti. Ljudima govorim: Ne bojte se svojih uvjerenja, pouzdajte se u njih. Ponekad morate preuzeti rizik. Ja sam svakako riskirao kada sam na zvao Tajnu službu i ispričao im ovu priču. Međutim, mislim da mi je ta epizoda izgradila i određeni kredibilitet u tim obavještajnim krugovima jer su vidjeli da su podaci koje sam im ispričao bili točni. U noći nakon poziva Tajnoj službi imao sam još jedan vrlo lucidan san. Ponovno sam bio s Barbarom Bush, ali ovaj put smo svi bili odjeveni u bijelo, jahali smo bijele konje, sve je bilo svijetlo i puno sreće. Tada sam znao da će predsjednik biti siguran.

Vjerujem da mnogi ljudi primaju informacije na nekonvencionalne načine ali se o tome jednostavno ne govori. Moramo stvoriti pozitivno ozračje za razgovor o tim stvarima. Moramo stvoriti pozitivno ozračje za uvođenje takvih rasprava bez straha od ismijavanja ili omalovažavanja od strane naših kolega. Možemo to učiniti snagom vlastitog primjera, provedbom riječi u djela.

Deseto poglavlje

TON UNIVERZUMA

Godine 1990. - nakon određenog vremena provedenog na specijalizaciji i u samoj medicinskoj praksi - dogodio mi se niz događaja koji su me iznenada vratili iskustvima s kraja 1970-ih. Ovo je priča o tome kako je osnovan Centar za istraživanje izvanzemaljske inteligencije (engl. CSETI - Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence). Za punog mjeseca u siječnju, veljači i ožujku 1990. imao sam neka doista izuzetna iskustva koja su u meni nanovo probudila vezu od prije mnogo godina...

Prvo se dogodilo u spavaćoj sobi naše kuće u Biltmore Forestu. Hodao sam po sobi i razodijevao se. Sasvim neočekivano projicirana mi je ili mi je došla sljedeća, vrlo jasna misao: »Ponovno se lati onoga što si prekinuo«. Nije imala nimalo pejorativni ili optužujući prizvuk. Bila je jednostavno podsjetnik da nastavim nešto što već neko vrije me nisam radio. Bilo je *vrijeme*.

Bila je vrlo određena, gotovo kao kodni izraz koji otvara čitav univerzum znanja. Teško je to riječima objasniti. No znao sam što znači. Točno sam znao što znači. Stoga sam se odmah povezao s kozmičkom svijesti, s čitavim konceptom univerzalnog mira i s ekstraterestričkom prisutnošću. I pomislio sam: »Pa, pretpostavljam da je vrijeme...«. Nadalje, počeo sam se pitati što mi je činiti s takvim naputkom?

Isprva sam samo razmišljao o tome. Ponovno sam počeo pratiti teme povezane s izvanzemaljcima. A onda mi je jednog dana netko ispričao o skupini koja se sastaje u Ashevillu i mnogo meditira, te da žele da dođem na sastanak. I tako sam otišao. Tamo je bila jedna žena koja me nikad nije upoznala i nije znala ništa o mojim iskustvima.

Nakon što je nas tridesetak sjelo, pogledala me je ravno u oči i rekla: »Vi ste u kontaktu s izvanzemaljskim bićima iz drugih svjetova.«. A ja, liječnik hitne službe u tom gradu, počeo sam tražiti vrata! Rekla je: »Morate se ponovno toga latiti.«. Upotrijebila je gotovo iste riječi. To je bilo za punog mjeseca u veljači 1990. godine. Za punog mjeseca u ožujku iste godine meditirao sam u svojoj spavaćoj sobi. Sutradan sam se morao rano ustati i ići u bolnicu, međutim odlučio

sam napraviti nešto što nisam radio od 1977.: Protokol CE-5 (Protokol za bliski susret pete vrste; eng. Close Encounter-5; *op. prev.*). Izvršio sam protokol i pozvao izvanzemaljska bića da me posjete. Podsjetivši ih tko sam, pokazao sam im gdje se točno nalazim u Ashevilleu u Sjevernoj Karolini. Pokazao sam im kuću, njezino veliko dvorište i točan smještaj. To je bila trokatnica u engleskom stilu, površine od oko 750 kvadratnih metara, smještena među predivnim golemim drvećem. Pokazao sam izvanzemalcima sve pojedinosti i otišao na spavanje.

Kada sam se u gluho doba noći probudio, u dvorištu se nalazila prekrasna polumaterijalizirana letjelica: našao sam se kako svjesno lebdim u nju. Svi smo bili u kvazimaterijaliziranom astralnom stanju i dok smo se dizali i odlazili u svemir, osvrnuo sam se i vidio predivnu Zemlju kako polako, lebdeći u beskraj, nestaje.

Zatim smo prošli kraj onoga što je, pretpostavljam, bio Mjesec. Nije bilo nikakvog znaka na kojem bi pisalo: »Ovo je Mjesec. Dobrodošli na Mjesec, 39 stanovnika«, ali meni je izgledao poput Mjeseca. Iznad njega je lebdjelo mnogo ogromnih brodova. Bili su ovalni, imali su potpornje koji su izlazili iz velike letjelice, a iznad i kod stražnjeg djela glavnog broda imah su dva slično oblikovana ovalna diska. Samo su tiho lebdjeli duž područja Mjesečeve sumračnice, odnosno između osvjetljenog i neosvijetljenog dijela Mjeseca. Između površine Mjeseca i donjeg dijela tih letjelica prolazila je nevjerojatna količina energije nalik električnim izbojima grimizno-ljubičaste plazme. Bili su doista ogromni, i dok smo ih mimoilazili jedan od izvanzemaljaca mi je rekao da ti brodovi vrše pripreme za nadolazećih desetak godina. To se dogodilo 1990. godine, pa je očito da su vršili pripreme za neke velike događaje koji bi se trebali dogoditi otprilike u ovo vrijeme.

Otišli smo dalje u naš Sunčev sustav: iskustvo se preobrazilo na na čin da je materijalni aspekt broda nestao. Bilo je poput 1973. kada sam imao osamnaest godina, kada je sve postalo prozirno te sam se našao u svemiru bez letjelice oko sebe — a opet je nekako i dalje bila tamo. Bilo je vrlo višedimenzionalno, međutim u tom trenutku je prevladavajući osjet postala transcendentnost prostora/vremena. To je poput najsavršenijih optičkih vlakana: zamislite da zidovi vaše sobe potpuno nestanu, ali su ipak tamo i vi ste i dalje zaštićeni u kontroliranom okolišu. Tada sam ušao u stanje meditativne svjesnosti i transcendirao u svijest jedinstva: bio sam bezgranično svjestan, cijeli svemir je bio svjestan i savršeno usklađen kao jedno. Ušavši u to stanje počeo sam gledati po Sunčevom sustavu i vidio da je svaki planet okružen neizmjernom energijom i svjetlošću. Prazan prostor je bio doslovce prepun svjetlosti i energije. Neposredno

sam vidio temeljnu energiju svemira: polje energije i svjetlosti iz kojeg cjelokupan materijalni svijet izvire iz beskrajnog uma — iz Boga. Umjesto tame između zvijezda i planeta tamo se nalazila ogromna energija i svjetlost, s čvrstim planetima kao otocima energije u tom polju energije i moći. Zatim sam, gledajući svaki pojedini planet, izravno osjetio da svaki posjeduje svijest i da je svjestan, te da posjeduje *točno određeni ton i osobnost*. Svaka materijalizirana sfera imala je vrlo specifičan ton; da sam skloniji glazbi mogao bih ga reproducirati. Sve su to bili čisti i vrlo određeni tonovi. Gledajući Merkur, vidio sam da je dosta androgen, ali ipak više muški; Venera je definitivno bila ženska. Jupiter je bio jednostavno fantastičan. A Mars definitivno muški. Zemlja - definitivno ženska. Promatrajući Zemlju osjetio sam kako iz nje emanira prekrasan ton. Upamtite, svaki planet ima svoj vlastiti ton - ni dva tona nisu ista. Neki su prilično visoki, a neki su vrlo duboki i baritonski, međutim svi su predivni. Dok sam promatrao Zemlju povezao sam se s njom kao svjesnim bićem, a ona mi je prenijela bezgraničnu i poražavajuću - koristim riječ 'poražavajuću' jer godinama nisam tu priču mogao ispričati, a da se ne rasplačem — ljubav. Bio je tu prisutan i osjećaj melankolije zbog onoga što joj se događalo, štete koja joj se nanosi i patnje čovječanstva na njoj. Bilo je duboko i neizrecivo. Jedno od najosjećajnijih i najganutljivijih iskustava u mom životu.

Zemlja mi je vrlo jasno govorila koliko je velika njezina ljubav prema djeci i da je njezina svrha biti maternicom života koji će postati prosvijetljen i rasti prema Božanskom. Međutim, ona je također strašno patila zbog bezobzirnosti i sebičnosti svoje djece. Dakle, bila je prisutna ta golema melankolija, tuga koja nadilazi moju sposobnost da je opišem riječima. A opet, pred kraj naše komunikacije jasno mi je dala do znanja da ta patnja neće još dugo potrajati. Zemlja mi je dala na znanje da će taj teret biti *iznenada* podignut. Sada sam već bio u stanju tako duboke ljubavi i osjećaja da se moja srčana čakra potpuno otvorila i pojavila se ogromna ljubav i nebeska percepcija. Uslijed te nebeske percepcije vidio sam svjetlo svijeta i da su sve stvari prožete ljubavlju, čistom ljubavlju Boga. I, ušavši u to stanje, čuo sam sve udaljene svjetove, svaku zvijezdu i planet i cijeli univerzum kako pjevaju kao jedno — poput milijarde tonova stopljenih u jedan čisti ton univerzuma.

Potom sam transcendirao u stanje koje ne mogu opisati. Stanje u kojem sam čuo jedan jedini ton, savršeno usklađen ton cjelokupnog univerzuma. To je bio prvobitni ton što emanira iz najranijeg izraza relativnosti, iz beskrajnog Božjeg tuna koji podržava univerzum. Bilo je to najljepše iskustvo mog života.

Kada sam transcendirao u to stanje postao sam jedno s njim i ostao sam unutar tog stanja Bića. Ne znam koliko dugo sam bio u tom stanju, ali znam da je ono posvuda oko nas. Glazba sfera je stvarnost, a unutar tona čovjek može transcendirati u beskraj kozmičkog bića. Prvobitni zvuk nije bio »OM« sam po sebi. Mislim da je OM ljudski pokušaj da *reproducira* to drevno iskustvo da percepcija zvuka prvobitne misli izvire iz bezgraničnog Bića koje stvara čitav univerzum. Govorimo li o preobražavajućem učinku koji je ovo iskustvo imalo na mene, ono je bilo na razini iskustva na rubu smrti od prije mnogo godina. Nakon boravka u tom stanju svijesti potpunog jedinstva i Božje svijesti, moja individualnost se rastvorila. Postojalo je samo bezgranično Biće — čak su i kreacija i Kreator bili jedno, jedna te ista, bezgranična svjesnost. Boravio sam u tom stanju, ono je vibriralo kroz mene — jednostavno me prožimalo — čitavu vječnost. Budući da sam bio onkraj vremena i prostora besmisleno je govoriti o tome u smislu koliko »dugo« je trajalo. Međutim, nakon toga ponovno sam se našao relativno svjestan (sebe). Iznenada sam opet bio u svojoj sobi i vidio bliještanje ispred prozora na mjestu gdje se nalazila letjelica. Spokojno sam ležao na krevetu i zaspao. Sutradan sam saznao da je jedno od naše djece imalo lucidan san s malom izvanzemaljskom djecom. Mali izvanzemaljci poučavali su je igrama kakve igraju na njihovom planetu! Kći nije razumjela njihove igre pa je krenula voziti izvanzemaljsku djecu na stražnjem dijelu svog bicikla s banana-sjedalom amo-tamo po našem kolnom prilazu! Djeca me nikad nisu čula da govorim o izvanzemalcima ili općenito o tim iskustvima! Stoga je to bila potvrda da je ono što mi se dogodilo bilo stvarno. Postalo mi je kristalno jasno da trebam nastaviti s čitavom tom pričom, baš kao što mi je bilo rečeno dva mjeseca ranije, u siječnju 1990.

U tom trenutku počeo sam se pitati: Što točno da radim? Kako ću to izvesti?

Odlučio sam da ću jednostavno početi ponovno istraživati tu temu i vidjeti na što ću naići. Saznao sam da postoji organizacija koja održava skup na Floridi gdje je bilo mnogo viđenja NLO-a, takozvana viđenja kod Gulf Breeze u blizini Pensacole. Taj se sastanak održao u srpnju 1990. godine. Imao sam predodžbu o tome što želim učiniti: namjeravao sam uspostaviti međuplanetarne veleposlanike u svijetu koji će provoditi ono što se danas zove inicijativa bliskih susreta pete vrste - CE-5. Otišao sam na sastanak dijeleći te svoje zamisli i koncepte s drugima. Pravi ljudi jednostavno su iskrsnuli i ušli u moj život govoreći mi: 'Ne, nemoj to raditi preko neke postojeće organizacije, stvaraj vlastitu stvarnost.'

Zatim mi je pristupio čovjek koji je radio na pitanjima nacionalne sigurnosti povezanima s tom temom i koji je bio odvjetnik. Rekao mi je Što trebam učiniti: »Utemelji organizaciju, hermetički je zapečati tako da je nitko ne može penetrirati — drugim riječima, neka bude bez otvorenog upravnog odbora i otvorenog članstva; i čim prije možete, s obzirom na ono što planirate raditi i koja je vaša uloga — izađite u javnost. Morate milijune ljudi upoznati s onim što radite, u suprotnom nećete preživjeti. Ako ćete biti spori, mrtvi ste.« Najbolji savjet ikada.

Znao sam da je mnogo informacija na toj konferenciji pogrešno, da se radi o dezinformacijama. Odmah sam to uočio. Zatim sam, u kolovozu 1990. godine, bio u radnoj sobi na katu naše kuće, preko puta glavne spavaće sobe, i spavao ondje jer je Emily bila na nogama s našim najmlađim djetetom, a mene je sutradan čekala dvadesetčetverosatna smjena u hitnoj pomoći. Probudio sam se oko dva ujutro: bio sam smireno super-svjestan, vrlo pozoran. U kutu sobe nalazio se roj titrajućih svjetala koji je lebdio blizu stropa. Nakon što sam ih spazio, odmah sam se uspravio i uzeo komad papira koji je bio pokraj kreveta. Zatim sam napisao cjelokupan plan i koncepciju onoga što radim posljednjih petnaest godina. To je uključivalo protokole inicijative CE-5, planove, sve. Kao da je to titrajuće svjetlo probudilo svu organizaciju i sav plan u meni i oni su jednostavno navirali iz mene. To je trajalo oko sat vremena, a zatim sam se vratio na spavanje te se probudio u šest ujutro i otišao na posao, u smjenu od dvadeset i četiri sata na odjelu hitne službe. Tada sam bio osnivač CSETI, Centar za proučavanje izvanzemaljske inteligencije, osmislio to ime, inicijativu CE-5, potrebu za razotkrivanjem i čitav program međuplanetarnih veleposlanika. Sve se jednostavno razvilo u toj jednoj noći. Dakle, stvari mogu doći u paketima znanja, odjednom, tajanstveno.

Naravno, nisam nikoga poznavao i nitko nije poznavao mene. Hoću reći, bio sam samo provincijski liječnik sa četvero djece, zlatnim retriverom i dva automobila u Biltmore Forestu u Sjevernoj Karolini, samo sam živio svoj život. Međutim, iskustva su mi jasno dala do znanja: moram početi raditi na ovome. Ali, kako se latiti takve vizije i ostvariti je? Cijelu smo stvar morali iznijeti vlastitim silama, često improvizacijama.

Tijekom sljedećih nekoliko godina, kada bih artikulirao što trebam učiniti ili koga trebam susresti, na neki tajanstven način ta bi osoba došla do mene, često u roku od nekoliko sati. Nikada neću zaboraviti zgodu kada sam rekao: »Stvarno moramo predstaviti ove informacije glavnom tajniku Ujedinjenih naroda...«, a za sat ili dva nazvao je netko za koga nikad nisam čuo i rekao: »Vi ne znate tko sam ja, ali vrlo sam dobar prijatelj s Boutrosom Ghalijem. Njegova supruga Leah Ghali

želi da dođete na sastanak...«. Tako se sve to događalo, na vrlo zagonetan način. Sve je bilo vođeno, potpomagano tajanstvenom rukom iza kulisa.

Mogli smo prenositi istinu pravim ljudima jer su nam se vrata tajanstveno otvarala. I na taj način sam znao da je ono što radim ispravan smjer djelovanja.

Godine 1991. odlučio sam da trebam početi obučavati ljude za iskustva povezana s Inicijativom susreta pete vrste, Inicijativom CE-5. Bliski susret pete vrste (CE-5), vrsta je susreta kada ljudi namjerno pozovu izvanzemaljce i uspostave s njima kontakt, koristeći skup protokola da bi ih vektorski naveli u područje na Zemlji gdje se nalaze. To je bio prvi CSETI-ev projekt.

U vrlo kratkom vremenu napisao sam i sve procjene situacije. Ta »bijela knjiga« izrađena je u vrlo kratkom roku. Odmah su je zamijetili ljudi iz CIA-e i distribuirali širom svemirske industrije. Nazvala me jedna osoba koja je radila na strogo povjerljivim projektima u svemirskoj industriji i rekla: »Ovo je najtočnija procjena pitanja NLO-a i izvanzemaljaca koju sam ikada pročitao.« To je originalni rad objavljen je u mojoj prvoj knjizi »Extraterrestrial Contact: The Evidence and Implications« (Kontakt s izvanzemalcima: dokazi i implikacije).

Svemirski znanstvenik zatim me je upitao: »Kako znate sve te stvari?« Odgovorio sam - Pa, to je duga priča — i onda smo dugo razgovarali!

U zimu 1991. godine odlučili smo otići u Belgiju jer smo čuli da je tamo bio ogroman broj susreta s golemom letjelicom trokutastog oblika. Kao što vam je poznato, '89., '90., i '91. pokraj Bnmillesa tisuće ljudi vidjele su goleme trigonalne NLO-e koji su bili snimljeni video-kamerama, fotografirani i praćeni na radaru. U to vrijeme doista nisam obučavao ljude za to. U svom neznanju mislio sam da će svi moći jednostavno sjesti po prvi put i ući u kozmičku svijest, bilocirati se u svemir, vektorski ih navesti k sebi i biti spremni kada se brod pojavi! Brzo sam otkrio da je potrebno mnogo priprema!

U tim ranim danima to smo i radili. Jednostavno bismo okupili skupinu ljudi kod sebe i učinili to. U prvoj skupini bili smo ja, moja supruga Emily i dvoje drugih ljudi. Krenuli smo s protokolom i imali smo izvanredna iskustva. O tome možete čitati u knjizi »Kontakt s izvanzemalcima: dokazi i implikacije.« Naposljetku smo se sastali s nekim visokim dužnosnicima u Belgiji koji su s Belgijskim ratnim zrakoplovstvom radili na tome. Zatim smo obilazili područja na kojima su viđene te velike letjelice.

Jedno područje bilo je u blizini Eupana u istočnoj Belgiji, blizu granice s Njemačkom. Dok smo bili kraj jedne poljoprivredne farme iznenada se pojavio niz svjetala. Nalazila su se na mjestu gdje je jedan policajac ranije vidio golemu

letjelicu. Ali sve što smo mi vidjeli izgledalo je kao niz svjetala u polju. Naravno, svi su rekli: »To su samo svjetla s farme.«. Znao sam da ne izgledaju kao obična svjetla. Sjedili smo tamo, promatrali objekt u polju i svjetla su iznenada nestala! Sutradan smo se vratili i otkrili da tamo nije bilo ni uličnih svjetala ni žica, ničega na čitavom tom području gdje su se nalazila svjetla! U polju je bila letjelica. Druge smo noći bili blizu Henri-Chapella, kod vojnog groblja na brdu. Noć je bila grozna: padalo je - povremeno kiša, a povremeno susnježica. Ostali smo u automobilima i tamo izveli CE-5 meditaciju i navođenje. Iznenada smo začuli duboku vibraciju nalik grmljavini. Zamislite nešto veliko poput Empire State Buildinga kako tutnji, bruji kao transformator. Imalo je duboku vibraciju. I iznenada, kada smo pogledali oblak — oblaci su bili svega stotinjak metara iznad brda ili još manje — iz njega je izronilo nešto što je izgledalo poput punog mjeseca i počelo se kretati ispod oblaka. Emily ga je vidjela prva. To je bio ugao jednog od tih golemih brodova. Zatim se ponovno povukao prema gore. I samo je stajao na mjestu točno iznad nas, proizvodeći duboko brujanje. Dok se to događalo, u svom unutarnjem oku vidio sam izvanzemaljce na brodu. Energetska vibracija koju smo osjećali bila je prisutna jer su nas temeljito pregledavali, te nas i kao skupinu i pojedinačno povezivali s letjelicom. A ona je bila vrlo blizu, dovoljno blizu da ju možete osjetiti.

Tijekom tog putovanja u Belgiju otkrio sam da su priče mnogih ljudi koji su izvijestili da su vidjeli letjelice bile pročišćene od strane *mainstream* skupina koje se bave istraživanjem NLO-a. Na primjer, upoznao sam neke policajce koji su bili u jednom malom mjestu kada je golemi brod veličine tri nogometna igrališta lebdio iznad crkvenog tornja. Dio njihove priče je »pročišćen« iz izvještaja »kako ne bi izgubili vjerodostojnost.« Letjelica koju su vidjeli nije nestala tako da je polako odlebdjela i potom strelovito odjurila u svemir kao u nekom holivudskom filmu. Taj golemi trokutasti brod, sa svakom stranicom dugom dvjesto i pedeset metara, koji je lebdio iznad mjesnog trga iznenada se sažeo u pul-sirajuću crvenu loptu veličine košarkaške lopte. Malo se pomaknuo i zatim iščeznuo!

Dakle, to vam govorim zato što će mnogi ljudi vidjeti kuglu i misliti da je to samo kugla. No to može biti golema, pola kilometra duga letjelica koja je promijenila svoj energetski oblik, neki bi rekli napravila »dimenzijski prijelaz«, i pojavila se kao svjetlosna kugla. Tako da me je to iskustvo poučilo dvije stvari. Prije svega, izvanzemaljske mogućnosti su ekstremno napredne. No također, ono što se nalazi u NLO-literaturi u velikoj je mjeri pročišćeno na način da su izbačeni najupečatljiviji aspekti njihove tehnologije — ponekad zato da ljudi ne bi bili

diskreditirani jer je to vrlo neobično. Ali opet, ako nije vrlo neobično, u najvećem broju slučajeva to znači da se radi o jednoj od »letjelica za umnožavanje izvanzemaljaca« koje proizvode Lockheed i Northrup! Ljudi me često pitaju: »Kako možete razlikovati NLO-e koje je napravio čovjek i izvanzemaljske letjelice?« Pa, očigledno je ako ste ikada jednu vidjeli izbliza, budući da je njezina cjelokupna *kvaliteta* drukčija. One koje su izvanzemaljske ekstremno su napredne i to u smislu da su »svjesne«. Sama izvanzemaljska letjelica posjeduje umjetnu inteligenciju i svjesna je. Bića u letjelici povezana su s njom i mogu se svjesno povezati s vama. A svjetlost koju emitira razlikuje se od bilo čega što ste ikada vidjeli na Zemlji - izvanredna je. Izgleda kao da nije qđ ovog svijeta ... i posjeduje energiju i s njom povezanu inteligenciju koja je vrlo napredna.

Godine 1991. počeo sam širiti svoje aktivnosti, prisustvovao sam na nekoliko konferencija na kojima sam predstavio te koncepte. Moja poanta je bila: izvanzemaljske letjelice su ovdje, pod inteligentnom su kontrolom, a životni oblici koji njima upravljaju mogu s nama komunicirati. Ako znaju da postoji skupina ljudi voljnih da stupe u takvu vrst odnosa - u miroljubive, a ne u vojne svrhe - odgovorit će ukoliko je to moguće.

Jedna do mojih najvećih briga je ta da je odnos između ljudi i izvanzemaljaca preotela i prisvojila vojno-orijentirana skupina koja taj odnos pogrešno vodi. Oni nisu svjesni s čime imaju posla. Nigdje ne piše da moramo taj odnos prepustiti skupini ljudi koji su ga bez prava prisvojili i koji uništavaju taj embrionalni odnos između izvanzemaljskih svjetova i čovječanstva. Odnos između ljudi i izvanzemaljaca potpuno je zanemaren jer u State Departmentu, Ujedinjenim narodima ili bilo kojoj drugoj miroljubivoj skupini ne postoji službe ni program koji bi se na otvoren i pošten način s njim bavio. Dakle, shvatio sam da trebamo učiniti prvi korak prema izvanzemalcima; ne učinimo li to, i dalje će postojati vakuum u koji će ulaziti drugi koji nemaju miroljubive namjere.

Oni koji tom pitanju pristupaju isključivo s vojne perspektive ili isključivo s tehnološke perspektive mogu napraviti samo štetu. Svrha CSETT-ja i Inicijative CE-5 ispravljanje je te opasne situacije. Ljude i izvanzemaljska bića moramo dovesti do miroljubivog zbližavanja i stvoriti odnos koji će biti na korist svih uključenih, a ne samo pokrenuti tajnu operaciju koja će koristiti šačici ljudi što se iz vlastitih, sebičnih pobuda pokušavaju dokopati napredne tehnologije. Do 1992. godine imali smo dovoljno ljudi zainteresiranih za takav način rada te smo počeli poduzimati veće ekspedicije. U ožujku 1992. otišao sam na područje Pensacole i skupinu od oko pedeset sudionika naučio provoditi protokol.

Već prve noći odlučio sam da odemo na plažu, Bili smo tamo svega nekoliko minuta i oko 20:30 pojavila se izvanzemaljska letjelica. U početku su to bile samo dvije izvanzemaljske letjelice, a zatim su se pojavila četiri NLO-a u obliku kugle s žuto-crvenim svjetlom u središtu donjeg dijela letjelice. Činilo se da su se jednostavno materijalizirali na nebu blizu nas. Zatim smo počeli razaznavati veliki trigonalni oblik na nebu s vrlo snažnim reflektorima. Tri NLO-a koja smo ranije vidjeli iznenada su reagirali na to te oblikovali savršen jednakostranični trokut.

Zatim bih im dvaput dao znak i oni bi meni dvaput dali znak. Dao bih im znak jedanput i oni bi mi ga jedanput uzvratili. No, u stvari se događalo to da je na lokaciji bila svjesna izvanzemaljska prisutnost. Bila je prisutna nevidljiva i elektronički projicirana svijest izvanzemaljaca u tim letjelicama. Nekoliko drugih ljudi osjetilo je to te uskočilo u svoje automobile i odjurilo! Mislili su: »O moj bože, ovo se doista događa!« Događaj je snimljen pomoću četiri zasebne kamere, svemu su prisustvovala dva bivša vojna pilota, od kojih je jedan bio surađivao s jednom organizacijom za istraživanje NLO-a kao direktor istraživanja za istok Sjedinjenih Država. Organizacija mu nije dopustila da zabilježi taj događaj i objavi ga u njihovom časopisu. To je bilo potpuno »pročišćeno«. Taj masovni bliski susret pete vrste snimljen je kamerama i svi su mu svjedočili. Sutradan su o njemu izvijestile lokalne novine, a objavljene su i fotografije NLO-a. Međutim, zatim je sama NLO-supkultura (koju tradicionalno kontrolira poseban protuobavještajni odjel tajne službe) iz literature uklonila sve izvještaje o tome. To mi je doista otvorilo oči glede toga što se zbiva u takozvanoj NLO-zajednici...

No, naučili smo i da se ljudi mogu okupiti, odlučiti kontaktirati izvanzemaljce i imati susret s njima — sve u okvirima mira i kozmičke svjesnosti.

Jedanaesto poglavlje

PONUĐA

Jednom kada se vijest o tom bliskom susretu pete vrste proširila Floridom nastala je sveopća pomama za nama. Nekoliko tjedana kasnije bio sam pozvan na konferenciju u Atlanti na kojoj je prisustvovala čitava skupina tajnih agenata obavještajne službe. Radilo se o tobože javnoj konferenciji, no ta ju je skupina u stvari organizirala kao paravan za prikupljanje informacija za tajne programe koji se bave NLO-ima. (To je uobičajena praksa.) Stigao sam na vrijeme za glavni konferencijski banket u subotu navečer. Stavili su me da sjedim između bivšeg čelnika Vojne obavještajne službe, generala T. E. i dr. Smrti, pukovnika M. K., koji je bio na čelu programa za razvoj psihotroničkih i takozvanih neubojitih oružanih sustava. Tamo su bili i ljudi iz NSA-e (engl. National Security Agency - Agencija za nacionalnu sigurnost) te drugi obavještajni operativci. Znao sam da je nešto sumnjivo: tu je bio i prepredeni psihijatar iz tajnih operacija, generalov pomoćnik. Pomislio sam: »O bože, evo nas u zmijskom leglu«. No, nisam imao što skrivati. Ja ovo ne radim kao tajnu operaciju. Zasigurno sam bio dovoljno iskusan da znam tko su ti ljudi, zašto su tamo i zašto sam ja tamo. Prisutni su bili i neki ljudi koji su u prijateljskim vezama s britanskom kraljevskom obitelji.

Govornik na banketu bio je general T. E.. Poslije održanog govora upitao me: »Možemo li se nakon ovoga nakratko sastati?«. Odgovorio sam: »Svakako.«. I tako su me povelili do hotelske sobe koja je, kako se ispostavilo, bila prepuna ljudi iz korporativnog, vojnog i obavještajnog miljea, povezanih s tajnim programima i »crnim« operacijama — kao da sam ušao u novu skupinu MJ-12.

Ubrzo me je taj mali skup zasuo pitanjima. Ponavljam, nisam imao što skrivati pa sam otvoreno podijelio ono što znam. Za špijunsku igru potrebno je dvoje, a ja sam smatrao da mi to nije potrebno. No, počeli su mi postavljati svakojaka pitanja.

Sjećam se da je u jednom trenutku netko rekao: »Što si vi, dovraga, umišljate, pa vi ovime što radite u osnovi zaobilazite državno vojno zapovjedništvo?«. Znali su da smo otkrili sveti gral za stupanje u vezu s izvanzemaljcima. Evo što sam im odgovorio: »Ja sam žitelj Zemlje i imam svako

pravo to raditi. Osim toga, članovi obitelji moje majke bili su jedni od prvotnih utemeljitelja Sjedinjenih Država — borili su se u američkoj revoluciji i bili su ratni zarobljenici u rukama Britanaca. K tomu, otac mi je američki polu-Indijanac. Njegovi su preci vas Europljane dočekali kada ste ovamo došli. I stoga imamo svako pravo da to radimo!«

Na kraju sam rekao: »Gledajte, ja znam tko ste vi, međutim imao sam sasvim blizak i osoban kontakt s tim izvanzemaljskim bićima, njihovom letjelicom i njihovom tehnologijom. Ne možete me obmanuti glede onoga što se zbiva. Ne možete me prevariti, to je prva stvar. Kao drugo, nisam bogat, ali kao liječnik imam sasvim dovoljno da mi ne treba vaš prokleti novac, pa me ne možete podmititi. Kao treće, kada sam imao sedamnaest godina po svim medicinskim definicijama bio sam mrtav. Doživio sam iskustvo prosvjetljenja, stoga se ne bojim smrti i ne možete me zastrašiti! Ovako ili onako - ja ću to učiniti. I ne možete ništa napraviti u vezi s tim.« Sjećam se generalovog pogleda koji je govorio: »Dobro znamo tko je ovaj kučkin sin.« Dakle, tu su počeli pokušaji te tajne skupine da se infiltrira među nas. Ono na što su me upozorili 1990. godine ozbiljno je započelo.

Sljedećeg mjeseca, u svibnju 1992. godine, pristao sam zajedno s astronautom Brianom O'Learyjem, Maurvjem Albertsonom (jedan od suosnivača organizacije Peace Corps, »mirovne snage«) i Institutom za novu znanost (Institute for New Science) pomoći organizirati konferenciju u odmorištu St. Malo pokraj Nacionalnog parka Rocky Mountain. To je bilo privatno odmorište i pozvali smo sve iz građanske NLO scene. Naravno, došlo je i mnogo ljudi za koje se ispostavilo da su agenti tajnih službi, uključujući generala T. E. i njegovog prijatelja psihijatra.

Želio sam stvoriti kolegijalnu atmosferu koja će biti poticajna za razmjenu informacija i mišljenja. Međutim, otkrio sam da je čitav građanski NLO svijet toliko prepun plaćenih dezinformatora i zaraćenih frakcija da su za dvije nanosekunde nakon dolaska na to mjesto isukali svoje noževe i sjekire te ih počeli zabadati jedni drugima u leđa - uključujući i meni. U tom trenutku sam shvatio da je građanski NLO svijet jedno veliko zmijsko leglo.

Za trajanja te konferencije general i psihijatar pokušali su me vrbovati da se pridružim njihovoj skupini. General je rekao: »Znate, imamo organizaciju koja se bavi ovim temama i koja je vrlo ekskluzivna...«, pri čemu je riječ »ekskluzivna« bila ispunjena značenjem »supertajna«. Znao sam o čemu govori. Zatim je dodao: »Kada biste pridružili vaše aktivnosti našima osigurali bismo vam mnogo novca i jednako toliko utjecaja te pristupa tehnologijama o kojima možete samo sanjati.«

A ja sam uzvratio: »Hvala vam, ali ne hvala. Nemam potrebe za tim. Mislio sam da sam bio dovoljno jasan u vezi s tim kada smo se sreli u Atlanti prošlog mjeseca.«

No, on je ustrajao u pokušajima da me uvjeri jer su znali kakvu prijetnju možemo predstavljati za njihov tajni monopol nad tim pitanjem. Time su mnogo rekli.

Dobar prijatelj jednog čovjeka iz obavještajne agencije NSA (eng. National Security Agency) koji je bio tamo i jedan čovjek iz CIA-e (eng. Central intelligence agency - Centralna obavještajna agencija) došli su do mene i rekli: »Znaš, oni su vrlo ljubomorni na to što radite jer su vrlo ograničeni i mogu raditi samo određene stvari za određene svrhe. Vi ste nezavisni i možete učiniti više od njih!« Bio sam svjestan toga. Objasnio sam im da »mi možda nemamo svjetovnu moć, međutim slobodni smo — i imamo druge moći koje su od Boga dane.«

Naposljetku je general u mojoj odsutnosti otišao do moje žene Emily. Ispričao joj je o toj njihovoj skupini, međutim nije ju nazvao »MJ-12«. Rekao joj je da postoji odbor za tu skupinu, te da taj odbor prima određeni broj članova. Zanimljivo, rekao joj je da je taj broj devet. Naravno, bio nas je temeljito istražio i znao je da smo bahaisti te da je devet sveti broj naše religije. I tako, rekao je da postoji devet odbornika, svaki s vlastitim štitom — nekom vrstom grba — koji će biti dan i meni ako jednostavno pridružim svoju organizaciju njegovoj.

I tako mi je Emily, dobrohotna kao uvijek, rekla: »O, tako je srdačan i rekao je sve te divne, pohvalne stvari o tebi!« Ja sam joj odgovorio: »Da draga, ali zar ne vidiš što pokušavaju izvesti?«

Naposljetku sam otišao do njih i rekao im: »Gledajte, želim biti potpuno jasan. Ja sam gorljivo nezavisan i želim da moje aktivnosti ostanu privatne, čist projekt sa svojom ranije određenom svrhom. Nikakvo laskanje i nikakav novac ili nuđenje položaja to neće nikad promijeniti!«

Uzgred, general T. E. u te se projekte bio uključio još kao vrlo mlad čovjek. To sam doznao iz nekoliko nezavisnih izvora. Prije nego što je otišao u »mirovinu« bio je na čelu američke Vojne obavještajne službe. Međutim, on je ljudima samo govorio da je umirovljen. Oni se nikada ne umirovljuju — dok god ne završe u lijesu. Upoznao sam vojnog pilota koji je u 1960-ima sudjelovao u posebnom zadatku praćenja i snimanja NLO-a. On mi je rekao da je njegova posada jednom imala takav susret, te da su zatim razdvojeni i poslani na različite nove dužnosti, međutim da su *svi* podaci išli ravno čovjeku za kojega je bio uvjeren da nikad za

njega nisam čuo - generalu T. E.! Kada mi je ispričao tu priču, nasmijao sam se i odgovorio: »Vrlo ga dobro poznajem!«.

Nakon što sam otklonio generalove pokušaje zbližavanja u roku od trideset dana po čitavom su se internetu pojavila web-mjesta preko kojih me se napadalo, a u javnost su preko svih kanala slane poruke kojima se nastojalo uništiti moju vjerodostojnost. Pustili su s lanca sve pse unutar građanske NLO zajednice, u tisku, svugdje. Nazivali su me svakojako, od pripadnika kulta, demonskog zazivača vanzemaljskih zlih sila pa do prevaranta. Zatim su plasirali laž da nisam doktor medicine. Ja u bolnici, a oni razglase da čak nisam ni ovlašten baviti se medicinom! Tada sam morao dati u javnost svoju liječničku dozvolu i diplomu s medicinskog fakulteta da bih dokazao da sam doista liječnik! Psihološki rat i uznemiravanje bili su intenzivni, a traju i dandanas. Već četrnaest godina meta sam neumornog niza napada, ocrnjivanja i klevetanja moje osobe te svakojakih drugih prljavih trikova.

General T. E. ispričao mi je mnogo toga: primjerice, postoje izvanzemaljske letjelice i postrojenja pod površinom Marsa i taj tajni projekt ih je snimio. Neslužbeno mi je također ispričao o različitim vrstama naprednih tehnologija s kojima ti tajni programi raspolažu, a od kojih su neke na istoj razini kao tehnologija izvanzemaljaca. Uspio sam saznati mnogo vrijednih informacija dok su mi se pokušavali dodvoriti.

Saznao sam da ta konkretna »ćelija« s građanskim NLO svijetom komunicira preko tajnog svijeta. U stvari, radi se o skupini koja djeluje kao sučelje između ta dva svijeta i koja je prodrla u mnoge civilne NLO projekte. Tada mi je postalo jasno zašto mi je 1990. godine odvjetnik preporučio da budemo vrlo nezavisni, oprezni i vrlo javni. Morat ću se lavovski boriti da zaštitim naš projekt od infiltracije i pokušaja da ga se uništi. Bit će ponuda ogromnih količina novca i moći, prijatnji i napada. Morat ću biti spreman biti ratnik za kakvog su me, na neki način, osposobila iskustva iz djetinjstva i mladenaštva.

Dvanaesto poglavlje

ZABEZEKNUKOST

Tijekom svojih istraživanja uočili smo da postoji pravilnost u pojavljivanju izvanzemaljskih letjelica. Često su viđane iznad trusnih i vulkanskih područja kao što su Kostarika, Meksiko, Pacifički vatreni prsten, kao i oko područja gdje je smješteno mnogo nuklearnih baza, elektrana i nuklearnog oružja.

Izvanzemaljske civilizacije što nadziru Zemlju znaju da smo mnogo krhkiji nego što većina nas misli. Mi smo poslovične žabe u vodi koja se polako zagrijava, a mi toga postanemo svjesni tek kada smo dokraja kuhani.

Izvanzemaljci vrlo pomno prate događaje i uzorak njihovih aktivnosti po mom mišljenju sugerira da su zabrinuti zbog onoga što činimo okolišu i zbog neravnoteže koju proizvodimo. Zabrinuti su i zbog nuklearnog materijala koji bi Zemlji mogao nanijeti golemu štetu za idućih nekoliko tisuća godina.

Godine 1992. nakon što smo okončali početno razdoblje eksperimentiranja i obuke skupina saznali smo za neobične pojave u Engleskoj zvane »krugovi u žitu«. Stizali su izvještaji od ljudi kao što je Colin Andrews - kojeg sam kasnije jako dobro upoznao i danas smo bliski prijatelji - o neobičnim pojavama na nebu te neobičnim letjelicama viđenim u poljima, a postojale su i video-snimke. Postoje video-snimke snimljene tokom dana na kojima se vide mali, tridesetak centimetara široki predmeti nalik disku kako se kreću kroz polja i prije i poslije nastanka kruga u Žitu. U ljeto 1992. poveo sam tim ljudi u Englesku i odlučili smo tamo provoditi inicijativu CE-5. Tada su mnogi mediji već bili upoznati s onim što se dogodilo kada smo bili u Belgiji i u Gulf Breezu. Kada smo stigli u Englesku dočekala nas je medijska jagma.

To je stvorilo dosta poteškoća budući da su mnoga mjesta na kojima smo htjeli provesti protokol i pokušati uspostaviti kontakt bila preplavljena znatiželjnicima i medijima.

Sjećam se kako smo jednom prilikom jurili provincijom, pokušava jući se otarasiti kamera i medija. To je bilo kao kada su princezu *Dianu paparazzi* lovili u tunelu: vozili smo se vrlo brzo pokušavajući se otresti njemačke TV-ekipe koja nas je slijedila u želji da otkrije kamo ćemo ići te večeri.

U srpnju 1992. otišli smo na farmu u pokrajini Alton Barnes koja je epicentar najzanimljivijih krugova u žitu. To je bila vrlo velika farma — više od četiristo hektara — i dobili smo dozvolu za ulazak na posjed u tu svrhu.

Tijekom tjedan ili deset dana koliko smo ondje boravili obavili smo brojne eksperimente.

Jedan od njih je bio da odemo na brdo Woodborough Hill i kao skupina vizualiziramo određeni oblik kruga u žitu. Počeli smo meditacijski postupak: prvo smo proširili svjesnost, zatim se povezali s izvanzemaljskim ljudima i naposljetku ih zamolili da stvore određen oblik koji smo vizualizirali.

Nismo odlučili koji će to oblik biti sve dok nismo zajedno sjeli na Woodborough Hillu.

Odlučili smo da će to biti ono što je danas poznato kao CSETI-jev trokut — jednakostranični trokut s krugom na svakom vrhu.

Poslali smo, kao skupina, taj točan oblik u bezgranični, kozmički um i izvanzemaljcima. Sutradan je na polju nedaleko od mjesta odakle smo radili pronađen potpuno isti oblik!

Nitko osim relativno malene skupine ljudi koja je to radila nije znao oblik. Zapravo, čak ni mi nismo znali da se krug u žitu pojavio sve do nekoliko dana kasnije, kada smo naišli na Ralpa Novesa koji je rekao: »O, upravo smo od jednog farmera doznali da se pojavio najsavršeniji krug u žitu ove sezone. Imao je krajnje neuobičajeno povijene stabljike i u sebi neobičan fenomen. I pojavio se na zemlji tog farmera!« Budući da je to bilo suho razdoblje, što je rijetko za taj dio Engleske, farmer je dan prije ostao raditi u polju do vrlo kasno u noć i nastavio s poslom vrlo rano ujutro. Nitko nije bio u polju, a i bilo je teško doći do njega s obzirom da se nalazi u podnožju Oliver's Castla (područje strmih stijena koje okružuje polje; *op. a.*). I tako sam ga upitao: »Kakvog je oblika?«

A g. Noyes je rekao: »Evo, nacrtao sam ga u svojoj bilježnici.« Sagnuli smo se da pogledamo što je Ralph Noyes nacrtao: »Bio je to oblik potpuno jednak onome koji smo projicirali u noći eksperimenta.«

Odmah zatim moja glavna pomoćnica Shari Adamiak i nekoliko drugih članova CSETI-jevog tima odjurili su na farmu. Otišli smo na Oliver's Castle i pogledali dolje na polje: oblik kao da je bio preuzet iz naših umova i stavljen u polje. Bili smo zapanjeni. Kasnije smo saznali da su ispitivanja provedena na žitu i tlu pokazala određene elektromagnetske anomalije i stanične promjene u biljkama. Ispitivanja su ukazivala da je to bio, sa znanstvenog motrišta, jedan od najvažnijih krugova u žitu te sezone. Zanimljivo je da je skupina koja je tamo proučavala

krugove u žitu i koju je osnovao W. B. (zajedno s još nekim ljudima povezanim s tajnim programima), bogati biznismen, pročistila svoj izvještaj o tom konkretnom krugu u žitu — posebno dio o tome kako je začet. Takozvana građanska NLO »zajednica« bila je pročistila događaj u Gulf Breezu u ožujku te godine a sada je pročistila ovaj. To je još jedan pokazatelj pod koliko je Čvrstom kontrolom takozvana »građanska NLO zajednica« i koliko je temeljito infiltrirana. Jedne večeri, dok smo bili u podnožju Woodborough Hilla, radili smo svoj protokol CE-5 i pozivali izvanzemaljske letjelice da dođu u to područje. Iznenada u oblacima iznad nas pojavila su se svjetla koja su rotirala u smjeru suprotnom od kazaljke na satu. Nisu dolazila sa zemlje i svijetlila kao reflektor već su od *iznad* oblaka svijetlila *prema dolje*. Vidjelo se mnogo kružnih svjetala koja su se kretala u smjeru obrnutom od kazaljke na satu i od iznad svijetlila prema dolje u oblake.

Nedugo nakon toga iznenada je počelo snažno kišiti. Međutim, kišilo je samo na tom malom području gdje smo mi radili svoje protokole za uspostavljanje kontakta.

Činilo se kao da su izvanzemaljci stvorili umjetne vremenske prilike kako bi omogućili da dođe do važnijeg kontakta, i to u privatnosti kišne, maglovite noći. Naposljetku je kišilo tako snažno da su gotovo svi otišli: Colin Andrews, koji je bio na drugom dijelu farme kao i čitava skupina ljudi.

Nas četvero premjestili smo se na usku asfaltiranu cestu koja je bila na farmi, dovoljno široku da njome prolazi tek jedno vozilo iza drugoga. Tu se nalazilo jedno malo ugibalište pa smo odlučili ostati ondje.

Posredstvom intuicije znao sam da će izvanzemaljska letjelica doći. Jasno mi je rečeno: »Doći ćemo kasnije, kasnije.« I tako sam rekao: »Ostanimo ovdje u automobilima i čekajmo.« Bila je prošla ponoć. Odlučili smo da ćemo ostati u dva zasebna vozila i u njima provoditi protokole.

Zatim sam nenadano začuo udaranje na prozor s vozačeve strane automobila. Bio je to Chris Mansell (Englez iz naše skupine) iz automobila iza nas. Kad sam spustio prozor rekao je: »U polju je letjelica, vrti se i svijetli poput proklete božične jelke.« Na to sam odvratio: »Aha, a ja sam Djed Mraz!« Bio sam siguran da se šali. Rekao je: »Ne, pogledaj!« i kada sam pogledao kroz prozor vidio sam oko trideset metara širok brod u obliku diska, sa stožastim vrhom i svjetlima. Po rubu diska bila su razmještena prekrasna raznobojna svjetla — crvena, zelena, plava, žuta — koja su se kretala u smjeru obrnutom od kazaljke na satu. Letjelica se vrtjela u smjeru obrnutom od kazaljke na satu, a svjetla su išla u

tom smjeru ali i u smjeru kazaljke na satu, stapajući se i prožimajući jedna s drugima u prekrasnom, vrlo neobičnom uzorku.

Ta svjetla izgledala su kao nešto što nije od ovog svijeta. Jačina i kvaliteta svjetlosti bili su različiti od bilo čega što sam dotad vidio. A brod je bio *tako blizu*. U početku je bio malo više iznad polja, no potom se spustio na manje od tri metra iznad tla — i to u istom polju u kojem smo bili mi — svega kojih stotinu metara dalje. Izašli smo iz vozila i prešli na postupke za kontaktiranje i signaliziranje. No, žena s kojom sam ja bio bila je više nego prestrašena. Bila je izvan sebe. Tada sam nažalost otkrio da ljude doista treba pripremiti za takve događaje!

Njezina tjeskoba jednim je dijelom bila uzrokovana i time što smo bili dovoljno blizu toj golemoj letjelici da se kompas koji smo imali počeo zajedno s letjelicom vrtjeti u smjeru obrnutom od kazaljke na satu. Magnetsko polje se odmicalo od magnetskog sjevera i kretalo u smjeru suprotnom od kazaljke na satu!

Također, od elektromagnetskog djelovanja letjelice naša kosa se lagano naelektrizirala i nakostriješila. Mogli ste osjetiti neobičnu tišinu u polju i prisutnost svijesti bića iz letjelice. Bilo je jednostavno zapanjujuće! Tada sam rekao: »Hajdemo ručnim svjetiljkama signalizirati letjelici«. I kada sam signalizirao prema brodu, on se približio i uzvratilo signal. Uto je ta žena postala histerična te je zavrištala: »O bože moj, ne čini to!«

»Ali, zato smo tu.« - naglasio sam. »Pa nisam mislila da će stvarno doći.« - odvratila je. »Zašto ste onda došli? Mislite li da je ovo šala?« - pitao sam je. Ona je mislila da ćemo možda imati tek nekakvo viđenje izdaleka. Međutim ovo je doista bio bliski susret s tom letjelicom i ona je znala da su oni tu jer smo ih mi pozvali i znala je da razmjenjujemo signale. Chris Manseli i Nizozemka koja je bila s nama bili su vrlo smireni i opušteni: uzbuđeni, ali ne i preplašeni. No, ta jedna osoba bila je preplašena. I čim se njezin strah doista očitovao, letjelica nam se prestala približavati i polako se povukla.

To je bio čin suosjećanja. Iako nije bilo ama baš nikakve prijetnje od te letjelice, izvanzemaljci su znali da se netko boji te su se nježno i polako povukli. Zatim se brod počeo polagano dizati te je ušao u maglu i dalje u oblake.

Kada se povukao mogli smo ga vidjeti kako je u stvari ostao u oblacima iznad nas. I dalje smo vidjeli njegova svjetla, međutim sada je izgledao kao prigušeno svijetleći žuti objekt koji je tiho lebdio. Začudo, naš kompas se i dalje rotirao u smjeru obrnutom od kazaljke na satu, jednako kao što se rotirala letjelica, sve dok igla na kompasu nije napravila puni krug od tristo šezdeset stupnjeva i vratila se natrag na sjever.

Bio je to prekrasno koreografiran susret. Na kraju tog sata oblaci su se otvorili i objekt se ponovno pojavio, no ovaj put na većoj visini. Kada sam mu signalizirao, on nam je uzvratio signal i potom nestao. Tako se okončao taj bliski susret pete vrste. Za trajanja susreta kiša je prestala, a čitavo područje bilo je obavijeno maglom i oblacima.

Colin Andrews nam je rekao da je čim je on došao do ceste i otišao bilo suho. Mislim da su svjetla koja smo ranije vidjeli kako se vrte u oblacima iznad farme pripremala vremensku promjenu koja je omogućila da se taj događaj odvije u privatnosti. Ispostavlja se da su ljudi koji su pokušavali špijunirati našu ekspediciju i remetili naše pokušaje da uspostavimo kontakt svi otišli jer su bili obeshrabreni tim »groznim engleskim vremenom.« Iskustvo me je poučilo da ljude doista trebam bolje pripremiti za kontakt. Sudionici trebaju naučiti biti više usredotočeni u svijesti kako se ne bi bojali, jer to jest jedno neobično iskustvo i dolazi do neobičnih fizioloških promjena i kada ste dovoljno blizu tim objektima elektromagnetskih učinaka. Usredotočenost u smirenoj, dubokoj svjesnosti je ključna.

Sutradan smo saznali da je nekoliko ljudi koji su bili na okolnim brdima vidjelo velik dio tog susreta, tako da smo imali potvrdu — i vijest se proširila. Sljedećeg dana je nastala medijska jagma za nama uz golem interes javnosti.

Stoga smo na farmi u Alton Barnesu održali brifing o tom poluslijetanju.

Kada se Chriss Mansell ustao, rekao je: »U polju je dovraga bio svemirski brod, bio sam zabezeknut!« To je bilo prvi put da sam čuo tu riječ i bila je jednostavno savršena!

Godine 1993. odlučili smo intenzivirati takve aktivnosti i utemeljiti iskusniju skupinu ljudi koju smo nazvali Brzo pokretni istraživački tim (Rapid Mobilization Investigation Team).

Trinaesto poglavlje

ISTINA NEOBIČNIJA OD FIKCIJE

U vulkanskom području u Meksiku blizu Popocatepetla događalo se mnogo susreta s NLO-ima, o čemu je izvijestila i nacionalna televizija. Letjelice su snimljene video-kamerama, fotografirane, svjedočilo im je na tisuće ljudi.

U zimi 1993. godine organizirali smo tim veleposlanika za odlazak na ekspediciju u Meksiko kako bi poželjeli dobrodošlicu tim izvanzemaljskim ljudima i istražili zašto su ondje. Prije nego što smo otišli imao sam lucidni san u kojem smo bili na nekom mjestu s planinom i šumom te bili svjedoci susretu s izvanzemaljcima. Ispostavilo se da mi je taj san došao točno sedam dana prije - točno u sat i usklađeno s vremenskim zonama - nego što je naš tim doživio značajan susret u Meksiku.

Otkrili smo da je na mnogim takvim ekspedicijama jedan ili više ljudi iz tima imalo neku vrstu prekognitivnog sna ili iskustva prije nego što se događaj dogodio u »fizičkoj sadašnjosti«. Pojediniosti u tim snovima su vrlo određene — vrijeme u noći, izgled područja, sve. To se događalo i drugim skupinama koje su počinjale eksperimentirati s protokolima CE-5. Međutim, najprije nas je po slijetanju u Mexico City, pod prijetnjom oružjem, opljačkala meksička federalna policija. Oduzeli su nam putovnice. Tražili su od nas ogromnu sumu novca da nam ih vrate.

Takvu vrstu tretmana nazivamo »faktor kušnje«. Nakon velikih izazova naposljetku smo stigli u ruralno područje blizu vulkana. Već prve večeri bili smo na obronku vulkana koji je najbliži Mexico Cityju. Pod vedrim zvjezdanim nebom počeli smo meditirati i navoditi izvanzemaljsku letjelicu na to mjesto. Na toj je visini postalo tako hladno da se po nama doslovno počelo stvarati inje. Iznenada se iz svemira pojavila točka svjetlosti i osvijetlila nas. Spustio se snop svjetlosti i zabljesnuo čitavu skupinu. Preplavio nas je snažnom plavo-bijelom svjetlošću kao da je netko upalio vrlo sjajnu žarulju. Stekli smo dojam da nas izvanzemaljci provjeravaju, da vrše nekakvu proceduru skeniranja. Istovremeno sam osjećao i da taj događaj nosi poruku: iskazivali su nam dobrodošlicu. Kada se to dogodilo bili smo šest sati u toj zemlji.

Sutradan smo otišli s druge strane Popocatepetla i stigli u gradić po imenu Atlixco u kojem je više od devedeset posto ljudi vidjelo te objekte oko vulkana.

Osjetili smo da su izvanzemaljci tamo jer je »vatreni prsten« postajao sve nestabilniji, a Popo je po veličini četvrti vulkan na svijetu i uzdiže se iznad jedne od najmnogoljudnijih svjetskih metropola. Osjetili smo da su izvanzemaljske letjelice tamo da bi nadzirale situaciju i poduzele korake da stabiliziraju Zemljinu koru. Pronašli smo odlično mjesto blizu malog indijanskog sela Atlimayaye. Atlimayaya se nalazi na kraju ceste koja ide iz Atlixca i Mete-peca. S uzvisine u podnožju vulkana pokraj Atlimayaye mogao se vidjeti odsjaj svjetlosti iz grada Puebla.

Atlimayaya je doslovno na kraju puta. Od tamo domoroci stazama odlaze u džunglu i šumu u podnožju vulkana. Svoju ekspediciju od pet ljudi iz CSETI-ja smjestili smo pokraj ceste za Atlimayayju. Jednom kada sam vidio krajolik znao sam da sam vidio *točno* to sedam dana ranije u svom lucidnom snu. Rekao sam: »Točno tu trebamo biti!«

Mjesec je bio oko dvije trećine pun. Nakon što smo određeno vrijeme izvodili CE-5 protokole za stupanje u kontakt, jako sam se umorio te sam prilegao.

Ušao sam u duboko, vrlo opušteno meditativno stanje. Zatim sam, iznenada, dobio jasnu poruku koja je glasila: »Uspravi se i pogledaj na desno!«

I tako sam se uspravio i pogledao udesno: prema nama je iz smjera vulkana dolazila golema trigonalna letjelica.

Svi smo ustali i povezali se s brodom. U svom unutrašnjem oku vidio sam osobu koja je zapovijedala letjelicom i druga bića u njoj — svi su bili izrazito blještavi i bijeli.

Izvanzemaljci su se vrlo izravno povezali s nama, i to posredstvom uređaja koji su imali u letjelici. Koristeći uređaj koji funkcionira kao sučelje između uma i tehnologije bili su potpuno spojeni s našom svijesti.

Kao i uvijek, koristili su misao i svijest kao sredstvo za navođenje.

Da bismo potvrdili da vide upravo nas, signalizirali smo im vrlo jakim svjetlima, a na to je ta velika letjelica uzvratila signal i okrenula se direktno prema nama.

Zatim je napravila gotovo savršeni krug oko nas, lebdeći *vrlo* nisko, tek nekoliko desetaka metara iznad nas. Bila je velika otprilike kao tri nogometna igrališta na *svakoj strani* trokuta sa svjetlom na svakom uglu. Kada nam je signalizirala, zasvijetlio bi čitav njezin prednji kraj. Svi smo mogli osjetiti izvanzemaljska bića, a troje od petero nas primilo je istu poruku o tome zašto su tu,

o erupciji vulkana i tome što će se dogoditi u budućnosti. Letjelica se zatim udaljila u smjeru Puebla. Dok je odlazila pozdravljali smo se s njom i ja sam još jedanput signalizirao prema njezinom stražnjem kraju. Iznenada je njezin suprotni kraj koji je napuštao područje uzvratilo signal i poželio nam zbogom. Zatim se spustila na nadmorsku visinu nižu od naše i nestala negdje u dolini.

Kasnije te noći, u podnožju prekrasnog vulkana pokrivenog snježnom kapom, sjedili smo u meditativnom stanju povezujući se s kozmičkim bićima. Kada smo pogledali prema gore vidjeli smo da se lijevo od vulkana formirao vrlo neobičan ovalni prsten oblaka koji je izgledao točno poput lica humanoida! A dvije najsjajnije zvijezde na nebu bile su točno na mjestu gdje bi se na licu trebale nalaziti oči!

To se kozmičko lice nalazilo pokraj vulkana i promatralo nas. I nitko od nas nije dvojio da je to vrlo neobičan znak tih bića kojim nam poručuju da su i dalje s nama.

Na dan tog događaja pješice smo istraživali to područje. Otpješačili smo duboko u džunglu i pronašli drevnu piramidu prekrivenu biljkama koja, koliko ja znam, nije bila ucrtana na nijednoj karti. Za trajanja našeg boravka ondje imali smo niz vrlo neobičnih, mističnih iskustava s prirodom i vulkanom. Sreli smo neke domoroce koji su nam ispričali o svojim iskustvima s iznimnim bićima na tom području. Poruke i slike koje su primili bile se su gotovo identične našima.

Kada smo izašli iz džungle na nebu smo vidjeli formaciju oblaka koja je tvorila točan oblik orla, pri čemu je kljun orla pokazivao točno u smjeru našeg polja — mjesta s kojeg ćemo te noći raditi. Znali smo da svime orkestrira viša inteligencija, jedinstveni Um svemira preko kojeg smo svi povezani.

Tijekom tih pet dana nekoliko smo puta vidjeli izvanzemaljske letjelice, uključujući i one manje u obliku diska koje bi izlazile ravno iz vulkana, napravile krug oko njegova vrha i zatim odletjele u svemir. Sva ta viđenja detaljno su opisana u mojoj prvoj knjizi. Ključ za sve što se je dogodilo je univerzalna svijest te dobre i miroljubive namjere.

Do 1993. godine postalo mi je jasno da je nastojanje da se uspostavi kontakt između čovječanstva i izvanzemaljskih ljudi provedivo. To više nije bilo teoretsko pitanje. Dotada su stotine ljudi u Sjedinjenim Državama, Europi, Engleskoj i Meksiku bili s nama na ekspedicijama na kojima je uspostavljen kontakt. Mnogi od tih događaja su snimljeni i za sve njih postoji mnoštvo svjedoka. Dakle, što sada? Ako se državi i masama na Zemlji o tome laže, koliko daleko možemo ići s tim? Trebao nam je neki način da educiramo široke mase ljudi u svijetu. Znao sam da

istinu moramo iznijeti na vidjelo. Trebali smo svojim političkim vođama, vođama vlade i znanstvenoj zajednici i, najvažnije, onima koji vode te tajne programe podastrijeti dokaze i miroljubivu perspektivu. Vijest o našem radu se proširila, pa sam između 1990. i 1993. godine uspostavio mrežu vojnih, političkih i znanstvenih kontakata. Osim toga, otkrili smo da se ekstremno moćni sustavi naoružanja koriste za gađanje i uništavanje izvanzemaljskih svemirskih letjelica.

Otkrili smo da te operacije vode odmetnute, tajne skupine i da je to jedna od najvećih prijetnji svjetskom miru ikada. Pa ipak, mediji, *mainstream* vojna zajednica i *mainstream* politička zajednica — kamoli običan čovjek na ulici — u potpunosti su ignorirali čitavu stvar.

Stoga sam smatrao da je u tom trenutku bitno da okupimo ljude koji pokušavaju razotkriti dokaze i činjenice i objasnimo javnosti i našim vođama koji je smisao izvanzemaljske prisutnosti. Počeo sam osmišljavati taj koncept okupljanja ljudi koji bi radili na razotkrivanju istine tako da to ne bude samo *ad hoc* skupina »amatera« koji uspostavljaju kontakt, nego da društvo u cjelini počne prepoznavati činjenicu da nismo sami. Bilo je vrijeme da zajednica civiliziranih ljudi na prosvijetljen i miroljubiv način preuzme odgovornost za odnos između ljudi i izvanzemaljaca. Kad to ne bismo učinili, bez obzira na to koliko kontakata bi naša mala skupina mogla ostvariti, ne bismo mogli ispraviti probleme Vlade u sjeni s godišnjim budžetom od više stotina milijardi dolara, golemom tehnološkom snagom, obavještajnim mogućnostima i oružjem instaliranim širom svijeta — i u svemiru. Znali smo da tim oružjem napadaju izvanzemaljske letjelice i ljude u njima i imali smo više međusobno nezavisnih svjedoka iz vojske koji su to po tvrdili.

U ljeto 1993. neki ljudi pozvali su me da dođem u jednu obiteljsku kuću u blizini Instituta Monroe u Virginiji kako bi razgovarali o inicijativi da sve te informacije razotkrijemo svijetu. Tamo su bili neki vrlo čestiti ljudi, međutim kasnije sam saznao da je među njima bilo i nekih sa skrivenim namjerama. Pred kraj tog sastanka odlučio sam se posvetiti tom pothvatu koji je danas poznat kao Projekt razotkrivanje. [U ranim danima to je bila neimenovana inicijativa, a kasnije je postala projekt pod imenom »Projekt svjetlost zvijezda« (eng. »Project Starlight«)] Dok sam odlazio iz područja u blizinu Instituta Monroe, koji je vrlo blizu mjesta gdje sada živimo, pogođen sam nekom vrstom elektronskog oružja. Odjednom sam postao potpuno dezorijentiran, febrilan — kao da sam gorio iznutra.

Bio sam toliko dezorijentiran dok sam upravljao svojim automobilom da nisam znao jesam li opet u Engleskoj (u Engleskoj smo bili ranije, u srpnju) ili gdje već! Nisam znao kojom stranom ceste trebam voziti i konačno sam shvatio da sam na krivoj strani! Da nisam uspio nekako prevladati snagu tog oružja, osvijestiti se i orijentirati, siguran sam da bi poginuo u izravnom sudaru udaljavajući se od Instituta Monroe. Bilo je vrlo uznemirujuće. Iz tog iskustva sam naučio da ljudi iz tajnih skupina vrlo pažljivo promatraju što radini te da su spremni na gotovo sve ne bi li nas zaustavili. Međutim, kada sam suočen s takvom situacijom moja reakcija je da se borim dvostruko jače!

Tijekom sljedećih nekoliko mjeseci razgovarao sam s ljudima iz političkih i vojnih krugova koje sam poznao i oni su pokazali veliko zanimanje za ono čime se bavim. Mnogi su podržali projekt razotkrivanje. Okupili smo tim ljudi kako bismo napravili plan za prenošenje tih informacija našim vođama. Počeo sam prenositi taj plan grupama objašnjavajući da je vrijeme da istina izađe na vidjelo. To je rezultiralo stvaranjem velike mreže potpore. Nakon jednog od takvih govora u Coloradu prišao mi je gospodin (zvat ću ga M. J.) i rekao: »Poznajem nekoliko ljudi u Washingtonu koji mogu pomoći.« »Pretvorio sam se u uho.« - odgovorio sam. »Prijatelj sam s novim direktorom CIA-e Jimom Woolseyjem. On je prije bio u upravnom odboru mog instituta. To što govorite ima smisla. I treba se dogoditi.« - rekao je, vrlo iskreno. Ispostavilo se da je M. J. bio jedan od ljudi koji su pratili naš rad te da je napisao knjigu — po narudžbi Obalne straže. Bila je namijenjena vojsci općenito i sadržavala je dio o scenarijima događaja do kojih bi moglo doći u budućnosti, ali koji nisu predviđeni od strane vojnog *mainstreama*.

Jedan njezin dio govorio je o CSETI-ju i inicijativi bliskih susre ta pete vrste, iako ja nisam imenovan. Međutim, opisivao je sve što smo napravili te čak sadržavao scenarije poput onog skupnog odlaska na plažu na Floridi i kontakta s izvanzemaljcima! Tada sam shvatio da postoji još čitava jedna sfera ljudi koji promatraju ono što radimo. Mnogi od njih su bili futuristi i ljudi povezani s najvišim nacionalnim sigurnosnim i obavještajnim tijelima koji su smatrali da bi se te informacije trebale početi razotkrivati. Negdje u to vrijeme u New Yorku su mi pristupili neki ljudi koji su bili prijatelji Laurena Rockefellerera i rekli: »Znate, ovo je nešto što jako zanima Laurena Rockefellerera.«

»Voljan sam sastati se s bilo kime i razgovarati o tome.« - odgovorio sam.

Na kraju sam održao niz sastanaka u ljeto i jesen 1993. godine, od kojih je jedan bio s vojnim savjetnikom našeg projekta, admiralom, čiji su i otac i djed bili zamjenici direktora NASA-e, odnosno prije toga NACA-e. On nam je pružao

veliku podršku od 1991. godine kada smo se upoznali, rekavši mi: »Znaš, mogu vam pomoći na vojnom polju.«

Zatim je iskrsnuo još jedan čovjek koji je bio prijatelj Billa Clintona. On je rekao: »Mogu vam pomoći na političkom polju.« Pojavili su se i drugi ljudi i govorili: »Gledajte, možemo prenijeti ove informacije direktoru CIA-e i ljudima iz nacionalne sigurnosti.« Nadalje, pojavio se još jedan čovjek koji je želio prenijeti te informacije dr. Jacku Gibbonsu koji je bio predsjednikov savjetnik za znanost. Zatim nam je pomogao još jedan, čiji brat je bio znanstveni savjetnik potpredsjednika Ala Gora.

Tako se negdje u to vrijeme oko nas prilično brzo okupila čitava skupina ljudi.

Dobro sam znao da bi mnogi među njima mogli imati različite namjere, Istovremeno, bio sam posve svjestan potrebe da prema nikome ne smijemo imati predrasuda zbog grupacije iz koje dolazi. Moj cilj je bio jednostavno govoriti istinu, objasniti što je potrebno učiniti i educirati.

Tada su se već pojavljivali ljudi iz CIA-e, letjeli u Asheville gdje smo tada živjeli i govorili: »Učini to i učini to odmah! Mi smo dio skupine koja želi da se to dogodi. To se predugo taji!« Najveći dio mog nastojanja bio je povezan s pružanjem informacija i davanjem perspektive ljudima koji su u tajnim programima ili su u, kako je ljudi zovu, »kontrolnoj skupini« tj. visokom tajnom društvu.

Velik dio onoga što sam napisao i izrekao bilo je usmjereno ka pružanju informacija i nove paradigme tim ljudima. U rujnu 1993. naš vojni savjetnik pristupio je čovjeku koji je u to vrijeme bio čelnik za obavještajne poslove u združenom stožeru — admiral. Kasnije je postao direktor Obavještajne službe ratne mor narice.

Naš vojni savjetnik rekao je admiralu: »Gledajte, surađujem s dr. Greerom iz CSETI-ja i želimo se sastati s ljudima iz Odjela za strane tehnologije Zrakoplovne baze Wright-Patterson.« To je tijelo koje je dobilo dio materijala od izvanzemaljske letjelice pronađene u Novom Meksiku četrdesetih godina. Kako se ispostavlja, ta skupina je bila preimenovana u Nacionalni zrakoplovno-obavještajni centar (National Air-Intelligence Center) ili NAIC. Međutim, 1993. godine se zvala Centar za stranu aviokozmičku znanost i tehnologije — FASTC (Foreign Aerospace Science and Technology). Zanimljivo kako stalno mijenja nazive!

Iznenaden, admiral je ustao od stola i upitao: »Mislite ozbiljno?«

»Da, gospodine.« - odgovorio je Will.

A admiral je zatim upitao: »A misli li dr. Greer ozbiljno? Može li mu se vjerovati?«

On je odvratio: »Ekstremno vjerodostojan, gospodine.«

I tako je admiral rekao: »U redu, dogovorit ću to.«

Nazvao je zrakoplovnu bazu Wright-Patterson i rekao: »Želim da se sastanete s dr. Greerom i njegovim timom.«

Međutim zapovjednik baze se usprotivio: »Nećemo to dopustiti.«

Naposljetku je general naredio direktoru Obavještajne službe ratne mornarice da dogovori sastanak.

Istog tjedna u rujnu 1993. godine Laurence Rockefeller pozvao me je na svoj ranč »J Y « u planinskom lancu Teton.

Tako sam najprije otišao na Laurencov ranč. Kako se ispostavilo, na ranč je bio pozvan velik broj ljudi povezanih s ovom temom, a mnogi od njih bili su povezani s obavještajnom zajednicom.

Osim toga, tamo je bio jedan od Rockefellerovih glavnih pomoćnika, divan čovjek, koji je bio velik pristalica našeg rada. Tamo je bila i »žena u crvenom«, za koju se ispostavilo da je godinama bila u krugu Laurence Rockefellera. Njezin suprug (zovem ga Bruce) je bio jedan od članova upravnog odbora Morgan Stanlevja i mnogih velikih međunarodnih kompanija te također agent CIA-e. (Osobno mi je to rekao.) Nadalje, prisutan je bio i jedan od veleposlanika iz vremena predsjednika Reagana.

Dakle, u to zanimljivo, šaroliko društvo dolazi provincijski liječnik iz Sjeverne Karoline koji je kontaktirao izvanzemaljce! Na početnom sastanku objasnio sam da sastavljamo tim visokih in-sajdera iz vojske i prikupljamo dokaze te da namjeravamo stvar razotkriti javnosti. Vladala je tišina da se mogla čuti muha kako leti. Pitali su me: »To ćete učiniti?« i »S kime radite?« te »Što se događa?«

Odgovorio sam: »Pa, kada odem odavde idem ravno u zrakoplovnu bazu Wright-Patterson. Postoje tajne vojne i obavještajne frakcije koje podupiru razotkrivanje. To nisu moje spekulacije.« Bio sam vrlo susretljiv.

»Evo što ćemo učiniti...« Bilo je jasno da su ljudi zapanjeni. Bilo je očito da je na tom sastanku bilo ljudi koji su bili bijesni zbog mogućnosti razotkrivanja. Sjećam se razgovora iz 1992. s nekima od ljudi generala T. E. koji su me pitali: »Ako uspostavite kontakt negdje gdje se održava neki vrlo velik događaj koji prenosi televizija, hoćete li nam dopustiti da ga prvo prekontroliramo prije nego što izađe u javnost?«

Zatim su rekli: »Mi kontroliramo medije i sve satelite koje oni kori ste, pa ćemo preuzeti kontrolu«. Na moje razočaranje, C. B. Scott Jo-nes mi je također potvrdio da će, u konačnici, kontrole doista i biti. Međutim, ja sam se zakleo: »Nastavit ćemo s ovim što nezavisnije i ljudskije je moguće.«

Ranč JY nalazio se u nacionalnom parku Grand Teton. Prvog dana našeg boravka ondje otišao sam s dva istaknuta istražitelja otmica u šetnju oko jezera. Nikada neću zaboraviti kako mi je jedan od njih (zvat ću ga g. X) počeo objašnjavati da je velik zagovornik halucinogenih droga, da je u stvari upravo u tom trenutku pod utjecajem halucinogenih droga! Naravno, teturao je oko jezera i padao preko balvana pa sam znao da nešto nije u redu!

Dakle, tu je taj glasoviti istraživač otmica koji mi je rekao da je u sklopu svog rada poticao ljude da uzimaju halucinogene droge kako bi im one »pomogle da se prisjete otmica i seksualnih iskustava s izvanzemaljcima«!!!

Pomislio sam: »O, moj Bože. Dakle, ovako takve informacije dolaze u javnost.«

Naravno, kasnije sam doznao da g. X ima tijesne veze s CIA-inim programom MK Ultra koji vuče korijene iz 1950-ih i 1960-ih. Razvijali su metodu kontrole uma uz primjenu halucinogenih droga. Civilna ufologija je u potpunosti infiltrirana s ljudima koji su agenti iz tajnih, mračnih obavještajnih sfera i koji su uključeni u neke od najbizarnijih eksperimenata s kontrolom uma, uključujući one s upotrebom vrlo jakih droga kombiniranih s elektronikom i takozvanim psihotroničkim oružanim sustavima. Istina je mnogo neobičnija od svake fikcije koju ćete ikada pročitati.

Četrnaesto poglavlje

DEZINFORMACIJE

Užasnuo sam se kada mi je g. X ponosno priznao da izvodi takvu vrstu sugestivne hipnoze, ponekad toliko drogiran halucinogenima da mi je rekao: »Ne mogu ustati s kauča ni da uzmem šalicu kave. Moram imati pomoćnika da mi je donosi.«

Rekao je da tijekom seansi pod hipnozom uvodi svoje »otete« u izmišljeno stanje svijesti u kojem oni onda »otkrivaju« svoja potisnuta iskustva s izvanzemaljcima!

Pomislio sam, »Majko Božja! To su ugovori za knjige vrijedni više stotina tisuća dolara, istraživački programi koje financiraju Rockefelleri i saudijski princ, i sve to podvaljuje se lakovjernoj javnosti. I sve te stvari smatraju se istinitima jer imaju potpis ovog istraživača!« Dakle, do 1993. godine postalo mi je jasno koliko je razrađena prijevara koja se vrši nad javnošću. Kao i to da je devedeset posto informacija o NLO-ima, izvanzemaljcima i susretima s izvanzemaljcima koje se nalaze u javnoj domeni u potpunosti lažne, dezinformacije — smišljene da ljude vraški prestraše.

Od 1993. godine pa do danas, osobno mi je bilo vrlo teško živjeti s tim znanjem. Suzdržavao sam se u pogledu korupcije i potpunog krivotvorenja informacija te iskustava povezanih s NLO-ima i izvanzemaljcima, koji se javnosti podvaljuju putem dezinformacijskih kampanja teških više milijuna dolara.

Međutim, dovoljno je reći da je čitavo polje istraživanja NLO-a toliko diskreditirano i korumpirano da je barem devedeset posto od svega što je o toj temi ikada izašlo u javnost potpuna izmišljotina, brižljivo skrojena dezinformacija i programiranje svojstveno psihološkom ratovanju.

G. X i ja vodili smo zanimljivu filozofsku raspravu, no zbog njegove nedosljednosti uzrokovane svim tim drogama bilo je teško zaci dublje u problem.

Ono što nije poznato je da g. X. naveliko zloupotrebljava te stvari i da je osim toga poticao ljude koji ih zloupotrebljavaju da istupe i uđu u *tajfolie a dewc* - to zajedničko ludilo da izmišljaju susrete s izvanzemaljcima i zatim ih amenuju kao da su se stvarno dogodili. Dakle, jedna od zanimljivih stvari o kojima smo razgovarali

bilo je to kako je bio »progonjen« zbog svojih istraživanja otmica te da je on neka vrsta žrtve.

U stvarnosti, dogodilo se to da je on ne samo koristio droge na svojim subjektima nego je radio i nešto što je s etičke strane apsolutno zabranjeno: subjektima istraživanja naplaćivao je svoje vrijeme. U istraživačkom eksperimentu ne možete naplaćivati subjektima. To je krajnje nemoralno i neetično.

Jedna od stvari koje sam otkrio tijekom sastanka na rancu *JY* s Laurenceom Rockefellerom je da su David Rockefeller, iz banke Chase Manhattan, i pokojni Nelson Rockefeller, koji je bio američki pot predsjednik, bili uvelike uključeni u tajnu vladu. Laurence Rockefeller je znao za te stvari, međutim on je u svojoj obitelji više bio »kralj-filozof« nego silnik. Bio je profesionalni filantrop koji je istinski želio jednostavno razdijeliti svoje bogatstvo prije nego što umre. Na žalost, bio je okružen moralno neprikladnim ljudima, uključujući i to leglo ljudi povezanih s CIA-om. Među njima se posebno isticala famozna »žena u crvenom«, čiji je suprug radio za CIA-u. Dakle, u taj metež ulazi Laurence Rockefeller želeći podržati objavljivanje informacija o toj temi. No, njegov su novac presreli CIA-ini agenti i vječni niškoristi iz NLO zajednice te ga preusmjerili u izmišljena istraživanja otmica, zloupotrebu droga i svakojake druge ludosti.

Konkretno, jedan čovjek iz Laurenceovog kruga presreo je velika financijska sredstva, koja su trebala biti namijenjena CSETI-ju kako bi Inicijativa CE-5 dobila profesionalnu podršku, i uzeo ih za vlastiti institut da bi se zatim mogla preusmjeriti u razne tajne operacije. To znam na temelju osobnog iskustva.

Dakle, Laurence je imao vrlo dobre namjere, no krug ljudi oko njega bio je prepun obavještajnih agenata koji su davali sve od sebe da njegova sredstva zadrže podalje od bilo kakvog konstruktivnog rada.

Njihova zadaća je bila da otvore prozor i milijune dolara bace u vjetar. To su i činili. Svjedočio sam toj tragediji iz prve ruke. Na posljetku je cjelokupno zanimanje Laurencea Rockefellera za to područje preotela ta »žena u crvenom«, čija moralnost izaziva zgražanje.

Naime, otprilike u to vrijeme bili smo sakupili niz dokumenata koji su sačinjavali takozvane »Najbolje dostupne dokaze.« U duhu kolegijalnosti otvoreno sam ih, kao rad u nastajanju, podijelio s Laurenceom i drugima.

Ispostavilo se da ih se dokopala »žena u crvenom« te uzela novac Laurencea Rockefellera i jednog od CSETI-jevih dugogodišnjih podupiratelja te unajmila jednog pisca iz NLO zajednice. On je zatim uzeo te dokumente, prepisao ih, stavio njihovo ime na njih, zaštitio autorskim pravima i ukrao ih od nas. Kasnije, kada

smo pokušali te dokumente koristiti na daljnjim slobodnim i otvorenim brifinzima, unajmila je jedno od najvećih odvjetničkih društava u Washingtonu i zaprijetila da će me tužiti! Baš krasno... Takvo što, nakon što su ukrali koncept, uključujući i naslov čitavog dokumenta. Bez obzira na sve te stvari, uspostavio sam blizak odnos s Laurenceom. Uživao sam u druženju s njim i njegovom divnom ženom Mary.

Sjećam se, pred kraj jedne večeri, ja i Laurence išetali smo na drvenu terasu pokraj kolibe u kojoj smo se sastajali na tom ranču. Na terasi se nalazila skulptura američkog Indijanca na konju. Indijanac je imao perjanicu, a ruke su mu bile ispružene prema zvijezdama. Promatrali smo nebo i razgovarali.

Laurence se okrenuo prema meni i rekao: »Shvaćate da ne postoji nijedan aspekt života na zemlji koji će ostati isti nakon što se ova stvar razotkrije. Toliko su duboke i dalekosežne njene implikacije.« »Da, Laurence, zbog toga je to tajna i zbog toga se razotkrivanje mora dogoditi,« rekao sam. »No trebamo vašu pomoć.«

»Želim pomoći,« rekao je. »Međutim, moja obitelj me već grdi što sam se i ovoliko angažirao!«

»Svejedno trebate učiniti ispravnu stvar,« odgovorio sam. »Preopasno je,« rekao je.

»Pa, Laurence, Bože moj: stari ste, bogati ste, i Rockefeller ste!« Odgovorio je: »Ruke su mi vezane. Ali znajte ovo — vi to morate učiniti... Pogledajte to ovako: to je poput jata gusaka koje lete u 'V formaciji. Vi trebate biti gore na čelu i osvajati nove teritorije, a mi ćemo biti ovdje dolje.«

»O!« nasmijao sam se. »Da, nakon što ja probijem sav otpor čeonog vjetra.«

»Ali ja moram ostati ovdje,« rekao je. »Ne mogu biti gore. Obitelj ne želi čuti za to.«

Dakle, imate ljude poput Laurencea Rockefellerera koji su doista željeli učiniti pravu stvar — no on je dopustio da mu lojalnost prema obitelji podreže krila i bio je okružen hrpom tajnih agenata i nazoviistraživača koji su davali sve od sebe da monopoliziraju njegovo zanimanje i pobrinu se da, kakvu bi god potporu mogao dati, — bace u vjetar.

Dogodile su se i mnoge divne stvari, uključujući činjenicu da smo uspjeli sastaviti materijale za brifing koje je Laurence Rockefeller iskoristio da na ranču »JY« osobno brifira Billa i Hillary Clinton. Možda se sjećate da su prvih nekoliko Clintonovih ljeta u Bijeloj kući Clintonovi odmor provodili na Rockefellerovom rancu. Laurence je dao taj ranč senatoru Jayju Rockefelleru iz Zapadne Virginije, međutim to je i dalje bio njegov obiteljski ranč. Tamo su s Billom i Hillary Clinton

mogli razgovarati o prikupljenim informacijama povezanim s izvanzemaljcima. Laurence se iskreno trudio prenijeti te informacije pravim ljudima. Kasnije sam preko prijateljice Clintonovih doznao da je predsjednik Clinton, kada se vratio u Bijelu kuću te ponovno pregledavao dokumente s brifinga, uzviknuo — prijateljica se potrudila da vjerno imitira Billa Clintona — »Znam da je sve ovo istinito, ali boga mu ljubim, ne žele mi ništa reći. Ama baš ništa, boga mu ljubim!«

Kasnije su me pozvali da dođem na sastanak u New York i održim prezentaciju u domu spisateljice romana Judith Green, koja je imala stan u centru Manhattana. Nazočna je bila velika skupina ljudi, uključujući gđu Boutros Ghali, Rockefellerove predstavnike — čitava skupina ljudi iz njujorškog visokog društva. Govorio sam o kontaktu s tim životnim oblicima i o tome što je potrebno da uspostavimo miroljubive odnose na Zemlji kako bismo mogli živjeti u harmoniji sa svojim izvanzemaljskim susjedima. Moj govor bio je odlično primljen i kasnije sam imao priliku sastati se s gđom Boutros Ghali.

Ipak, razočaralo me je što su neki sa sastanka imali zablude koje su izrazito raširene u masovnim medijima i NLO krugovima. Oni koji plasiraju iskrivljene rezultate istraživanja što se tiču sakaćenja stoke, seciranja živih ljudi, vanzemaljskih silovanja i susreta primaju ogromna sredstva od tajne skupine te njihovih prijatelja i veza u dezinformacijskom ogranku. Oni kontroliraju i izvrću informacije te ih takve plasiraju *mainstream* medijima, NLO krugovima i, kako ih ja zovem, »maloprodajnim kupcima svega što je povezano s izvan zemaljskim«, koji zagrizu udicu i dobiju svoju porciju straha. Vrlo su dobri u serviranju tih stvari i uvijek osiguraju da jedino oni dijelovi NLO subkulture koji podupiru partijsku liniju *straha* dobiju financijsku potporu, publicitet i tako dalje. Dakle, budući da upozoravam na to, nekim ljudima, na žalost, nisam jako drag, no stvar je u tome da ljudi moraju znati koliko je ta grupa vješta u obmanjivanju istraživača da iznose dezinformacije.

Na primjer, mnogim takozvanim istraživačima otmica te tajne skupine i njihovi suradnici dojavu informacije koje ih dovedu do otetih. Često se radi o ljudima koji su bili oteti za eksperimente kontrole uma koje u cijelosti izvode *ljudske* tajne paravojne skupine. Informacije o toj temi koje dođu do javnosti u tolikoj su mjeri iskrivljene i zagađene dezinformacijama i insceniranim događajima da doslovno ne vrijede pišiva boba.

1990. godine nisam to znao, međutim do 1993. sam se u to uvjerio iz prve ruke, na najvišim i najdubljim razinama obavještajne zajednice. Osobno sam se sretao s tim mračnim skupinama i osobama i za mene to više nije bila teorija, nego

nešto za što sam znao da je istinito. Na žalost, morao sam živjeti s ogromnim teretom dvojbe: koliko toga kazati javnosti? Znamo da će to stvoriti uragan mržnje protiv nas upravo od strane mašinerije koja želi da svijet bude obmanut. Ta golema dezinformacijska kampanja proizvodi dovoljno »lažnog zlata« da je istina — zrno pravog zlata - zakopana ispod čitave planine lažnog zlata. A većina ljudi ne radi njegovu analizu te čak ni ne pomišlja da je napravi!

Tako svi uzimaju lažno zlato i brkaju ga s pravim. Zašto? Zato što je središnja operacija, koja traje posljednjih 40 ili 50 godina, u tom vremenu izgradila lažne baze podataka i lažne sustave vjerovanja kako bi ljude zavela na krivi trag i udaljila ih od prave istine. Ta mračna, konspirativna skupina civilnom stanovništvu nameće u potpunosti izmišljene pseudovanzemaljske događaje. Da bi taj tajni projekt mogao simulirati izvanzemaljske događaje, otmice ili sakaćenja stoke, koji izgledaju kao da »izvanzemaljci« napadaju, koriste se vrlo napredne tehnologije. U stvarnosti se operacije vode iz baza u Novom Meksiku i Utahu. Koriste se neobilježeni helikopteri i posebno obučeni ljudi koji upadaju poput komandosa i insceniraju te lažne događaje. To je pomno proračunati psihološki rat. Ulozi su golemi. Cilj te propagande vrlo je jednostavan: plasirati dovoljno užasnih i zastrašujućih informacija da se u svijest masa usadi trajni strah od svega izvan zemaljskog. Na poslijetku će obmanutim masama mozak biti dovoljno ispran da podrže međuplanetarni oružani sukob. Sve je to dio pripremnog ili »aklimatizacijskog« programa dezinformiranja i kontrole uma. Javnost se dezinformira pod krinkom informiranja. A unutar civilne zajednice istraživača NLO-a ima lakovjernih koji su, bilo svojom voljom ili protiv nje, dio toga. Većina njih su naivci koji ni ne znaju da ih se obmanjuje. Ali, tko stoji iza svega toga? Ta vlada ne djeluje tako neposredno kao ona o kojoj ste učili na satu politike i gospodarstva! Kakva vlada? Koja vlada? Vlada u sjeni - tajna vlada.

Da li tajna vlada u sjeni izravno upravlja tim stvarima? Suptilnije je od toga. Imaju li svoje agente u civilnom NLO svijetu? Da. Zastrašujuće, ali jako mnogo njih.

Jednako zastrašuje jedan drugi način na koji ostvaruju svoje ciljeve. Plasiranjem dovoljno dezinformacija u koje se može povjerovati i inscenacijom dovoljnog broja događaja uspijevaju uvjeriti istraživače da prihvate te lažne događaje zdravo za gotovo i zatim o njima izvještavaju javnost u različitim časopisima i knjigama. Zlokobni krug se nastavlja — javnost automatski prihvaća te izvještaje kao stvarnost. To je složena stvar, no ljude je vrlo lako prevariti ukoliko ne znaju da postoje »falsificirani fenomeni« ili falsificirani fenomeni

napravljeni tako da sličje autentičnim izvanzemaljskim fenomenima. S ne ograničenim finansijskim sredstvima i sofisticiranom elektronikom i tehnologijama, toj odmetničkoj tajnoj skupini to lako polazi za rukom.

Ta skupina ima ogromne resurse dok s druge strane jednadžbe stoji slabo financirana, amaterska, hobistička civilna NLO zajednica. To je doista borba Davida i Golijata.

»Pravilo desne ruke« po kojem se možete ravnati je sljedeće: ako iza nečega stoji mnogo novca i ako je s tim povezano mnogo zastrašujućih, jezivih, gotovo demonskih informacija, možete biti sigurni da se radi o dezinformaciji koja je, svjesno ili nesvjesno, ponuđena javnosti.

Mnogi ljudi ne znaju da je u golemoj većini slučajeva, recimo, sakaćenja stoke, izviješćeno o neobilježenim helikopterima i jedinicama sličnim ljudskim specijalnim postrojbama kao o počiniteljima tih »događaja«.

To je u istraživačkoj zajednici dobro poznato, ali javnost se o tim činjenicama nikad ne izvijesti. Događaj se uvijek prikaže kao izvan-zemaljsko sakaćenje naše nevine stoke!

Razmislite o sljedećem. Imamo javnost koja voli otići u McDonald's i jesti hamburgere. I tu javnost se obavještava da zli izvanzemaljci napadaju i muče naše jadne krave! Ma hajde! U svemu tome je prisutna komponenta psihološkog ratovanja. Ljudi koji trguju tim jezivim scenarijima brzo otkriju da, ako krenu smjerom negativnosti, dobivaju mnogo finansijskih sredstava i podrške iz određenih krugova. Ako ne idu negativno ili ako počnu govoriti istinu, sva njihova finansijska potpora presuši.

Upravo to je razlog zbog kojeg CSETI i Projekt Razotkrivanje nikad nisu raspolagali ozbiljnijim finansijskim sredstvima. Mi odbijamo lagati o tim stvarima. Odbijamo ići negativno. I odbijamo plasirati informacije koje prestravljaju narod.

Javno sam rekao da bih, da krenem pisati knjigu u kojoj stoji da su me oteli, živog secirali ili seksualno zlostavljali jezivi izvanzemaljci s Tau Epsilona, otišao u mirovinu kao vrlo bogat čovjek. Predujmovi za knjigu, scenariji i medijski aranžmani bili bi vrlo izdašni. To je živa istina.

No, vratimo se na priču. S Rockefellerovog ranca otišao sam s našim vojnim savjetnikom i jednim drugim gospodinom ravno u Zrakoplovnu bazu Wright Patterson i tamo se sastao s pukovnikom Kanolom i Bruceom Ashcroftom, dužnosnikom civilne obavještajne službe koji je djelovao i kao »osoba za odnose s javnošću«. Nismo išli tamo pogledati izvanzemaljska tijela i materijale što se tamo nalaze od četrdesetih godina prošlog stoljeća. Svrha posjeta bila je izvijestiti ih o

onome što radimo i o tome kako je nužno da budu spremni za promjenu. Sjećate se kako je admiral iz Združenog stožera naredio taj sastanak i kako se u stvari morao pozvati na čin kod ravnatelja Obavještajne službe zračnih snaga da bi se sastanak dogodio.

Sastanak je trajao oko sat i pol i tijekom tog vremena jasno sam im obrazložio kako smo u brojnim prilikama bili uspostavili kontakt s NLO-ima. Furiozno su zapisivali dok smo im prenosili te informacije. Nastavili smo im objašnjavati da su te informacije već odavno trebale biti otkrivene javnosti.

U jednom trenutku pukovnik je upitao: »Što ako su ti oblici života neprijateljski nastrojani?«

Pogledao sam ga i rekao: »Znate što? Vi i ja ne bismo vodili ovaj razgovor da su nastrojani neprijateljski, s obzirom na činjenicu da su tehnologije koje posjeduju toliko napredne da mogu mijenjati strukturu prostor-vremena. Da su neprijateljski, Zemlja bi mogla u jednoj nanosekundi biti pretvorena u pepeo koji lebdi svemirom, i vi to znate. Nadalje, utoliko ukoliko smo mi desetljećima radili ne promišljene i opasne stvari usmjerene protiv njih, činjenica da vi i ja i dalje udišemo slobodan zemaljski zrak krajnji je dokaz njihovog nenasilja.« Samo me je gledao.

Ostavili smo materijale za brifing u bazi W r i g h t Patterson kod tih časnika. Kasnije je moj vojni savjetnik uspio ući u računalni sustav i vidjeti da su svi ti materijali dostupni u arhivu Obavještajne službe ratnog zrakoplovstva u W r i g h t Pattersonu. Izvještaji o CSETI-jevim kontaktima s izvanzemaljcima te naši najbolji dostupni dokazi i procjene situacije, sve se nalazilo u tom računalnom sustavu. Međutim, nakon što su ih počeli čitati neki viši časnici, materijali su odjednom nestali. Ti naši materijali više nikad nisu viđeni! Mali post scriptum tom iskustvu: Kasnije smo saznali da je admiralu Crameru bilo rečeno da se više ne smije uplitati u takvu vrstu sastanaka. Kada je naš vojni savjetnik došao ponovno posjetiti admirala, njegov pomoćnik je insistirao: »Nemojte admiralu Crameru nikad više spominjati tu temu. On ne može razgovarati o tome!« Mislite li da smo trebali biti iznenađeni kada smo saznali da je ne dugo *nakon toga* promaknut iz načelnika za obavještajne poslove u Združenom stožeru u direktora Obavještajne službe ratne mornarice?

Rekli su mi daje admiral Cramer bio nagrađen što je prestao forsirati tu temu. Odatle promaknuće u Obavještajnu službu ratne mornarice. Gorka je ironija da je, nakon što je nagrađen zato što se ostavio teme, najvjerojatnije dobio više informacija o istoj temi.

Petnaesto poglavlje

GRANICA SVJETLOSTI

U jesen 1993. počeo sam otkrivati sve više o tome kako se vlada iz sjene infiltrirala ne samo u tajni svijet obavještajnih agencija, vladu i korporacije nego i u civilne medije i civilnu NLO zajednicu. Nakon sastanka kod Rockefellera i brifinga koje smo održali u bazi Wright Patterson, ponovno sam stupio u vezu s čovjekom koji je bio prijatelj CIA-inog direktora Woolseyja. On je bio uvjeren da trebamo te informacije preko različitih kanala prenijeti ne samo predsjedniku nego i drugim visokim dužnosnicima u državnoj administraciji. To smo radili preko predsjednikovog savjetnika za znanost, Rockefellera, i jednog prijatelja Billa Clintona koji je podržavao naš rad. Brat tog čovjeka također je bio u Bijeloj kući i bio je vrlo blizak suradnik Billa Clintona.

Pristupali smo ljudima na vlasti na prijateljski, susretljiv način, govoreći: »Gledajte, došlo je vrijeme da se dogodi razotkrivanje. Hladni rat je završen. Sada imamo jedinstvenu prigodu da javnosti na pozitivan način razotkrijemo činjenicu da su te izvanzemaljske letjelice stvarne i da postoje tajni projekti, koji su možda bili opravdani tijekom napetosti Hladnoga rata, ali sada više nisu opravdani. Razotkrivanje se mora dogoditi sada. Imamo priliku raskinuti s prošlošću.« U isti dah smo govorili i: »Ako vi to ne učinite, mi ćemo. Pronaći ćemo dovoljno izvora da predstavimo uvjerljive argumente za svoje tvrdnje.« Upravo to je bit Projekta Razotkrivanje. S tim svježim zamahom odlučili smo da trebamo steći veći uvid u obavještajne operacije.

James Woolsey je 1993. godine bio nominiran za direktora CIA-e i potvrđen od Senata. S našom smo pričom stigli do rujna 1993., dakle kada je Woolsey bio tek na početku obnašanja dužnosti. Od jednog višeg dužnosnika u Bijeloj kući, koji je bio naša veza, saznali smo da predsjednik, kao i direktor CIA-e, pokušavaju preko svojih kanala saznati istinu o toj temi. Osim toga, rečeno nam je da im se serviraju potpune laži.

Imam pismo koje mi je u jesen 1993. godine FedEx-om poslao prijatelj direktora CIA-e, u kojem mi poručuje da se direktor Woolsey raspitivao o pitanju NLO-a, ali da nije mogao ništa saznati te da su mu lagali. Nadalje, oni su znali da

im se laže! Rekao mi je da direktor CIA-e želi da dođem u Washington i da ću biti prva osoba koja će o tome brifirati direktora CIA-e. Pa, pomislio sam da je sasvim poludio. Mislio sam: Evo me, provincijski liječnik iz Sjeverne Karoline i navodno se trebam sastati s direktorom Središnje obavještajne agencije (CIA) kako bismo razgovarali o nečemu što spada u X-files? Baš!

Da vam budem iskren, moja početna reakcija bila je da se zasigurno radi o varci. Smatrao sam da se radi o alibiju: direktor CIA-e u stvari zna za sve to i samo želi saznati što mi smjeramo. Kako se ispostavilo, bio sam u krivu: Woolsey i predsjednik doista su bili neobaviješteni. Dana 13. prosinca 1993. otišli smo u Washington na sastanak s Woolseyjem. Paravan je bio večera u prijateljevoj kući. Bilo nas je šestero, točnije, tri para: moja supruga i ja, direktor CIA-e i njegova supruga (koja je, na sreću, bila izvršna direktorica Nacionalne akademije znanosti, pa smo mogli jednim udarcem ubiti dvije muhe) te njegov prijatelj i supruga tog prijatelja. Naša domaćica, ispostavilo se, nije znala tko joj dolazi na večeru sve do tog dana. Možete li to zamisliti? »Draga, pogodi tko nam dolazi na večeru? Da, direktor CIA-e i taj stručnjak za izvanzemaljska pitanja, dr. Greer.« Opa! Možete li zamisliti što bi bilo da dođete kući i to kažete svojoj ženi? Sjećam se da sam s Emily u kuću prijatelja CIA-inog direktora stigao kasno poslijepodne. Imao sam aktovku punu materijala. Unaprijed smo se dogovorili što ćemo raditi, no nisam imao pojma koliko bi sastanak mogao potrajati. Svi smo znali da je to vrlo važan brifing za direktora CIA-e. Njemu su lagali o najvažnijoj tajni u povijesti svijeta. Woolseyjeva žena stigla je prva, privatnim automobilom, a zatim je u pratnji tajne službe stigao direktor CIA-e. Nakon uvodnog pozdravljanja i desetominutnog pregledavanja dijela materijala, dokumenata, fotografija, izvještaja, i tako dalje, CIA-in direktor je rekao: »Da, znam da je ovo autentično.«

Ispostavilo se da su on i njegova supruga u stvari prije mnogo godina vidjeli jedan od tih NLO-a u New Hampshiru, tako da uopće nije sumnjao u njihovo postojanje. Međutim, želio je znati zašto mu se ništa ne govori, zašto su izvanzemaljci ovdje i što sve to znači. Ljudi često misle da visoki dužnosnici poput njega umiru od smijeha na spomen te teme. Ali ne! On je, kao direktor CIA-e, bio iznimno uzrujan što se nešto tako važno prešućuje i njemu i predsjedniku. Bio je krajnje uzrujan. U jednom trenutku gotovo da se slomio i zaplakao. S obzirom na važnost teme, njegovu reakciju smatrao sam potpuno primjerenom i bio sam pun nade u pozitivan ishod sastanka. Sastanak, za koji sam mislio da bi mogao trajati otprilike pola sata, oduljio se na gotovo tri sata. Tijekom sastanka razgovarali smo o svemu što je htio znati. Rekao sam mu da su izvanzemaljci tu i objasnio zašto se

to drži u tajnosti. Također, objasnio sam mu što se točno treba učiniti da se taj problem riješi.

Bilo je to, bio sam potpuno svjestan, preuzimanje strašne odgovornosti. Uviđao sam ozbiljnost situacije. Razgovaram s nekim tko je nedvojbeno jedna od najmoćnijih osoba na svijetu i otkrijem da je car gol! Otkrio sam da se informacije gube u sustavu te uskraćuju ljudima koji vode najmoćniju državu na svijetu. A zatim sam otkrio da oni uopće ne vode državu, nego da postoji vlada u sjeni koja u stvari ima glavnu riječ, i to mi je sada potvrđivao aktualni direktor CIA-e. Prešao sam put od potpunog skepticizma — nevjerovanja da netko na toj razini moći doista može biti neinformiran — do spoznaje koliki su razmjeri te neinformiranosti... ne samo direktora CIA-e nego i predsjednika. U tom sam trenutku shvatio ozbiljnost disfunkcije unutar onoga za što mislimo da je ustavna republika i demokratski oblik vladavine - disfunkcija je tolika da se bezočno laže ljudima na toj razini ustavne vlasti i odgovornosti. Gajio sam sumnje u to da se lagalo direktoru CIA-e, predsjedniku i drugima kojima je bio uskraćen pristup tim projektima.

No, budući da sam sada bio razgovarao s ljudima kao što su aktualni direktor CIA-e, članovi senatskog Odbora za obavještajne službe te sličnim dužnosnicima diljem svijeta te vidio njihova lica, njihov govor tijela i reakcije, uvjeravam vas da stvari nisu onakve kakve vam ih predstavljaju glavni mediji.

Prenio sam Woolseyu informacije da su izvanzemaljska bića tu s miroljubivim nakanama. Objasnio sam mu da su mnoga viđenja NLO-a u stvari viđenja letjelica napravljenih u sklopu tajnih programa u Sjedinjenim Državama i drugdje, da su tehnologije kojima su izgrađene vrlo napredne i moćne te da se nalaze u pogrešnim rukama. Također, naglasio sam da se to pitanje mora svesti pod ustavnu kontrolu te da to može učiniti jedino predsjednik. Kongres bi, s jedne slabije pozicije, mogao dati podršku putem pokretanja istrage, no, doista, zbog strukture izvršne vlasti i njene nadzorne uloge i neposredne kontrole nad linijom zapovijedanja inicijativa mora doći iz izvršne vlasti — od predsjednika.

Sjećam se da sam mu pred kraj sastanka dao popis preporuka koje smo kasnije objavili. Dakle, predao sam dokazni materijal u ruke aktualnog direktora CIA-e, zajedno sa savjetima što treba učiniti da bi se te informacije razotkrile, da bi se okončalo zataškavanje i čitavo pitanje vratilo pod mjerodavnu kontrolu i nadzor. Ja sam, naravno, očekivao da će nešto poduzeti, no on me upitao: »Kako da razotkrijemo ono čemu nemamo pristup?«

Razočaran, no i dalje ustrajan, rekao sam mu: »Morate preuzeti kontrolu nad tim. Morate inzistirati na pristupu.« On je samo skrenuo pogled. Znao je o čemu se tu radi.

Dok smo večerah, direktor CIA-e je sjedio preko puta mene, a njegova supruga je bila do njega. Društvo je raspravljalo o svim pitanjima koja su se pokrenula. Na posljetku je dr. Woolsey, supruga direktora CIA-e, upitala: »Znate li kako te letjelice komuniciraju na velikim udaljenostima u svemiru?«

Sjećam se da me je tada uhvatila kratka ali intenzivna kriza hrabrosti: Da li da joj kažem istinu i izgubim svu vjerodostojnost? Ili da joj kažem laž ili pročišćenu verziju istine te zadržim malo ugleda? Ipak ne, pomislio sam, reći ću joj istinu koliko god nevjerojatno mogla zvučati.

Tako sam joj odgovorio: »Gledajte, te izvanzemaljske civilizacije dokučile su strukturu vremena i prostora te nelokalnost...« Uočio sam zbunjene izraze lica i znao sam da moram detaljno objasniti. »To vam je ovako: uzmimo našu galaksiju, Mliječnu stazu, čiji promjer je sto tisuća svjetlosnih godina. Susjedni sunčev sustav mogao bi biti oko jedan posto te udaljenosti od nas, to jest tisuću svjetlosnih godina. Uzmimo to kao primjer. Gledajte, da trebate komunicirati s tim sunčevim sustavom i da vam on treba poslati odgovor, morali biste reći, 'Zdravo, kako ste', a oni bi uzvratili, 'Dobro, hvala na pitaju; kako ste vi?' — Samo ta razmjena trajala bi dvije tisuće godina! Kako i zašto? Svjetlosna godina je put koju konvencionalni elektromagnetski valovi, čija brzina je tristo tisuća kilometara u sekundi, prevale tijekom čitave godine. Dakle, tisuću svjetlosnih godina znači da bi nam trebalo tisuću zemaljskih godina da naša poruka stigne tamo, i još tisuću godina da dobijemo odgovor. A to je samo jedan posto promjera naše galaksije!«

»Brzina svjetlosti jednostavno je premala,« nastavio sam. »Nije pogodno sredstvo za komunikaciju ili putovanje kada počnemo govoriti o međuzvezdanim udaljenostima. Otvoreno govoreći, brzina svjetlosti jedva da je dostatna čak i za putovanja u našem vlastitom Sunčevom sustavu. To znači da je bilo koja civilizacija koja je došla ovdje već ovladala tehnologijama i znanostima koje se bave svime iznad brzine svjetlosti — iznad onoga što nazivam »granicom svjetlosti«. Ako su ovladali time, otkrili su tu »jezgru« u kojoj se sjedinjuju elektromagnetizam, materija, prostor, vrijeme i svijest.« To je, u stvari, kao u pjesmi Moody Bluesa: »Najbolje se putuje mislima.« Objasnio sam im da te izvanzemaljske civilizacije posjeduju tehnološki potpomognute sustave svijesti, kao i tehnologiju potpomognutu sviješću, gdje postoji sučelje između uma i misli te specijalizirane fizike i elektromagnetizma. I tako, kada oni komuniciraju, poruka

se od točke A, koja je recimo ovdje na Zemlji, do točke B, udaljene tisuću svjetlosnih godina, prenosi u realnom vremenu, u trenu. To je zato što je poruka izašla iz prostor-vremena i prešla u taj nelokalni aspekt svemira. To uključuje vrlo sofisticiranu fiziku, ali obuhvaća i područja misli i svijesti.

Oni mogu slati misli uređaju, odnosno biti sučelje uređaja, i on će trenutačno i točno prenijeti taj signal i tu poruku do druge točke — i to tehnološki, ne samo telepatski. Informacije i slike do druge se točke u svemiru, bez obzira na to koliko je udaljena, prenose ne-lokalno u realnom vremenu. To je poput dva čvora koji neprestano rezoniraju. Signal putuje od jednog čvora do drugoga, zaobilazeći linearni prostor-vrijeme.

Dr. Woolsey me je pogledala i rekla: »I mislila sam da mora biti nešto takvo.« Doista je shvaćala.

Kada govorimo o civilizacijama koje prevaljuju međuzvezdane udaljenosti, ključno je shvatiti da su one morale ovladati znanostima koje obuhvaćaju svijest, misao, elektromagnetizam i nelokalnost. Stoga CSETI-jevi protokoli sadrže komponentu koja se tiče nelo-kalnosti, svijesti i usmjerene, koherentne misli. To je zbog toga što izvanzemaljci posjeduju tehnologije koje hvataju signale koherentne i usmjerene misli jednako kao što mi možemo hvatati radijske signale te signale lasera ih mobitela. Radi se o posve znanstvenim postupcima koje je apsolutno moguće ponoviti — to je jednostavno znanost koja danas na Zemlji nije općepoznata. Mislim da danas mnogo ljudi može razumjeti taj koncept. Hvala Bogu, sada ima dovoljno ljudi koji su došli do postkvantnog razumijevanja svemira.

Mnogi ljudi s kojima sam surađivao, a koji su bili u tajnim aviokozmičkim i elektronskim tvrtkama koje se bave ovim pitanjima, potvrdili su mi da su došli u posjed izvanzemaljskih komunikacijskih uređaja koji rade upravo to: funkcioniraju kao sučelje za misli i svijest te reagiraju na misli i svijest. Podešeni su tako da to mogu. Dakle, sati koje sam proveo s direktorom CIA-e i njegovom suprugom svakako su bili sadržajni i informativni. Pred kraj večeri osjećao sam da je vrlo zahvalan na informacijama i vrlo zainteresiran. Međutim, osjetio sam i duboku tragediju i tugu u trenutku kada me pitao: »Kako da razotkrijemo informacije kojima nemamo pristup?« Shvatio sam razmjere izazova koji je pred nama. Prisjetio sam se disfunkcije na koju nas je bio upozorio Eisenhower kada je rekao da se čuvamo vojno-industrijskog lobija i prijetnje koju njegovi ispadi predstavljaju za našu slobodu i sigurnost. Sada je ono na što nas je upozorio

Eisenhower naraslo do disfunkcije epskih proporcija i ja sam tome svjedočio iz prve ruke.

Dok smo se pozdravljali, shvatio sam da je čitavo vrijeme dok smo bili unutra mjesto bilo nadzirano. Vidjeli smo ljude iz tajne službe ispred kuće. Naravno, imali su kombi za prisluškivanje, naoružane čuvare s naglavnim slušalicama — sve moguće!

Taj je susret za mene bio na mnogo načina traumatičan — ipak, bio sam zahvalan što sam doznao istinu.

Šesnaesto poglavlje

KRUGOVIMOĆI

Godine 1993., prije sastanka s direktorom CIA-e, moja veza za sastanke na visokim razinama sugerirala mi je da svoju operaciju nazovemo Projekt Zvezdana svjetlost (eng. Project Starlight). Ideja je bila da prikupimo apsolutno najbolje dostupne dokaze koji su rigorozno provjereni i potvrđeni te da identificiramo vojne, korporativne i obavještajne svjedoke tajnih programa i događaja. Zatim bismo, sa željeznim argumentima u ruci, izvijestili predsjednika, obavještajnu i vojnu zajednicu, Kongres, vodstvo Ujedinjenih naroda i druge vođe širom svijeta, i to *prije* razotkrivanja.

Znali smo da je od ključnog značaja da sustavu barem pružimo priliku. Vrlo je važno razumjeti da naša namjera nije bila jednostavno uletjeti kao slon u staklarnicu i iznijeti sve te vrlo osjetljive informacije na vidjelo bez toga da prethodno u potpunosti ne obavijestimo legalne, legitimne vođe svijeta i pozovemo ih na sudjelovanje. U to su vrijeme mnogi smatrali da sam glup i naivan, da »ti ljudi« nikad neće stati iza nečega tako kontroverznog. Ali, nije u tome stvar! Stvar je u tome da smo, s naše točke gledišta, imali moralnu odgovornost da im barem pružimo priliku da učine pravu stvar — a ako ne bi učinili pravu stvar, to bi bilo na njihovoj savjesti, a ne na našoj. Bio sam duboko uvjeren da imamo obvezu dati tim vođama trenutačnu procjenu stanja i reći im: „Morate preuzeti vodeću ulogu ukoliko želite da to ostvarite vi, a ne neka skupina izvana (tj. Projekt Razotkrivanje i CSETI, op. a.). Nakon svršetka Hladnog rata otvorila se savršena prilika da prekinete krug dezinformiranja, da krenete iznova.« Nakon sastanka s direktorom CIA-e, veza mi je dogovorila sastanak s glavnim istražiteljem senatora Byrda i savjetnikom senatskog Odbora za proračunsku raspodjelu (Appropriations Committee). Senator Byrdje tada, kao predsjednik tog odbora, bio vrlo moćan. Taj čovjek zvao se Dick D'Amato — ne treba ga brkati sa senatorom D'Amatom iz New Jersevja. Dick D'Amato imao je odobrenje za pristup najstrože povjerljivim podacima i pravo izdavanja sub poene (sudskog poziva, op. prev.) koje mu je dodijelio Odbor za proračunsku raspodjelu. Sastali smo se u sobi za sastanke Odbora za proračunsku raspodjelu — golemoj, bogato ukrašenoj prostoriji s

velikim stolom i mjedenim pločicama s imenima svakog člana Odbora. Počeo mi je govoriti: »Senator Byrd i neki drugi zamolili su me da istražim te stvari. Došli smo dovoljno daleko da znamo da ti projekti doista postoje. Međutim, kažem vam, ni s odobrenjem za pristup najstrože povjerljivim podacima i pravom slanja sub poene, dobivenog od senatskog Odbora za proračunske poslove, ne mogu prodrijeti u te projekte.« Pogledao me je — nikad to neću zaboraviti — i rekao: »Imate posla s reprezentativnim timom svih crnih projekata, stoga se pazite. I sretno.« I to je bilo to.

Dick D'Amato i ljudi poput njega znaju da je to autentično, no ne mogu se približiti tim crnim projektima ni kontrolirati njihovo financiranje.

Pristup tim projektima nema nikakve veze s činom ili s položajem u vlasti. Pristup ima veze s time jeste li ili niste spremni nastaviti s tajnošću. To je jedini važan kriterij — jeste li voljni raditi po njihovom programu.

Oni koji *ne bi trebali imati kontrolu, ali je imaju* sačinjavaju ilegalnu, odmetničku skupinu koja je nadnacionalna i čiji Članovi ne samo što su bezobzirni i kadri ubiti nego djeluju potpuno izvan utjecaja bilo kakve zakonske vlasti. Kada imate posla s nečim što je od toliko fundamentalne važnosti kao što je ovo, što uključuje tako moćne tehnologije kao što je opisano, počinjete uviđati opasnosti po svijet ako se dopusti da se ta maškarada nastavi, bez nadzora, desetljeće za desetljećem.

Godine 1994. jedan prijatelj Billa Clintona posjetio me u mom domu nakon što sam brifirao direktora CIA-e. Bio je to vrlo ležeran, predusretljiv momak. Rekao mi je: »Znate, svi se slažu s vašim preporukama, no svi misle da će predsjednik, ako učini ono što ste predložili njemu i direktoru CIA-e — da upotrijebe izvršnu vlast kako bi ušli u tu operaciju i raskrinkali je — završiti kao Jack Kennedy.« Mislio sam da se šali i, da vam budem iskren, grohotom sam se na smijao. Doista sam pomislio: »Pazi da ne bi!« Ali ne, bio je smrtno ozbiljan. I jasno mi je dao do znanja da je ozbiljan. I tako je to išlo iz krize u krizu kada sam shvatio da je vlada Sjedinjenih Država — kao i vlade svih drugih država - doista talac ilegalne, odmetničke skupine koja posjeduje tehnologije s kojima bi se moglo praviti krugove oko nevidljivog bombardera B - 2 i koje bi mogle, kad god to požele, likvidirati predsjednika, odnosno likvidirati svaku drugu osobu koja im se nađe na putu. To su mi sasvim jasno dali do znanja ljudi iz unutrašnjih krugova najvećih koridora moći na Zemlji.

Naravno, to me je vrlo teško tištilo. Rekao bih da mi je razdoblje između 1992. i 1998. — tih šest godina — bilo krajnje traumatično. Držao sam glavu gore

i javno nisam posustajao, ali na jednoj dubokoj osobnoj razini bilo mi je izuzetno teško. Nikad nisam gubio vjeru u ono što trebamo napraviti, no bilo mi je posve jasno da je zadatak golem, da vrijeme istječe i da ulozi ne mogu biti veći. Početkom 1994. godine vratio sam se u New York i proveo neko vrijeme s Laurenceom Rockefellerom. Također, sastao sam se s nizom drugih ljudi iz New Yorka, povezanih s Ujedinjenim narodima i drugim organizacijama. Ulazili smo u različite krugove moći i uručivali im te informacije. Na neki način, postao sam »kozmički uručitelj«. Sjeo bih sa suprugama glavnog tajnika UN-a, direktora CIA-e, bliskim prijateljima predsjednika ili visokim časnicima u Pentagonu te im govorio što se zbiva i upoznao ih s problemom — to je poput faza kod smrti i umiranja pa bi prolazili kroz nijekanje, ljutnju, šok, tugu i sve ostalo. Sve više radio sam upravo to. U krugovima goleme moći i bogatstva događaju se kojekakve izdaje. Neki ljudi koji su surađivali s nama prodali bi se ćeliji unutar vlade iz sjene koja djeluje kao veza s civilnom NLO zajednicom, što je predvode pukovnik M. K., general T. E., vrlo bogati biznismen iz Nevade W. B. i drugi.

Jedna od tih osoba koje su mi okrenule leđa pokušala me oklevetati pred Rockefellerovim ljudima i preoteti novac koji je Rockefeller želio upotrijebiti da podupre naš projekt, a da bi ga dobila za vlastiti institut.

Dakle, evo me tu, radim kao liječnik hitne službe, vrlo stresan posao, odgajam četvero djece i bačen sam u to gnijezdo zmija. Riječ traumatično preslaba je da opiše ono što se događalo! Ponekad sam doista poželio odustati, no znao sam da neću to učiniti jer sam i dalje bio u dodiru sa svrhom i vizijom onoga kamo idemo. Nastojao sam držati pogled na tom dalekom obzoru — koji nije tako dalek u vremenu, nego se u događajima koji se trebaju dogoditi čini vrlo dalekim — gdje možemo stvoriti svijet naših snova. I s tom sam uvjerenošću, i s vjerom, ustrajavao u nastojanjima. Morate razumjeti razdijeljenu prirodu umreženih interesnih skupina koje sve to drže u tajnosti: uglavnom se nalaze u korporativnom, institucionalnom, financijskom i tehnološkom sektoru. Građanska vlada je najmanje važan dio te skupine. Ona uključuje CIA-u (Centralna obavještajna agencija), NSA-u (Nacionalna agencija za sigurnost), NRO (Nacionalni ured za izviđanje), Obavještajnu službu kopnene vojske, Obavještajnu službu ratnog zrakoplovstva — no sve je to fasada za operaciju koja se, u stvari, u velikoj mjeri odvija izvan nadležnosti tih tijela. Prava akcija je u nadležnosti hibridne skupine koja je kvazivladina, ali uglavnom privatizirana i apsolutno nadnacionalna — i potpuno ilegalna.

Neki od šefova te skupine pozvali su me da se, nakon sastanka s direktorom CIA-e, sastanem s njima. Prije nego što sam se sastao s direktorom CIA-e, čovjek koji mi je bio veza s Woolseyjem strahovao je da netko ne sazna za taj sastanak. Sve je radio preko FedExa¹ i tražio da razgovaram s njim preko telefona iz telefonske govornice i u šiframa!

Rekao sam mu: »Mislim da se ne trebamo zamarati s tim, jer skupina s kojom imamo posla raspolaže tehnologijama koje mogu izigrati svaki komunikacijski sustav na svijetu.« Dakle, on je bio u užem izboru da postane Clintonov tajnik za ratnu mornaricu pa je prilično dobro poznao špijunski svijet. Međutim, bio je u konvencional-' Jedna od vodećih američkih kurirskih službi; op. prev. nom vojnom i obavještajnom svijetu. Ja sam znao s čime smo suočeni, ali on nije. Tako je rekao: »O, ne, moramo to učiniti. Vi ste samo liječnik! Ja sam bio u svim tim krugovima, moramo biti oprezni.« Ugodio sam mu.

Pokušao sam mu objasniti da nema načina da osujetimo sposobnosti nadziranja te tajne skupine budući da posjeduju nelokalne, »skalarnе« tehnologije, koje im omogućavaju da izigraju čitave generacije elektronike. Čak i vrhunska oprema NSA-e i NRO-a nije ništa u usporedbi s onime što oni imaju - jer to su elektronička sučelja svijesti koja omogućavaju da čitavo vrijeme nadziru stvari u realnom vremenu. No, on to nije znao. Ja sam znao i gledao sam ih na daljinu.²

Tako sam pristao igrati njegovu igru. No, prije nego što sam 13. prosinca 1993. imao sastanak, prišao mi je netko tko je bio povezan s tim projektima u vojsci u Arizoni i rekao mi: »Kako čujem, sastat ćete se s Jimom Woolseyjem, direktorom CIA-e, i razgovarati o tome i tome, na taj dan.« Ja sam rekao: »Neću to ni potvrditi ni opovrgnuti, no nije li zanimljivo da vi to komentirate?«

Obavijestio sam o tome svoju vezu i on se potpuno razbjjesnio! »Kako su mogli saznati za to?« Ja sam rekao: »M. J., niste me slušali.« Te škoća je u tome što je većina ljudi previše ohola da sazna nešto što ne zna.

Trebao bih također spomenuti da me je tijekom posjeta u New Yor-ku, u zimi 1994. godine, dok sam bio u hotelu Hilton na njujorškoj Šestoj aveniji, nazvao jedan »novinar«. Rekao je: »Ja sam slobodni novinar, radim za *Wall Street Journal*,« i nastavio: »Čujem da ste ima li sastanak s admiralom Woolseyjem na temu NLO-a i izvanzemaljske inteligencije.«

² Eng. remote viewing - gledanje na daljinu (još i telepercepcija ili kod nekih autora kontrolirana jasnovidnost) je sposobnost, odnosno postupak koji nam omogućava da vidimostvari koje se nalaze na nekom drugom mjestu, nedostupnom fizičkom vidu, ili čak u nekom drugom trenutku u vremenu; op. prev.

Upitao me je: »Što mi možete reći o tome?« Nisam mu lagao; samo sam mu postavio retoričko pitanje: »Zar doista mislite da bi se direktor CIA-e sastajao s provincijskim liječnikom iz Sjeverne Karoline da bi razgovarao o NLO-ima i izvanzemaljcima?« A on je rekao: »Pa, eto vidite,« i poklopio. I to je bilo to. Međutim, to mi je iskustvo ot krilo da je i medijska zajednica puna obavještajaca koji nadziru naše aktivnosti,

Otprilike u to vrijeme, početkom 1994. godine, nazvao me je ugovorni djelatnik tajne skupine koja je imala ćeliju u CIA-i i rekao: »Gledajte, mi doista želimo da vi to učinite. Požurite se.« Ja sam rekao: »Kako to mislite, 'požurite se'?« On je rekao: »Htjeli smo da se pojavi netko tko će to učiniti za nas; barem trećina ljudi u ovoj tajnoj skupini želi da se ta stvar razotkrije, ali mi to ne možemo učiniti...« Ja sam rekao: »Pa, što vi, dovraga, mislite da .sam ja? Ja sam samo provincijski liječnik ovdje u Sjevernoj Karolini. Gol sam skoro kao crkveni miš.« On je rekao: »Ma ne, ne razumijete, mi možemo samo raditi stvari iza kulisa.« Ja sam rekao: »O, za Boga miloga!« Na posljetku je sjeo u avion i doletio u Asheville. Sastali smo se u hotelu Grove Park Inn. Nikad neću zaboraviti što mi je rekao tijekom tog razgovora. »Znate, ako želite prenijeti poruku nama ili predsjedniku, sve što trebate učiniti je podići slušalicu. Nemojte birati nikakav broj — samo govorite. Ili, ako vam je to draže, samo sjedite u svoju radnu sobu i govorite u četiri zida. Jer sve se nadzire u realnom vremenu.« A ja sam rekao: »Da, znam.« Pitao me je: »Ma kako to znate?« Objasnio sam mu da su nekoliko puta napravili pogrešku i ostavili svoju stranu linije na prislušnom uređaju otvorenom. To se dogodilo i Emily i meni.

Jednom prilikom, kada sam podigao slušalicu kućnog telefona da nekoga nazovem, na liniji sam čuo kontrolnu sobu. Umjesto zvučnog signala, čuo sam ljude kako razgovaraju. Tako sam upitao: »Tko je to?« Nato je žena s vrlo snažnim stranim naglaskom, ali na pravilnom engleskom jeziku, rekla: »O, Bože moj, to je g. Greer.« A ja sam rekao; »*Dr.* Greer za tebe, kujo!« I poklopio! U to vrijeme takve bi me stvari razbjesnile. Sada mi je potpuno svejedno. Dakle, rekao sam tom čovjeku: »Da, siguran sam da je to točno.« A on je rekao: »Ali, znate, to se doista mora dogoditi.« Ja sam rekao: »Ali zašto vi to ne učinite?« A on je rekao: »O, ne, previše je opasno.« Rekao je točno ono što mi je u rujnu, na svojoj terasi pod zvjezdanim nebom, rekao Laurence Rockefeller.

Sada već primjećujete temu koja se stalno ponavlja: ima vrlo utjecajnih ljudi koji su »unutra« i koji žele da se razotkrivanje dogodi, no boje se odmetničke, nasilne skupine.

Nakon tog sastanka primio sam od skupine odmetničkih insajdera poziv da u zimu 1994. godine dođem u Phoenix. Sastanak je bio u Wrigley Mansionu — veličanstvenoj staroj vili koju je izgradila po žvakaćim gumama poznata obitelj Wrigley. Kasnije ju je preuzela jedna ćelija unutar te tajne skupine. Na sastanku je bilo mnogo mutnih ljudi iz korporativnog svijeta. Bio je zakazan za vrlo kasno na večer. Jedan istaknuti industrijalac, angažiran u toj ćeliji, bio je drogiran i podvrgnut nekoj vrsti kontrole uma dok je ta ćelija muzla novac od njega. Zatim su taj novac upotrijebili za tu konkretnu operaciju. Metode i motivi te skupine opaki su izvan svakog poimanja. Govorim ljudima: „Više od deset ili petnaest posto onoga što sam vidio i saznao ne želite čuti — toliko je proketo uznemiravajuće da bi većina ljudi počinila samoubojstvo." Uzgred, mnogi su ga i počinili. Svi smo se okupili oko konferencijskog stola u vili Wrigley. Tema razgovora bila je razotkrivanje informacija o NLO-ima i uspostavljanje kontakta s izvanzemaljcima. Jedan čovjek me je tijekom pauze izveo na balkon i rekao mi: »Znate, mi smo čuli da ste bili na sastanku s direktorom CIA-e i da dajete informacije predsjedniku, no morate znati da ti ljudi ne znaju ništa i da nikad neće ništa znati. Trebate razumjeti da — dobro, trebate razgovarati s ljudima kao što smo mi. Ljudi koji se bave time su ljudi koji obavljaju mnogo ugovornih poslova za vladu, u sklopu posebnog programa 'rada za druge' (eng. Work for Others - WFO - contracts). I trebate razgovarati s određenim trustovima mozгова. S određenim vjerskim redovima i jezuitskim redovima koji imaju kontrolu nad prijenosom tehnologija. Trebate razgovarati s...« Dao mi je čitav popis. Pa, ja sam mislio da je čovjek sigurno poludio. Međutim, ispostavilo se da je svaka riječ koju je izgovorio bila istinita — u sljedećim mjesecima sve se ispostavilo točnim.

Situacija postaje još bizarnija. Ta skupina, odnosno ćelija unutar vlade iz sjene pokušavala je preuzeti ono što smo mi radili. Upamtite, sada je u našoj priči 1994. godina. Bivši čelnik Obavještajne službe kopnene vojske, član te skupine, ponudio mi je da im se priključim još 1992. godine. Dakle, stvari su napredovale, a ja nisam skretao sa svog puta jer sam jednostavno takav.

Dakle, taj je čovjek rekao: »Doista vam možemo pomoći.« Pitao sam ga: »Na što mislite?« On je rekao: »Pa, znate, ako želite potporu u ovome, jednostavno dajte da vam pomognemo.« Ja sam ga pitao: »Kako nam mislite pomoći?« »Pa, vi ste liječnik, je li tako? Dakle, imate stvarno dobru kreditnu sposobnost. Provjerili smo to.« A ja sam rekao: »O da, najbolju.«

On je rekao: »Pa, znamo da imate platinaste i zlatne kartice. Jednostavno uđite u maksimalni minus na svima njima, svakog mjeseca: pedeset tisuća dolara,

sto tisuća dolara, koliko god. Uzmite kreditnih kartica koliko želite. I dajte *nama* njihove brojeve. Budući da mi upravljamo svim superračunalima koja podržavaju i nadziru svjetski bankovni sustav, mi ćemo jednostavno izbrisati te minuse i svesti ih na nulu svakog mjeseca, kao da su plaćeni.« To je istinita priča. Ja sam rekao: »Da, ali ako to napravim, vi ćete me imati u šaci, zar ne?« Nije ništa rekao, samo sam vidio kako su mu se oči na trenutak zaesjajile.

Bio sam i previše mudar da zagrizem taj mamac, ma koliko primamljiv bio — jer, za nas koji smo uključeni u ovaj rad praktički bez ikakve financijske pomoći, to je ogromno financijsko opterećenje i borba. Međutim, nije dolazilo u obzir da to učinim! Zatim je rekao: »Čujem da uskoro idete u Europu sastati se s nekim ljudima povezanim s britanskom kraljevskom obitelji« — što je bilo točno. Znao je sve što sam radio! I tako sam rekao: »Da, točno.« On je rekao: »Slučajno se dogodilo da ću i ja biti tamo, sastat ću se s Rothschildima te ljudima koji upravljaju korporacijom Volvo i nekim drugim velikim industrijskim koncernima jer oni surađuju s nama.« Ja sam rekao: »O, siguran sam daje tako.« Predložio je: »Nađimo se dok smo obojica u Londonu,« a ja sam odgovorio: »Dobro, to je u redu.«

Nastavio mi je pričati: »Jedan od mojih prijatelja, koji je stvarno za interesiran za ono što radite, jedan je od čelnika Savjeta za međuna rodne poslove, veleposlanik Maxwell Rabb. Biste li došli na sastanak s njim?« Odgovorio sam: »Dakako, želi li nam pomoći.« A zatim je rekao: »Nadalje, Petersoni — g, Peterson je bio predsjednik Savjeta za međunarodne poslove, a njegova supruga je bila predsjednica Trilateralne komisije — također surađuju sa mnom, možda se možemo naći s njima.« Ja sam rekao: »Kada budemo sljedeći put organizirali neki događaj, pozvat ću ih.«

On je rekao: »Morate znati da svi ti ljudi čitaju ono što pišete i vrlo su zainteresirani za sve to.« A ja sam rekao: »Znam to.« Gledajte, zadaci se obavljaju jedan po jedan. Ja smatram da je sve ljude moguće educirati. Također, svatko ima svoju ulogu u čitavoj toj kozmičkoj drami. Međutim, ta tajna veza me je, u biti, ponovno pozivala u taj unutrašnji, vodeći krug tajnog društva. Premda nisam želio da me oni stave pod svoju kontrolu, nisam imao nikakvih problema s time da podijelim s njima svoje poglede i saznanja. Nadalje, rekao mi je da je surađivao i s mnogim utjecajnim ljudima iz medija te da je njegova skupina surađivala s Bonom i skupinama U2, Moody Blues, Pink Floyd i mnogim drugima. Također, oni su primali ono što ja pišem. Samo sam rekao: »Pa, hvala vam na tome.« On je rekao: »Oni vole ono što vi govorite i radite...« Kasnije te zime otišao sam u Europu i

sastao se s vrlo dobrim prijateljima princa Charlesa i princa Philipa. Jedna od Charlesovih najboljih prijateljica bila nam je vrlo sklona, bila je veliki pristalica našeg rada.

Željela je primiti dio materijala koji sam bio sastavio za direktora CIA-e i predsjednika tako da ih može dati princu Charlesu i drugima. No, sjetite se, ja sam za sve to morao nalaziti vremena između svojih smjena u hitnoj službi. Ponekad sam doslovno odlazio u Europu na samo dva ili tri dana, a zatim se vraćao da odradim 24-satnu smjenu na odjelu hitne pomoći!

Na neki način, to je bila naša mala akcija »šatl diplomacije«³. U Londonu sam se doista sastao s tim čovjekom iz Phoenbta. On mi se i dalje pokušavao dodvoriti da uđem u njihovu skupinu. Tako sam slušao i učio — ali *nikad* nisam kapitulirao: ta skupina je najveća mafija i organizirani kriminalni pothvat na planetu.

³ »Sati diplomacija« (eng. shuttle diplomacy) je izraz za međunarodne pregovore što ih vode posrednici-pregovarači koji često putuju, amo-tamo, između strana {država}; od eng. glagola *shuttle* sa značenjem ići amo-tamo po točno određenoj putanji u regularnim vremenskim razmacima [poput čunka na tkalačkom stanu, koji se također naziva *shuttle*]; op. prev.

Sedamnaesto poglavlje

IZGUBLJENE BAŠTINE

Kada neki ljudi čuju ovu priču, boje se da bih bio voljan ući i u utrobu zvijeri. No ja im kažem: »Pa, zašto ne?« Nije mi nikakav problem sastati se s bilo kime na Zemlji kako bih s njim podijelio svoju viziju dobre budućnosti koja očekuje čovječanstvo i onoga što trebamo učiniti da je ostvarimo. Ja se ne bojim — i znam da me ne mogu korumpirati.

Ne mogu me kupiti. Ne mogu me zavarati. I nije me briga ako me ubiju. Dakle, što se može izgubiti? Ako ste iskreni, stvari su vrlo jednostavne. Ne postoji nitko koga morate izbjegavati, a svi koje trebate pronaći pristupačni su vam.

Naučio sam da trebamo funkcionirati na više kolosijeka svijesti odjednom. Poput dupina — oni mogu »spavati«, no istovremeno je dio njihovog mozga budan. To je znanstveno dokazano. Oni funkcioniraju na više razina i dimenzija istovremeno. Dakle, to mogu i ljudi. Tijekom tog razdoblja, otišao bih na spavanje — no dio mene uvijek bi ostao budan. Na primjer, netom nakon što je predsjednik Clinton izabran za predsjednika, krajem 1992. godine, našao sam se s njim na astralnoj razini, u guvernerovoj rezidenciji u Little Rocku, u saveznoj državi Arkansas, i razgovarali smo o tim informacijama — to je trajalo tijekom cijelog Clintonovog predsjedničkog mandata. Sastanci bi se događali na astralnoj razini i dolazilo bi do razmjene saznanja. Godinama kasnije, dobar prijatelj predsjednika Clintona rekao je da je on bio u velikoj mjeri u dodiru s unutrašnjom duhovnom razinom pa se stoga mogao sastajati na astralnoj razini. Mnoge sam se godine rutinski na taj način sastajao s ljudima. Nadiđemo li ego, strah i predrasude, možemo duhovnim putem doprijeti do ljudi.

Ipak, to ne znači da će nam oni do kojih dopremo — bilo u fizičkom sastanku licem u lice ili putem tih drugih, nelokalnih primjena svijesti — nužno biti blagonakloni. U slučaju Billa Clintona, on je jako želio da se to (razotkrivanje informacija o NLO-ima i izvanzemaljcima te sve što slijedi iz toga.; op. prev.) dogodi, no nije imao hrabrosti da to učini. Njegova baština je, u osnovi, izgubljena budući da je na njemu, kao prvom predsjedniku koji je imao puni mandat nakon svršetka Hladnog rata, bila odgovornost da to učini. Nije bio dorastao izazovu.

Otprilike u vrijeme kada sam kanio obznaniti da sam imao te sastanke s direktorom CIA-e, nakon što je on otišao s te dužnosti — mislim da ju je obnašao do 1995. godine — bio sam u posjetu prijateljima u Santa Barbari. Bio sam intervjuiran za jedne velike njujorške novine koje su namjeravale objaviti priču o našim brifinzima o NLO-ima za Bijelu kuću i direktora CIA-e. *Istog dana* kada su trebali objaviti tu priču, pojavila se Linda Tripp sa svojim pričama o Moniki Lewinsky. To nije bila slučajnost. Ta afera je čitavu našu priču udaljila od pozornosti medija. I, sljedećih nekoliko godina ona je bila na tapeti dvadeset četiri sata na dan, sedam dana u tjednu: »pušenje« o kojem se čulo širom svijeta! Kakva krajnja besmislica! Vijest dana: Moć je najbolji afrodisijak. A moćni ljudi imaju afere. I, pogodite što? Oženjeni ljudi koji imaju afere ponekad lažu o njima. Vidi vraga. Postupak za opoziv s dužnosti predsjednika zasnovan na tome? Ma, molim vas. Hillary Clinton bila je u pravu kada je rekla da postoji zavjera za ubojstvo Billa Clintona putem ubojstva njegova ugleda umjesto metkom. Bila je apsolutno u pravu — i to je bilo zbog ovog i s njim povezanih pitanja.

Sredinom devedesetih godina prošlog stoljeća shvatio sam da se predsjednik Sjedinjenih Država neće uhvatiti u koštac s pitanjem NLO-a te da bi, kada bi ga počeo intenzivnije istraživati, to bio kraj njegova predsjednikovanja.

Negdje u to vrijeme upoznao sam dobrog prijatelja predsjednika Cartera koji mi je rekao da je Carter u ranim danima svog predsjednikovanja i u razdoblju dok je postajao predsjednik pokušao saznati o čitavom tom tajnom pitanju o NLO-ima. Dok je bio guverner, Carter je imao viđenje NLO-a u Georgiji, a imamo i njegov službeni izvještaj o tome. Tako je Carter pokušao dobiti informacije od tadašnjeg direktora CIA-e Georga Busha - oca sadašnjeg predsjednika — no Bush mu je rekao da mu ih neće dati te da ih treba potražiti drugdje! Kasnije, kada je Carter dodatno ustrajao da dobije odgovore, posjetio ga je »čovjek u odijelu« i rekao mu: »Gospodine, ako želite završiti svoj prvi mandat kao predsjednik, držat ćete svoja prokleta usta zatvorena glede tog pitanja o NLO-ima.« Taj insajder i Carterov prijatelj rekao mi je da se Carteru — možda i njegovoj obitelji — izravno prijetilo.

Od nezavisnih izvora, uključujući neke od svjedoka Projekta Razotkrivanje, saznali smo da je Carter želio naručiti studiju o NLO-ima za Bijelu kuću te da je studiju trebao provesti Stanford Research Institute (SRI). Tajni projekti u Pentagonu zatim su poručili SRI-ju da će raskinuti sve ugovore kojima podupiru SRI ako po Carterovom nalogu počnu za Bijelu kuću istraživati pitanje NLO-a. Tako je ideja o studiji predana zaboravu. Ovo je samo dio dugog niza predsjednika Sjedinjenih Država kojima se prijetilo — niza koji vuče korijene još barem od

Eisenhowera. U slučaju Jacka Kennedyja, prijetnje su i ostvarene. Drugima se tijekom čitava života i čitavog predsjedničkog mandata prijetilo smrću ako budu inzistirali na toj temi. Dakle, to je majka svih kozmičkih žrvnjeva u koje sam ušao od godine 1992. na ovamo.

Bili Clinton nije imao hrabrosti da to učini. No, sasvim iskreno, mislim da je imao dobru priliku. Zar javnost ne očekuje od vođa da budu spremni obaviti posao bez obzira na svoje osobne ambicije ili osobnu sigurnost? Međutim, većina političara nije hrabra. Imamo slabu i beskičmenjačku vladajuću klasu koja je opijena novcem, moću i sebičnim ambicijama. Čak i kada saznaju za taj problem, jednostavno nemaju kralježnicu ni dovoljno čvrstine da učine pravu stvar u ime Zemlje, ljudi na Zemlji ili čak građana Sjedinjenih Država. Dok smo između 1994. i 1997. godine nastavljali obrađivati sustav, odlučio sam da je vrlo važno da dopremo do svjetskih zakonodavnih tijela. Ako je predsjednik kao pojedinac bio previše ustrašen i previše ugrožen da bi nešto učinio i ako su se njegovom unutrašnjem krugu uskraćivale informacije, tada je sljedeća najbolja instanca bio Kongres. Tolikom je broju visokih dužnosnika Bijele kuće bio zapriječen pristup informacijama da je bilo jasno da bi jedino otvoreno saslušanje pred istražnom komisijom u Kongresu moglo službeno promijeniti stvari.

Što se tiče drugih visokih dužnosnika koji su bili zapriječeni: astronaut Gordon Cooper osobno mi je rekao da je ministar obrane Cohen saznao da je tim Gordona Coopera snimio NLO koji je u pedesetim godinama prošlog stoljeća sletio na suho dno jezera kod zrakoplovne baze Edwards. Cohen je pokušao doći do tih informacija, no onemogućen mu je pristup. Cohen je znao datume i pojedinosti o tom slijetanju i njegovom snimanju — no svejedno nije mogao doći ni do filma ni do izvještaja!

Dakle, sastajali smo se s nizom kongresnika, među kojima je bio i član senatskog Odbora za obavještajne poslove, senator Dick Bryan iz Nevade — savezne države u kojoj se nalazi Area 51 — te drugi na ključnim položajima. Mreža naših veza bila je sve veća i vidjeli smo da se možemo privatno sastati s mnogo ključnih kongresnika. Predstavljali smo im dokazni materijal i molili ih: »Molimo vas, organizirajte otvorena saslušanja na kojima će naši svjedoci moći pred kongresnom komisijom svjedočiti o strogo povjerljivim informacijama i na kojima će biti prisutni svjetski mediji.« Otkrio sam da su gotovo svi kongresnici željeli *znati*, ali nisu željeli *djelovati*. Nikada neću zaboraviti kada me je na aerodromu McCarran u Las Vegasu povezo jedan od onih električnih automobilčića nalik golf-vozilima. To je bilo sredinom devedesetih. Bio sam

doletio u Las Vegas na samo nekoliko sati kako bih se sastao sa senatorom Brvanom iz Nevade. Zaustavili smo se ispred neuglednih vrata za koja sam mislio da vode u sobicu za čistače ili slično — no, kada otvorite vrata, uđete u predivnu konferencijsku dvoranu! Koristila se za takvu vrstu VIP sastanaka na aerodromu. Dopratili su me u prostoriju, a zatim je ušao senator. Proveli smo zajedno oko sat vremena.

Senator Bryan je u pratnji imao pomoćnika koji je sjeo na kauč. Senator, ja i moja pratnja sjedili smo za konferencijskim stolom. Mislim da senatorov pomoćnik isprva nije razumio o čemu je sastanak!

Senator je upitao: »Dobro, s kime ste se sve sastali dosad?« a ja sam odgovorio: »S direktorom CIA-e, jednom osobom iz Združenog stožera i...« Primijetio sam da je pomoćniku ispao papir kojeg je trenutak prije nonšalantno čitao. Izgledao je kao da ga je netko ošamario. Senator Brvan je tijekom brifinga rekao da ne sumnja da su te stvari autentične i da se događaju, ali da mu nikada nije omogućen pristup tim informacijama. Takvo što, iz usta jednog visokog člana senatskog Odbora za obavještajne poslove! Ja sam nato rekao: »Znate, mi očajnički trebamo nekoga poput vas da održi otvorena saslušanja o toj temi, slična onima kakva je Gerald Ford imao krajem šezdesetih...« Čim sam to rekao, iz izrazito angažiranog prešao je u vrlo obrambeni stav. Rekao je: »Pa, vi ste se sastali sa svim tim ljudima. Zašto predsjednik to ne učini?« Ja sam rekao: »Mislim da zacijelo znate zašto predsjednik ne želi to učiniti. To je doista tvrd orah.« A on je rekao: »Ali, ja sam samo senator.« Uzvratio sam: »A ja sam samo liječnik!« »Položili ste prisegu da ćete podržavati i štititi Ustav Sjedinjenih Država, a ja vam nudim dokaze da je Ustav Sjedinjenih Država potkopan, da je lanac zapovijedanja obezglavljen te da najvažnijim tehnologijama i informacijama u povijesti čovječanstva upravlja odmetnička, ilegalna skupina. Ako to ne zahtijeva nužnu istragu Kongresa, što zahtijeva?!« Na trenutak je samo ravnodušno sjedio, a zatim je rekao: »Ne znam mogu li to učiniti, no jeste li razgovarali s Johnom Warnerom iz Oružanih snaga?«

Sa svim žarom koji sam mogao smoći, rekao sam: »Gospodine, razgovaram s *vama*.« Pokušavao sam ne dopustiti mu da se izmigolji od odgovornosti! Ipak, bilo je očito da se senator Brvan jednostavno grozi mogućnosti da se prihvati tog problema. Kroz isti proces prošli smo s brojnim drugim kongresnicima, senatorima, visokim dužnosnicima u izvršnoj vlasti, Ujedinjenim narodima, vojnim časnicima i drugima — nitko nije ništa poduzeo. Na posljetku me je jedna skupina pri Ujedinjenim narodima pozvala da tamo održim predavanje. Naslov mog govora

je bio: »Osnove međuplanetarnog mira.« Pogledate li članke u mojoj prvoj knjizi, vidjet ćete da je u njoj poglavlje s tim naslovom. Članak je napisan jer sam bio zamoljen da održim tu prezentaciju u UN-u. Većina ljudi ne zna da je gotovo sve što sam napisao bilo odgovor na zahtjev neke skupine zainteresirane da sazna istinu. To je bio katalizator nastanka mojih ranijih knjiga.

Na taj skup u UN-u poveo sam jednu od svojih kćeri koja je tada imala dvanaest godina. Stigli smo na glavni ulaz na koji ulaze posjetitelji i dok smo čekali u redu i prolazili kroz osiguranje, odjednom sam čuo veliki metež u predvorju. Pogledao sam prema tamo i vidio ženu glavnog tajnika Ujedinjenih naroda sa šefom protokola i sigurnosti i čitavom svitom kako mi pokazuje da priđem. Došli su do nas, otvorili ogradu od užeta i mi smo prošli zaobišavši osiguranje. Pozdravili smo se i gđa Boutros-Ghali je uzela moju lijevu ruku, a ja sam sebi zdesna držao za ruku svoju kćer. Dok je čitava ta svita prolazila kroz veliko predvorje Ujedinjenih naroda, gđa Boutros-Ghali se okrenula prema meni i upitala me: »Kada ćete to napraviti?« Ja sam rekao: »Kako to mislite?« A ona je odgovorila: »Pa, te informacije da nismo sami u svemiru moraju se objaviti svijetu.« Ja sam rekao: »Pa, Leah, vi i vaš suprug ste na čelu svijeta! Vi ste na čelu Ujedinjenih naroda. Ja sam samo provincijski liječnik iz Sjeverne Karoline.« A ona je rekla: »O, ne. To je za Boutrose previše opasno. Boutrose bi ubili!« Pomislio sam: »A što sam ja? Mačji kašalj?« I naravno, odgovor je da, ja sam upravo to. Ja sam topovsko meso — to je točno. Ja sam u tim krugovima onaj koji je potrošiv — to mi je od 1992. godine nadalje bilo sasvim jasno.

Tako sam rekao: »Znate, Leah, ja mogu učiniti samo ovoliko.« Ona je bila među najmoćnijim ženama koje sam ikada upoznao. Imala je snažnu pojavu, bila je vrlo duhovna i imala je vrlo dubok uvid. Zatražili smo da se dugo očekivani događaj razotkrivanja održi u Ujedinjenim narodima. Pristali su na to. Međutim, negdje u vrijeme kada smo trebali sklopiti konkretan dogovor, Boutrosa-Ghalija su otpustili. Glavni tajnici obično imaju dva mandata. On je imao samo jedan. Navodili su svakojake razloge zašto ga se moraju riješiti, baš kao što su se riješili Kurta Waldheima. Kako se ispostavilo, Kurt VValdheim je podržao osnivanje Ureda za svemirske poslove, koji do ista djeluje u UN-u, te premještaj sjedišta tog ureda iz New Yorka u Europu kako bi doista mogao istražiti ta pitanja. Međutim, maknuli su ga zbog toga, izvukavši optužbe o njegovoj navodnoj umiješanosti u nacističke zločine. Boutros-Ghali je također dirao u pitanja povezana s NLO-ima, pa su maknuli i njega. Nakon toga na mjesto glavnog tajnika dolazi Kofi Annan. Visoki pomoćnik Konja Annana — Korejac koji je u birokraciji Ujedinjenih

naroda bio najviši diplomat iz Koreje — stupio je s nama u kontakt. Rekao je: »Pristali su da se konferencija, na kojoj će ti bivši vojni i vladini dužnosnici svjedočiti o NLO-ima, održi u velikoj vijećnici u Ujedinjenim narodima.« To je bilo dogovoreno. Međutim, nekoliko tjedana kasnije taj isti veleposlanik me je nazvao i rekao: »Nemojte me nikad više zvati u Ujedinjene narode. Evo vam moj kućni broj.« On je postao zainteresiran jer je saznao za izvanredne događaje s NLO-ima koji su se odvijali u Koreji. Bio sam šokiran. Pitao sam ga: »O čemu govorite?« Rekao je: »Pa, znam da smo se dogovorili da ćemo biti domaćini vaše konferencije, no to više nije izvedivo. Glavnog tajnika su posjetili neki ljudi koji su mu pokazali dokumente koji su ga tako prestrašili da je znao da ne može ništa više učiniti s tim.« Rečeno mi je da će UN, koji je bio pred bankrotom, prekinuti s radom i biti rasformiran! U biti, ti tajni agenti i pripadnici nadnacionalne odmetničke skupine pripremili su vodstvu UN-a i utjerali mu strah u kosti. Velik dio mog života bio je divan — no kad god sam imao posla s vladom u sjeni, bilo je vrlo uznemirujuće. Toliko uznemirujuće da sam se ponekad jednostavno morao rasteretiti pred bilo kim tko bi bio u blizini. Na primjer, jednom prilikom sam bio na sastanku u Kaliforniji s grupom agenata koji su bili povezani sa Zrakoplovnom bazom pokraj Sacramenta. Bilo je to vrlo naporno vrijeme te sam pomislio: »Ma čujte, idem jednostavno negdje popiti piće i biti u tišini.«

Jedan čovjek, zvat ću ga George, sjeo je na stolicu do mene i zapodjenuo razgovor. Nisam bio raspoložen za priču, no on je želio ćaskati i upitao me: »Kakvim poslom ste u gradu?« »Posve sam siguran da ne želite znati,« rekao sam. »Pa, u stvari želim,« reče George žvačući kikirikije. »Pa, bio sam ovdje na sastanku s nekim ljudima,« odgovorio sam.

»A čime se bavite?« upitao je.

Odgovorio sam: »Ja sam liječnik u hitnoj službi, ali nisam ovdje radi toga.«

»Pa, zašto ste onda ovdje?« pitao je.

Tako sam mu rekao: »Požalit ćete, ali reći ću vam!« I tako sam tom jadnom čovjeku počeo govoriti ama baš sve što znam. Rekao sam mu sve što sam ikada podijelio s vama, i više od toga. Rekao sam mu ime svakog operativca i svakog istraživača koji je ubijen, ime svake korporacije koja je upletena, koja je ćelija ubila Jacka Kennedvja, imena članova te ćelije koje sam upoznao — mislim, čitavu prokletu priču. Znate, bio je izvrstan osjećaj skinuti sve to s pleća, no on je izgledao kao da ga je pregazio teretni vlak! Nakon toga sam rekao: »Pa, rekao sam vam da mislim da ne želite to čuti.« George me je upitao: »Kako je, zaboga, moguće da mi sve to govori te?« Ja sam rekao: »Zato što sam ja nitko. Nisam ni

pod jednom sigurnosnom klasifikacijom.« Zaintrigiran, pitao me: »A kako onda znate sve to?« Odgovorio sam: »Ni to ne želite znati.« Na neki način, taj slučajni susret bio je krajnje smiješan. »Dopustite mi da vas počastim pivom,« rekao sam. »Ovo je bilo vrlo blagotvorno za mene.«

George me upitao: »A što ako nazovem Dana RATHERA i kažem mu za sve to?« Ja sam rekao: »Mislite li da će taj beskičmenjak s CBS-a izvijestiti o tome?«

»Sretno,« poželio sam mu. »Ali znam iz prve ruke da su Micku WALLACU iz emisije „60 minuta“ još prije mnogo godina dani savršeni, neoborivi dokazi o svemu tome. Bob SCHWARTZ, tada u upravi magazina Time i Life te istaknuti novinar, bio je prijatelj Mike WALLACA i dao mu je originalne dokumente skupine MJ-12. WALLACE se zakleo da će napraviti izvještaj o tome; međutim, stvar je ugašena odozgo — WALLACE nije imao hrabrosti suprotstaviti se korporativnim kurvama u CBS-u i napraviti priču.« »Pa, kome ćete se onda obratiti da to objavi?« »Vi se ponašate kao da imamo slobodni tisak, a nemamo ga — ne mamo ga već desetljećima,« rekao sam. U proljeće i ljeto 1994. godine počeo sam se obraćati ljudima iz inozemstva uključenima u operacije povezane s NLO-ima. Jedan od njih bio je saudijski prijestolonasljednik. Njegov prijatelj, koji je također bio zainteresiran za ono što radimo i davao nam svesrdnu podršku, predložio mi je da razgovaram s njim. Osjetio je da se trebam vidjeti s princem. On je također bio prijatelj Laurencea ROCKEFELLERA i, kako se ispostavilo, bio uvučen u tajnu ćeliju pukovnika M. K. , generala T. E. i W. B. , koja je djelovala ovdje u Sjedinjenim Državama.

Dakle, nakon što smo razgovarali preko telefona, primio sam osobno pismo od princa Saudijske Arabije u kojem je stajalo: »Mislim da je ono što pokušavate učiniti vrlo plemenito. Međutim, ne vjerujem da će vam biti dopušteno da to učinite. Mislim da trebam razgovarati s vama o tome.« Nije želio razgovarati o tome preko telefona. Želio je da se sastanemo.

Tako smo se sastali u srpnju 1994. godine. On je bio u New Yorku, odsjeo je u hotelu Four Seasons Pierre u Petoj aveniji blizu Central Parka, nedaleko od doma Laurencea ROCKEFELLERA. I tako sam s jednom od svojih kćeri otišao u New York.

Morate shvatiti da sam svoje kćeri vodio svugdje. Imali smo, kako smo ih zvali, »spojeve s tatom.« S obzirom na vrstu života koji sam vodio, morao sam ih nekako uključiti u njega. Bilo je predivno družiti se sa svakom pojedinačno kad smo odlazili na takva posebna putovanja.

Dakle, otišli smo u hotel sastati se s princem. Princ je bio vrlo elegantan, ugladen i srdačan. Dok se moja kći tiho igrala u kutu, mi smo imali privatni sastanak na kojem smo razgovarali o čitavom pitanju NLO-a.

Nakon nekog vremena, napokon je došao do onoga što mi nije htio napisati niti reći preko telefona. Princ je rekao: »Znate, neće vam biti dopušteno da provedete razotkrivanje.« »O, a zašto?« pitao sam. On je rekao: »Neće vam biti dopušteno, ali ne zbog onoga što mislite. Izvanzemaljci vam neće to dopustiti.« Pitao sam: »Doista?« Dakle, izgleda da je prinčev brat bio otet od strane, kako su oni mislili, izvanzemaljaca. Međutim, princ nije znao da je tu otmicu izvela tajna paravojna skupina. Taj slučaj je istraživao NASA-in istraživač s kojim sam godinama surađivao, koji, međutim, nije znao da sam ja otkrio da je taj NASA-in istraživač dio vlade iz sjene i da je eshatološki, fundamentalistički kršćanin koji vjeruje u smak svijeta. On se kretao u NLO zajednici, figurirajući kao objektivan znanstvenik koji istražuje ozbiljne NLO-fenomene, ali to nije njegova prava uloga. Taj konkretni NASA-in znanstvenik rekao mi je da je prinčev brat bio otet iz dvorca u njegovoj zemlji.

Dakle, ono što on nije znao je to da ja imam izvor uključen u tajne paravojne operacije koji mi je rekao: »Dakako, oteli smo ga tako da ta moćna obitelj i njihovo bankarsko carstvo budu na strani našeg programa borbe protiv izvanzemaljaca.« Saudijski princ mi je rekao da su izvanzemaljci uzrok svih sukoba na Zemlji od vremena Adama i Eve te da su oni ti koji nameću tajnost! Ja sam pitao: »Doista? A zašto mislite da se pojavljuju na našem nebu pred desecima svjedoka i signaliziraju nam, i zašto se pojavljuju iznad velikih svjetskih gradova ako žele da to bude tajna?« Nije imao odgovora na to. Ja sam rekao: »Moram reći da se ne slažem s vama. Mislim da je grupa koja želi da se to drži u tajnosti vrlo ljudska. Naime, razotkrivanje bi značilo kraj cjelokupnog centraliziranog sustava moći koji je sada na vlasti, zatim kraj svih fosilnih goriva i kraj čitave paradigme antropocentrične religioznosti.«

Iskreno smo ali uljudno razmijenili ideje i zatim se složili da se ne slažemo. Bilo je jasno da princ na prisutnost izvanzemaljaca promatra kao nešto čega se treba bojati i što treba mrziti — te da podržava vojnu akciju protiv njih.

Međutim, tijekom sastanka mi je također rekao: »I predsjednik Bush (stariji; op. a.) je to želio učiniti. Negdje pri kraju Hladnog rata sudjelovao sam, zajedno s Gorbačovom, predsjednikom Bushem, glavnim tajnikom Ujedinjenih naroda Perezom de Cuellarom i drugima u skupini koja je planirala pustiti te informacije u javnost.« To je bilo 1989. godine. Rekao je: »Međutim, jedne večeri tajnik

Ujedinjenih naroda Perez de Cuellar vraćao se s kasnovečernjeg sastanka u New Yorku na kojem su se utanačivali planovi za objavu tih informacija o izvanzemaljcima, i pojavio se NLO, zaustavio njegovu motoriziranu povorku i oteo ga iz limuzine! Uzeli su ga na svoju letjelicu i rekli mu da će, ako ne zaustave taj plan razotkrivanja izvanzemaljske prisutnosti, svaki svjetski vođa upleten u to, uključujući predsjednika SAD-a, biti otet i odveden s planeta te da će zaustaviti proces!« To je glasoviti slučaj kada je istraživač izvanzemaljskih otmica, zajedno s nekoliko civila koji su tome svjedočili, rekao da je oteta velika međunarodna ličnost. Ono što oni nisu znali je da ja znam ljude u ćeliji koji upravljaju reproduciranim izvanzemaljskim letjelicama i psi-hotroničkim oružjem pomoću kojih je izvedena ta otmica. U stvari, rođak zloglasnog crvenokosog narednika iz Roswella, koji je prijetio svima, bio je tamo kao koordinator događaja. On je bio ubačen kao dio sigurnosnog osoblja glavnog tajnika i on je postavio elektroniku na mjestu kojim je prolazila motorizirana povorka glavnog tajnika da bi se tog dana kasno na večer mogla izvesti pseudootmica glavnog tajnika UN-a.

Cilj operacije bio je zaustaviti čitav taj pokušaj svjetske elite moći, uključujući Gorbačova, da svijetu otkrije istinu. Dakle, saudijski princ je doista mislio da je to bila izvanzemaljska otmica, baš kao što je mislio da su mu izvanzemaljci oteli brata. Nije znao da su te otmice zapravo paravojne operacije koje izvode ljudi koji se služe stvarima koje izgledaju kao NLO-i te čak imaju stvorenja u letjelici koja izgledaju kao izvanzemaljci, ali se radi ili o prurušenim ljudima ili o stvorenjima koja su djelo ljudskih ruku. To se zove »inscenirana letjelica«⁴ i posjedujem dokument koji opisuje te operacije. Potječe iz jednog od privatnih instituta uključenih u simuliranje izvanzemaljskih otmica. To je otišlo toliko daleko da su počeli otirati svjetske vođe kako bi ih naveli da zamrze izvanzemaljce i podrže ratove zvijezda. Također, takve operacije uvjere vođe da prekinu s bilo kakvim nastojanjima u smjeru razotkrivanja informacija.

⁴ Igra riječi — eng. stagecraft izvorno znači scenska umjetnost; međutim *stage* znači scena, pozornica ili inscenirati; a *craft* znači zanat, umjetnički obrt, ali i letjelica. Ovdje se prvenstveno govori o letjelici izvana i iznutra uređenoj tako da izgleda kao izvanzemaljska; op. prev.

Osamnaesto poglavlje

IZVLAČENJA ASTRALNOG TIJELA

Kada mi je princ ispričao o tom zaustavljenom pokušaju da se objavi istina, shvatio sam koliko je vlada u sjeni opasna, manijakalna i — ne volim koristiti tu riječ — zla. Toliko su opijeni moću da su spremni učiniti apsolutno sve da bi te informacije zadržali tajnima. Rekao sam princu da sam, budući da smo imali otvoreni kontakt s izvanzemalcima te da su naše informacije suprotne njegovima, sa svim siguran da je bio meta dezinformiranja. Imali smo opušten razgovor o inicijativi bliskih susreta pete vrste i pokazao je zanimanje za CSETI. Ono što mi je sljedeće rekao bilo je vrlo poučno: »Znate, išao sam širom svijeta po mjestima gdje je izvještavano o NLO-ima. Ljudi bi ih vidjeli prije nego što sam ja došao i NLO-i bi se vratili nakon što sam ja otišao, no dok sam ja bio tamo nikada ih nije bilo. Pitam se ima li to veze s mojim stavom.« »Vaša Visosti,« rekao sam, »uz dužno poštovanje, mislim da ste pogodili. Mi smo otkrili da će, ako je čovjek neopterećen predrasudama i spreman stupiti u odnos s izvanzemaljskim ljudima na potpuno iskren način, oni biti tamo. I komunicirat će.« Tajna je skupina, naravno, nadzirala svaku minutu tog sastanka. Te smo se večeri moja kći i ja vratili u naš hotel St. Moritz, smješten odmah preko puta južne strane Central Parka. Probudio sam se nakon nekoliko sati čvrstog sna. Nisam mogao podići ruke, nisam se mogao prevrnuti; nisam se mogao micati! Bio sam u stanju potpune fizičke paralize. Znao sam što se zbiva: bio sam pogođen usmjerenom elektromagnetskom zrakom. Dolazila je kroz prozor iznad kreveta. U sobu je bio projiciran najekstremniji oblik zla i užasa što sam ga osjetio ikad u životu. Znao sam da pokušavaju izvući moje astralno tijelo iz fizičkog. (Uzgred, upravo to su većina pseudootmica — izvlačenja astralnog tijela.) Vlada iz sjene mi je pokazivala da misli ozbiljno i bili su pred time da me otmu. Pokušavali su me uvjeriti, kao što su uvjerali princa, da trebam mrziti »izvanzemaljce« i bojati ih se. Željeli su me uvjeriti da su izvanzemaljci zli; da potječu od Sotone; da trebamo započeti sveti rat protiv njih. Ne uspjevši milom, sada su me u to pokušavali uvjeriti silom.

No ja sam znao da su me napali ljudi, a ne izvanzemaljci. Jedino što sam mogao učiniti je obratiti se Bogu. Ušao sam u stanje transcendentalne božanske

svijesti i pri tome je moja osobnost nestala u beskrajnom Bogu — i ta nasilna skupina izgubila je vlast nada mnom.

Kada sam ušao u Bezgranično, taj sustav (naoružanja; op. prev.) nije više mogao vladati mnome. Nije bilo »mene«; shvaćate što govorim? »Sebe ostavi iza i hodaj po vodi.« Budi poput ništa i bit ćeš svugdje. Ljudima koji su bili napadnuti istim oružjem rekao sam: »Jedini način da mu pobjegnute je da spoznate moć nadilaženja vlastitog ja i pustite da se vaša osobnost stopi s oceanom Bezgraničnosti.« No, čim bih se vratio u svoju osobnost i svijest, napad bi opet počeo. To je bilo jedno od najgorih iskustava koje sam ikada doživio. Bilo je očito da pokušavaju zgrabiti moju osobnost, izvući moje astralno tijelo i podvrgnuti me svom slijedu za otmice. Dakle, sjetite se, ako u dovoljnoj mjeri traumatizirate astralno tijelo, trauma se može očitovati na fizičkom tijelu. Mnogi to ne razumiju. Većina tih otmica provodi se tehnologijama koje izvlače astralno tijelo iz fizičkog. U sklopu projekta Ametist, pod vodstvom crne skupine iz agencije NSA, ljude se ubijalo kidanjem veze između astralnog i fizičkog tijela. Poznajem čovjeka koji je vodio taj program. To mi je iskustvo na neki način bilo dar — jer su se odali i pokazali mi što su točno napravili glavnom tajniku UN-a i što su napravili bratu saudijskog princa. Tada sam uspio gledati na daljinu prema izvoru te elektroničke zrake i vidjeti *ljude* u postrojenju koji su njome upravljali. Vidite, sve što vas napadne — ako ostanete mirni i usredotočeni u transcendentnom stanju svijesti — možete slijediti do njegova izvora i razotkriti počinitelje. To sam, dakle, učinio svaki put kada su me pogodili. Na taj način vidio sam što rade. Moram priznati, to je bila jedna od najtežih stvari koje sam morao učiniti — zadržati kontrolu nad svojim umom i osjetilima dok se to događalo, tako da se mogu brzo osloboditi spona relativnosti i ući u zrakoplov Apsoluta, gdje ne mogu do mene — jer više ne postojim.

Moja kći je, hvala Bogu, bila zaštićena od svega toga i nije znala da se išta dogodilo. Dakle, to je bilo naše malo putovanje u New York! Iz više nezavisnih izvora potvrđeno mi je da su neki od nižih aparatčika te tajne, mračne skupine — uključujući jednog bivšeg predsjednika SAD-a — krajem 1980-ih bili skloni razotkrivanju tih informacija. Međutim, postojala je druga skupina, koja ih je nadjačala — a to je frakcija unutar te veće, krovne skupine. Ta ćelija posjeduje tehnologiju za izvođenje otmica te skalarno-psihotroničke i radi-oničke sustave naoružanja. Posjeduju i ARV-ove — Reprodukcijske izvanzemaljskih letjelica (Alien Reproduction Vehicles) — koje izgledaju kao NLO-i i imaju pogonske sustave zasnovane na novoj energiji i antigravitaciji.

Ta ćelija upotrebljava te napredne tehnologije da bi spriječila razotkrivanje na službenoj razini, pri čemu ne prežu čak ni od prijetnji vodstvu svijeta i otimanja svjetskog vođe kao što je glavni tajnik Ujedinjenih naroda.

Nakon tog iskustva neuspjele pseudootmice u New Yorku, sjetio sam se lucidnog sna što sam ga imao 1990. ili 1991. godine. U snu sam lebdio iznad Kennebunkporta u saveznoj državi Maine i vidio nešto doista vrlo uznemirujuće. Vidio sam predsjednika Sjedinjenih Država, Georga Busha, na njegovom tamošnjem posjedu. Na nebu su se nalazili objekti koji su izgledali kao NLO-i, no njima su u stvari upravljali paravojni odmetnički elementi. Letjeli su iznad posjeda te prema moru i ugrožavali američkog predsjednika. Tajna služba i George Bush bili su iznimno zabrinuti zbog toga. Tada mi ono što sam vidio nije imalo smisla. Međutim, nakon tog sastanka, na kojem sam saznao ono što mi je princ ispričao o otmici Pereza de Cuellara, shvatio sam tko to radi i zašto.

Također, otkrio sam da je pri kraju Hladnog rata došlo do iskrenog pokušaja da se te informacije iznesu u javnost i da ga je ta ćelija unutar ćelije— ta odmetnička, nasilna i vrlo opasna skupina — zaustavila. To je bilo krajem 1989. godine. A u siječnju 1990. godine meni je bilo rečeno da se »nanovo latim onoga što sam prekinuo. ...«Iako sam ja toj odmetničkoj skupini nevažna osoba i nemam svjetovnu moć niti službeni položaj, budući da je državna administracija bila zaustavljena na mjestu, nekako sam, na tajanstven način, ja pozvan da pomognem.

Ljudi poput pukovnika M. K. , koji je poznat kao dr. Smrt i ima doktorat iz tanatologije, znanosti o smrti, majstori su psihotronike i naprednih elektroničkih sustava koji su odgovorni za otmice, kontrolu *uma* i slične napade. Dakle, kada shvatite s čime su suočeni naši *vođe* — bez obzira na to jesu li članovi Reda lubanje i kostiju⁵ ili bivši direktor CIA-e — ako pokušaju izaći iz zadanih im okvira, sudarit će se s tom drugom skupinom. To unutrašnje visoko tajno društvo ne preže ni od čega u držanju te teme pod ključem sve dok se ne ostvari najgori scenarij. Njihov je cilj eliminacija barem četiri ili pet milijardi od šest milijardi ljudi na Zemlji.

⁵ The Order of the Scull and Bones (Red lubanje i kostiju), nekoć poznato kao Bratstvo smrti, tajno je društvo sa sjedištem na sveučilištu V a l e . Osnovano 1832. godine, to je jedno od najstarijih tajnih studentskih društava u Sjedinjenim Državama, članovi su mu, između ostalih, George W. B u s h i njegov protukandidat na američkim predsjedničkim izborima 2004. godine, John Kerry; op. prev.

Vrativši se nakon tog događaja u New Yorku 1994. godine, iskusio sam grozomornu silu vlade iz sjene. Svake noći u četiri sata i dvadeset minuta, dok sam spavao kod kuće u spavaćoj sobi, čuo bi se gotovo nečujan klik i bio bih pogođen elektroničkim sustavom naoružanja. Od toga bi mi bilo silno loše, bio sam tako bolestan da bih se ustao i imao snažnu mučninu, dijareju, povraćao bih i bio dijaforetičan. Pod kupaonice bio bi doslovno natopljen znojem budući da nisam imao gotovo nikakav krvni tlak. Srušio bih se na pod spavaće sobe, gotovo na samrti. To mi se događalo mnoge noći za redom, opet iznova. Bilo je užasno. Trajalo je samo deset do petnaest minuta. Znam da me je ta odmetnička skupina pokušavala zaustaviti u onome što radim — međutim, ja sam odbio stati.

Sjećam se kako sam jedne noći tijekom tog razdoblja otišao spavati te odjednom vidio nekoga iz te skupine kako stoji za elektroničkom upravljačkom pločom. To je bila napredna psihotronička i radionička oprema u podzemnom postrojenju negdje na zapadu. Jasno sam vidio voditelja te konkretne operacije kako stoji pokraj, s vanjske strane ulaza u postrojenje s oružanim sustavima. To je bio sredovječan čovjek s brkovima i prosijedom kosom — znam točno kako izgleda: njemu je bio dodijeljen moj slučaj,

Unutar tog postrojenja bilo je nekoliko mladića koji su bili potrkala, topovsko meso, i upravljali tim sustavom koji me je pogodio. Kada sam ih vidio, obratio sam se Bogu i rekao: »Dragi Bože, oprosti im!« i poslao im blagoslov. Vidio sam ih vrlo jasno — i zatim vidio kako gledaju mene. U očima im se moglo vidjeti koliko su posramljeni. Skrenuli su pogled i sve se okončalo. Nakon toga su zaustavili te noćne napade.

Kasnije sam saznao da jadni ljudi koji upravljaju tim uređajima često skončaju od onoga što rade — da bolest koju projiciraju na nekoga dobiju i sami. Kao i obično, operateri i niže osoblje su topovsko meso. Oni to, dakako, ne znaju kada prihvaćaju zaduženje. Nadalje, zato su voditelji bili izvan zgrade iz koje se upravljalo sustavom.

Iz tog sam iskustva saznao da, dok je to oružje upereno u mene, mogu otkriti izvor skalarnog elektroničkog sustava i vidjeti što rade. Zatim bih nas sve obavio božanskom svjetlošću i zamolio Boga da im oprost — oprostio bih im i sam.

Negdje u to vrijeme saznao sam da se Colinu Andrews, engleskom istraživaču krugova u žitu, također rano ujutro događalo nešto čudno, a događaju bi također prethodio taj neobični, jedva čujni klik. Tijekom tih godina bio sam na ozbiljnim kušnjama da li da nastavim tim putem. U ljeto 1994. godine bio sam izuzetno blizu toga da zatvorim CSETI (Centar za proučavanje izvanzemaljske

inteligencije), okončam Projekt Razotkrivanje i jednostavno se maknem od svega toga.

Govorim ljudima: Vizualizirajte si ono što se dogodilo posljednjeg dana, posljednjeg sata, u posljednjih pet minuta moje zadnje smjene na odjelu hitne službe, gdje sam radio deset godina. Dječčić je bio na pikniku i ugušio se. Nisu ga mogli oživjeti na licu mjesta te je doveden u hitnu pomoć. Bio je to prekrasan dječčić plave kose, star tri ili četiri godine.

Radili smo na njemu otprilike sat vremena, no imao je ravnu liniju već pri dolasku. Preminuo mi je na rukama. A onda je došao gorostas od njegova oca koji mi se, kada sam mu rekao da mu je sin mrtav, srušio u ruke, ridao i jaukao tako da vam se ledila krv u žilama. Svakodnevno bavljenje ovim problemom bilo mi je mnogo traumatičnije od opisanog događaja. A što se tiče medicinskih sestara i mene, kada vam malo dijete umre na rukama, to je nešto najgore što se može dogoditi.

Slušanje o CSETI-jevim iskustvima je kao da gledate X-files, ali ovo nije Hollywood; ovo je prava stvar. Ima aspekata mog posla koji su lijepi i krasni, no ima i aspekata u ovom radu koji su izuzetno bolni i tragični. To je možda savršena metafora vremena u kojem živimo; mnogo je ljepote i obećanja, ali i mnogo patnje.

Devetnaesto poglavlje

»UVIJEK SMO S VAMA«

Nekoliko zanimljivih anegdota dočarat će vam kakve sam sve ljude susretao baveći se ovim poslom.

Na primjer, kada sam organizirao konferenciju s astronautom Brianom O'Learyjem u Coloradu 1992. godine, prišla nam je žena koja je inzistirala da dođe na privatni seminar za istraživače. To je bila pratilja, sada supruga, pukovnika M. K. i tvrdila je da je novinarka. U stvari, radila je, zajedno s pukovnikom, na projektima psiholoških operacija i psihološkog ratovanja. Njegova specijalnost su psihotronika, radionika, oružje za nadzor uma te ono što se pogrešno naziva »nesmrtonosni« oružani sustavi. Ti sustavi oružja se, u stvari, povremeno upotrebljavaju za ubijanje ljudi: koriste takozvane skalarne, longitudinalne elektromagnetske valove.

Nekako je nabavila moj kućni broj. Nije me bilo kod kuće, pa je razgovarala s mojom suprugom — divnom ženom koja je utjelovljenje *noblesse obligea* i ljubaznosti. I tako je ta žena rekla: »Koga točno trebam poševiti da uđem na taj sastanak?« To — mojoj ženi! Takav je bio naš ulazak u »prosvijetljenu« zajednicu špijuna i luđaka iz NLO subkulture, a što smo išli dalje, bilo je sve gore. To je sve što trebate znati o kovu tih ljudi. Kada kažem da su ljudi koje susrećete na tom području jedni od najpodmuklijih, najzločestijih, najkorumpiranijih i najpokvarenijih ljudi koje ćete sresti bilo gdje na Zemlji, u bilo kojoj subkulturi ili okolini, mislim ozbiljno. Međutim, znaju se sresti i divni ljudi. Među slušateljima na predavanju bila je i Dorothy Ives, supruga oskarovca Burla Ivesa. Gđa Ives je prijateljevala s Nbcnovima i Reaganovima te mnogim drugim političkim figurama, a bila je slobodni zidar 32. stupnja.

Dorothy mi je prišla nakon predavanja, vrlo uzbuđena, i upitala bih li navratio u njenu kuću i upoznao Burla. Predložio sam joj da pode sa mnom na ranč McGuire, gdje smo trebali stupiti u kontakt s izvan-zemaljcima, te da nakon toga možemo otići do Burla. Tako smo se, nakon konferencije u Denveru, odvezli na ranč McGuire pokraj Laramija u saveznoj državi Wyoming. Stigli smo tamo ot prilike u suton i počeli izvoditi protokole za uspostavljanje kontakta. Baš kad je

Sunce počelo nestajati iza obzora, navrh oblaka iznenada se pojavio blještavi NLO u obliku diska. Isprva je samo lebdio na mjestu, a zatim je počeo bljeskati i signalizirati čitavoj skupini. Dorothy nikad nije bila vidjela takvo što. Objasnio sam: »Oni su tu i praktički su stalno povezani s nama. Znaju kada ćemo izaći i raditi protokol za inicijativu bliskih susreta pete vrste.« Kada bismo mi stigli na lokaciju da radimo taj posao, izvanzemaljci bi često već bili tamo budući da bih im ja rekao kamo idemo i koliko dugo ćemo tamo biti. Dorothy je bila jednostavno zapanjena. Uzviknula je: »Buri vas mora upoznati!«

Iz Denvera smo odletjeli za Seattle, a zatim se odvezli do njihove kuće u gradiću Anacortesu, u saveznoj državi Washington, odmah uz ocean.

Buri i ja postali smo dobri prijatelji. Osobno je bio točno onakav kakvog ste ga mogli vidjeti na pozornici. Bez dvojbe, bio je jedan od velikana dvadesetog stoljeća.

Sastajali smo se da bismo raspravljali o mnoštvu stvari: o zataškavanju, tehnologijama, kontaktima s izvanzemalcima... »Znaš, ovo je najluđa osoba s kojom si me ikad upoznala,« rekao je Dorothy, koja je uvijek upoznavala zanimljive i ekscentrične ljude. Shvaćao je da se bavimo nečim što ima duboke dimenzije te da je naš pristup vrlo racionalan i vrlo razborit — s obzirom na krajnju nekonvencionalnost svega toga.

Dorothy u početku nije posve znala tko sam ja, kao ni koliko su duboke moje veze u obavještajnoj i državno-sigurnosnoj zajednici. S vremenom je ta tema iskrsnula te sam joj rekao: »Imam čvrste veze u Nacionalnoj sigurnosnoj agenciji (National Security Agency, NSA). To su viši dužnosnici u NSA-i i ustupaju mi neke dokumente.«

Jedan od tih dokumenata bila je velika, »oversized« fotokopija jednog dokumenta iz 1962. godine. Na njemu su kodni nazivi poput »MOON DUST Project« (projekt Mjesečeva prašina) i »Projekt 46«, a bio je klasificiran kao strogo povjerljiv — međutim, oznaka tajnosti nikad nije skinuta! Dali su ga meni kako bih ga dostavio pravim ljudima. Taj je dokument bio sažetak transkripta snimaka koje su dobili prisluškivanjem Marilyn Monroe.

Autentičnost tog dokumenta potvrdio je najbolji procjenitelj autentičnosti dokumenata na svijetu. Jedan agent FBI-ja rekao mi je: »Znate, mogli biste u zatvor na X godina i biti globljeni tisućama dolara za svaki put kada ovo nekome pokažete.« Ja sam rekao: »Doista? Već sam ga pokazao tisućama ljudi. Hajde, stavite mi lisice! Moj prvi poziv bit će Tedu Coppelu i Larryu Kingu, a ne nekom odvjetniku.« Gledao me je kao da sam lud, a ja sam rekao: »Mislite li da se šalim?

Iskušajte me. Evo naslova: 'Liječnik hitne službe ide u zatvor jer je pokazao dokument koji potvrđuje da su CIA-ini agenti ubili Marilvn Monroe, a potom i predsjednika'. Dakle,« rekao sam, »želite li da to bude na svim naslovnicama, samo dođite po mene.« Samo je zatresao glavom s izrazom šoka na licu — no ostavili su me na miru. Taj tajni agent nam se nikad više nije javio.

Dokument opisuje kako je Marilyn Monroe, koju su netom bila napustila braća Kennedy te je zbog toga bila uzrujana i povrijeđena, nazvala Roberta Kennedyja i jednog pripadnika visokog društva u New Yorku, njena prijatelja trgovca umjetninama. Marilyn Monroe je rekla da će sazvati konferenciju za tisak i iznijeti u javnost što joj je Jack Kennedy rekao o objektima iz svemira koji su se srušili i bili pronađeni u Meksiku 1940-ih godina. Predsjednik Kennedy joj je povjerio te informacije jer je vidio izvanzemaljsku letjelicu i ostatke NLO-a koji se tamo srušio. Taj još uvijek strogo povjerljivi dokument datiran je dan uoči noći kada je Marilyn Monroe pronađena mrtva. Nadalje, pronašao sam osobu koja je bila u obavještajnoj jedinici losanđeleske policije koja je sudjelovala u provođenju njena prisluškivanja i nadzora sve do trenutka njene smrti, i koja je u stvari znala kako je ubijena Marilyn Monroe. Nema sumnje da su je ubili izmješteni agenti američke obavještajne zajednice.

000959

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY

This report contains information which is classified as Secret or Confidential under Executive Order 11652, and is to be controlled in accordance with the provisions of that order.

NOT FOR PUBLICATION

ORIGIN: New York, US

REPORT NO. [REDACTED]

SUBJECT: Marilyn Monroe

DATE: 3 August 1962

NO. PAGES: [REDACTED]

REFERENCES: [REDACTED] Project [REDACTED]

3 August 1962

ALL INFORMATION CONTAINED HEREIN IS UNCLASSIFIED EXCEPT WHERE SHOWN OTHERWISE

Minutes of telephone conversation between reporter Dorothy Kilgallen and a source (Richard Rothberg) (A) from minutes of telephone conversation of Marilyn Monroe and Attorney General Robert Kennedy (B). [REDACTED]

1. Rothberg discussed the apparent friendship of subject with Kilgallen and the break up with the Kennedys. Rothberg told Kilgallen that she was "stranded" in Hollywood parties hosted by the "inner circle" among Hollywood's elite and was becoming the talk of the town again. Rothberg indicated in so many words, that she had secrets to tell, no doubt arising from her trips with the President and the Attorney General. One such "secret" mentioned the visit by the President at a secret air base for the purpose of inspection. [REDACTED] Kilgallen replied that she knew what might be the source of visit. In the mid-fifties Kilgallen learned of secret effort by US and UK governments to identify the origins of crashed spacecraft and dead bodies, [from a British government official. Kilgallen believed the story may have come from the New York Times in the late forties. Kilgallen said that if the story is true, it would cause a terrible scandal. [REDACTED] and his plans to have NASA put men on the Moon.
2. Subject repeatedly called the Attorney General and complained about the way she was being ignored by the President and his brother.
3. Subject threatened to hold a press conference and would tell all.
4. Subject made reference to "base" in Cuba and knew of the President's plan to kill Castro.
5. Subject made ref. to her "diary of secrets" and what the newspapers would do with such disclosures.

TOP SECRET

FORM 104-100-10
EIB-10-0-12

Ono važno jest to što je taj dokument potpisao James Angleton, legendarni fanatični lovac na krtice i zaustavljač „curenja“ unutar CIA-e. Po mom mišljenju, taj je dokument bio smrtna presuda za Marilyn Monroe jer je sadržavao podatke o onome što je namjeravala vrlo skoro učiniti. Ne vjerujem da je ona znala na što je naletjela, u smislu da bi je to moglo stajati života.

Sada surađujem s nekime tko ima sličnu dokumentaciju o ubojstvu Mary Meyer. Mary Meyer je dugo vremena bila ljubavnica Jacka Kennedvja, a 1964. godine ubijena je na ulici u Georgetownu jer je previše znala. Ta veza identificirala je izvore koji znaju zašto je Meyerova ubijena. Radi se o istom razlogu zbog kojeg je ubijena Marilyn Monroe!

Kada sam sve to spomenuo Burlu, rekao je: »Marilyn Monroe i ja smo se vrlo dobro poznavali i mogu vam reći ovo: svi smo znali da je bila ubijena, no sve do danas nisam znao zašto!« Neki ljudi koje je Buri poznao bili su dobri prijatelji Ronalda Reagana, tako da mi je mogao potvrditi neke informacije koje sam čuo od drugih izvora. Na primjer, upoznao sam dvoje ljudi koji su bili s Ronaldom Reaganom tijekom snimanja »Bliskih susreta treće vrste« Stevena Spielberga. Taj film je, u stvari, dokumentarac, odnosno doku-drama budući da većina onoga o čemu govori potječe iz spisa Vojnog zrakoplovstva kojima je Spielberg tajno imao pristup u Zrakoplovnoj bazi Wright Patterson. Ronald Reagan se okrenuo ljudima koji su bili na snimanju u Bijeloj kući i rekao: »Samo je dvoje ljudi u ovoj sobi koji znaju koliko je istinito ono što prikazuje ovaj film.« To mi je ponovilo dvoje nezavisnih svjedoka.

Većina ljudi ne zna da je jedna od glavnih kontrolnih točaka tajnosti mafijaška kultura novca i korupcije u Hollywoodu i u velikim medijima. I Hollywood i mediji su u velikoj mjeri infiltrirani »nacionalno-sigurnosnim« interesima države u sjeni.

Naravno, kada ste netko poput Burla Ivesa, poznajete sve i svi poznaju vas. Tako je jedan sastanak vodio do drugoga, i na kraju sam upoznao mnogo *celebrityja*. Ono što sam saznao na nekima od tih sastanaka je da je pitanje NLO-a u stvari javna tajna - ljudi znaju da je autentično i da je bilo ubojstva da ga se zadrži u tajnosti. Hollywood i čitava filmska i medijska industrija prepuni su kontrolnih točaka koje su, s vremenom, postale sve više ukorijenjene. Od niza ljudi sam saznao da se više uopće ne može snimati filmove na temu izvanzemaljaca ako nisu snažno militaristički, ksenofobno obojeni. Od »Bliskih susreta treće vrste« i »E.T.-a« došli smo do glupih filmova kao što su »Ljudi u crnom« ili »Mars napada.« Svi ti filmovi za temu imaju invaziju ili vojni sukob. Tajne interesne skupine žele takvom vrstom propagande širokim masama isprati mozak da povjeruju u »neprijateljstvo izvanzemaljaca«. Hollywood i mediji općenito glavne

su kontrolne točke. Nakon što sam je poučio kako da izvodi CSETI-jeve CE-5 protokole, Dorothy ih je jednog popodneva, dok je sjedila na rubu oceana u Anacortesu, odlučila isprobati. Bila je s jednom od svoje unučadi i odjednom se pojavio NLO! Ulazio je i izlazio iz oblaka te komunicirao s njom i slao joj signale. Njena unuka je rekla: »O, Bože, vidi ovo!« Tada je Dorothy shvatila da ima tu vezu i da može uspostaviti kontakt.

Tijekom losanđeleskog potresa u Northridgu u 1990-ima, Dorothy se probudila oko četiri sata i trideset minuta po pacifičkom vremenu i sišla u prizemlje kuće. Kada je pogledala van, vidjela je zlatnu svjetlost koja je dolazila kroz prozore predsoblja. Pogledala je van prema izvoru svjetlosti i ugledala veliku izvanzemaljsku letjelicu koja je bila točno u visini rasta drveća. Također, obasjao ju je snop svjetlosti. Odmah je počela mentalno primati poruku: »Ne boj se, bit ćeš dobro, mi smo uvijek s tobom, bit ćeš zaštićena...« Odmah je osjetila potrebu da nazove svoju najbolju prijateljicu u Los Angeles, baš kada je tamo bio potres. Ta žena je rekla: »O, imamo potres, ali nećeš vjerovati što je ovdje!« I rekla je Dorothy: »Tu je tanjurolika letjelica iz koje izlazi zlatna svjetlost, a ja se nalazim u snopu svjedosti i primam poruku koja kaže, 'Ne boj se; bit ćeš dobro. Mi smo s tobom i bit ćeš zaštićena'"«

Bila je to identična poruka koja je u istom trenutku dolazila od identične letjelice koja ih je obavila tom zlatnom svjetlošću. Kao da nije bilo prostorne odvojenosti ili kao da se izvanzemaljska letjelica bilocirala i bila na dva mjesta odjedanput.

Dorothy me je nazvala i ispričala što se dogodilo. Rekao sam joj da bi moglo doći do mnogo promjena u svijetu, uključujući velike geofizičke i druge promjene, te da su ti izvanzemaljski ljudi povezani s nama i da će nam pomoći da stabiliziramo Zemlju i zaštitimo čovječanstvo.

Zanimljiv susret dogodio se kada sam u 1990-ima pozvan na sveučilište Cambridge da održim predavanje na međunarodnoj konferenciji MENSA-e, udruge ljudi s visokim kvocijentom inteligencije. Održao sam vrlo ozbiljnu, umjerenu prezentaciju usmjerenu na podatke i znanost.

Na završetku govora ustao je jedan stariji čovjek i rekao: »Znajte da sam ja dr. taj i taj. I bio sam u ovim i onim odborima britanske vlade. Da ima išta istine u tome što govorite, *ja* bih znao za to. Štoviše, mislim da je krajnje žalosno što čovjek vaše inteligencije trati život na takve budalaštine!« Vratne žile su mu iskočile, a lice mu je bilo crveno od gnjeva. Takvo što, pred stotinama ljudi! Odgovorio sam: »Uz dužno poštovanje, ako postoji samo deset posto šanse da je to

istina te postoje tehnologije koje omogućavaju međuzvezdana putovanja, koje mogu ovom planetu osigurati energiju bez zagađenja i siromaštva na tisuće godina te stvoriti održivi svijet, tada je to vrijedno moje karijere i svake žrtve koju poduzmemo. Sljedeće pitanje?»

Dakle, post scriptum te zgode: Nakon prezentacije imali smo banket u jednoj od velikih dvorana na Cambridgeu koja se još uvijek osvjetljava bakljama i svijećama. Kada sam odlazio s banketa, čuo sam iza sebe trčeće korake, tap-tap-tap-tap-tap. To je bio par mladih znanstvenika koji su bili s tim starijim znanstvenikom, toliko iznerviranim mojim govorom.

Rekli su: »Želimo se ispričati zbog ponašanja dr. tog i tog.« Ja sam odgovorio: »O, to je u redu, zvali su me dosad svim mogućim imenima, već sam navikao na to...« Zatim su rekli: »Ne, ne razumijete. On nije bio uzrujan zbog toga što smatra da to nije istina, nego zato što je on kao eminentni znanstvenik i fizičar duboko u sebi pomislio da bi doista moglo biti istinito, a to bi značilo da je sve što je znao i što je podučavao u šezdesetogodišnjoj karijeri bilo pogrešno!«

Taj čovjek je mislio, »Bože moj, ako je to točno — a mislim da bi moglo biti — tada je sve što znam o znanosti i fizici laž, to čak nije ni znanost na razini dječjeg vrtića!« Također, ako je to točno, to što je on eminentni znanstvenik na Cambridgeu neće promijeniti tu činjenicu.

Tom fenomenu svjedočio sam nebrojeno puta. Imao sam nezahvalan zadatak dolaziti na sastanke s ljudima poput lorda Hilla Nortona, ili direktora Obrambene obavještajne agencije, ili nekoga tko je viši znanstvenik u Nacionalnoj znanstvenoj fondaciji i predstavljati im ove informacije. To su važni ljudi na važnim položajima. No, usprkos tome, oni shvaćaju da postoji čitav svemir operacija, tehnologija, znanosti i moći izvan njihove kontrole. To je vrlo uznemirujuće. Mnogi počinju shvaćati da su pijuni ili kotačići u stroju koji nije njihovo djelo - niti po njihovom ukusu. Traumatično je to saznati u trenutku kada su, kako sami smatraju, na vrhuncu svoje karijere ili moći.

Mnogo je predvidljivih reakcija: ljutnja, poricanje, prihvaćanje, strah.

Sredinom 1990-ih upravni odbor Instituta noetičkih znanosti pozvao me je da im održim brifing. Tamo je bio osnivač Instituta, kao i niz vrlo istaknutih ljudi. Predstavio sam im ono što radimo, naša otkrića i dokaze koji ih podupiru. Tamo je također bilo i nekoliko dezinformatora koji su nekada obavljali dobar posao na tom polju, no nakon toga su ih potkupili obavještajni interesi. Jedna takva akvizicija vlade iz sjene održala je izlaganje, govoreći: »Sve je to mitologija, te male svjetlosne kugle koje se povremeno viđaju i ostalo.« Potpuno je obezvrijedio sve

čvrste dokaze o kojima je i sam jednom pisao. Bilo je vrlo zanimljivo to promatrati. Zatim sam ustao i uljudno rekao: »Pa, upravo suprotno...« Nadalje, sugerirao je: »Naravno, te stvari zapravo ne postoje u fizičkom svijetu jer su interdimenzionalne.«

Ja sam rekao: »Pa, interdimenzionalno ne znači ništa utoliko ukoliko je svijet interdimenzionalan jer je sadržan u fizičkoj stvarnosti svijeta, sadržan je u astralnoj formi i svjetlosti koja je u njemu, kao i u idejnoj formi, kauzalnoj ideji svijeta. A svjesna inteligencija koja ga je stvorila i koja ga podržava i dalje je prisutna unutar svijeta. Dakle, *sve je interdimenzionalno*.« Ne postoji ništa što *nije*. Nastavio sam: »Pogledajte same sebe. Unutar vas su vrata prema bezgraničnom umu, a unutar njega je sadržan čitav svemir, kao i vaše takozvano kauzalno tijelo, kako mistici nazivaju idejni oblik vašeg postojanja. Nadalje, vaše fizičko tijelo podržava i prožima ga astralno tijelo — tijelo svjetlosti kojim možete letjeti u lucidnom snu ili drugim prilikama.«

Rekao sam: » *Čovjek je potpuno interdimenzionalan*, odnosno transdimenzionalan, on obuhvaća svaku konačnu i beskonačnu razinu univerzuma sve do najgrubljeg izraza, fizičke razne. Dakle, o čemu govorimo kada kažemo »interdimenzionalno«? To ne znači ništa. Sve je interdimenzionalno. Pitanje je: Jeste li u dodiru s dovoljno dimenzija da ih izrazite? Pa, indijski adept može dematerijalizirati svoje tijelo i postati nevidljiv. Ili, može materijalizirati prsten, odnosno kakav drugi predmet. No, izvanzemaljske civilizacije bi mogle činiti iste stvari kako pomoću mentalnih sposobnosti tako i uz tehnološku pomoć. Stoga činjenica da postoje interdimenzionalni izrazi izvan zemaljske tehnologije ne znači da one nisu izvanzemaljske, odnosno fizičke. To nije pitanje ili/ili. Taj argument je kao da dva čovjeka raspravljaju je li naranča okrugla ih je narančasta, a naranča je oboje, i okrugla i narančasta.«

Te večeri bili smo na večeri kod Paula i Diane Temple. Oni su profesionalni ulagači i imaju veliko imanje pokraj ranča Georga Lucasa, u blizini San Raphaela u Kaliforniji.

Na večeri je bio i senator Claiborne Pell. Senator Pell je doista utjelovljivao ono najbolje od naših vođa; bio je vrlo prosvijetljen čovjek. Senator Pell je znao što radimo. Surađivao sam s nekim njegovim pomoćnicima i savjetnicima. I tako smo se našli u San Rafaelu u Kaliforniji, u kući na vrhu brda.

Senator Pell, Emily i ja prošli smo kroz golema Laliquova vrata što su vodila u unutarnje nenatkriveno dvorište. Počeli smo razgovarati vani pod zvjezdanim nebom. Senator Pell pogledao me je kroz svoje crne naočale s debelim koštanim

okvirom i rekao: »Znate, dr. Greer, već godinama me zanimaju ove stvari i u Kongresu sam otkada je Jack Kennedy bio kongresnik. Bio sam u svakom odboru i raspitivao se o tome, međutim nikada nisam dobio pošten odgovor.« Zatim je upitao: »Biste li htjeli doći kod nas, brifirati moje osoblje o tome i podijeliti s nama ono što znate?« »Senatore, vrlo rado — kad god se dogovorimo.« Zatim je rekao: »Ali ne znam zašto mi ne bi rekli — zašto me drže u mraku?«

Kao i drugima, iznio sam mu nekoliko opaski glede toga zašto je to tako. Na pitanje »zašto« uvijek je najteže i, u stvari, najbolnije odgovoriti. »Znate, senatore Pell, to je teška sramota, jer eto vas tu, jedan od istinski prosvijetljenih članova Senata. Mogli biste učiniti toliko toga dobrog kao predsjednik senatskog Odbora za vanjske odnose. Međutim, onemogućeno vam je da se bavite *ultimativnim pitanjem vanjskih poslova!*« rekao sam, pokazujući na zvjezdano nebo iznad nas. Pogledao me i trepnuo kroz svoje naočale s debelim okvirom i rekao: »Pa, dr. Greer, bojim se da biste mogli biti u pravu.« Ja sam rekao: »Da! Vi i ljudi poput vas trebali bi biti prethodnica čovječanstva u uspostavljanju kontakta s tim narodima, upravljati tim tehnologijama i voditi naše odnose s njima, a ne da to ilegalno čini odmetnička kleptokracija. Čitavo vrijeme koje ste proveli u Kongresu i Senatu bilo vam je zapriječeno da se bavite najvažnijim pitanjem ovog stoljeća.« Bio je to vrlo snažan trenutak.

Smatrao sam da je vrlo važno da senator Pell shvati što je na kocki: ne radi se samo o tome da on to zna, radi se o tome da bi on i ljudi poput njega, koji su u ustavnom lancu vođenja države, mogli to dobro voditi, ali su lišeni te mogućnosti. On, senator Byrd i senator Bryan izgurani su na stranu i čitava ta problematika je na silu izgurana iz zakonskog nadzora i kontrole te stavljena pod odmetničko, ilegalno i tajno vodstvo.

Ponekad su me znali pitati: »Zar nisu i neki od kongresnika upućeni u to što se zbiva i uključeni u zataškavanje?« Da. Znamo i koji kongresnici. Jedan od ljudi koji su ključni za održavanje statusa quo i koji je ključna kontrolna točka za zaprječivanje informacija na razini Kongresa je jedan stariji senator. Bivši kongresnik George Brown iz Kalifornije, sada pokojni, bio je dio te skupine te je kao član Odbora za znanost i tehnologiju bio odgovoran za potiskivanje tog pitanja. Postoje i drugi ljudi koji su sudjelovali u održavanju tajnosti, kao na primjer bivši predsjednik kongresnog Odbora za obavještajne poslove i sadašnji direktor CIA-e, Porter Goss. Gossu sam predao informacije preko jednog člana našeg tima koji je vrlo bliski prijatelj njegove obitelji.

Činjenica je da trebate samo nekoliko točaka kontrole u tim institucijama da biste te informacije zadržali tajnima. Ti igrači zatim odu svojim kolegama u Kongresu i kažu: »Imao sam pristup najstrože povjerljivim podacima i uvjerio se da ništa od toga nije istinito.« Poruka njihovim kolegama: ljudi lažu.

Vlada iz sjene je tijekom godina uvijek držala nekoliko takvih operativaca na ključnim točkama kontrole u različitim institucijama kako bi održala tajnost i sadašnji poredak tajnog upravljanja. To vrijedi za svaku veću svjetsku državu, za svaki važniji parlament u svijetu i svaku veću svjetsku religiju. Akademije i znanstvena zajednica također su infiltrirane na sličan način. Na istom putovanju bio sam pozvan u dom Y. H., nevjerojatno duhovne, dobrodušne žene koja je izdavač knjiga nove misli i velika podupirateljica našeg rada. Njen suprug, bivši vojnik, također zna za te stvari: s njima sam vodio duge, zanimljive razgovore o NLO-ima.

Y. H. mi je između ostaloga rekla da se tijekom godina sprijateljila s mnogo ljudi koji su bili uključeni u tajne projekte. Poznavala je Andriju Puharića, Marcela Vogela iz IBM-a i druge koji su posjedovali ogromno znanje — no njihovo je znanje korišteno za razvijanje tehnologija unutar tog tajnog korporativnog svijeta. Poznavala je i druge koji su igrali dvostruku ulogu prikupljanja informacija i njihovog prenošenja onima iznad sebe, tek da bi zatim u javnosti širili dezinformacije.

Jedna takva osoba je fizičar koji se bavi energijom nulte točke. On je rekao Y. da zna za operabilne uređaje koji koriste slobodnu energiju i energiju nulte točke, ali da on radi za NSA-u i Obavještajnu agenciju ratne mornarice. Nakon što sam razgovarao s tim fizičarom, praktički mi je priznao da je obavještajni agent.

Ipak, nešto što je taj čovjek objasnio Y. izazvalo je u meni veliko suosjećanje za ljude u njegovom položaju. Istovremeno, tu je i određeni element odvratnosti. Rekao joj je da je jako želio da se istina otkrije i da se te novo energetske tehnologije koje bi spasile Zemlju počnu upotrebljavati, no da je siguran da bi njegova obitelj i djeca bili mrtvi da progovori o onome što zna. Čini se da je u određenom trenutku karijere prodao dušu vragu — no ipak je čitavim bićem, iskreno želio da svijet dobije te čudesne nove izvore čiste energije. Dakle, u velikom je unutrašnjem konfliktu. Njegova uloga je bila govoriti: »To je moguće, ali još to nemamo,« dok u stvari zna da posjedujemo te tehnologije. Međutim, ne može progovoriti o njima, a da ne riskira svoj i živote članova svoje obitelji. To je čest slučaj.

Cilj Projekta Razotkrivanje je da okupi ljude koji imaju hrabrosti da postupe u skladu s vlastitim uvjerenjima kako bi istupili kao tim i — rekli istinu! Što ih je više, to su sigurniji, ali i vjerodostojniji. Međutim, toliko mnogo tih ljudi do kojih smo došli, ljudi koji su sudjelovali u tajnim operacijama, reklo mi je: »Želim da istina izađe na vidjelo, ali želio bih udisati čisti zemaljski zrak još trideset dana.« Njihov strah je bio jači od osjećaja dužnosti i smatrali su da će, ako progovore, biti hodajući mrtvaci. Nadalje, sastao sam se s kongresnikom Christopherom Coxom, koji je sada predsjednik Komisije za vrijednosne papire i burzu i koji je na užem popisu republikanskih kandidata za američke predsjedničke izbore. Taj vrlo inteligentni čovjek, školovan na Harvardu, u Kongresu predstavlja kalifornijski Orange County i bio je član mnogih važnih kongresnih odbora. Moj prijatelj i podpiratelj CSETI-ja, koji poznaje kongresnika Coxa i radi u IBM-u u Orange Countyju, zamolio me je da ga brifiram. Nedugo nakon početka sastanka, Cox je rekao: »Ne sumnjam da je to autentično, no nikad nisam čuo za to, a bio sam u nekim prilično važnim odborima.« Tako sam mu ispričao o svim ljudima koje sam upoznao i koji su izvan tijeka zbivanja, a trebali bi biti u tijeku, te da je to rasprostranjen slučaj.

Sjetite se, svrha Projekta Razotkrivanje nije samo razotkrivanje tih stvari milijunima ljudi na internetu i gledateljima CNN-a nego i ljudima poput Christophera Coxa, koji to moraju znati. Ponekad do takvih kontakata i sastanaka dolazi na dosta tajanstven način. S vremena na vrijeme odem u neki grad, legnem u svojoj hotelskoj sobi i postavim pitanje: »S kime ovdje trebam razgovarati?« Uđem u meditativno stanje i pustim da moja svjesnost otputuje do osobe s kojom se trebam sastati, tko god ona bila. Tada vidim konkretnu osobu i odlučim: »Ići ću na to i to mjesto i zamoliti tu osobu da bude tamo.«

I kada dođem na to mjesto, oni su tamo! Točno onakvi kakve sam ih vidio u meditaciji. Neodređeno mi kažu: »Izgledate mi nekako poznato.« Ja im odgovorim: »O, je li?« Zatim razgovaramo i uvijek me upitaju: »A čime se bavite?« Ja im jednostavno, bez uvijanja, odgovorim. Gotovo bez iznimke, kažu mi nešto poput: »Ja radim u SAIC-u — Međunarodnoj korporaciji za primjenu znanosti (Science Applications International Corporation) — nemate pojma koliko ste u pravu! Da vam ispričam o onome što sam vidio/vidjela...« Na taj način dobili smo informacije od desetaka važnih obavještajnih izvora.

Dvadeseto poglavlje

DRUKČIJIDAN

Godine 1994. bio sam pozvan da gostujem u posebnoj emisiji Larryja Kinga. Emisija je išla uživo s jednog mjesta u blizini vojne zrakoplovne baze Nellis u glasovitom Području 51 (Area 51). Tadašnji producent Larryja Kinga, čovjek po imenu Farmer, rekao mi je da je to bila najgledanija posebna emisija što su je ikada imali.

Tijekom intervjuja, Larry King se u jednom trenutku okrenuo prema meni i upitao me: »Dakle, što po vašem mišljenju predsjednik zna o ovome?« Kao što sada znate, ja sam tada već bio sastavio brifing-dokument za predsjednika i dra. Jacka Gibbonsa, predsjednikovog savjetnika za znanost, i sastao se s direktorom CIA-e prethodnog prosinca. Tako sam rekao: »Pa, mislim da to pitanje trebate postaviti predsjedniku.«

I sjećam se da su me drugi gosti i Larry King istog trena pitali: »Što to znači?« Odgovorio sam: »Pa, mislim da bi bilo bolje kada biste predsjedniku postavili to pitanje.« Bio sam vrlo kriptičan. Kasnije sam, u njegovoj prikolici, proveo s Larryjem Kingom neko vrijeme u privatnom druženju budući da je on znao da nisam rekao sve. Upitao me što stvarno namjeravam, a ja sam mu se neslužbeno povjerio o našim vezama do predsjednika te da sam već brifirao direktora CIA-e. Rekao je: »Bože moj, zašto to niste rekli u emisiji? To bi bila bomba!« Odgovorio sam mu: »Zato što i dalje surađujem s tim ljudima.«

Bio sam diskretan oko tog sastanka s direktorom CIA-e sve dok 1995. ili 1996. godine nije napustio taj položaj. »Bože moj, te stvari su doista istinite?« upitao je Larry.

»Naravno da jesu«, odgovorio sam. I tada se razvio vrlo zanimljiv razgovor. Kasnije sam mu rekao: „Ali Larry, zašto CNN i druge medijske kuće pokrivaju suđenje O. J. Simpsonu i slično tabloidno smeće dvadeset četiri sata na dan, sedam dana u tjednu? Ne znam nikoga koga i najmanje zanimaju te stvari. Svima je već zlo kada čuju za to.“

»Pa, moramo,« rekao je.

»Kako to misliš, morate? Ti si novinar. Zašto ne izvještavate o velikim pričama dana? Ovo je najveća priča stoljeća!« uzviknuo sam. »Pa, ljudi iz uprave nam govore da, ukoliko želimo zadržati gledanost i natjecati se s drugim mrežama, moramo pokrivati te grozne stvari, a oni su ti koji ispisuju velike čekove za moju plaću. Gledanost je najvažnija, jer gledanost daje dolare od oglašivača, a dolari od oglašivača plaćaju moju veliku plaću.« Bio je do kraja iskren u vezi s tim.

Ja sam rekao: »Dobro, no što je s novinarskim integritetom i urednikovim pravom da odluči što je važno, o čemu je doista vrijedno izvijestiti?«

»Ma hajde,« rekao je. »To nije u igri već godinama. Najvažniji su novac i gledanost.«

Kad pomislite da veliki mediji ne mogu pasti niže, oni padnu na neku još nižu točku. To je zapravo utrka do dna — a oni svake go dine dođu do novog, još dubljeg dna!

Nadalje, postoje tajni nacionalni sigurnosni filtri čija je svrha spriječiti da te velike, osjetljive priče dođu u vijesti. Korupcija medija glavni je razlog zbog kojeg se to drži u tajnosti. 1995. godine organizirali smo prvo okupljanje svjedoka. Na njemu je bilo oko osamnaest pukovnika i ljudi iz vojnog zrakoplovstva te ljudi iz čitavih Sjedinjenih Država i Rusije. Okupili smo se u Asilomaru, povučenom mjestu u Pacific Groveu u Kaliforniji, blizu Montereyja. Laurence Rockefeller nam je pružio svesrdnu podršku te su događanju prisustvovali i njegovi ljudi, kao i neki od prvobitnih svjedoka.

Sve je snimano na video i audiovrpce, no ljudi kojima sam bio povjerio taj posao uzeli su sve trake i potajno sklopili dogovor s Rockefellerovom grupom. Tako da nemamo nikakve zapise tih svjedočenja! I sve do danas im nismo uspjeli doći u posjed. Ljudi ponekad imaju dojam da sam vrlo tvrd i oprezan spram ljudi i organizacija; postoji više nego dobar razlog za to: izdaje i krađe te vrste događale su nam se mnogo puta...

Krajem 1996., odnosno početkom 1997. godine odlučili smo da trebamo organizirati službeni brifing u Washingtonu na koji bismo pozvali vladine svjedoke »zviždače«, članove Kongresa i druge utjecajne ljude iz politike s kojima smo imali kontakte. Prije tog brifinga smo Shari Adamiak, Neil Cunningham, urednik fotoredakcije BBC-a u Londonu, i ja otišli u jedan laboratorij u Phoenixu koji vode tajni agenti.

Jedan od agenata je rekao: »Možete koristiti naše digitalne laboratorije za kompiliranje svih videomaterijala za taj sastanak u Kongresu. ...« Bili smo prikupili videosnimke i fotografije NLO-a iz čitavog svijeta. Neil Cunningham s BBC-a

nam je trebao pomoći u odabiru najboljih ikada snimljenih fotografija. Naravno, mi smo znali tko je taj čovjek i svjesno smo ušetalu ravno u leglo obavještajaca. Letio sam u Phoenix letom US Airwaysa i dok smo slijetali započeo sam CE-5 protokole. Ušao sam u prošireno stanje svijesti i u svemir te počeo usmjeravati izvanzemaljske letjelice na područje Phoenixa. Rekao sam izvanzemalcima: »Bilo bi izvrsno kada biste učinili nešto neosporivo dok smo ovdje, tako da možemo to staviti u fotomaterijal i predstaviti u Kongresu, gdje ćemo za nekoliko tjedana imati brifing.« To je bilo 13. ožujka 1997. godine, a brifing za Kongres bio je početkom travnja.

Laboratorij se nalazi u Tempu u saveznoj državi Arizoni, i dok smo počinjali raditi netko je utrčao sav uzbuđen. Rekao je: »Na nebu iznad Phoenixa je golemi broj NLO-a i snimaju ih!« To su bila »Svjetla Phoenixa«!⁶. Taj događaj je bio CE-5, bliski susret pete vrste.

Sletjeli smo oko 17.30, a ti događaji počeli su oko 20.30. Jedno od najduljih viđenja NLO-a odvijalo se praktički iznad laboratorija! Te smo noći na lokalnim vijestima vidjeli snimku koju smo mogli uvrstiti u videoprezentaciju koju ćemo kasnije pokazati Kongresu!

Jedne večeri, dok smo u laboratoriju radili do kasno u noć, do nas je došao jedan umirovljeni general. On je bio pilot u privatnoj zrakoplovnoj tvrtki koja se bavila tajnim operacijama i prijevozom droge za te mračne projekte. Saznali smo da velika ćelija koja izvodi letove iz Phoenixa uvozi i distribuira nedopuštene opijate. Taj general je bio izvan sebe od droge — bio je potpuno uništen. Dok je prilazio, vidio je neku fotografiju NLO-a koju sam dobio iz jednog vojnog izvora. Pogledao ju je i rekao: »Kako ste, dovraga, ovo nabavili? To je strogo povjerljivo!«

Pogledao sam ga i upitao: »Zar mislite da ću vam reći?« »Tko ste, dovraga, vi?« zahtijevao je. »Ja sam dr. Greer,« predstavio sam se. Odgovorio mi je: »O, da, vrlo dobro znam tko ste vi.« Danima smo boravili u tom laboratoriju sve do sitnih noćnih sati. Likovi koji su ušetalu unutra bili su prilično nevjerojatni: propali agenti, bivši dužnosnici iz obavještajne zajednice i časnici ratnog zrakoplovstva, ljudi iz crnih operacija, narkomani, ljudi koji razvi jaju visoke tehnologije — i svi su djelovali iz tog malog opskurnog laboratorija u Tempu.

⁶ eng. Phoenix Lights; naziv događaja kada je mnoštvo stanovnika Phoenixa vidjelo N L O - e i koji je inspirirao film »Night Lights/Noćna svjetla«; op. prev.

Usred te epizode u Phoenixu morao sam na jedan dan otići u San Diego da održim predavanje. Shari i Neil ostali su u Phoenixu te u laboratoriju radili na vrpcama. Dok me nije bilo, ti likovi pokušali su uvjeriti Shari da sam ja sam vrug zato što pokušavam svijetu ispričati istinu o NLO-ima.

Nju i Neila bombardirali su neobičnim pokušajima kontrole uma i psihološkog ratovanja koji su se odvijali satima. Na posljetku je Shari rekla: »Ja odlazim odavde.« I onda su se povukli. U jednom trenutku je i jedna druga članica našeg tima bila u kontaktu s tom istom skupinom. Izveli su je van na desert i počeli s pokušajima uvjeravanja da se okrene protiv nas. Rekli su joj: »Znamo sve o dr. Greeru. Znamo što je u njegovom noćnom ormariću...« Nakon što mi je to ispričala, rekao sam joj: »Vrati se i reci tim gadovima da nemam nikakvih tajni ni pred kime koga volim. Nemam ništa što bih nastojao sakriti. Reci im da učine što god žele — bit će im uzalud...«

Ona im je to ponovila od riječi do riječi. I, to je bilo to, što se njih tiče. Saznali su da nas ne mogu zaplašiti.

Ranije sam spomenuo gospodina koji mi je prišao na predavanju u Tennesseeju i rekao mi da ne zna zašto već nisam mrtav te da prate sve što radim. Taj je čovjek bio osobno sudjelovao u lansiranju oružanog sustava koji je nacijski uništio jednu izvanzemaljsku letjelicu. Imao je neposredna saznanja o tim sustavima. Tijekom tog razdoblja između početka i kraja 1990-ih godina sreo sam ne jednog, nego desetak ljudi koji su ili bili u postrojenjima gdje se razvijalo takvo oružje ili sudjelovali u incidentima kada smo pomoću naprednih elektronskih sustava gađali i pogodili izvanzemaljske letjelice.

Naravno, lažna paravan-priča za ratove zvijezda, odnosno Inicijativu za stratešku obranu (SDI, Strategic Defense Initiative) glasi da postoje takozvani »brilliant pebbles« (»blještavi kamenčići«, naziv za presretače bazirane u svemiru; op. prev.) — poput onih korištenih u programu SDI-ja za presretanje projektila i sličnog. Međutim, prava se akcija u stvari uvijek odvijala na području elektromagnetskih sustava oružja, elektromagnetskih pulsni oružja (EMP, electromagnetic pulse weapons) i skalarnih sustava oružja. Kada se izvanzemaljska letjelica materijalizira u našem prostor-vremenu, postaje ranjiva na te napredne elektromagnetske sustave oružja. Imamo svjedoke koji su imali pristup strogo povjerljivim stvarima, koji su svjedočili ishodu tih događaja, koji su vidjeli srušenu olupinu ili sudjelovali u njenom izvlačenju. Jonathan Weygandt, jedan od svjedoka, bio je na bolivijsko-peruanskoj granici kada je tajno udruženje, početkom 1990-ih, srušilo jednu izvanzemaljsku letjelicu. Postoje ljudi koji su

prisustvovali sastancima na kojima je planirano rušenje izvanzemaljskih letjelica. A postoje i ljudi koji su sudjelovali u razvoju oružanih sustava kojima je to učinjeno. Jedan takav svjedok koji je istupio bio je na sastanku u Washingtonu 1997. godine, koji smo organizirali za članove Kongresa te dužnosnike iz Bijele kuće i Pentagona. Događaju je između ostalih ključnih ljudi prisustvovao i kongresnik Dan Burton, koji je bio predsjednik kongresnog Odbora za nadzor i reformu uprave. Neki od svjedoka koji su istupili na tom skupu ispričali su stvari za koje čak ni »prijatelji« iz te kontrolne skupine nisu smatrali da ih je sigurno iznijeti.

Taj svjedok, G. A., imao je konkretne i detaljne informacije o nelegalnim tajnim planovima za ratove zvijezda. On je bio prisustvovao združenim sastancima NSA-e, CIA-e, NRO-e i nekih korporativnih tijela na kojima je od 1970-ih godina pa nadalje viđao takve planove. Rekao je da su planovi bili u potpuno operativnoj fazi, spremni za provedbu: postojali su tajni kapaciteti ne samo za ciljanje i rušenje izvanzemaljskih letjelica nego i za režiranje lažnih napada na Zemlju, a pomoću reprodukcija izvanzemaljskih letjelica i drugih strogo povjerljivih oružanih sustava. Nakana je bila upotrijebiti lažni NLO i inscenirati izvanzemaljski napad kako bi se svjetsko stanovništvo ujedinilo oko Velikog brata i globalne vojno-korporativne hunte. To bi izgledalo poput »Rata svjetova«. I iznenadilo bi nacionalni vojni zapovjedni centar i većinu agencija, CIA-u, Bijelu kuću i Kongres, da ne govorim o širokim masama i medijima. Baš kao što su lakovjerne mase »progutale« priče o izvanzemaljskim otmicama i sakaćenjima stoke kao dokaz o »zlim izvanzemaljcima«, tako bi zagrizle i taj mamac zvjezdanih ratova. Razgovarao sam s mnogim ljudima iz tajnih projekata koji su bili u posebnim jedinicama za otmice i koji su inscenirali otmice i sakaćenja.

G. A. je bio vrlo nervozan glede iznošenja informacija o onome u čemu je sudjelovao. Povjerio mi se da su ga kontaktirali ljudi s kojima je radio: oni su bili ratni drugovi iz pravih specijalnih operacija i neki od njih su u različitim situacijama jedni drugima bili spasili živote. Takve skupine su poput pravog bratstva. Nisu bili u kontaktu mnogo godina, no znali su da surađuje s Projektom Razotkrivanje. Zacijelo su nadzirali njegove kontakte sa mnom. Preklinjali su G. A. da se sastane s njima prije nego što istupi pred tim ljudima iz Kongresa i Bijele kuće. Na tom je sastanku bio i jedan od najboljih prijatelja Ala Gora i Billa Clintona, i oni su znali da će taj moćan kongresnik biti tamo. Tako je pristao da se sastanu.

Tog jutra kada se skup trebao održati, u travnju 1997. godine, okupili smo se na privatnom sastanku svih strogo-povjerljivih svjedoka.

Došao je i astronaut Ed Mitchell. Baš kada smo trebali čuti svjedočenje G. A., napravili smo pauzu. On mi je prišao i rekao da se mora naći s članovima ćelije u kojoj je djelovao — da su se pojavili i da inzistiraju da se sastanu s njim. Pristao je na to zbog lojalnosti koju je osjećao prema njima. Oni su ga odveli na tajno mjesto u Virginiji i držali tamo sve do oko ponoći, kada je zatvoreni brifing za Kongres bio gotov. Vratili su ga u hotel West In u Washingtonu i on je potom proturio poruku ispod vrata Shari Adamiak, koja je bila moja glavna pomoćnica. U toj je poruci napisao: »Sada zaista ne mogu govoriti o tome. Preklinju me da ništa ne kažem dok ne dovedu stvari pod kontrolu. Misle poraditi na tome i trebat će im nešto vremena.« G. A. mi je rekao da je zbog Projekta Razotkrivanje moral u toj ilegalnoj tajnoj skupini vrlo nizak.

Mi smo razotkrili tu ilegalnu skupinu zaduženu za lažiranje izvanzemaljskog napada na Zemlju i oni su bili u panici. Jedina prava moć koju oni imaju proistječe iz njihove tajnosti, elementa iznenađenja i neznanja drugih — a mi smo tu dinamiku mijenjali otkrivanjem njihovih planova.

Brojni ljudi unutar tog projekta, uključujući jednog od direktora SAIC-a (Science Applications International Corporation, velika tehnološka kompanija u SAD-u; op. prev.) i čovjeka koji je godinama surađivao sa svim glavnim zrakoplovnim kompanijama, rekli su mi da je ono što radimo s našim Projektom Razotkrivanje bacilo čitavu tu skupinu, takozvanu MJ-12, u kaos. Prenosili smo vrlo vruće, strogo povjerljive informacije glavešinama u Washingtonu i javnosti. Bilo je prebjega i mnogo kontroverzija i ta je skupina, koja nikad nije bila jako homogena, zbog našeg rada postajala sve više fragmentirana.

No, insajderi su G. A.-u rekli: »Daj nam malo vremena da dovedemo to pod kontrolu, a ako ne uspijemo, onda možeš o tome govoriti.« U određenom smislu, drago mi je da još nisu odigrali tu kartu, no nisam do kraja siguran da je neće odigrati.

Opasnost je u tome što bi gotovo čitav svijet, uključujući i ljude koji misle da znaju što se zbiva s NLO-irna i tajnim programima, bio prevaren. Takva vrsta djelovanja naziva se »lažno prikazivanje i upozoravanje«. To je kada režirate nešto da izgleda kao neprijateljsko, a uopće se ne radi o tome. To je inscenirani događaj smišljen da ostvari određene strateške ciljeve, kao što je, na primjer, bio incident u Tonkinškom zaljevu. Kako bi razbuknali Vijetnamski rat i dobili više novca i vojnika za njegovo vođenje, američka vojska je u stvari inscenirala napad na

vlastite jedinice. Stoga ja taj plan zovem »kozmički plan Tonkinškog zaljeva«. Njegovo provođenje zateklo bi sve. Dakle, ljudi ne bi bili zatečeni jedino onda kada bi znali istinu. I zato sam smatrao toliko važnim da G. A. i ljudi poput njega istupe, daju službene izjave, navedu imena i govore o tome kakav je konkretan plan.

Wernher von Braun je rekao Carol Rosin, kada je zapravo bio na samrtnoj postelji, da će kreatori tih tajnih programa pokušati instalirati oružje u svemir te falsificirati događaje i inscenirati napad. Upozorio je da će to biti ozbiljna opasnost za svijet. No, rekao je i jednu stvar za koju sam Carol zamolio da je ne iznosi tijekom svjedočenja u projektu Razotkrivanje: Von Braun je rekao da postoje sustavi za elektronsko ratovanje koji utječu na svijest, da su dokraja razvijeni i da imaju sposobnost utjecati na ljudsko ponašanje i odlučivanje. Ta takozvana psihotronička oružja predstavljala su najveću opasnost.

Otprilike u to vrijeme imali smo prezentaciju u Coloradu. Tamo je bila žena koja je radila u korporaciji koja se bavila tim tehnologijama i koja je bila osobno prisutna kada su te tehnologije korištene. Operater je mogao okrenuti brojčanik i postići, na primjer, da se upravni odbor neke tvrtke dogovori oko nečega u roku od nekoliko minuta, ili pak okrenuti brojčanik na drugu stranu i prouzrokovati da se svi počnu svađati te da sjednica završi u potpunom kaosu. Poznao sam i druge koji su radili za E-Systems, Raytheon, SAIC i EG&G i bavili se naprednom elektronikom. Svi su oni potvrdili postojanje ovakve tehnologije.

Ponekad promatram svijet i neke ljude s kojima moramo surađivati i uvjeren sam da su pretvoreni u zombije, jer nema smisla što se ljudi ponašaju na određene načine — praktički kao po nekom scenariju. Na neke znanstvenike koji su razvili tehnologije slobodne energije djelovalo se proizvedenim sustavima vjerovanja i obrascima ponašanja koji ih sprječavaju da sa svojim uređajima istupe u javnost. Izgleda kao da svi imaju jednake hirove osobnosti i jednako ponašanje, s nestabilnim kolebanjima između nade i paranoje. I tako tehnologije uvijek ostanu skrivene — ili čak nikada dovršene. Možemo vidjeti kako se to uvijek iznova ponavlja. Ti sustavi oružja koriste se kako bi proizveli takvo ponašanje. Jedino to doista objašnjava mjeru u kojoj razvoj tih tehnologija stalno kasni ili biva skrenut na krivi put. Tijekom dogovaranja tih sastanaka u Washingtonu bili smo sve svjesniji da smo na meti elektromagnetskih oružanih sustava. Nakon što sam gostovao kod Larryja Kinga, otišli smo u Novi Meksiko, blizu Roswella, i radili projekt CE-5. Jedne večeri smo Shari Adamiak, jedan drugi istraživač i ja bili na polju i izvodili protokole CE-5. Primijetili smo neke ljude koji su nas očito pratili.

Tada se iznenada, dok smo bili u meditativnom stanju, Shari stala snažno tresti, gotovo grčiti se. Znao sam da je to napad izazvan usmjerenim sustavom oružja identičnim onome kojim su pokušali izvući moje astralno tijelo iz hotela St. Moritz ranije te godine.

Znao sam što mi je činiti: otišao sam mentalno do nje i stabilizirao je u njenom tijelu te pomoću više svijesti neutralizirao skalarni sustav. Odmetnička skupina je pomoću jednog od tih sustava elektroničkog ratovanja pokušala izvesti nasilno izvlačenje astralnog tijela. Shari je na kraju pokušala duboko udahnuti, no bila je zamjetno potresena i uplašena napadom.

Takvi napadi postali su sve češći pa smo prema ljudima koji su imali verzije tih tehnologija počeli provoditi vlastite protumjere. Ponekad bih kada bismo se okupili primijetio da je kroz nas prošao pulsni val. Osjećao bih doslovno kao da mi utrobu peku u mikrovalnoj pećnici. Nakon što smo proveli zaštitne mjere, ti događaji su prestali. Također, okupili smo duhovni tim za podršku koji je izvodio meditacije i molitve za našu zaštitu.

Jedno od najgorih takvih iskustava dogodilo se u večeri kongresnog brifinga u travnju 1997. godine. Tijekom naše prezentacije kongresnicima odjednom sam osjetio kako me je pogodio val energije. Gotovo me srušio. Tamo je bio čovjek iz Pentagona koji je također primijetio val. Bio je izuzetno snažan i ponovno je osjećaj bio kao da vam se utroba peče u mikrovalnoj pećnici. Jedva sam se održavao pri svijesti i pomislio sam da ću se onesvijestiti na podiju. Moram vam reći da je prije tog događaja pukovnik M. K. inzistirao na dolasku na taj sastanak. Kada smo mu rekli: »Ne, ne možete doći,« otvoreno nam je i osorno uzvratio: »Svejedno ću biti tamo.« I bio je - ako me razumijete. On je, na posljetku, dr. Smrt i specijalist za takozvane nesmrtonosne sustave elektromagnetskog ratovanja.

Ipak, svaki put kada bi ta tajna skupina upotrijebila te sustave, na taj bi se način razotkrila i mi bismo naučili još više o njima... Sredinom 1990-ih upoznao sam čovjeka koji je još prije 1958. godine razvio neke od tih sustava za Agenciju (nadimak za CIA-u; op. prev). Mnogim ljudima se za tehnologije o kojima govorim čini kao da su iz »Zvezdanih staza«, no taj čovjek i njegov tim već su 1958. godine bili usavršili elektroniku koja je omogućavala da se ljude spoji na uređaj koji im je elektronički pomagao da na daljinu gledaju bilo koje udaljeno mjesto ili osobu. Bio je prisiljen prodati taj izum kompaniji koja je bila paravan za Agenciju. No, u jednom trenutku me je upitao: »Biste li željeli imati jedan od tih uređaja?« Ja sam rekao: »Ne, neću to sada uzimati.« Mislio sam da bi to bio prevelik rizik — a i već smo imali sposobnost gledanja na daljinu razvijanjem naše

vlastite više svjesnosti. Jedan drugi znanstvenik koji je radio na tom polju razvio je elektroniku koja ljudima omogućava da levitiraju. Jedan od naših vojnih svjedoka je pukovnik čiji su roditelji u 1950-ima bili prijatelji s nekim ljudima iz korporacije Rand Corporation. Tamo su tijekom pauza za ručak vidjeli ljude kako koriste te uređaje pomoću kojih su doslovno lebdjeli iznad svojih stolova. Dakle, te sposobnosti su tu još od pedesetih godina prošlog stoljeća. A pogledajte dokle su od pedesetih pa do danas otišle druge tehnologije, poglavito one elektroničke — i zamislite koliko su sada napredne te tehnologije vlade iz sjene! Naravno, sve te čudesne tehnologije mogu se upotrijebiti za izrazito dobrotvorne svrhe — za sve, od liječenja pa do prijevoza i proizvodnje energije.

Na žalost, nalaze se u rukama ljudi koji zloupotrebljavaju moć i ovisni su o zloupotrebi moći.

Dvadeset prvo poglavlje

ELEKTROMAGNETSKI PRIJENOS

Negdje u to vrijeme, preko jednog člana CSETI-jevog upravnog odbora, javio nam se bivši pukovnik koji je bio najbolji prijatelj s bivšim direktorom CIA-e Billom Colbyjem. Colby je bio uvelike uključen u te programe i, štoviše, imao je pristup izvanzemaljskim uređajima, operabilnim uređajima za proizvodnju nove energije i drugoj opremi, kao i tajnom fondu teškom pedeset milijuna dolara. Colby je želio ta sredstva prenijeti CSETI-ju kako bi se razotkrivanje moglo provesti kako treba, uz opipljive dokaze i uvjerljive dokumente. »Napokon,« pomislio sam, »CSETI će imati dovoljno financijske potpore da objavi svijetu istinu.«

Pukovnik nam u početku nije želio reći da je čovjek s kojim ćemo se sastati Bili Colby. Govorio je samo da se radi o vrlo visokom dužnosniku povezanom s tim supertajnim projektima. Ja sam rekao: »To je sjajno, o kome god da se radi. Ako nam žele pomoći, mi ćemo biti zahvalni.« I tako sam odobrio da se krene s tim. U tjednu kada se član našeg upravnog odbora trebao sastati s bivšim direktorom CIA-e da formalizira taj transfer, Colby je pronađen kako mrtav pluta u rijeci Potomac! Pukovnik koji je dogovorio sastanak *osobno* mi je rekao da je Colby ubijen. Njegova supruga kasnije je rekla: »Ne znam zašto bi Bili po noći otišao na vožnju kanuom u od kiša nabujalu rijeku Potomac, ostavivši za sobom otvorena vrata kuće te uključeno računalo i uključen aparat za kavu!« Istaknula je: »To nimalo ne liči na Billa.«

Gđa Colby je aludirala da nešto nije u redu, no nikada nije provedena istraga. Dakle, ubili su bivšeg direktora CIA-e koji je bio naklonjen našem radu jer je namjeravao potpuno raskrstiti s tom odmetničkom skupinom. Bio je sve stariji i nije želio tu tajnu ponijeti sa sobom u grob. Poput mnogih naših svjedoka, Colby je znao da je čitav tajni obavještajni svijet van kontrole i da je otišao predaleko. To me je potreslo, ali ne iz straha. Vrlo je uznemirujuće znati da je netko izgubio život zbog toga što je pokušao surađivati s vama. Tada sam se zakleo da više nikad neću odobriti transakciju, a da ne znam tko su sudionici. Jer kada znam tko su, mogu ih zaštititi. Do 1997. godine Shari i ja znali smo da nas gađaju sve moćnijim elektromagnetskim oružjem. Tako se dogodilo da smo u kratkom vremenskom

rasponu Shari, kongresnik koji nas je podržavao i ja dobili . zloćudne, metastatske tumore. Uvjeren sam da su nam ti kanceri bili izazvani elektroničkim putem. Naime, na suptilnoj razini elektroma-gnetizma moguće je mijenjati kemijske elemente, kao i prenijeti nešto s jednog mjesta na drugo — te nekoga zaraziti ili nekome naškoditi elektroničkim putem. To je vrlo letalna primjena znanosti koja se inače može koristiti za liječenje ljudi. Na žalost, te tehnologije trenutačno posjeduju najgori elementi čovječanstva.

Kada su ljudi zabrinuti zbog razotkrivanja tih tehnologija, ja im velim: »Zaboravite na to. Najgori elementi ih već posjeduju!« Tako je počelo vrlo teško i potresno razdoblje: u roku šest mjeseci na kon kongresnih brifinga 1997. godine, i ja i Shari dobili smo agresivne, metastatske tumore. Ja sam imao zloćudni melanom, koji je izrazito smrtonosan kada metastazira. Dakle, reći da je to bilo uznemirujuće za mene i moju obitelj bilo bi preblago rečeno, naravno. A Shari, koja mi je, osim Emily, najviše pomagala u svemu što smo radili, teško je bolovala od metastatskog raka dojke. I eto nas tu, dvije potpuno normalne osobe, od kojih nijedna u svojoj obiteljskoj anamnezi nije imala slučajevne takvog tumora... I dobili smo ih u istom mjesecu! Bilo je jednostavno previše toga da bi se radilo o slučajnosti... Dakle, ne mogu dokazati što se dogodilo, mogu vam samo reći sljedeće: Svjetski stručnjak za patologiju i dijagnozu melanoma pregledao je onaj koji su uzeli s mog lijevog ramena i rekao: »Ovo je metastaza.« Prvi je bio metastaza. Dakle, metastaza je tumor koji je potekao od primarnog tumora koji se nalazi negdje drugdje. Međutim, ja nisam na ili u svom tijelu imao primarni tumor.

Pregledali su me od glave do pete, od stražnje strane očiju, gdje se nalazi mrežnica, pa sve do svih mjesta gdje je bilo melanocita, vrste stanice koja tvori zloćudni melanom. I nikad nije pronađen *primarni* tumor! Na kraju sam morao reći svom dermatologu: »Možemo prestati tražiti.« Upitao me: »Kako to mislite?«

Ja sam rekao: »Znam odakle potječe. Potječe iz laboratorija u Utahu, odakle je elektromagnetski prenesen na mene.« On me je pogledao i upitao: »Zar mislite da je takvo što moguće?« Ja sam odgovorio: »Da, znam da je moguće.« I dodao sam: »Mojoj glavnoj pomoćnici u Projektu Razotkrivanje također je netom dijagnosticiran rak dojke koji je metastatski.« »O moj Bože,« bio je njegov odgovor.

U to vrijeme imali smo zlatnog retrievera po imenu Yami. On i ja bili smo vrlo povezani.

U isto vrijeme kada sam ja obolio od raka, on je dobio rak lijevog tricepsa — sarkom. Morali su mu odrezati čitavu prednju lijevu nogu. Kada se on vratio od

veterinara, a ja od liječnika, imali smo identične odgovarajuće ožiljke — kut ožiljka i spojnice koje su korištene bili su jednaki!

I dan-danas mislim da se Yami povezao sa mnom i astralno preuzeo dio »pogotka« elektromagnetskog oružanog sustava koji me je pogodio. Vjerujem da mi je spasio život. Dakle, duh može pomoći i kroz prirodu, preko psa, i preko bilo čega!

Možete moliti i meditirati koliko želite, ali ako se zateknete u predgrađu Hirošime kada padne atomska bomba, sva je prilika da ćete se pretvoriti u prah i pepeo. To se i dogodilo. Možete biti Gandhi i možete blagosiljati ubojicu dok padate, no metak će proći kroz vas i ubiti vas.

Sjetite se: orvelovsko zbunjujući izraz za te sustave je »nesmrtonosni sustavi oružja«. No, oni su u stvari sasvim smrtonosni. Jezik se često koristi da bi se sakrilo ono što oni zapravo rade. Mnogi insajderi su nam bili rekli da ti tajni projekti ubrzano propadaju te da se među one koji ih provode uvukla panika — da mi doista prenosimo informacije do mnogih moćnih ljudi te oni gube kontrolu.

Dakle, možete vidjeti da su se uključili u bitku i napali. Otprilike u to vrijeme došao sam u posjed tajnog dokumenta koji je sadržavao popis kodnih imena i imena projekata povezanih s izvanzemaljskim i srodnim pitanjima. Taj je dokument objavljen u knjizi „Razotkrivanje.“

Dan nakon kongresnih brifinga 1997. godine, zamolili su me da brifiram načelnika za obavještajne poslove u Združenom stožeru, admirala Toma Wilsona. Prije tog važnog sastanka njegovim smo ljudima poslali taj dokument. Njegov pomoćnik mi je rekao da su admiralu ta kodna imena te kodna imena i brojevi projekata bili, u stvari, od koristi: raspitao se preko svojih kanala i pronašao neke od tih tajnih agenata u tajnoj ćeliji u Pentagonu.

Kada je admiral Wilson identificirao tu skupinu, kontakt-osobi u toj supertajnoj ćeliji je rekao; » Želim da me izvijestite o tom projektu.« Odgovoreno mu je: »Gospodine, nije potrebno da znate o tome. Ne možemo vas izvijestiti.«

Dakle, možete li zamisliti da ste admiral, načelnik obavještajnih poslova pri Združenom stožeru u Pentagonu, i da vam kažu: »Nećemo vam reći«? Pa, bio je šokiran i ljutit.

Na sastanak s admiralom poveo sam sa sobom jednog od naših svjedoka, Shari, našeg vojnog savjetnika i Edgara Mitchella, astronauta iz misije Appolo. Bio je to kvalitetan brifing. Kako je brifing odmicao, admiral je otkazivao druge sastanke — toliko su ga zanimala naše informacije. Jedini razlog zbog kojeg je sastanak završio kada je završio je taj što je Ed Mitchell morao ići u New York

radi televizijskog intervjua. Međutim, admiral bi, znam to, bio volio da je potrajao još neko vrijeme.

Tijekom tog brifinga admiral i ja smo raspravljali o opasnosti koju ta odmetnička skupina — koja ga je izgurala na stranu — predstavlja za Sjedinjene Države, vladavinu zakona i nacionalnu sigurnost. Istaknuo sam da je prvi direktor CIA-e, admiral Roscoe Hillenkoeter, početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća napisao pismo u kojem navodi da je *tajnost povezana s NLO-ima* — a Me NLO-i — opasnost za nacionalnu sigurnost. Rekao sam admiralu da ta ilegalna, odmetnička skupina raspolaže s reproduciranim izvanzemaljskim letjelicama kojima mogu kružiti oko njegovih nevidljivih bombardera B-2. Razmišljao je minutu vremena i rekao: »Pa, što se mene tiče, ako možete okupiti vjerodostojne svjedoke spremne da javno govore o tome, imate moje odobrenje da izidete s tim u medije. Ta skupina je ilegalna!« Dakle, kada me ljudi pitaju tko je podržavao razotkrivanje, ja im kažem da je to između ostalog bio i načelnik obavještajnih po slova pri Združenom stožeru!

Nakon tog sastanka odmetničke su se skupine okomile na nas svom snagom. Očito, bili su vrlo uznemireni što smo određene informacije prenijeli čovjeku poput admirala Wilsona - i što su prokazani kao ilegalna operacija kakva jesu. Dakle, Bili Colby je ubijen; kongresnik je vrlo brzo preminuo od raka koji je dobio; Shari i ja smo u isto vrijeme oboljeli od metastatskih rakova. Sada smo se doslovno borili za vlastite živote.

Nakon brifinga za Kongres u travnju 1997. godine, došao nam je Dan Burton i rekao: »Želim sve što imate o toj temi jer namjeravam to istražiti.« Ispostavilo se da je i pokušao to učiniti, ali ga je netko posjetio i rekao mu: »Okani se toga.«

Jedna osoba koja ga osobno poznaje rekla mi je da se kongresniku Burtonu prijetilo. Upitate li ga danas o tome, kongresnik će reći: »O, radilo se samo o nečemu što me je osobno interesiralo.« Netočno: jedan je od njegovih najboljih prijatelja, koji je radio kao koordinator u njegovom uredu, žena koja je vidjela NLO kako lebdi ispred prozora svoje spavaće sobe. Ona je bila dovoljno bliska kongresniku Burtonu da je on znao kako je ono što mu je rekla istinito. Kao predsjednik Odbora za nadzor i reformu uprave, koji vrši nadzor vlade, kongresnik Burton bio je vrlo pogodna utjecajna osoba da učini nešto po tom pitanju — no, u roku od nekoliko mjeseci je ušutkan. I tako, prenosili smo te informacije ne samo ljudima poput direktora CIA-e, senatora Pella, ljudima iz senatskog Odbora za proračunsku raspodjelu i članovima senatskog Odbora za obavještajne službe —

nego i ljudima poput senatora Dana Burtona, koji su na temelju osobnih saznanja znali da je to autentično. Nadalje, sve veći broj dobrih ljudi u Pentagonu bili su zainteresirani i zabrinuti — i svjesni da je vlada u sjeni zapravo preuzela kontrolu nad tim pitanjem. Povrh toga, imali smo doista »duboka grla« spremna spustiti zavjesu iza koje sjedi Čarobnjak iz Oza i vuče sve konce, tjerajući ljudima strah u kosti. Raskrinkavali smo ono na što je upozorio Wernher von Braun: insceniranje izvanzemaljskog napada kako bi se na temeljima straha i rata moglo doći do preuzimanja vlasti nad svijetom. Uvjeravam vas, ljudi kojima smo prenosili te informacije shvaćali su ih vrlo ozbiljno.

Dakle, u takvim okolnostima došlo je do tog bolnog obrata u našim osobnim životima. Shari, moja dobra prijateljica i pouzdana savjetnica, čije se stanje rapidno pogoršavalo, preminula je za manje od godinu dana! To je za mene bilo vrlo potresno i teško razdoblje. U srpnju 1993. godine gotovo sam poginuo dok sam se vraćao sa sastanka o razotkrivanju kod Monroovog instituta; 1994. godine dogodio se užasni napad u njujorškom hotelu St. Moritz, nakon čega su, kasnije tog ljeta, uslijedili čudni napadi u četiri ujutro u mom domu. I sada je bila 1997. godina. Bio sam doveden do samog ruba svoje izdržljivosti.

No ipak, tijekom tog razdoblja dogodile su mi se i neke doista divne stvari.

Dvadeset drugo poglavlje

MILIJARDA TREPEREĆIH SVJETALA

U lipnju 1997. godine na planini Blanca Peak u Coloradu sa skupinom za obuku od dvadesetak ljudi imali smo izvanredan susret s desetak izvanzemaljskih starješina. Shari Adamiak i ja znali smo da nam izvanzemaljci na taj način izražavaju neizmjernu zahvalnost. Bio je to predivan, božanski susret.

Dok smo provodili naše protokole pozivajući izvanzemaljce da dođu na Blanca Peak, izvanzemaljski objekti mnogo su puta viđeni kako jure nebom: neki su doslovno izlijetali iz planine! Znao sam da na planini postoji iskrčeno mjesto gdje ćemo uspostaviti kontakt jer sam ga prethodno vidio na daljinu. Iznenada sam, u pravom trenutku, dobio poruku da se popnemo do tog mjesta i čitava se skupina po mrklom mraku zaputila na mjesto kontakta. Mjesto kontakta bilo je udaljeno oko tri kilometra uz planinu. Dok smo u tišini pješaćili prema toj lokaciji, po 4.300 metara visokoj planini koja se nadvijala iznad nas, počeli smo posvuda oko sebe primjećivati milijarde svjetlosnih treptaja. Bili su slabi, no ipak vidljivi. Čitava je planina cijele noći tako izgledala. Cijelo područje je titralo u tom božanskom, nebeskom svjetlucanju. Čak su i tlo i stijene svjetlucali i sjajili zapanjujućim intenzitetom.

Kada smo stigli na lokaciju — čistinu okruženu crnogoričnom šumom i šipražjem — ugledali smo siluetu letjelice. Nije bila dokraja materijalizirana: kružnog oblika, svijetlila je i imala jasne obrise — napola u ovom svijetu, a pola onkraj granice svjetlosti. Bila je trans-dimenzionalna — djelomično materijalizirana, djelomično ne, pola u astralnom, a pola u materijalnom. Ušavši u taj objekt neočekivano smo u njemu primijetili polukrug osvijetljenih bića.

Došao sam do jednog mjesta i iznenada se točno iznad mene pojavilo blistavo trepereće svjetlo. Kako sam došao do tog mjesta, tako sam tamo i ostao. To nije bilo blago nego jasno vidljivo, bijelo trepereće svjetlo točno iznad moje glave. Dakle, tako sam znao gdje točno trebam stajati.

Dok je veći dio skupine ostao vani ja sam prišao svakom izvanzemaljskom biću i tiho se s njim povezao. Bilo je jasno da su to vrlo visoki, prosvijetljeni izvanzemaljski vođe. Svaki je bio iz drugog zvjezdanog sustava i svi su bili

različiti. Ušao sam u stanje božanske svijesti i istovremeno se povezivao s tim bićima. U tom predivnom zajedništvu koje je započelo svi smo bili svjesni tog vremena i prostora, no u isto vrijeme smo bili prisutni u bez vremenom i beskrajnom kozmičkom biću. Bilo je na mnoge načine transcendentalno, no i vrlo realno — bilo je nadrealno. Dok smo boravili u tom stanju onkraj te razine energije vidio sam razinu na kojoj se odjednom pojavilo mnoštvo anđeoskih oblika. Zatim sam, još dalje, vidio avatara, božansko biće koje predstavlja Boga. Bio je to predivan kozmički sastanak koji se ne da opisati riječima. Prišao sam svakom izvanzemaljskom starješini ponaosob i odao mu poštovanje, poželjevši svima dobrodošlicu na Zemlju i zahvalio se na njihovu dolasku. U jednom trenutku ostatku naše skupine učinilo se kao da sam nestao. Neki me uopće nisu vidjeli, dok su drugi jednostavno gledali kroz mene. Ja sam se osjećao okrijepljeno, lakše, opčinjeno. Moja je vibracijska frekvencija bila tako visoka da sam osjetio kako postajem sve rjeđi. U jednom sam trenutku pomislio da ću se dići, početi lebdjeti ili jednostavno nestati. Ipak, ostao sam tamo, praktički potpuno na fizičkoj razini, no ljudi su ipak vidjeli kroza me. To je potrajalo nekih pola sata. Bilo je to okupljanje ljudi koji su svi dio kozmičke kulture. Mi smo bili tamo, s njima, s tim ciljem. Upravo to je bila svrha našeg sastanka. Izvanzemaljska bića također su izrazila zahvalnost na našem radu i trudu, zamolivši nas da učinimo sve što je u našoj moći za univerzalni mir. Konkretno, zamolili su nas da spriječimo upotrebu tehnologija ratova zvijezda protiv izvanzemaljskih naroda. Obećao sam im da ćemo učiniti sve što je u našoj moći...

Sutradan smo Shari i ja otišli u brda San Juan južno od Blanca Peaka kako bismo neko vrijeme bili nasamo. Popeli smo se na stijene, a ja sam izvadio svoj kompas. Za susreta s izvanzemaljcima prošle večeri kompas mi je bio u lijevom unutrašnjem džepu jakne, odmah do srca. Pogledavši, dakle, na taj kompas, vidio sam da se magnetski sjever pomaknuo za gotovo sto osamdeset stupnjeva. Igla je promijenila smjer tako da je pokazivala gotovo sto osamdeset stupnjeva dalje od magnetskog sjevera. To je bio jasan dokaz vrlo neobične anomalije toka magnetskog polja koja je večer prije djelovala na kompas.

Kompas je bio takav nekoliko dana nakon čega se vratio u normalu. Uzgred, imamo i fotografije tog fenomena. Vrlo slična stvar s istim tim kompasom dogodila se u srpnju 1992. godine, gotovo pet godina ranije, u Wiltshiru, kada je nakon što nam se približila izvanzemaljska letjelica kazaljka kompasu rotirala u smjeru obrnutom od kazaljke na satu.

U srpnju 1997. istraživačku grupu za obuku povelj smo na to isto područje u Engleskoj, u Wiltshiru blizu Stonehenga. Te smo godine unajmili ogromnu staru vilu koja je zacijelo bila sa građena još u sedamnaestom ili osamnaestom stoljeću. Tamo smo čitav tim smjestili na tjedan dana. Prije nego što smo se iz Sjedinjenih Država zaputili u Englesku saznali smo da je Shari rak metastazirao i da je zahvatio limfne čvorove. To je bilo vrlo opasno. Nadalje, meni su upravo bili odstranili još jedan zloćudni melanom. Tako smo te prve noći u vili viđali svoje rane i bili, ako ćemo iskreno, vrlo potreseni. Katkada smo se samo smijali i pričali priče, a katkada smo lili suze. Jednostavno smo znali da jedno od nas ili oboje nećemo preživjeti...

Dok smo sjedili u sobi na katu vile, Ron Russel i nekoliko drugih ljudi iz CSETI-eve ekspedicije bili su vani, u velikom ukrašenom vrtu vile. Shari i ja bili smo preumorni i previše uzrujani da bi smo pošli, međutim ja sam skupini rekao da trebaju izaći do 22:30. Soba u kojoj smo bili smješteni Shari i ja imala je pomolak (erker, izbočena prigradnja na fasadi ili na uglu kuće s prozorima na svim stranama, obično na tri strane; op. prev.) i mali kamin.

Iznenada smo ugledali blistavo svjetlo nalik »klasteru« ili kugli svje tlosti. Prošlo je ravno kroz zatvoreni prozor, skrenulo, otišlo do kamina i zatim se izdužilo u izvanzemaljsku osobu! To blistavo, i ponovno ne dokraja materijalizirano, izvanzemaljsko biće u sobi bilo je visoko otprilike metar. U svemu tome nije bilo ničeg suptilnog, bilo je naime vidljivo golim okom u dobro osvijetljenoj sobi. Shari ga isprva nije primijetila pa sam joj rekao: »Shari, pogledaj.« Kada se okrenula, vidjela je izvanzemaljca i uzviknula: »O, dragi Bože!« Sjeli smo u meditaciju s tim bićem. Ono nas je u biti željelo utješiti. Bilo je vrlo drago, vrlo ugodno i puno ljubavi, jednostavno predivno. U tom stanju povezanosti i meditacije ostali smo otprilike pola sata. Znao sam da jedno od nas neće preživjeti, a to nam je biće izražavalo veliko suosjećanje i poštovanje kao i zahvalnost za naš rad. Nismo namjeravali drugima spominjati to iskustvo koje je bilo tako osobno, prekrasno i ganutljivo. Međutim, sutradan nas je Ron Russel izvijestio da su, dok su bili vani u vrtu vile, svi svjedočili krajnje neobičnom događaju. Nešto poslije pola jedanaest na nebu se pojavilo svjetlo. Spustilo se, doletjelo povrh drveća i na kraju ravno kroz prozor moje sobe ušlo u vilu! Pojavilo se iz vedra neba, prešlo preko tratine ispred vile i uletjelo kroz prozor. Ron je uzviknuo: »To je Stevovasoba!«

Svjedočili su, dakle, dolasku tog bića iz svemira. Čitava skupina vidjela je kako je počeo naš susret u vili: svjetlo iz svemira koje je proletjelo preko vrta vile i

uletjelo kroz prozor, a nakon toga sam ga ja vidio kako ulazi u sobu i pokraj kamina se materijalizira u izvanzemaljsko biće!

Vidjet ćete da istina skriva vlastitu stvarnost koja je mnogo čudnija — i ljepša — od znanstveno-fantastičnog filma. Naša posljednja ekspedicija sa Shari bila je 1997. godine u području divljine Joshua Tree. U travnju iste godine u Pentagonu smo se sastali s admiralom te razotkrivali sve te informacije ključnim ljudima u Kongresu i Bijeloj kući. U jesen je Shari dobila metastatske lezije u mozgu. Bila je djelomično paralizirana. Shari mi se pridružila u ovom radu 1991. godine. Bila je na prvom predavanju koje sam održao. I bila je sa mnom sve do svoje smrti u siječnju 1998. godine.

Htio sam otkazati put u Joshua Tree, međutim Shari je rekla: »Bit ću tamo s tobom i izvanzemaljcima makar to bila posljednja stvar koju ću učiniti.« I bila je...

Svi smo bili zapanjeni Sharinom neslomljivom voljom. Bila je lavica, izrazito srčana, vrlo predana i izvanredno sposobna. Shari je bila prva osoba koju sam mogao povesti toliko daleko, u kontakt. Ona je, neosporno, mogla otići najdalje. Do danas nije bilo nikog drugog tko je mogao otići tako daleko. Bila je neustrašiva i poznavala je svoju sudbinu.

Godine 1996. ona i ja smo privatno otišli u okrug Baca u Coloradu, zabačeno područje Stjenjaka, gdje smo u blizini Crestona izvodili naše obuke. To je bila potraga za vizijom. Rekao sam joj da joj želim pokazati i reći neke stvari koje sam oduvijek znao, još od rane mladosti, od kontakta kojeg sam doživio kao dječak. Nikad to nisam nikome rekao, međutim znao sam da je ona vrlo prijemljiva i duhovno osviještena, znao sam da je spremna.

I tako smo jedne hladne večeri 1996. godine došli u Bacu. Rekao sam joj: »Hajdemo van dozvati izvanzemaljska bića.« Nakon što smo to učinili, na nebu smo ugledah letjelicu koja se kretala vrlo neobično. Tada sam rekao: »Pogledaj onamo na polje.«

Tamo je golemo diskoliko područje treperilo u svjetlosti. Bilo je poput holograma, ali stvarnije i življe. Nakon nekoliko trenutaka iz letjelice su počeli izlaziti jasni humanoidni oblici. Rekao sam Shari: » Ta bića dok su na zemlji preferiraju ostati u tom obliku, jer im je tako sigurnije.« U jednom trenutku, dok se to događalo, rekao sam Shari: »Želim ti pokazati strukturu svemira, kako je svemir sastavljen i način na koji su oni ovdje.« Imali smo kod sebe magnetofon pa sam počeo govoriti i snimati ono što možete pročitati u poglavljima »Granica« i »Izvanze-maljci i nova kozmologija« iz knjige »Izvanzemaljski kontakt — dokazi i

implikacije.« Te su informacije snimane u stvarnom vremenu za trajanja tog kontakta u pustinji Colorado.

Kasnije te večeri, dok smo se vozili prema gradu, rekao sam Shari: »Sada će nas slijediti kući.« I doista, vidjeli smo ta svjetla koja su bljeskala poput stroboskopa kako nas slijede cestom dok smo se vraćali prema apartmanu u Crestonu.

Vrativši se u apartman izašli smo na terasu pogledati 4.300 metra ra visoke planine Sangre de Cristo prekrivene snijegom. Sjale su na mjesecini, na kristalno čistom zraku Stjenjaka. Rekao sam: »Moramo pričekati jer uskoro će nam pokazati jednu od svojih točki ulaska i mjesto gdje vole biti. Samo gledaj. Vidiš li finu strukturu tkiva astralne komponente svemira koja podupire materijalni univerzum?« Pojasnio sam: »Misao i svijest te astralni oblici svjetlosti podupiru materijalni univerzum. Tamo gdje domena čiste svijesti, misli i astralne svjetlosti prelazi u polumaterijalizirano energetska polje po stoji "jaz". To je domena u kojoj astralno kristalizira u materijalno, poput arhitektonskog plana. Astralno postaje kristalizirano, poput matrice koja zatim podupire materijalne predmete pa čak i atmosferu.« Tek što sam to izgovorio, kao da je pao veo i vidjela je strukturu te nebeske, eteričke i astralne domene kako se kristalizira u ono što nazivamo materijalni svijet.

»Sada pogledaj gore, na planinu.« Tamo je bila ogromna letjelica u obliku sombrera. Bila je prozirna. Iako nije bila dokraja materijalizirana, bila je poput stvarno gustog, savršeno oblikovanog oblaka koji svijetli iznutra — zlatno-bijelom svjetlošću — i sjedi na jednom od najviših vrhunaca iznad Crestona. Zadržala se na tom mjestu otprilike četrdeset i pet minuta.

Budući da je Shari bila u stanju vidjeti i doživjeti te stvari, imao sam pored sebe nekoga kome ih mogu formulirati. A kako sam ih mogao formulirati njoj, mogao sam ih podijeliti i s drugima. Ne možemo nešto poučavati ako ne postoji nitko tko je spreman da to vidi i spozna. Postoji izreka koja glasi: »Mudar čovjek ne govori kada ga nema tko slušati.«

U Joshua Tree prvi smo put otišli 1996. godine. Već na početku smo točno iznad svojih glava ugledali letjelicu koja se spustila velikom brzinom. Letjela je toliko nisko da smo čuli kako para zrak. Pojavila se neposredno iznad nas i nastavila preko doline Palm Springs. Svi u skupini su to vidjeli i bili zapanjeni!

Jedne smo noći odlučili otići s lokacije u području divljine Joshua Tree jer sam ja na daljinu vidio da se trebamo premjestiti. Dok smo se vozili po zemljanoj

cesti svjetla na kontrolnoj ploči automobila iznenada su se prigušila. Okrenuo sam se prema Shari i rekao: »Ovdje su.«

Nekoliko sekundi kasnije ravno iza obzora pojavila se golema letjelica u obliku suze s odrezanim dnom! Znači, donji dio joj je bio ravan, a vrh joj je bio stožast i imao je treperavi, blistavi »rep«, kao da se velikom brzinom spustila na pustinjsko tlo. Promjer joj je bio između šezdeset i devedeset metara.

Boja joj je bila modrozeleno i bila je blistava — toliko blistava da je osvijetljavala pustinjsko tlo kao da je bio dan. A zatim je, uz fijuk, uletjela ravno u zemlju i nestala. »A, to nam poručuju da će se nalaziti ispod zemlje.« - rekao sam.

Kada imate sposobnost materijalizirati i dematerijalizirati predmete možete ostati u polumaterijaliziranom stanju i prolaziti kroz predmete, poput duha koji prolazi kroz zid. Nema razloga zašto to ne bi bilo tako. Na kraju krajeva, većina materije je »prazan prostor.« Dok sam se vozio mentalno sam zabilježio točno mjesto gdje je ta golema izvanzemaljska letjelica ušla u zemlju. Vozio sam vrlo brzo da stignemo do tog mjesta, međutim ispred mene se našlo jako sporo vozilo. Pritisnuo sam gas do daske i proletio kraj njih da možemo vidjeti gdje je točno golema izvanzemaljska letjelica ušla pod zemlju. ..

To je sada naše posebno mjesto za terenski rad u području divljine Joshua Tree.

Shari je bila odlučna u namjeri da dođe, međutim rak joj se proširio i zahvatio mozak tako da je jedva hodala. Prve večeri je izgubila ravnotežu i pala, razbivši koljena. No, rekla je: »U redu je, u redu.« Bila je jednom nogom u grobu, a ipak je bila ustrajna da bude s nama u ime univerzalnog mira, da bude vani pod zvijezdama, zajedno s kozmičkim bićima. Sve je bilo tako divno, no istovremeno mi je bilo i iznimno bolno.ž

Dvadeset treće poglavlje

BESKRAJ

Prve večeri u studenom 1997. godine utaborili smo se na području parka divljine Joshua Tree zvanom Skrivena dolina. Pokraj nas je bilo stablo koje se — iako uopće nije bilo vjetra — neobjašnjivo počelo snažno tresti. Ljudi u skupini su povikali: »Što se zbiva?« Objasnio sam im: »Javlja nam da su tu.«

Izvanzemaljci su doslovno išli od osobe do osobe i dodirivali nam rame ili glavu. Osim toga, gotovo svi u skupini čuli smo visoki elektronski ton. Tako sam znao da su detektirali mjesto gdje se nalazimo te da smo u procesu povezivanja.

Mjesec je bio gotovo pa pun, a noć veličanstveno, kristalno vedra. Izenada se na nebu pojavilo nešto što je izgledalo kao svjetleća žarulja. Jednostavno se pojavila — bila je prilično blizu — velika otprilike kao trećina mjeseca. Ta ogromna letjelica se upalila, lebdjela ispod mjeseca i zatim nestala. Nije bilo dvojbe, vidjeli smo izvanzemaljsku letjelicu. Nalazila se na istom pravcu gdje se godinu dana prije izvanzemaljska letjelica spustila ravno prema dolje i ušla pod zemlju.

Posljednje noći Sharine zadnje ekspedicije, dok smo se iz parka divljine Joshua Tree vozili prema zapadu u područje Palm Springsa, Shari je doživjela veličanstven ispraćaj. Bilo je kasno i naravno, bila je iscrpljena od borbe s rakom.

Iz doline je izzenada izletjela golema letjelica. Događaj je jako podsjećao na prvu noć kada smo nas dvoje bili na tom području. Golema letjelica putovala je točno brzinom svjetlosti. Na naše oduševljenje, prednji dio tog bešavnog broda se približio poput harmonike koja se rasteže i skuplja. Izvanzemaljska bića opraštala su se od Shari...

U prosincu te godine Shari je pala u komu, a u siječnju 1998. je preminula.

Kao liječnik u hitnoj službi bio sam uz mnoge ljude u trenutku kada su umirali i uvijek sam, na temelju vlastitog iskustva na rubu smrti, znao da je važno da ako je moguće, imaju nekoga pored sebe da im pomogne da se povežu s Bogom — da im pomogne izgraditi most do svjetova svjetlosti. Naša kultura potpuno je zaboravila sveti trenutak prelaska na drugi svijet. Danas su svi spojeni na cjevčice i aparate, sve se odvija na krajnje zanatski način, međutim premalo se uvažavaju

neke druge stvari koje se zbivaju u tim trenucima kada s fizičke razine prelazimo u nebeski i astralni svijet.

U siječnju su me ljudi koji su se brinuli za Shari pozvali da dođem u Denver. Prije toga sam je već bio posjetio nekoliko puta, bio sam vrlo angažiran u tim posljednjim mjesecima. Međutim, odgovorio sam im: »Doći ću kada bude pravo vrijeme.« Pravi trenutak je od ključnog značaja, i svatko od nas ima svoj trenutak svetog prelaska na drugu stranu.

Rano jednog jutra dok sam meditirao, odjednom sam ušao u stanje kozmičke svijesti, a zatim u Božju svijest. Ugledao sam oblik onoga što neki zovu kozmičko jaje i u njemu cjelokupnost univerzuma. Pokušajte zamisliti: bilo je beskrajno, no ipak odjelito. Oko njega je bio beskraj Boga. Bio sam u stanju savršene sjedinjenosti s time, posve toga svjestan. Zatim sam opazio da je i Shari tamo. Bila je ispred mene. Znao sam da joj to zapravo pokazujem najvišu božansku razinu univerzuma. Znao sam da će ući u beskrajni, nebeski dom prije mene, jer bila je i doslovno bliže tom beskrajnom mjestu kozmičke svijesti...

Znao sam da će ući u nj i s njim se sjediniti. Na stanovit način to je bilo Božje odijelo — tijelo Boga. Potpuni izraz Stvoritelja, univerzuma i beskrajnog uma zajedno. U tom prelijepom, ružičasto-grimizno-ljubičastom jajetu - sličnom entitetu u obliku sombrera, odnosno u obliku galaksije - vidio sam cjelokupnost univerzuma. Kozmičko jaje bilo je beskrajno, no ipak odjelito — ispunjeno radošću. I nevjerojatno veličanstveno. Nije bilo samo fizički očaravajuće i čudesno; bilo je ispunjeno ljubavlju i svime lijepim.

Dok smo mu se približavali čuli smo milijarde - bezbroj - predivnih anđeoskih glasova, poput Bečkih dječaka, koji su bez prestanka pjevali: »Svi smo jedno u duhu«. Gledajući u beskraj vidio sam kako je u njemu predstavljeno svako stvorenje u univerzumu, no svi su bili jedno, sjedinjeni u stanju beskrajne svjesnosti. Od jutra vječnosti glasovi su pjevali »svi smo jedno u duhu«, a melodija je bila tako izuzetna... kad bih je barem mogao opisati. Bila je divna, onkraj riječi. I tek što se to dogodilo, rasplinuo sam se u stanje beskrajne ljubavi i savršenog jedinstva u svijesti.

Vrativši se u svakodnevnu svjesnost svoje spavaće sobe, pogledao sam na sat i zabilježio vrijeme. U srcu sam znao da će za sedam 24-erosatnih perioda od točno tog trenutka — za sedam rotacija Zemlje — Shari preminuti. Jednostavno sam znao.

Dakle, bila je sve bliže smrti i svi su govorili: »O, moraš biti tu.« A ja sam odvrćao: »Doći ću kada dođe vrijeme.« Tako sam šestog dana odletio u Denver.

Njezina obitelj, Ron Russel i svi njezini bliski prijatelji bili su tamo, a zatim sam se — kao na neki tajanstven način — pojavio ja. Rekao sam: »Tu sam zato što je vrijeme.«

Te sam večeri pričekao sve dok svi nisu otišli iz Sharine sobe u hospiciju, a zatim sam počeo moliti i meditirati kraj nje. Shari je tjednima bila u komi. Dok sam joj čitao predivnu molitvu pogledao sam je: njezine oči su se otvorile po prvi put u posljednjih nekoliko tjedana. Golema suza kliznula joj se niz obraz. Znala je da sam to ja. Zatim sam joj rekao: »U redu je, sada možeš otići.« Bio sam siguran da je šari željela to čuti od mene budući da mi je prije bila rekla da se osjeća kao da me ostavlja s ogromnim teretom ovog posla. Rekao sam joj: »Na drugoj strani možeš napraviti jako mnogo, mnoge stvari koje ovdje ne možeš.« Mnogi ne znaju da su prosvijetljeni ljudi koji odu na drugi svijet kao kvasac koji na neki tajnovit način podiže ovaj svijet.

Oni su nadahnuće i nevidljiva ruka koja štiti, vodi i pomaže razvoju ovog svijeta. To se događa stalno, bez obzira vidimo li mi to ili ne. Povezao sam se s njom na vrlo dubokoj razini, ohrabrio je i rekao: »Sada možeš ići. Vrijeme je. Možeš ići.«

Gledajući je u stanju kome i znajući da će do sutra završiti svoj prelazak na drugu stranu, osjećao sam golemu tugu. Odsjeo sam u Sharinoj kući koja je sada bila prazna, izuzev žene koja se bila brinula za nju. Međutim, te se noći nisam imao snage odmah vratiti onamo te sam najprije otišao u neki noćni bar u centru Denvera. Jednostavno sam želio negdje sjesti i popiti piće. Jedan homoseksualni par počeo je sa mnom ćaskati i naposljetku sam im povjerio svoje osjećaje. Objasnio sam im astralnu i duhovnu razinu te situaciju sa Shari. Novi prijatelji bili su izrazito dobrodušni i duhovni. Upravo ono što sam te noći trebao sam i dobio — u krajnje neobičnom okružju!

Otkrio sam da se na takvim i sličnim mjestima mogu sresti nevjerojatno duhovni ljudi. S druge strane, možete otići u crkvu i sresti nemilosrdne ljude koji su zastranili. Stoga, nije bitno mjesto, bitan je sadržaj.

Vratio sam se kasno navečer i prespavao u Sharinoj staroj sobi. Sljedećeg jutra probudio sam se vrlo rano, sjeo u krevetu i meditirao. U tišini sam obilježio to vrijeme jer sam znao točan sat i trenutak njezine smrti.

Žena koja se bila brinula za Shari iznenada je pokucala na vrata: »Vrijeme je, uskoro će umrijeti...« - rekla je. »Vi ste već odjeveni i spremni za polazak!« - rekla je s iznenađenim pogledom na licu. Došao sam u hospicij prije drugih i neko vrijeme bio nasamo sa Shari. Uveo sam je u stanje beskrajnog mira i ljubavi te u

ono bezgranično stanje čistog kozmičkog uma koje nas očekuje. Kada su se skupili ostali, stojeći u polukrugu oko njezinog kreveta, zajedno smo izgovorili molitve.

U jednom trenutku, nakon što smo je duhovno pripremili i povezali je s Bogom, rekao sam joj: »Shari, sada sve otpusti i uđi u vječnu svjetlost«

Tada je udahnula svoj posljednji dah i uzašla u providnost. Njezina smrt bila je veličanstveno smirena, ali svejedno, bio sam krajnje utučen.

Zatim je u sobu iznenada ušla izvanredna energija. Bila je poput *dar-sana* odnosno duhovnog polja izrazito prosvijetljenog avatara, poput vala snažne božanske energije koji je preplavio sobu i potpuno me prožeo. Fizički sam je osjetio! Tada sam znao da je otišla na najvišu razinu. A zatim sam se potpuno slomio! Svi se trebamo na taj način pobrinuti jedni za druge u vrijeme smrti; svi trebamo pomoć - molitve i duhovnu moć - jedni drugih tako da se u trenutku svog odlaska na drugu razinu uspijemo uzdići u najviše i najbolje moguće duhovno stanje. Te sam večeri napisao sljedeću posvetu:

»Danas, 20. siječnja 1998. godine u devet sati i pedeset minuta Shari Adamiak prešla je u svijet svjetlosti. Shari je svoj prijelaz obavila u prisutnosti prijatelja i voljenih, mirno i bez boli. Molim sve da odvoje nekoliko trenutaka da se pomole za Shari i na predak njezine duše u Božjem prisustvu. Nikakve riječi ne mogu opisati naš osjećaj gubitka i ljubav koju smo gajili prema Shari. Od 1991. godine kada smo je upoznali na predavanju u Los Angelesu, Shari je bila stup snage i pomoći, neumorna suradnica, prava prijateljica, neustrašiva istraživačica, osoba od neizmjernog povjerenja i hrabra lavica bez čije predanosti CSETI ne bi mogao ostvariti svoje brojne povijesne uspjehe.

Shari je bila moja desna ruka i pouzdana pomoćnica više od šest godina. Bilo da prkosi opasnostima u zabačenim dijelovima Latinske Amerike ili pomaže na sastancima u uredima Združenog stožera u Pentagonu, Shari je bila uz mene — i uz sve nas. Nikad se nije pokolebala, nikad nije odustajala.

Bez da se obazire na bodlje kritičara i makinacije neumornih tajnih operacija, odlučno je radila za doba mira — univerzalnog mira, mira za Zemlju i nebrojene druge svjetove.

Kolikim smo čudima zajedno svjedočili? Od hodanja u sjeni najvećih svjetskih vulkana dok su iznad nas tiho lebdjele izvanzemaljske letjelice do gledanja desetaka strogo povjerljivih vojnih svjedoka kako pred skupom kongresnika govore istinu o NLO-ima, Shari i ja bili smo svjedoci događaja od goleme važnosti. Svo to vrijeme Shari je bila puna radosti, uzbuđenja i energije te

gotovo dječje znatiželje i osjećaja čuđenja spram tajni univerzuma i zapanjujućeg potencijala ovog vremena.

Čak i kada ju je tijelo počelo izdavati zračila je takvom prijaznošću, hrabrošću i ljubavlju da su svi koji su je poznavali bili zapanjeni i blagoslovljeni njezinim primjerom.

Prije svega dva mjeseca, u studenom 1997., putovala je sa mnom u područje divljine Joshua Tree u Kaliforniji. Tamo je doživjela ono što je najviše voljela: jedinstvo sa zvijezdama, svemir i komunikaciju s ljudima s drugih planeta koji su došli posjetiti naš nemirni svijet. Boreći se sa slabošću, bolom i sve jačom ukočenošću u desnoj ruci i nozi, Shari je svake noći sa mnom odlazila u pustinju, ne dajući se obeshrabriti sve većim preprekama koje je pred nju postavljalo njezino fizičko stanje. I tamo smo, iza granice svjetlosti, vidjeli dubine svemira te ljude i letjelicu iz drugih svjetova koji očekuju sazrijevanje Čovječanstva, Ništa je neće udaljiti od tog cilja. Dakle, ovaj svijet napustilo je veliko svjetlo, no ono će zauvijek snažno sjati u domenama vječnosti. Znam da je Shari spremna za to veliko putovanje. Točno sedam dana prije jutra kada je preminula zajedno smo, makar tek nakratko, prešli na drugu stranu. Ispunjeni strahopoštovanjem, svjedočili smo predivnoj Svjetlosti — Prisutnosti — koja emanira iz samog središta univerzuma. Riječima je se ne da opisati, onkraj je svega dokučivog intelektu. Neizmjerni sjaj, zlatan u sredini te sve više boje breskve, ružičast i grimizno-ljubičast dok se pred nama širio u beskraj, preplavio nas je morem ljubavi, radosti i ljepote. Nikad u životu nisam iskusio nešto slično. To je bilo iskustvo svijesti Boga — čiste svjetlosti, neopisive ljubavi i mira. I tu Točku prožimali su milijuni glasova koji su kao jedan pjevali melodiju previše milozvučnu da bi je se moglo upamtiti. Refren je glasio: 'Svi smo jedno u duhu.

Znajući da joj se bliži vrijeme, jučer sam došao u Denver da je otpratim na drugu stranu. Sinoć dok sam molio probudila se iz kome i s izrazom velike radosti otvorila oči. Rekao sam joj da je sve spremno. Vidio sam da razumije što joj govorim. Niz lice joj je kliznula velika suza, bila je svjesna da naše zajedničko vrijeme na ovom svijetu upravo istječe.

Tog jutra okupili smo se uz njezinu postelju. Izgovorili smo molitve i duhovno je pripremili za prijelaz. Dok su svjetla i veliki duh ispunjavali sobu rekli smo da je vrijeme. I ja sam rekao: »Shari, uđi u vječnu svjetlost.« S tim je riječima udahnula posljednji put i uzašla u providnost.

Iako znamo da je sada u stanju velike radosti i ljubavi, gubitak je svejedno težak. No, upamtimo je po ovome: Živjela je radosno, u svijetu svjetlosti, i željela

bi da nastavimo rad kojem je posvetila život — uspostavljanje univerzalnog mira i stvaranje kozmičke civilizacije. Pronađimo nadu u tome da su oni koji su prešli u drugi svijet postali kvasac koji diže ovaj svijet pojavnosti. Shari i ja razgovarali smo o njezinom budućem radu s one strane vela svjetlosti koji bi doprinio cilju mira i prosvjetljenja u svim Božjim domenama. Ne sumnjam da će dobro služiti iz svog novog doma u vječnom i postati jedno s anđelima mira.

Na Zemlji ne može biti napretka bez mira. Radimo dakle za mir sa srcima ispunjenima ljubavlju. Jer, kada odemo s ovog svijeta, sve što trebamo ponijeti sa sobom je ljubav — beskrajna, neizmjerena ljubav.«

Nakon što sam joj napisao tu posvetu usnuo sam vrlo dubokim snom i imao iskustvo s izvanzemaljcima. Probudio sam se u lucidnom snu s izvanzemaljkom koju sada zovemo Dobrota i s kojom me je upoznala Shari. Dobrota je bila tako razvijen izvanzemaljac da je mogla istovremeno komunicirati i sa Shari u njezinom astralnom tijelu i sa mnom.

To biće, ženski izvanzemaljac, imalo je savršeno oblu glavu bez kose, vrlo egzotične, divne oči i osobito lijepo lice. Bila je vrlo vitka i lijepo građena. Kada smo se jedno s drugim povezali, emanirala je nepojmljivu dobrotu. Vrlo srdačna i puna ljubavi, bila je utjelovljenje savršene dobrote.

Razgovarajući s njom u jednom trenutku sam je upitao: »Imamo li sada vaše dopuštenje da sami izvedemo to razotkrivanje istine? Predsjednik nije učinio ništa, a kongresnici su ili zastrašeni ili korumpirani.«

Dobrota je odgovorila: »Da, ako možete, učinite to.« Ako možete, napravite to. Dakle, dobili smo zeleno svjetlo od te vrlo visoke izvanzemaljske veleposlanice. Tako smo od 1998. nadalje radili planove za Razotkrivanje 2001. godine, znajući da ga je u noći nakon što je Shari preminula odobrila ta izvanzemaljka. I to nakon što je načelnik za obavještajne poslove u Združenom stožeru rekao nešto vrlo slično.

Zanimljivo je da sam se u istom lucidnom snu sreo s Billom Clintonom i da smo o tome razgovarali. S vrlo zajedljivim osmijehom na licu mi je rekao: »Pa, ja to ne mogu učiniti, ali vi možete.« Naravno, u stvari je želio reći: »Ne želim to učiniti jer je preopasno, ali zašto vi ne pokušate?« U pravu je John McCain kada kaže da je hrabrost neophodna kvaliteta pravog vođe...

Uvijek smo osjećali da nam Shari pomaže u tom radu. Doista, ispostavilo se da se na gotovo svakoj ekspediciji za uspostavljanje kontakta od 1998. godine nadalje u prekrasnom plavo-bijelom brodu pojavljivala izvanzemaljka koju zovem Dobrota. Često bi odjurila u nebo, napravila luk iznad naših glava i bljesnula

plavo-bijelom svjetlošću osvjetlivši čitavu skupinu! Znam da je ta visoka duhovna i politička veleposlanica izvanzemaljske koalicije bila povezana s nama sve od 1998. godine.

Prije toga je moja glavna izvanzemaljska veza bio muški izvanzemaljac koji je imao kosu crnu kao ugljen, vrlo arijevski izgled, intenzivno plave oči i najbjelju kožu koju sam ikada vidio. To je izvanzemaljac koji me je kontaktirao 1990. godine kada sam započeo sa CSETI-em i svim tim projektima.

Letjelica Dobrote je više nego jednom viđena kako leti iznad naše kuće u Virginiji. Naši susjedi su vidjeli brod izrazito plave boje koji nije bio potpuno materijaliziran kako praktički obavija našu kuću i lebdi iza nje oko pola pet ujutro. Jedna susjeda u to vrijeme nije imala pojma da sam uključen u te projekte. Međutim, kada je pogledala taj kobaltno-plavi disk iznad naše kuće, osjetila je nevjerojatan mir i sigurnost.

Nakon što je Shari preminula neko sam vrijeme bio emocionalno prazan. Osjećao sam se odgovornim i imao sam krivnju preživjelog. Djeca su znala da sam tužan pa su mi tog Božića poklonila video-kasetu pod naslovom »Krletka«. Gledao sam ga i gledao i opet gledao — bila mi je potrebna terapija smijehom, jer ne samo da sam imao rak, nego sam sada bio i vrlo tužan što mi je umrla najbolja prijateljica. Iskreno govoreći, bila je ubijena.

Susretao sam se sa svakojakim slavnim osobama, rock-zvijezdama, direktorima CIA-e i senatorima. No, jedina osoba na čitavom svijetu koju bih volio upoznati je Nathan Lane — gđica. Albert u humorističnom mjuziklu »Krletka«! Volio bih provesti malo vremena s njim i reći mu: »Spasili ste mi život s tim filmom, smijehom sam rastjerao bolest!«

Nakon što je Shari prešla na drugu stranu, u veljači 1998. godine otišli smo na Havaje i s Joan Ocean boravili na Velikom otoku. Tamo smo održali program obuke za uspostavljanje kontakta s izvanzemaljcima i imali vrlo pozitivna iskustva. To je doista bilo dobrodošlo jer sam bio shrvan zbog Sharine smrti i mnogih drugih stvari koje su se događale.

Jedne noći u polju smo vidjeli treperavu, električno-plavu letjelicu. Nije bila dokraja materijalizirana, no bio je to jasno vidljiv i predi-van kobaltno-plavi disk. To je bila Dobrota — izvanzemaljka koju sam upoznao u noći nakon Sharine smrti.

Na kraju obuke uz vodstvo Joan Ocean, koja je stručnjakinja za kontakt s dupinima, išli smo plivati s dugokljunim spinner-dupinima. Spinner-dupini su dobili ime po tome što se dok skaču iz vode vrte oko svoje osi. Nevjerojatno su

zaigrani. Nakon mnogo traženja, pronašli smo mjesto gdje je u blizini bilo tih dupina. Ušao sam u vodu s Lindom Willitts, partnericom koja je plivala sa mnom. Ušao sam u stanje proširene, opuštene svjesnosti: prišla nam je skupina od četiri dupina.

Bio sam u vrlo nevinom, gotovo dječjem stanju u kojem ste jednostavno svjesni, ali bez ikakvih očekivanja ili namjere — jednostavno *jeste*. To je stanje vrlo dubokog mira nalik *zen* stanju svijesti. Dakle, iznenada su doplivala ta četiri dupina i prisvojila me u svoje malo jato.

Četiri dupina i ja oblikovali smo zvijezdu: jedan je bio ispred mene, jedan s moje desne strane, jedan s moje lijeve strane i jedan ispod mene — baš kao što zrakoplovi zajedno lete u formaciji. Bio sam im dovoljno blizu da im vidim oči i dodirnem ih ako poželim. Zaigrano smo gledali jedni druge u oči s vrlo dubokim razumijevanjem.

Plivao sam s njima ravno prema otvorenom oceanu, a kada ih ne bih mogao slijediti oni bi zbog mene usporili. Kada bih ih sustigao, krenuli bi zajedno sa mnom. Čamac u daljini postajao je sve manji, Linda nas nije mogla pratiti. Zbog sigurnosnih razloga morao sam se okrenuti, međutim oni su me vodili dalje na otvoreno more, na njihovo posebno mjesto u oceanu. Bilo je to prekrasno iskustvo: vrlo spokojno općenje s inteligentnim bićima u njihovom elementu. To je izvrstan način pripreme za kontakt s izvanzemalcima. Ulazi se u isto prepušteno, nevino i zaigrano stanje kozmičkog uma. To je poput leptira: morate biti u određenom stanju uma, a kada im je ugodno s vama, oni će doći. Morate biti u potpunosti sjedinjeni s njihovom sviješću. Smatram da je to odlično vježbati s psima i drugim životinjama. S životinjama možemo uspostaviti vrlo posebnu, mističnu vezu. Pri kraju tog seminara na Havajima jedne mjesečinom obasjane noći otišli smo na pješačenje po području gdje se lava iz velikog vulkana skrtnjuje u dodiru s oceanom. I, blizu velike ploče dobrodošlice, na samo nekoliko koraka od nas, bljeskajući plavom i bijelom bojom pojavilo se blistavo svjetlo.

Kada smo se vratili u automobil svjetla su mu bila upaljena, vrata otključana i sva druga elektronika u njemu je promijenila stanje. Na kraju nas je udaljeni objekt zabljesnuo još dva puta. U prošlih petnaest godina to se dogodilo na tisuće puta. Nedugo nakon tog događaja sjedili smo u parku Joshua Tree, na mjestu gdje je letjelica bila ušla pod zemlju. Iznenada smo na nebu ugledali ta neobična svjetla kako bljeskaju. Nisu se kretala i nije se radilo o satelitu: bila su to jednostavno svjetla koja se gase i pale.

I, u jednom trenutku je ta neobična svjetlost — suptilna, srebr-nasta svjetlost — prožela Čitavu skupinu. Svi su je uočili! Kao da smo se nalazili u stošću od svjetlosti unutar kojeg je bilo vrlo tiho i vrlo spokojno. To je trajalo oko pola sata, a zatim je, u tren oka, svjetlost nestala i posvuda je opet bio mrkli mrak!

Na jednoj od naših ekspedicija u planine oko Crestona u Coloradu provodili smo protokol za stvaranje zaštitne kupole oko skupine. Iznenada smo imali doista izvanredno viđenje Dobrotinog plavkasto-bijelog broda. Došao je, napravio luk i zatim se vratio u svemir. Dok smo to radili, osjetili smo da se oko skupine smjestila golema letjelica. Bila je potpuno tiha i samo djelomično materijalizirana. Međutim, zrak oko nas odjednom je postao topliji i posvuda oko nas mogao se vidjeti jasan svijetleći oblik. Mnogi iz skupine su vidjeli kako se među nama kreću izvanzemaljska bića. Ponovno su izgledala poput duhova i nisu bila potpuno u ovoj, materijalnoj dimenziji, Vidjeli smo zlatnu letjelicu obrubljenu crvenim svjetlom. U daljini je bjesnjela spektakularna električna oluja. Kasnije se ispostavilo da su tamo bili kuhar i drugo osoblje iz malog motela po imenu »Bijeli orao« blizu Crestona. Bili su izašli van na pauzu i gledah su prema Baci, gdje smo se mi nalazili. Oni uopće nisu znali što je CSETI ni što mi tamo radimo. No, dok su gledali u našem smjeru, vidjeli su svjetleću kupolu nalik svemirskom brodu s crvenim svjetlima koja su njezinim podnožjem išla u smjeru obrnutom od kazaljke na satu. Bili su u stanju šoka. Nadalje, izjavili su kako su čak mogli vidjeti kroz druge predmete koji su bili između njih i letjelice: kuća koja bi im inače priječila pogled u tom smjeru nije im bila vidljiva. Naravno, sutradan su nam to ispričali. Bili su dokraja zapanjeni kada su čuli da smo bili točno na mjestu letjelice i što smo doživjeli. Saznao sam da su naposljetku, totalno obeshrabreni doživljajem, otišli iz doline!

Nakon što se letjelica udaljila u roku od nekoliko trenutaka temperatura se spustila za deset do petnaest stupnjeva. To je bilo kao da smo bili u zgradi te da je zgrada zatim odjednom nestala!

Dvadeset četvrto poglavlje

UMJETNOST INSCENIRANJA

Nema sumnje da su izvanzemaljske civilizacije vrlo napredne, i to ne samo tehnološki. Da bi putovala brzinom većom od brzine svjetlosti, svaka civilizacija mora postići određen stupanj duhovog i društvenog razvoja, jer u suprotnom bi uništila samu sebe prije nego što bi uopće dospjela do Zemlje. Mnogi ljudi su ovisni o fantastici s dobrim ili zlim izvanzemaljcima, jer mi na njih antropocentrički projiciramo ono što smo kao čovječanstvo napravili sami sebi. No, prava je istina da se trebamo bojati jedino samih sebe.

Bez obzira na to što mislite o motivima izvanzemaljaca, bilo bi mudro da im iziđemo ususret kao veleposlanici, da započnemo dijalog i da zajedno stvaramo mir. Nikakve sukobe ili razlike nećemo riješiti oružjem, ma koliko ono bilo sofisticirano. Napredni elektromagnetski sustavi oružja imaju potencijal mnogo puta razorniji od nuklearnog oružja. S obzirom na to, nema šanse da bilo koja civilizacija — ljudska ili izvanzemaljska — preživi oružani sukob na toj tehnološkoj razini. Oni ovisni o paradigmi rata — i svemirskih ratova — zastranili su ovisnici o konfliktima i mora ih se obuzdati. Kao što sam ranije spomenuo, postoji plan obmane javnosti kako bi se čitava ta ratna mašinerija mogla razvijati unedogled — sve do grandioznih svemirskih razmjera.

Jedna od stvari koje je Wernher von Braun podijelio s Carol Rosin je da će prvo doći do hladnog rata te da će zatim postojati »države koje izazivaju zabrinutost« i »odmetničke države« (eng. »states of concern« i »rogue states«, sada ustaljeni dio terminologije američke administracije, op. prev.). A zatim će — to je bilo 1974. godine — konkretno doći do svjetskog terorizma i prijetnje od asteroida iz svemira. Nadalje, rekao je da će nakon toga »kontrolori« plasirati krivotvorenu izvanzemaljsku prijetnju. Sve to smišljeno je da se izazove dovoljno veliki strah i na tom temelju ostvari maksimalna kontrola nad svjetskim stanovništvom.

Kada mi je Carol Rosin to rekla, rekao sam joj: »Susreo sam se sa petero-šestero ljudi koji su bili u skupinama za planiranje koje provode točno takav scenarij.«

Prema našim iskustvima s izvanzemaljcima, oni nam jasno govore: »Pokušajte to ispraviti. Učinite što možete.« I stoga radimo što možemo.

Carol Rosin je imala iskustvo s naprednim tehnologijama pristupa umu koje je podijelila sa mnom. Kada se prvi put sastala s Wernherom von Braunom, on je bio vrlo bolestan te ju je zamolio da u njegovo ime održi govor na velikom skupu ljudi iz aviokozmičke industrije u Chicagu. Carol se osjećala krajnje nespremnom za to, no von Braun joj je rekao: »Bit će u redu, ne brini. Samo idi.« Tako je otišla i nije imala pojma o čemu će govoriti pred svim tim tisućama ljudi. Kada je započela govor, iznenada je čula glas Wernhera von Bruna kako joj govori ravno u uho. Nije imala nikakve usatke ili elektroničke uređaje na sebi. Čitav je govor održala slušajući Wernhera von Brauna kako joj govori ravno u uho! Tada je shvatila koliko su napredni ti sustavi.

Kada koristite te stvarno napredne nelokalne elektromagnetske sustave koje je razvila ta odmetnička skupina, ne trebate imati poseban uređaj u nekome. No, dakako, jedna od stvari koje su učinjene u pogledu upravljanja ponašanjem i usađivanja sjećanja su takozvani implantati koji su bili izvađeni iz žrtava navodnih izvanzemaljskih otmica. Osobe koje su bile otete zatim se upućuju određenim igno-rantskim (ili korumpiranim) istraživačima otmica koji onda ustvrde da su to napravili izvanzemaljci! To je lakrdija! Budući da nisu upoznati s mogućnostima tih tajnih *ljudskih* skupina, ti istraživači tvrde da su to mogli učiniti jedino izvanzemaljci. Međutim, ako poznajete te mogućnosti, nikako ne možete ocijeniti je li ono što istražujete ljudskog ili izvanzemaljskog porijekla. Nakon 50 ili 60 godina i milijardi u tajnosti potrošenih dolara, te uz neke od najbriljantnijih svjetskih umova na djelu, u tajnom svijetu ostvarena su neka doista zapanjujuća postignuća. Siguran sam da je njihova najnovija tehnologija krajnje napredna te da je u nekim aspektima gotovo ravnopravna s nekim mogućnostima izvanzemaljaca. Nadalje, primijetili smo da su mnoge otmice grupirane oko vojnih objekata te da ih ima više u vojnim obiteljima. Od nekih ljudi koji su to proučavali doznao sam da su utvrdili vrlo jaku korelaciju s vojnim obiteljima i dužnosnicima te vojnim područjima. O tome su obaviještene neke civilne ufološke skupine, ali ljudi koji su pokušali objaviti te informacije bili su nepoželjni na svim skupovima i nije im bilo dopušteno govoriti o tome. Tako je sve zataškano. Dođe vam da se zapitate tko upravlja tim skupinama koje se bave NLO-ima i otmicama!

U stvari, izvršni direktor jedne od tih civilnih grupa za otmice nazvao je i rekao mi da je čuo da sam došao do tog zaključka, da sam apsolutno u pravu te da je on znao da su mnogi slučajevi koje su oni obrađivali u stvari vojne otmice. Ali,

tu je činjenicu zataškavao osnivač te grupe i svatko tko bi pokušao objaviti tu informaciju ili govoriti o pozitivnim interakcijama s izvanzemaljcima *odmah* bi *bio* smijenjen. Čini se da ta istaknuta grupa za izvanzemaljske otmice najveći dio novčane potpore dobiva od princa Saudijske Arabije! Takve stvari redovito se događaju. I zato je mene uvijek zanimala istina i ono kamo nas istina odvede. Na žalost, ima ljudi koji su u te ideje uložili toliko svog ugleda i s njima usko povezali toliko svojih vjerovanja da ne žele razotkriti istinu.

U 1980-ima je djelovao istraživač po imenu Paul Benowitz. Jedan časnik iz Ureda ratnog zrakoplovstva za posebne istrage (APOSI - Air Force Office of Special Investigations) bio je uključen u taj slučaj. Osoba koju je otela vojska upućena je Paulu Benowitzu s ciljem da se njegova istraga o tajnim projektima oko zrakoplovne baze Kirkland u Novom Meksiku navede na krivi trag.

Žena se kasno navečer vozila kraj jednog od tih tajnih objekata u kojem su testirali antigravitacijsku letjelicu. Vidjela je nešto što nije trebala vidjeti pa je pokrenut slijed za vojne otmice. Dali su joj određenu kemijsku supstancu, izgubila je svijest, a zatim su je implantirali. Pomoću naprednih tehnika shčnih MK-Ultra, tajni operativci usadili su joj lažna sjećanja o izvanzemaljskoj otmici. Zatim su je ti isti ljudi uputili Paulu Benowitzu te počeli na njega djelovati nekim od tih elektromagnetskih oružanih sustava. On je kasnije doživio težak živčani slom te je morao biti hospitaliziran. Bila je to golema tragedija.

Sve se to dogodilo jer je ta nesretna žena vidjela nešto što nije trebala vidjeti. Paravanska priča bila je »izvanzemaljska otmica« dok je, u stvari, ono što je vidjela bilo testiranje reprodukcije izvanzemaljske letjelice pokraj Zračne baze Kirkland. Neki ljudi se jednostavno nađu na krivom mjestu u krivo vrijeme, i umjesto da se zatim objavi da tajne ljudske skupine posjeduju antigravitacijske pogonske sustave, kao prikladan paravan inscenira se izvanzemaljska otmica. Tijekom naših istraživanja 1990-ih, identificirali smo nekoliko ljudi koji su bili u specijalnim jedinicama koje su izvodile inscenirane otmice. Jedan je iz okolice Seartla u saveznoj državi Washington, a drugi iz Colorada, vojni rendžer kojeg su uvukli u te tajne programe. On je rekao da se radilo o umjetnosti insceniranja. Samo bi ih jednom poslali na otmicu, a zatim bi ih razdvojili.

Zamolio sam ga da javno progovori o tome, međutim on se boji jer je siguran da će ga likvidirati ako to učini. Rekao je da žrtvama manipuliraju ljudi koji su prurušeni u izvanzemaljce. Ta umjetnost insceniranja vrlo je napredna i uvjerila bi skoro svakoga da te operacije zaista izvode izvanzemaljci. Također, rekao je da za otmice koriste i elektroniku i droge. »Nemate pojma koliko smo

važnih osoba iz politike i vojske, ili članova njihovih obitelji, oteli kako bi oni zamrzili izvanzemaljce i počeli podržavati program 'Ratova zvijezda'.« Rekao sam mu: »Da, vjerujem to. Sreo sam se s princem Saudijske Arabije, čiji je brat bio otet u sklopu tajne vojne operacije kako bi tu moćnu bankarsku obitelj uvjerali da postoji izvanzemaljska prijetnja. Te su operacije vrlo vješto vođene i vrlo sofisticirane u umijeću obmanjivanja.«

Mnogi nezavisni izvori iz korporativnih i vojnih obavještajnih programa dali su mi identične pojedinosti o metodama koje se koriste i o razlozima tih operacija. Te prijevare provode se i u drugim zemljama. A cilj im je učiniti upravo ono na što je upozoravao Wernher von Braun: pripremiti ljude na lažnu prijetnju iz svemira koja bi »ujedinila svijet« oko nove razine centralizirane vojno-industrijsko-ekonomske moći.

Neki ljudi iz medija i neki pisci bili su podvrgnuti takvim iskustvima. Predsjednik Kennedy ubijen je jer se previše približio istini o toj i sličnim stvarima.

Dvadeset peto poglavlje

IZVANKRUGA

Predsjednik Kennedy ubijen je zbog niza srodnih pitanja: NLO-i i izvanzemaljska inteligencija dio su skupa problema, koji uključuju svjetski bankovni sustav, obavještajne direktorate, tu tajnu skupinu koja upravlja našim društvom preko isprepletenih korporativnih, financijskih i institucionalnih interesnih skupina te korumpiranih korporativnih interesnih skupina u vojsci i državnoj upravi. Jack Kennedy znao je mnogo o tome i namjeravao je poduzeti odlučne akcije kako bi to ispravio. Namjeravao je obuzdati vojno-industrijski kompleks. Namjeravao je sklopiti mir sa Sovjetima i okončati hladni rat. Ukratko, namjeravao je pomrsiti račune fašističkoj tajnoj skupini koja upravlja svijetom. Nadalje, morate razumjeti i da je Kennedy bio dovoljno pametan da zna da je Marilyn Monroe ubijena jer je kanila progovoriti o nekim stvarima koje joj je rekao o izvanzemaljcima i srodnim temama.

Bobby Kennedy je svakako znao za te stvari. Imam njegovo pismo, koje je napisao nedugo prije nego što je ubijen, a u kojem govori o NLO-ima i svom zanimaju za tu temu.

Kako su mi prenijeli moji izvori, Jack Kennedy je u jesen 1963. godine pokrenuo proces da na federalnoj razini izda izvršnu naredbu koja bi promijenila dinamiku mnogih tajnih projekata. Bio je vrlo sklon tome da doslovno rasformira CIA-u. Želio je da se pitanje NLO-a razotkrije te da se tehnologije upotrijebe na dobrobit čovječanstva. Želio je promijeniti smjer kojim smo išli u Vijetnamu. Dakle, taj odmetnički entitet nije htio dopustiti da se sve to dogodi. Kennedy je, naravno, ubijen prije nego što su se te promjene mogle ostvariti. Čovjek upleten u Kennedyjevo ubojstvo pozvao me je da razgovaramo o pitanju NLO-a te energetskih i pogonskih sustava. Taj čovjek bio je uključen u logistiku oko Kennedyjevog ubojstva. Međutim, bio je duboko uključen i u tu tajnu kvazivladu koja upravlja NLO projektima i novim sustavima za proizvodnju energije koji mogu spasiti svjetski okoliš. Ljudi koji ga poznaju reći će vam da je ubio više ljudi nego što imate prstiju na obje ruke i noge. No, sada radi na projektima obrnutog inženjeringa, koji se bave tehnologijama NLO-a i »letećih tanjura«. Nekoliko sam

puta razgovarao s njim i pouzdano znam da su ubojstvo Jacka Kennedvja i smrti mnogih drugih ljudi rezultat pokušaja da se zaustavi curenje istine o tom pitanju. _ Kad sam se u Engleskoj sastao s lordom Hill-Nortonom — admiralom s pet zvjezdica, zapovjednikom britanske ratne mornarice i bivšim ministrom obrane — on je želio znati zašto mu nikad nisu ništa rekli o NLO-ima. Bio je čuo da sam se sastao s direktorom CIA-e i da izvještavam Clintonove ljude. Otišao sam u njegovu kuću u Hampshireu. To je bila jedna od onih veličanstvenih starih kuća s debelim krovom od rogoza — divno mjesto. Sjedili smo u naslonjačima u njegovoj dnevnoj sobi. On je sjedio meni zdesna i postavljao mi pitanja, pedantno zapisujući odgovore u mali blok papira. Želio je znati sve što ja znam. Lord Hill-Norton bio je temperamentan, nizak čovjek prodornih plavih očiju.

U jednom trenutku me je upitao: »Zašto me ne bi izvijestili o tome? Bio sam ministar obrane, bio sam na čelu MI-5, MI-6 i svih drugih tajnih agencija u Velikoj Britaniji. Osim toga, bio sam predsjednik Vojnog odbora za NATO! No svejedno, dok sam bio na tim položajima nisam znao ništa o tome. Tek sam kasnije doznao za to, i to od ljudi kao što je lord Mountbatten. Zašto mi nisu ništa rekli?« Bio je bijesan što su ga ostavili »izvan kruga«, baš kao i admiral Tom Wilson, koji je bio šef Združenog obavještajnog stožera, i kao direktor CIA-e James Woolsey, i tako dalje, i tako dalje. Odgovorio sam mu: »Pa, gospodine, dopustite da odgovorim protu-pitanjem. Što biste vi učinili da ste otkrili da postoji transnacionalna skupina koja ne polaže račune nijednoj vladi na svijetu i koja se in filtrirala u skoro svaki aspekt svake imalo značajne vlade u svijetu; koja je za sebe prisvojila, kroz kriminalne špekulacije i bezobzirne postupke (uključujući ubojstva i atentate), nelegalnu kontrolu nad najvažnijim ikad otkrivenim tehnologijama, uključujući tehnologije sposobne za međuzvezdana putovanja, tehnologije koje bi mogle osloboditi cijeli svijet potrebe za fosilnim gorivima, spasiti okoliš i okončati siromaštvo u svijetu; i da ta grupa gaji potpuni prezir prema vladavini zakona, demokraciji te slobodama i dobrobiti naroda, pa čak i da je ne zanima budućnost Zemlje? Što biste učinili?« »Ne bih to trpio ni jednog prokletog trenutka!!!« uzviknuo je. »I to je razlog zašto vam nikada nisu rekli. Upravo ste odgovorili na vlastito pitanje.«

Nato je upitao: »Pa, kako to mislite?«

Odgovorio sam mu: »Da ste znali, i da je vaša reakcija bila takva, završili biste kao Jack Kennedy ili kao lord Mountbatten - razneseni navodnom IRA-inom bombom koju je, zapravo, postavila ta odmetnuta grupa. Završili biste kao Marilyn Monroe i Mary Mever i svi oni ljudi koji su ubijeni zato što nisu pristali na tajnost.

Završili biste kao svi ostali.« Zatim sam dodao: »I kao, na žalost, neki iz moje skupine — kao bivši direktor CIA-e Bili Colby.« Samo me pogledao. Zatim je promrmljao nešto u smislu: »Gadovi!« Znete li ili ne znate za te stvari u potpunosti ovisi o tome da li pripadnici te tajne skupine smatraju da ćete igrati po njihovom, bez obzira na to kojoj količini tajnih informacija vas izlože. Ako smatraju da ste pošten čovjek koji će, čim otkrije koliko su te informacije vrijedne i koliko je kriminalan čitav taj pothvat prikrivanja, pokušati to ispraviti, neće vam dati te informacije, jer ako to učine, a vi počnete raditi suprotno njihovim očekivanjima, morat će vas likvidirati. Moj vojni savjetnik bio je u takvim neodobrenim projektima ograničenog pristupa i opisao mi je kako funkcioniraju. Ako je u nekom projektu deset ljudi i ako je to neodobren projekt, samo će tih deset ljudi znati što se zbiva u njemu. A ako ste u toj skupini i počnete raditi mimo njihove volje, rekao mi je, postoji metak s vašim imenom i on će vas sigurno pronaći. Ako, pak, niste u toj ćeliji, koji god da imate čin i na kojem god da ste položaju, nećete ni znati da postoji. Na čelu jednog od tih projekata bio je admiral Harry Trane, koji je kasnije otišao u SAIC (Međunarodna korporacija za znanstvene aplikacije). U jednom trenutku, kada su namjeravali zatvoriti taj projekt kako bi se mogao preobraziti i pojaviti na drugom mjestu — samo da se nastavi igra s paravanima — taj admiral okupio je ljude i rekao im: »Mnogo vam hvala na vašim uslugama; sudjelovali ste u neodobrenom projektu s budžetom od X milijardi dolara, ali sada je vrijeme da on promijeni oblik.« I onda su ga zatvorili. Surađivao sam s mnogim ljudima koji su bili u projektima takve vrste. Jedan od naših svjedoka je Merle Shane McDowell. On je bio u NATO-ovom Atlantskom zapovjedništvu kod Norfolka u saveznoj državi Virginiji kada se iz svemira pojavio golem NLO. Pojavio se iznad sjeveroistočne obale i praćen je na najmanje pet vojnih radarskih postaja kako ide gore-dolje duž istočne obale. Kontrolni centar u kojem je bio McDowell oglasio je takozvanu »šifru zebra«. Kada se oglasi taj najviši stupanj uzbune, samo oni sa zebrinim prugama na svojim identifikacijskim pločicama smiju ostati u objektu. Svakoga tko nema zebrine pruge i ne iziđe iz zapovjedništva u roku od šezdeset sekundi likvidirat će marinci koji su tamo raspoređeni. Kada se to dogodilo, admiral Harry Trane bio je vrhovni zapovjednik Atlantskog zapovjedništva. Merle Shane McDowell mije rekao da je admiral bio doista uznemiren jer je taj događaj bio izvan njegove kontrole. Admiraal je naredio prisilno spuštanje te izvanzemaljske letjelice te je podigao sve vojne mlažnjake na istočnoj obali kako bi je pokušali presresti. Međutim, ona bi se u jednom prolazu radarskog snopa nalazila iznad obale Nove Engleske, u sljedećem iznad Floride, a u sljedećem opet bi već bila

iznad obale kod Norfolka. Na posljjetku je otišla prema Azorima. U jednom trenutku joj se jedan pilot uspio dovoljno približiti da je fotografira. I McDowell je vidio fotografiju te velike, duge letjelice u obliku cilindra. Iznad Azora skrenula je za oko šezdeset stupnjeva, a zatim u trenu otišla ravno svemir. U ranim 1980-ima admiral Trane očito nije bio u krugu upućenih u pitanje NLO-a, jer McDowell kaže: »Stari je bio doista uzdrman.« Nije znao što je ta stvar! Otvorili su vruću liniju sa Sovjetskim Savezom, pokušavajući otkriti je li to projektil ili nešto drugo njihovo. A Sovjeti su rekli: »Nije naše.« Nije bilo ništa europsko. Nije bilo američko.

Kasnije su došli tajni agenti u odijelima i zaprijetili svakome tko je sudjelovao u tom susretu. Prijetnje su bile vrlo ozbiljne. Jedan od razloga što o toj temi izvještavam mnoge srednjostrujaške vojne zapovjednike je taj što oni koji ne znaju ništa o toj temi mogu naletjeti na sličan susret te ne znati kako reagirati. Ta paralelna odmetnička skupina koja zna, ali ne želi to otkriti javnosti, potkopava operativnu spremnost. Sjetite se: admiral Trane naredio je presretanje i prisilno spuštanje izvanzemaljske letjelice, jer u to vrijeme nije znao o čemu se radilo! To je iznimno opasno i nepromišljeno. Nakon što je admiral Trane izašao iz vojske, prošao je kroz okretna vrata vojno-industrijskog kompleksa i ušao ravno u krunski dragulj tajne vlade: Međunarodnu korporaciju za znanstvene aplikacije (Science Applications International Corporation, SAIC). Naš vojni savjetnik se prije nekoliko godina imao priliku sastati s admiralom i iznijeti mu tu temu. Admiral Trane ga je slušao: bio je vrlo tih, a na posljjetku je rekao: »Rasprava o toj temi apsolutno me ne zanima.« Zatim se nadovezao na doslovno posljednju stvar koja je spomenuta prije no što je iznesena tema NLO-a i počeo pričati o tome kao da se o NLO-ima nije ni govorilo.

Ti su ljudi uvježbani za to. Jedna moja dobra prijateljica upoznala me je s gđom Boutros Ghali, suprugom glavnog tajnika Ujedinjenih naroda, i mnogim drugim ljudima. Ona je bila dugogodišnja podupirateljica i članica CSETI-ja i Projekta Razotkrivanje. Također, stara je prijateljica jednog vrlo visokog senatora. Upozorio sam je da sam prilično siguran da je on jedan od ključnih operativaca u toj tajnoj odmetničkoj skupini. I tako, ona mu je iznijela tu temu. On ju je pažljivo slušao, gledajući u nju svojim prodornim očima. Kada je prestala govoriti, spomenuo je zadnju riječ koju je rekla *prije* nego što je spomenula NLO-e i glatko nastavio razgovor. Jednostavno je izrezao iz njega dio o NLO-ima, kao da nikada nije spomenut. Rekla mi je da je to bilo doista zapanjujuće.

I ja sam također imao prilike vidjeti to kod ljudi. To je jedan od načina na koji sam mogao prepoznati doista dobro obučene visoke ljude u toj tajnoj vladi. Jedan bivši američki predsjednik i dvojica bivših ministara obrane vrlo duboko upleteni su u nju.

Sredinom devedesetih me je netko tko je poznao senatora Barryja Goldwatera pozvao da razgovaramo o tome u njegovom domu. Mnogi od vas sjećaju se da je Goldwater bio senator iz Arizone koji se kandidirao na predsjedničkim izborima 1964. godine i izgubio. Također, bio je general u pričuvnim zrakoplovnim snagama. Tako sam otišao u kuću generala Goldwatera pokraj Scottsdala u Arizoni, na brdu iznad grada. Iako već osamdesetogodišnjak, senator je bio vrlo bistar. Bio je vrlo zainteresiran za ono što radimo. Ranije smo mu poslali sve naše materijale za brifinge i bio je vrlo zahvalan. Ispričao mi je sljedeću priču: U 1960-ima je bio dobar prijatelj s generalom Curtisom Lemayjem — znate, autorom glasovitog citata: »Izbombardirajte ih da se vrate natrag u kameno doba.« (Rečenica iz Lemayjeve knjige memoara, izdane 1965. godine, gdje sugerira da SAD treba intenzivirati bombardiranje Vijetnama; *op. prev.*). Senator Goldwater je, kao pripadnik ratnog zrakoplovstva i pilot, od vrlo vjerodostojnih ljudi koje je poznao bio *čuo* izvješća o NLO-ima. Također, čuo je da su ostaci NLO-a koji »se srušio« u Novom Meksiku završili u Zrakoplovnoj bazi Wright-Patterson. Iako je senator Goldwater bio vrlo utjecajan senator, nikad nije preko službenih kanala dobio bilo kakve informacije o toj temi. Tako se obratio generalu Curtisu Lemayju i zamolio ga da mu uredi da dođe u »plavu sobu« Odjela za strane tehnologije u Zrakoplovnoj bazi Wright-Patterson kako bi vidio ostatke NLO-a. Dakle, on i general Lemay oduvijek su bili dobri prijatelji, no Curtis Lemay mu je rekao: »Dovraga, Barry, *ja* čak ne mogu ući u to područje. I ako me još ikada budeš pitao o tome, osobno ću se pobrinuti da te vojni sud izbaci iz ratnog zrakoplovstva!«

Takvo što, američkom senatoru, kandidatu na američkim predsjedničkim izborima i nekome tko u pričuvnim zračnim snagama služi kao general! Sjedio sam sa senatorom Goldwaterom u njegovoj dnevnoj sobi i pitao ga: »Bože moj, zar je bio ozbiljan?« »Smrtno ozbiljan,« rekao je. »I nikada mu više to nisam spomenuo!« Ta priča daje vam predodžbu o strahu i ekstremnoj tajnosti koji okružuju tu temu — čak i za nekoga takvog ugleda kao što je Barry Goldwater, osnivač konzervativnog krila Republikanske stranke. On je arhikonzervativac i promilitantni domoljub, a sada mu je prijatelj i kolega general rekao da će na vojni sud ako još jednom to spomene! Senator Goldwater je zatim rekao: »U pravu ste,

bila je prokleta pogreška tada i prokleta je pogreška sada što se to drži u tajnosti!« Tako smo počeli razgovarati o tome tko je sve uključen u tu tajnu, ilegalnu skupinu. Prolazeći kroz popis imena upletenih ljudi, na posljetku sam pitao: »Poznajete li admirala Y. N.?« »O da, ja i on smo godinama prijatelji,« odgovorio je. Ja sam rekao: »Pa, dovraga, on je praktički treća najmoćnija osoba u skupini MJ-12.« Goldwater je bio šokiran: »Je li?«

Ja sam odgovorio: »O da.« Zajedno s ljudima kao što je Edward Teller i sličnima. Edward Teller je imao ključnu ulogu u tim projektima. Upitao je: »Pa, što mogu učiniti?« Ja sam ga upitao: »Biste li kontaktirali admirala i zamolili ga da se sastane sa mnom kako bismo razgovarali o toj stvari i vidjeli kako možemo surađivati da objavimo te informacije javnosti na djelotvoran i siguran način?« On je rekao: »Pa, svakako ću pokušati.« I pokušao je.

Nekoliko tjedana kasnije javio mi se senator Goldwater. Rekao je: »O, Bože moj! Ne smijem to nikad više spomenuti admiralu!« Doslovno mi je rečeno da je admiral Y. N. izgrdio senatora Goldwatera zbog toga te da ne želi raspravljati o toj temi ni sa kime. Taj admiral je obnašao nekoliko vrlo visokih funkcija u vladi i s jedne od tih funkcija napredovao je do jednog od glavnih ljudi u Međunarodnoj korporaciji za znanstvene aplikacije, SAIC-u. Uvidate li pravilnost?

Admiral Y. N. je svakako ključna osoba — i to već desetljećima. Kasnije sam razgovarao s Joanne Goldwater, jednom od kćeri senatora Goldwatera, koja vodi tvrtku Goldwater Foods u Arizoni. Rekla mi je: »Znate, tata vam doista više ne može pomoći da dođete do tih ljudi... Što god da mu je admiral rekao, to ga je smrtno prestrašilo.« Ja sam rekao: » To je u redu, ovo je dobrovoljna udruga i svatko ima svoje granice. Ni od koga ne tražim da radi nešto što mu ne odgovara i cijenim što je vaš tata učinio i ovoliko.«

Otprilike u to vrijeme saznao sam da je potpredsjednik Huumphrey otišao u zrakoplovnu bazu Kirkland i državni laboratorij Sandia Labs kako bi pogledao tajne projekte povezane s NLO tehnologijama. Sznao je da postoje tajni projekti koji rade na izvanzemaljskim materijalima. Svjedok koji je u to vrijeme bio u Sandia Labsu rekao mi je da je osobno radio na NLO projektima i u programu obrnutog inženjeringa izvanzemaljskih tehnologija, konkretno na elektronici. Potpredsjednik je došao do zgrade te je želio ući i vidjeti što se tamo nalazi. Međutim, potpredsjedniku je rečeno: »Gospodine, nemate dopuštenje za ulazak ovamo. Ako nastavite dalje, pucat ćemo.« Pitao sam tog čovjeka: »Jesu li bili ozbiljni? Ubili bi potpredsjednika Sjedinjenih Država?« Rekao je: »Apsolutno, bio bih mrtav čovjek.«

Dvadeset šesto poglavlje

NOVA ERA

Kada manifestacija Boga — božanstvo — stupi na ovu razinu, dolazi do jačanja i procvata svakog aspekta svijeta, poput duhovnog proljeća. Dolazi do obnove duha, znanja i intelekta te takozvanog Božjeg plana, koji je utvrđen u dubljim područjima duha, unutar svih stvari i svih bića.

Ugrađen je u tkivo kreacije i doslovno oživljava i obnavlja čitav univerzum, svaki atom. Sve se mijenja. I iznenada, »spontano«, dolazi do velikih napredaka u znanosti, društvenoj misli, duhovnim idejama i međunarodnoj suradnji. Do svih tih velikih promjena i napredaka u znanosti i misli dolazi zbog oslobađanja te duhovne sile i božanskog plana.

Taj novi duhovni ciklus izgradio je potpuno novi svijet. Novi ciklus —bez obzira na to koliko je još nerazvijen —razvija se posvuda oko nas i u nama. To se događa usprkos nazadnjačkim silama koje bjesomučno i uzaludno pokušavaju zaustaviti taj proces. No, to se ne događa samo od sebe. Događa se kroz nas. To je zanimljiva stvar kada ste čovjek. Ljudsko biće, čak i ono najneljudskije od nas, bez obzira na sve ima u sebi sadržan čitav svemir. Znanje o svim tim istinama imamo u sebi, sve je sadržano u nama. U stvari, nema razlike između unutrašnjeg i vanjskog. »Sve je To.« Svi smo dosegli novu razinu potencijala. Nova moć prisutna je u svim bićima svemira. Ciklus u koji smo ušli je ciklus univerzalnog, ne samo svjetskog mira. Ratni huškači koji bezglavo srljaju u tisuće godina galaktičkog ratovanja potpuno su zastranili. Bez obzira na to koliko su neki nazadnjački elementi našeg društva ovisni o staroj paradigmi beskonačnog rata, to vrijeme će brzo završiti — i ući ćemo u doba neprekidnog mira na Zemlji, koji će trajati najmanje 500.000 godina.

Dakle, sada smo u mukama promatranja kako stara paradigma umire. Noć je najcrnja prije zore, oluja je često najžešća prije zatišja — i često je najteže i najopasnije prije trajne uspostave novog doba poput ovoga. To je doba u kojem živimo. U posljednjih sto do sto pedeset godina svjedočili smo golemim promjenama na svim područjima: duhovnom, kozmološkom, vjerskom, političkom, znanstvenom... U posljednjih sto pedeset godina bilo je više promjena

nego u stotinu stoljeća prije toga. Kako se to dogodilo? Dogodilo se jer se na početku ovog ciklusa, kroz božanstvo, manifestirao taj novi svijet. U duhovnom smislu on već postoji u empirijskoj domeni božanskog znanja. Možemo ući u sebe i vidjeti ga — tako je divan! Što se tiče tajnog plana onih koji su ovisni o starom svijetu: sve je moguće. Duboki insajderi su mi rekli da sve još uvijek visi u zraku: stvari mogu krenuti bilo kojim putem — i baš zato se moramo iz sve snage truditi da stvorimo taj novi svijet univerzalnog mira. Što se većem broju ljudi otvore oči u vezi tog obmanjivačkog i manipulativnog plana, to će nam svima biti bolje, jer ako ga znamo, možemo izbjeći da nas se natjera na ludost Ratova zvijezda. Znanje je moć. Od napada 11. rujna bilo je mnogo manipulacija, ali određeni su se elementi precijenili. A time što su se precijenili, ljudi uviđaju da taj tajni plan koji provode nema nikakve veze sa sigurnošću Sjedinjenih Država, odnosno svijeta. Prije 11. rujna govorili smo o činjenici da imamo više izvora koji govore da će hladni rat zamijeniti »odmetničke države«, zatim svjetski terorizam i, na posljetku, prijetnja iz svemira putem asteroida i izvanzemaljske prijetnje. I evo nas. Igra je pri kraju, no pitanje je: Je li i dalje obmanuto dovoljno ljudi ili nije? A drugo pitanje je: Postoji li dovoljno spremnosti u tim tajnim programima da izvedu kozmički Tonkinški zaljev? U tim projektima ima mnogo ljudi koji ne znaju koji je pravi plan. Čitava stvar je vrlo razdijeljena. Na globalnoj razini, od dvjesto ili tristo ljudi u skupini koja provodi tu politiku, samo mali broj njih zna prave planove. A najgori planovi su oni o kojima ja govorim. Otpri like dvadesetak ljudi zna plan na toj razini. Sve je pod vrlo, vrlo strogom kontrolom koju postižu razdjeljivanjem šire skupine na mnoge podskupine, koje ne znaju jedne za druge.

Jedan od najvažnijih ciljeva je raskrinkati različite slojeve tog plana dobronamjernim ljudima u toj skupini. Ima ljudi koji kažu: »Ja ne sudjelujem u tome. Ja sam to radio zato da te tehnologije budu tajne kako ih naši neprijatelji ne bi iskoristili kao oružje,« ili »Držao sam to u tajnosti da se ne naruši stabilnost svjetskog ekonomskog sustava,« ili »Držao sam to u tajnosti kako bismo spriječili iznenadni slom naftne industrije.« Međutim, kada čuju za neke od tih planova, kažu: »Čekajte malo!«

Od mnogih tisuća ljudi uključenih u te projekte i od mnogih stotina uključenih u provođenje njihove politike, većina je u zabludi glede konačnog plana.

Stoga je jako važno da nemamo predrasuda o ljudima uključenim u te operacije. Mnogi od njih su dobri ljudi koji su i sami izmanipulirani. Zato me neki od ključnih ljudi u toj skupini stalno zovu i govore: » Samo nastavite s vašim

radom; želimo da se to ispravi.« Jedan od njih mi je poslao poruku koja je glasila: »Nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nikad, nemojte odustati.«

Naravno, lakše je to reći nego učiniti: nakon što su ubili vašu najbolju prijateljicu, kada imate metastatski rak, nakon što ste morali napustiti svoj »dnevni posao« i imate djecu koju trebate školovati, kada su vas na internetu proglašavali svime osim vješcem, dolazi do demoralizacije i često je teško nastaviti. Nastaviti s radom je najteža moguća stvar.

Neki ljudi u tim supertajnim projektima vrlo su nam zahvalni na tome što radimo. Na početku našeg projekta oko trećina »kontrolora« uključenih u održavanje tajnosti željela je da dođe do razotkrivanja; sada je to četrdeset pet do pedeset posto. Međutim, i dalje je prisutan vrlo moćan bezobzirni element. Bivši direktor CIA-e Bili Colby na neki je način uzet za primjer: neposluh na toj razini neće se tolerirati.

Međutim, to je bilo gotovo prije jednog desetljeća i stvari se mijenjaju. Nikad ne možete suditi o budućnosti gledajući u prošlost, posebno ne u ovo vrijeme. Događa se velika evolucija. Moramo smatrati da se sve te ljude može educirati. Oni mogu doći do boljeg razumijevanja i mnogi od njih će istupiti i pomoći nam.

Više puta sam sanjao lucidan, prekognitivni san u kojem sam na nekom mjestu negdje na američkom jugozapadu te po danu tamo navodim izvanzemaljsku letjelicu i uspostavljam kontakt s jednim vrlo visokim duhovnim i diplomatskim starješinom izvanzemaljaca. To je miran, javan događaj, a potpomažu ga prijateljski dijelovi tih tajnih vojnih programa.

Taj nevjerojatan događaj pokazan mi je početkom 1990-ih godina. Mislim da izgledi da se on dogodi, kako vrijeme odmiče, u stvari rastu. Kada su počeli svi ti supertajni projekti? Pa, još uvijek ima crnih projekata i materijala s kojih još uvijek nije skinuta tajnost, a koji potječu s početka prošlog stoljeća i iz Prvog svjetskog rata! Elementi tog obrasca tajnosti, na ovaj ili onaj način, postoje u društvu već tisućama godina. Oduvijek su postojali karteli. Oduvijek su postojala tajna društva koja su pokušavala steći tajnu moć. I ona su, ovisno o potrebama vremena i mjesta te političkim i tehnološkim okolnostima, prolazila kroz razne transformacije.

Međutim, sigurno je da su u 20. stoljeću postojali vrlo tajni programi povezani s važnim industrijskim interesnim grupama koje su znale za te tehnologije - posebno za takozvane elektromagnetske sustave slobodne energije, koje je otkrio Tesla.

Čak je Michael Faraday u nekim eksperimentima koje je provodio u devetnaestom stoljeću utvrdio *over-unity*' efekt. Dakle, postoje interesne grupe koje te

stvari već dugo, dugo taje. U devetnaestom stoljeću - u eri Vanderbilta, Rockefellera i Standard Oila - postojale su tajne interesne grupe koje su željele takva otkrića slobodne energije zadržati u tajnosti... Standard Oil je u jednom trenutku imao veće prihode od vlade Sjedinjenih Država. Toliko je bila velika i moćna ta korporacija pod upravom obitelji Rockefeller.

U tu monopolističku industrijsku sredinu stupili su geniji poput Tesle, T. Townsenda, Browna i drugih sa svojim takozvanim strojevima nulte točke i strojevima slobodne energije te ranim visokonaponskim anti-gravitacijskim sustavima.

Također, krajem devetnaestog stoljeća bilo je izvještaja o izvanzemaljskim letjelicama — poznat je onaj nazvan »panika zračnih brodova« iz 1896. godine.

Jedan odličan izvor rekao mi je da je general MacArthur 1930-ih bio uključen u donošenje jednog izvanzemaljskog objekta iz Kine. Dakle, programi praćenja izvanzemaljskog pitanja i istovremeni pokušaji da ovladamo s njim povezanim tehnologijama traju već preko sto godina. Međutim, kvantni skok u tim programima dogodio se za vrijeme Drugog svjetskog rata.

Otprilike u vrijeme kada smo razvili znanje o termonuklearnim oružjima i bili na putu ranih svemirskih istraživanja, postojali su programi istraživanja pogonskih sustava koji su izgledali poput letećih tanjura. Von Braun je bio uključen u to, kao i Edward Teller, dr. Van-nevar Bush i drugi. Goddard je 1936. i 1937. godine radio na razvoju nekih Teslinih izuma. Ukrali su Teslin rad o antigravitaciji i prodali ga nacistima sredinom 1930-ih.

No, kada smo iz te faze eksperimentiranja i razvoja ušli u fazu upotrebe termonuklearnih oružja i tajnih antigravitacijskih pogona, izvanzemaljci, koji nadziru Zemlju tisućama godina, jako su se zabrinuli. Znali su da je od te točke tehnološkog razvoja vrlo mali put do sposobnosti međuzvezdanog putovanja. A ovdje, na ovoj prelijepoj Zemlji, postoji grupa ljudi koja je u nekoliko desetljeća s konja i kočija prešla na antigravitaciju, elektromagnetske sustave oružja i termonuklearne naprave. Dakle, trebali biste biti stvarno galaktički glupi pa da vas to ozbiljno ne zabrine!

¹ Efekt kod kojeg sustav proizvodi više energije nego što se u njega unosi te omogućava »vječno kretanje«; op. prev.

U to vrijeme, tijekom i nakon Drugog svjetskog rata, izviđanja i ograničene intervencije izvanzemaljaca postali su sve učestaliji. Izvanzemaljci su pokušavali usporiti naše napredovanje tim destruktivnim putem. U Projektu Razotkrivanje imamo vojne svjedoke koji opisuju kako su izvanzemaljske letjelice presretale interkontinentalne balističke rakete lansirane iz Zrakoplovne baze Vandenburg preko južnog Atlantika. Izvanzemaljci su pokušavali usporiti naše divlje srljanje u zajamčeno uzajamno uništenje.

Ljudi poput pukovnika Diedriksona, koji je radio za Komisiju za atomsku energiju, primijetili su da postoji jako zanimanje izvanzemaljaca za sva naša nuklearna postrojenja. On je bio osobno upoznat s presretanjem jedne interkontinentalne balističke rakete koja je bila posebno razvijena tako da može eksplodirati na Mjesecu. Izvanzemaljci su je presreli prije nego što je uspjela izaći iz atmosfere. 1940-tih smo zapravo počeli obarati izvanzemaljske letjelice u blizini Roswella u Novom Meksiku, koji je u to vrijeme bio naša jedina nuklearna baza. Imamo jedan FBI-jev dokument, napisan za J. Edga-ra Hoovera, u kojem se navodi da je za rušenje tih izvanzemaljskih letjelica bio odgovoran posebno podešen radarski sustav. 1960-ih razvili smo tehnologije koje omogućavaju » putovanje između zvije zda«, kao što je rekao Ben Rich. Odmetnički tajni projekti razvili su elektromagnetske sustave koji su, između ostalog, mogli djelovati na svijest ljudi i nauditi ljudima.

Usput budi rečeno, Tesla je pred svjedocima izveo uspješan eksperiment s antigravitacijom prije nego što su braća Wright poletjela! Za vrijeme administracije predsjednika Eisenhowera nestao je svaki privid ustavnosti i legalnosti u vezi s ovim projektima i oni su sve otada izvan kontrole. Vlada u sjeni zabila je Eisenhoweru nož u leđa.

Dvadeset sedmo poglavlje

PRAVI KVANTNI, KOZMIČKI TRENUTAK

Od ljudi kao što je Catherine Austin Fitts — koja je za prvog Busho-vog mandata radila kao pomoćnica ministra za stanogradnju i urbani razvoj — saznao sam da se enormne količine nezakonitih sredstava preko fiktivnih programa iz svih agencija pretaču u te crne projekte. Kad je to otkrila, protjerali su je iz grada i pokušali joj financijski i profesionalno uništiti život. Ona je vjerodostojna osoba iz glavne struje koja je radila za neke od najjačih tvrtki za investicijsko bankarstvo u zemlji.

Kao što kažu moji prijatelji iz Pentagona: »Milijarda amo, milijarda tamo, i brzo se skupi ozbiljan novac.«

Tisuće zaposlenika uključeni su u razne projekte, ali zapravo ne znaju sve pojedinosti o onome na čemu rade. Netko možda ovdje radi na nekom djeliću stroja unutar odjela koji je dio većeg odjela koji je, pak, dio još većeg odjela — sve je to vrlo, vrlo strogo kontrolirano. Ta skupina koja vodi svjetsku politiku, odnosno kontrolna skupina, broji dvjesto do tristo ljudi i transnacionalna je. Sjedinjene Američke Države nipošto nisu jedino važno središte aktivnosti. U toj grupi ima važnih predstavnika iz Kine, Latinske Amerike, Vatikana, raznih instituta, iz Europe i Rusije. Nacionalne granice zapravo ne znače ništa. Nacionalna pitanja su nebitna. Čak se i ne radi o vladama kako vi i ja to obično shvaćamo. Središte je u korporacijskim, financijskim, transnacionalnim i religijskim interesnim grupama: oni su ti koji upravljaju vladama. Najmoćniji pojedinačni entitet u toj grupi danas je korporativno mormonsko carstvo. Mormonska hijerarhija ima goleme financijske i korporacijske holdinge povezane s tim tajnim programima, no obični članovi svega toga nisu svjesni.

Prisila... znate, uvijek govorim ljudima: »Oh, CIA? Ti momci su dobričine.« Oni zbog kojih se trebate brinuti su plaćenici koji rade za Lockheed ili E-Systems, ili oni koje angažiraju iz grupe povezane s takozvanim Đavoljim učenicima (Devil's Disciples), koji su motoci-klistička banda. To je pododjel Anđela pakla (Hell's Angels) koji se rutinski bavi mučenjem, žrtvovanjem ljudi i vivisekcijom — kad vas razrezu žive — radi prisiljavanja na tajnost u određenim slučajevi ma.

Poznajem istraživača novih izvora energije koji je radio s jednom žrtvom Đavoljih učenika. Oni nose ogrlice s po jednim zubom od svake osobe koju su ubili. Dakle, izbili su mu zube, izvadili mu utrobu i ostavili ga da umre, no preživio je. Danas je to vrlo asocijalna osoba koja ne želi imati mnogo posla s ljudima. Đavolji učenici rade pod ugovornim aranžmanom za neke od tih tajnih kriminalnih društava i obavljaju prljavi dio poslova oko održavanja tajnosti. Većina sigurnosnih poslova povjerena je vanjskim izvršiteljima, poput tvrtke "Wackenhut, koja im pruža konvencionalne sigurnosne usluge. No tu su i ti nekonvencionalni izvršitelji neugodnih poslova, Jedan tajni operativac iz Arizone, kojeg znam, došao je do video-vrpce koja prikazuje, kako se čini, ili reprodukciju izvanzemaljske letjelice ili pravu izvanzemaljsku letjelicu koja se otela kontroli i prisilno sletjela blizu vojne baze u Kanadi.

Tijekom operacije izvlačenja, jedan od specijalnih timova uključenih u operaciju snimio je prizemljenu letjelicu. Osoba koja je napravila taj film snimila ga je potajice: kamera se tijekom snimanja stalno tresla. Imam taj film. Došao mi je zajedno s fotografijama nečega što izgleda poput izvanzemaljskih životnih oblika. Taj film i čovjek koji ga je snimio dospjeli su do osobe koja je uključena u te crne operacije, ali se predstavlja kao zainteresirani istraživač NLO-a i stručnjak za digitalnu analizu fotografija. I tako je on toj osobi koja je snimila film dao na korištenje »sigurnu kuću« na svom ranču u Arizoni. Pa, nisam baš siguran da je to bila sigurna kuća. Jednog dana taj »zaštitnik« vratio se na ranč — a prikucana na poštanski sandučić ranča nalazila se vrećica u kojoj su bili ljudski prst i komadić papira na kojem je pisalo: »Likvidirati«. Nikad nisu pronašli tog čovjeka i mogu samo pretpostaviti da je ubijen. Tu priču mi je ispričao vlasnik ranča.

Ljudi koji su na ključnim položajima u toj tajnoj skupini često su ih naslijedili od prethodne generacije.

Na primjer, spomenuo sam Jamesa Jesusa Angletona, koji je odobrio prisluškivanje Marilyn Monroe. Kontaktirao me jedan njegov potomak, koji je ekstremno bogat i uključen u tu tajnu grupu, ali ne i u CIA-u. Sve što je važno nalazi se izvan CIA-e, u svijetu privatnih korporacija.

Nakon tiskovne konferencije Projekta Razotkrivanje, nazvao me je i rekao: »Pomaknuli ste naš plan objavljivanja tih informacija za šest do dvanaest godina unaprijed.« Odgovorio sam: »Dobro.« Potom je dodao: »Proučavamo te materijale s NATO-om; postoji razdjeljena operacija unutar NATO-ovog stožera koja se time bavi, u Europi. Međutim, ono što mi planiramo učiniti — a voljeli bismo da vi surađujete s nama — je da za nekoliko godina ključni politički, vojni i religijski

vođe svijeta objave da su izvanzemaljci otkriveni, da imamo dokaze da nismo sami i da izvanzemaljci postoje.« Rekao sam: »Ne čini li vam se da je malo prekasno za to?!« U stvari, želio me nagovoriti da odgodim razotkrivanje i uskladim ga s njihovim rasporedom. Naravno, i drugi su mi ranije pristupali s takvim prijedlozima — sjetite se generala T. E. Odgovorio sam: »Brine me to što bi odgađanje razotkrivanja dalo priliku za daljnje konsolidiranje snaga oko plana koji je antiteza smjeru kojim bi Zemlja trebala ići.«

Suosjećajni članovi te skupine — uključujući tog gospodina Angle-ona — otvoreni su za što skorije objavljivanje informacija. U vladi u sjeni ima jako mnogo sukoba špijuna protiv špijuna i jako mnogo frakcija i promjenjivih savezništava: to je izuzetno dinamična situacija. Ljudi su skloni tu tajnu grupu koja kontrolira pitanje NLO-a doživljavati kao monolitnu i postojanu, no ona nije takva. Vrlo je nepostojana i fragmentirana.

Oko Projekta Razotkrivanje imamo značajnu zaštitu s neobičnih mjesta. Od 1998. godine nijednom od naših vojnih svjedoka nije bilo rečeno čak ni »šuti.« Nijednome. Nijednom od njih nije se prijetilo.

Prije nacionalne tiskovne konferencije Projekta Razotkrivanje 2001. godine, sastao sam se s jednom ćelijom vlade iz sjene. Rekao sam: »Molim vas, obavijestite svoje ljude o sljedećem: Prihvaćamo vašu pomoć, a možete biti i neutralni. Međutim, ako i jedna dlaka padne s glave bilo kojeg od muškaraca i žena povezanih s našim projektima, ili ako nekome samo zaprijetite u tom pogledu, ili ako ja u Washingtonu prelazim ulicu na putu na sastanak i pregazi me autobus, snosit ćete ozbiljne posljedice.« Znali su da mislimo ozbiljno. Imamo izvanredne duhovne ratnike koji nas štite — na Zemlji i drugdje. To ne znači da smo nepobjedivi — daleko od toga. Međutim, omogućava dobru ravnotežu.

Ne može se ništa obećati. Sve što ja znam je da se radi sve što se može.

Od iskustva na rubu smrti, koje sam imao sa sedamnaest godina, temeljito mi se promijenio pogled na život. Ono je formiralo sve što sam kasnije radio. Ovdje smo vrlo kratko, no naši životi su vječni. Moramo ići svojim putem — ispuniti svoju sudbinu — i u tome je smisao.

Dakle, stavio sam na stranu svoj posao liječnika u hitnoj službi i potpuno sam se posvetio ovom radu. Priznajem da mi jako nedostaje praktična skrb za pacijente. Međutim, sada moram na Zemlju i njenu djecu gledati kao na svoje pacijente i dati sve od sebe da se pobrinem za njih...

To je vrijedno žrtve, jer vrijeme u kojem živimo određuje smjer za sljedećih pola milijuna godina ljudske evolucije. Živimo u pravom kvantnom kozmičkom trenutku.

Pomalo je ironično što ljudi često pitaju: »Zar se ne bojite da bi vam nešto moglo nauditi kada je jedan od tih NLO-a u blizini?« Ja im odgovaram: »Ne, osim ako su drugi ljudi u blizini.« Prijetnja uvijek dolazi od ljudi, a ne od izvanzemaljaca. Ima mnogo slučajeva kada su ljudi izvukli svoje pištolje ili puške i počeli, bez suvišnih pitanja, pucati na NLO-e!

A u nekim slučajevima pokušali su upucati CSETI-jeve timove. U ožujku 1997. godine u Meksiku nas je naoružana policija, u stvari putujuća banda razbojnika koji od ljudi iznuđuju novac, napala u četiri od pet noći tijekom kojih smo bili vani i obavljali naš posao stupanja u kontakt.

Konkretno, jedne noći, blizu sela Atlimayaye, utaborili smo se pokraj stare tvrđave u podnožju vulkana. Odjednom smo ugledali policijski auto kako nam se prikrada, s naoružanim policajcima s puškama u rukama koji su išli ispred njega.

U bljesku intuicije vidio sam da nas kane opljačkati i ubiti. Bili smo u meditativnom stanju i tako smo zazvali božansko biće da nam pomogne. Konkretno, usmjerili smo na policiju božansku zaštitu i mir. Policajci su u početku bili uzbuđeni i vrlo neprijateljski, vrlo prijeteći nastrojeni. Međutim, zatim su iz tog stanja u trenu postali gotovo spokojni. Bez objašnjenja sjeli su na tlo, odložili oružje, iz policijskog vozila izvadili gitaru i počeli svirati!

Okrenuo sam se našoj skupini i rekao: »Bez odlaganja pokupite sve što imate i uđite u automobil. Odlazimo.« Učinili smo to kao da nam život ovisi o tome i zatim smo se kratko s njima pozdravili, »Adios,« dok su svirali gitaru. Kroz božanski smirujući utjecaj, situacija je od krajnje zastrašujuće prešla u krajnje spokojnu. Ušli smo u automobil i velikom brzinom odvezli se natrag u apartmansko naselje u kojem smo odsjeli. Nismo znali koliko će dugo biti u tom spokojnom, gotovo snenom stanju. Bili su naoružani, napetih pušaka i spremni za akciju — a ja sam bio odlučan da nas odvedem na sigurno.

No to pokazuje kako božansko, kozmičko biće može tajanstveno i brzo promijeniti situaciju čim ga zazovemo.

Dvadeset osmo poglavlje

RASPLITANJE MATRICE

U proljeće 1998. godine s obitelji sam se preselio iz Ashevillea u Sjevernoj Karolini u okrug Albemarle Countv u Virginiji. Izvršnoj grani vlasti, predsjedniku, vojsci, međunarodnoj zajednici i Kongresu dali smo vremena od 1993. do 1998. godine — pet godina — da nešto učine. Međutim, bili su ili zastrašeni ili korumpirani. Zatim smo proširili poziv svjedocima da progovore. Od desetak ljudi s početka devedesetih došli smo do preko četiristo vojnih, vladinih i korporativnih insajdera. Bez plaćenog osoblja, bez ureda i bez spomena vrijednog budžeta, sastavili smo Projekt Razotkrivanje, Godine 1998. procijenili smo da će nam za istraživanja, putovanja po svijetu, snimanje, arhiviranje, obrađivanje podataka i organiziranje tiskovne konferencije u Nacionalnom novinarskom klubu, unajmljivanje tvrtke za odnose s javnošću i pokretanje Projekta Razotkrivanje trebati dva do tri milijuna dolara.

Kada se 2000. godine Projekt Razotkrivanje počeo zahuktavati, javila nam se jedna žena. Rekla je: »U redu, financirat ću ovaj projekt u zamjenu za udio u dokumentarnom filmu sa svjedocima...« Tvrдила je da je spremna financirati projekt s dva milijuna dolara. No, u roku od dva ili tri mjeseca počela se povlačiti iz svega. Ja sam sve bio stavio na svoje kreditne kartice: opremu, troškove putovanja u Europu da bi se snimili tamošnji svjedoci, i tako dalje. No ona nije to htjela platiti. Tako sam završio s preko deset tisuća dolara minusa na svojim osobnim kreditnim karticama!

Tako je Projekt Razotkrivanje započeo u lipnju 2000. godine da bi zatim bio zaustavljen u kolovozu 2000. godine. Radi povijesnih činjenica, važno je da ljudi znaju na kakve smo sve prijevare nailazili.

Tada mi se sve već bilo jako zgadilo: nakon što smo prošli kroz, kako ga ja zovem, naručeno ubojstvo, sada smo naletjeli na takvu varalicu koja nam je ponudila mamac i zatim nas izigrala! Nakon što sam prošao rak, gubitak Shari i Billa Colbyja, preživio to, preselio se u Virginiju, jednostavno sam se pokušavao održati na životu te napustio svoju medicinsku profesiju — pretrpjeli smo takvu

bezobzirnu izdaju u trenutku kada je projekt trebao biti lansiran u javnost! Bilo je gotovo previše za podnijeti.

U kolovozu 2000. godine kanio sam ugasiti sve te projekte. A zatim dolazi dr. Jan Bravo. Jan je za Projekt Razotkrivanje dala izdašnu donaciju koja nam je omogućila da pokrijemo sve izdatke u gotovini kako bismo organizirali tiskovnu konferenciju Projekta Razotkrivanje u svibnju 2001. godine. Da nije bilo Jan, nema nikakve sumnje, bio bih zatvorio čitav projekt. Dakle, hvala ti, Jan.

Kada smo se vratili u kolotečinu, krenuo sam putovati amo-tamo s kamerom i snimati svjedoke, uglavnom sam. Dakle, svatko tko zna za mene u dodiru s tehnikom sada se mora nasmijati! Učiniti da automobil levitira — to je lako. No, dobiti mene, najvećeg idiota za tehniku na planetu Zemlji, da sam rukujem digitalnom kamerom, e to je *pravo* čudo/ Nema problema s intubiranjem nekoga tko je upravo bio ustrijeljen u vrat ili defibrilacijom nečijeg srce. Ali digitalna videokamera! Kada smo identificirali dovoljno tih izvora, katalogizirali ih i stavili u bazu podataka, odredili smo datum konferencije. To je bio ogroman pothvat, ostvaren s minimalnim sredstvima i isključivo radom volontera.

Imali smo preko sto deset sati snimljenih svjedočanstava sa svjedocima iz bivšeg Sovjetskog Saveza, Španjolske, Italije, Engleske, Francuske, Latinske Amerike i cijelih Sjedinjenih Država. Imamo svjedočanstva insajdera iz svih agencija i iz svih područja djelovanja — od četrdesetih pa sve do devedesetih godina prošlog stoljeća. Morao sam uzeti originalnu digitalnu videovrpce te pomoću računala Apple G4 i jednostavnog programa za uređivanje videa proći kroz čitavu vrpce, urediti je, izrezati te zabilježiti svaku scenu i svakog svjedoka. Sve sam to učinio sam jer je uređivanje morao obaviti netko tko poznaje čitavu priču.

Sto deset sati svjedočanstava uređivanjem sam smanjio na trideset pet sati, A zatim sam uzeo tih trideset pet sati i dodatno ih uredio na osamnaest sati. Tih osamnaest sati dano je Jeffu Thillu, Bog ga blagoslovio, i on je u svoje slobodno vrijeme (uz puno radno vrijeme u Laser Pacificu i podižući dvoje male djece) od tih osamnaest sati napravio videosnimke Projekta Razotkrivanje. Nismo imali sredstava za to. Sve je ostvareno isključivo volonterskim radom, doniranjem opreme i istinskom predanošću. Također, trideset pet sati videovrpce upotrijebljeno je za izradu trideset pet sati audiovrpce, Audiovrpca je zatim dana službi za prijepis i prepisana u tekst. Tekst je zatim stavljen na diskove koje sam stavio na svoje prijenosno računalo.

Bilo je to 1.200 stranica prijepisa! To se moralo svesti na ono što je postala knjiga o Razotkrivanju — koja je uključivala i sve vladine dokumente i drugu dokumentaciju te vladina službena stajališta o temi NLO-a. I ja sam morao napisati sve to i sve prijelazne materijale u roku od dva mjeseca kako bih sačinio knjigu od šesto stranica. Bio je to iscrpljujući pothvat.

Angažirali smo Nacionalni novinarski klub i Sarah McClendon, glasovitu izvjestiteljicu iz Bijele kuće, za našeg službenog doma čina.

Kada smo pokrenuli taj događaj u Nacionalnom novinarskom klubu* sve što smo si mogli priuštiti bila je jedna žena kao agentica za odnose s javnošću. Ja sam napisao sve obavijesti za medije te smo ona i ja počeli obavještavati tisak da će se održati tiskovna konferencija s desecima svjedoka događaja s NLO-ima. Pobudili smo pozornost i svi su čekali da se 9. svibnja 2001. godine održi ta konferencija.

»Uzet ćemo malu Hollomanovu dvoranu za ovaj događaj... Ona će vam biti zadovoljavajuća.« »O, ne — trebamo plesnu dvoranu.«

»Ali, ta dvorana se nikad ne koristi — osim za vrlo velike i važne događaje.«

»Ovo će biti vrlo velik i važan događaj!« »Mora da ste poludjeli.«

»Ne, trebamo čitavu plesnu dvoranu!«

»Tu dvoranu su posljednji put popunili prilikom posjeta predsjednika Reagana!« »Samo je unajmite! Učinite to.« »U redu — ne želite me slušati... no unajmit ću je.« Na dan Razotkrivanja bilo joj je jako drago što smo uzeli plesnu dvoranu jer je bila krcata medijima, a u stražnjem dijelu snimale su čak dvadeset dvije televizijske kamere. Bilo je prisutno dvadesetak svjedoka iz vlade i vojske.

Connect Live je pružatelj usluga webcasta (emitiranje na webu; op. p.) i internet-hostinga (internet udomljavanje, op. p.) za Nacionalni novinarski klub — kao i za CNN te Pentagon. Oni su bili angažirani da čitav događaj uživo prenose na internetu. Međutim, direktor Connect Livea mi je nakon konferencije rekao da je, nakon što smo ušli u direktni prijenos, prvi sat svjedočanstava bio elektronski blokiran izvana! Nikad prije nije bio imao takav slučaj! Dakle, znali smo da će NSA pokušati blokirati web-emitiranje i naša sigurnost je primijetila takve aktivnosti prethodne večeri —pripremanje logistike u tu svrhu. Kako se ispostavilo, web emitiranje se nastavilo nakon jednog sata i, na posljetku, bilo je najgledaniji web-program u povijesti interneta! Ljudi iz Connect Livea su me kasnije pozvali i pokazali mi iskorišteni bandwidth (količina podataka koja se može poslati preko internet veze; op. prev.): »Ova konferencija iskoristila je sve T-1 linije — nikad nismo imali toliki promet podataka kod web-prijenosa!« Događaj je

uživo gledalo pola milijuna ljudi — međutim, nema podataka koliko ga je ljudi pokušalo gledati, ali se nije moglo spojiti.

U konačnici, čitavu dvosatnu konferenciju gledalo je preko tri milijuna ljudi. O događaju su kratko izvijestile različite novinske agencije te CNN, BBC i druge velike medijske grupe. Direktor Nacionalnog novinarskog kluba bio je zapanjen brojem prisutnih novinara. Televizijske mreže otkazivale su druge programe i javljale: »Ovo su *pravi X-files*.« Vladalo je enormno uzbuđenje. Taj događaj testirao je kontrolu tajne vlade nad pitanjem NLO-a i nad medijima. Bilo je zanimljivo vidjeti kako će se oni postaviti.

Pa, vijesti o konferenciji su se proširile. Na posljetku je, preko intervju na BBC-u, Glasu Amerike te drugim medijima, stotine milijuna ljudi čulo za nj. Osoblje Nacionalnog novinarskog kluba mislilo je da vodimo projekt s višemilijunskim budžetom i velikim brojem zaposlenih. Međutim, sve što smo imali bila je nevjerovatna predanost naših volontera!

Kada su saznali da nemamo ni jednu jedinu plaćenu osobu osim agentice za odnose s javnošću, nisu mogli vjerovati. Direktor Nacionalnog novinarskog kluba je rekao: »Ovo je bio najbolje organiziran događaj ikada održan na ovom mjestu!« Također, rekli su nam da je to bila najbolje posjećena tiskovna konferencija u Nacionalnom novinarskom klubu otkada je Ronald Reagan bio u zgradi.

Medijima je bilo dopušteno da u određenoj mjeri izvijeste o tom događaju jer bi u suprotnom to bilo previše očito zataškavanje. Međutim, vrlo brzo su ga maknuli iz etera. Tako je kratko popraćen u glavnim vijestima CNN-a, a CNN International je u stvari vrlo opširno o tome izvijestio u Europi. Ruska *Pravda* i Kineska novinska agencija također su izvijestile o događaju.

Međutim, ono što je bilo zanimljivo vidjeti je nedostatak daljnjeg, dodatnog praćenja te vijesti kod velikih medijskih organizacija - kao što su *Wall Street Journal*, koji me je intervjuirao, velike dnevne novine i drugih. Rekli bi: »To je stvarno značajan događaj!« A zatim bi mi se kasnije javili i rekli: »Pa, ne daju nam da idemo s ovom pričom...« Ira Rosen, izvršni producent na televizijskoj postaji ABC News, bio je glavni istraživač za Mikea Wallaca u emisiji »60 minuta« i osvojio je nagradu Emmy za svoj rad. Otprilike godinu dana pratio je ono što radimo i bio je kod moje kuće na našim sastancima. Dali smo mu ogromne količine dokumenata, svjedočanstava i informacija. Želio je napraviti vrlo snažan prilog, ako ne i seriju priloga o tome u emisijama »Prime Time Live« i »20/20«. Međutim, nakon te nacionalne tiskovne konferencije nazvao me i rekao: »Pa, izgleda da neću moći napraviti tu priču.« Ja sam ga upitao: »Zašto ne?« Rekao je: »Pa, dr. Greer, znate tko su oni...«

Rekao je mojoj ženi i meni, dok je bio kod nas na ručku, da ima vjerodostojne informacije o tajnim FBI-jevim interesnim skupinama umiješanima u ubojstvo Martina Luthera Kinga, s kojima također nisu mogli »ići«. Rosen je bio uključen u istraživanje toga - no ni tu priču nikad nisu objavili. Tako je bilo zanimljivo vidjeti kako je ABC na kraju morao odustati od praćenja priče o NLO-ima. Na njih je izvršen golemi pritisak da ne daju toj priči preveliki publicitet. Tajni kontrolori su znali da će, ako velike medijske skupine počnu rasplitati, čitavo zataškavanje propasti. Imamo dovoljno sredstava i dovoljno informacija da raspletemo čitavu matricu. Dakako, interesne skupine koje žele održati tajnost to znaju i izvršile su pritisak da se ne objave daljnje, opsežnije priče.

Zamislite što smo mogli postići da smo imali značajnu institucionalnu potporu i financijska sredstva! Da smo imali pet ili deset milijuna dolara, mogli smo potpuno okončati tajnost.

Sada je mnogo toga u rukama javnosti; informacije su tu. Ljudi mogu staviti svjedočanstva na slobodne kanale kabelaške televizije ili ih prikazati u svojim zajednicama. To se i događa širom svijeta. Dan nakon konferencije u Nacionalnom novinarskom klubu, jedan od naših vojnih svjedoka bio je ispred Bijele kuće i nosio je identifikacijski bedž Projekta Razotkrivanje. Andi Card, koji je tada bio šef osoblja Bijele kuće, izašao je van, vidio ga i rekao: »O, Projekt Razotkrivanje. Gledali smo to... Sretno s tim!« Taj vojni svjedok iz Projekta Razotkrivanje dao je zatim Andvju Cardu naš spis za brifin-ge, a Card ga je potom odnio ravno u Bijelu kuću! *Washington Times* je preko pola stranice imao veliki članak o projektu, a te su novine cijenjene među republikancima i svakako se čitaju u Bijeloj kući. Tijekom poslijepodneva, nakon tiskovne konferencije, počeli smo se sastajati s različitim kongresnicima. Osobno sam senatoru Tedu Kennedyju dao cjelokupni dokument za brifing. Kongresnik Kucinich, koji je na čelu progresivne struje u Kongresu, pozvao nas je da ga brifiramo u njegovom uredu. Bilo nas je devetero koji smo došli neposredno nakon događaja u Nacionalnom novinarskom klubu. Sjeo je sa svima nama i zamolio svakog svjedoka da mu ispriča vrlo kratak sažetak onoga što zna o pitanju NLO-a. Nakon što su mu svi ispričali, okrenuo se prema meni, pogledao me u oči i rekao: »Moram vam reći da tijekom svih svojih godina u Kongresu nikad nisam osjetio takvu energiju i duh kakav sam osjetio kada ste svi vi prošli kroz ova vrata.« Zatim je rekao: »Sama činjenica da ste ovdje govori mi da je još malo vremena.« Bio je najperceptivniji vladin vođa kojega sam ikada upoznao — i svakako najprosvjetljeniji.

U Kongresu je mnogo ljudi koji znaju što radimo i to pomno prate. Tog tjedna sastali smo se s mnogim kongresnicima. John Cvpher, glumac koji me je uveo u Nacionalni novinarski klub, i Carol Rosin sastali su se s Danielom Goldenom, koji je u to vrijeme bio na čelu NASA-e. Golden je u NASA-u došao iz Međunarodne korporacije za znanstvene aplikacije. (Hmmm — razvija se zanimljiv obrazac...) Nastavili smo se periodički sastajati s kongresnicima i razgovarati o tome. Kongresnik Virgil Goode, koji je kongresnik iz mog izbornog okruga, bio je u kongresnom Odboru za nacionalnu sigurnost i privatno se sastao sa mnom na sat vremena. Rekao je: »Već neko vrijeme čitam o tome što radite — mnogi u Kongresu to čine.« Zatim je rekao: »Ali znate, jedna druga skupina u stvari vodi igru. To je vrlo tajna skupina, baš kao što ste je opisali. A mi (članovi Kongre sa; op. a.) samo smo ukras.« A ja sam rekao: »Pa da, gospodine, znam to. No, s druge strane, vi imate dovoljno moći da nešto poduzmete ako zajednički to odlučite.« Zatim smo razgovarali o tome. Pred kraj sastanka je rekao: »Doista moram vidjeti te tehnologije. To je ono što većina nas čeka. Ono što sljedeće trebate učiniti je prikupiti nešto što dokazuje postojanje tehnologija koje stoje iza tog fenomena.« To sam čuo od mnogih kongresnika.

Kongresnik Goode i ja razgovarali smo i o razmjerima kontrole nad medijima i medijskoj korumpiranosti: da itko i pokuša progovoriti o toj temi — kao što je učinio kongresnik Schiff—bio bi onemogućen, ismijan i napadnut. Dakle, ne radi se o tome da u Kongresu nema ljudi koji podržavaju razotkrivanje — doista ih ima. Međutim, oni smatraju da nemaju mogućnosti učiniti ono što bi željeli učiniti, a zbog strukturalnih prepreka koje su postavljene da bi se spriječilo razotkrivanje, od kojih je najgora kontrola i korumpiranost medija. Veliki mediji su dokraja korumpirani i infiltrirani najgorim elementima te skupine i ovdje u Sjedinjenim Državama nisu ništa slobodniji nego u Kineskoj novinskoj agenciji. U stvari, Kineska novinska agencija i ruska *Pravda* su o onome što radimo izvještavale bolje od američkih listova *Washington Post*, *Newsweek*, *Time*, i tako dalje. Jedini slobodni tisak je beznačajni tisak. A to je nešto o čemu ljudi nikad ne razmišljaju. Ljudi kažu: »Pa, možete reći sve što želite.« Ja im kažem: »Da, možete to staviti na internet, gdje bude ignorirano i izgubljeno u svem tom digitalnom kaosu, ili možete te informacije objaviti u nekom beznačajnom magazinu. No kada govorimo o velikim medijima, velikom Hollywoodu, velikim izdavačima, velikim novinama, velikim elektronskim medijima i televiziji - oni su potpuno korumpirani i pod potpunom kontrolom jataka tajne vlade.« Velika medijska carstva su horizontalno i vertikalno integrirana u korporativni, transnacionalni tajni entitet koji održava

tajnost. To je kao da lisica čuva kokošinjac. Bob Schwartz, koji je bio u upravi magazina *Time* i *Life*, bez uvijanja je rekao da su mediji postali pisari koji sjede zdesna kralju i pišu ono što im on diktira. To mi je rekao početkom devedesetih u New Yorku. Dakle, nemamo suvisao tisak, a ustavne regulative koje osiguravaju ravnotežu među ovlastima vlade i sustava »teže i protuteže«,² koji su zamislili utemeljitelji Sjedinjenih Država, ne funkcionira već desetljećima.

Nadalje, kako bi se kontrolirao »spin« tih informacija koristi se ne koliko prestižnih ljudi na visokim položajima. Jedan od ljudi s kojima me je Y. H. upoznao nakon konferencije Projekta Razotkrivanje u San Franciscu 2001. godine bio je jedan vrlo bogati europski financijer i hotelijer. On se upravo bio vratio sa skupa u Bohemian Groveu - odmorištu u Kaliforniji u kojem se na sastancima i radi rekreacije okupljaju svjetske elite moći - na kojem je prisustvovalo 2.500 na jistaknutijih ljudi svijeta.

Taj sastanak održavao se istovremeno s razvijanjem Projekta Razotkrivanje kroz turneju u više gradova. Čovjek nam je rekao da su se na tom skupu u Bohemian Groveu o Projektu Razotkrivanje raspitivali vrlo utjecajni ljudi.

Da bi suzbila to zanimanje, skupina koja održava tajnost na govornicu je poslala istaknutog člana skupa da kaže da je sudjelovao u tim istragama za vladu i da u tome nema ničega! Sve je to, u stvari, bio močvarni plin te pogrešno tumačenje meteorita i drugih objašnjivih prirodnih fenomena. I taj bogataš koji je prisustvovao skupu pitao me: »Zašto bi nam se netko takvog ugleda obraćao po tom pitanju u isto vrijeme kada ste vi imali taj skup s tisuću ljudi u San Franciscu?« Ja sam odgovorio: »Zato što oni djeluju tako da u svakoj organizaciji

- bilo da se radi o Bilderberškoj skupini ili Vijeću za vanjske poslove, Trilateralnoj komisiji ili Vatikanu — imaju nekoliko "uglednih" ljudi koji djeluju kao propagatori dezinformacija. Većina ljudi uključenih u te skupine ne zna ništa o tim stvarima!« Teoretičari zavjere su potpuno u krivu glede toga kako se stvari kontroliraju.
- Masoni - praktički nitko od njih nije upućen u ovu temu. Buri Ives nije znao ništa više od onoga što sam mu rekao. A on je bio mason 32. stupnja.

² Eng. *checksandbalances*; u SAD-u, ustavne regulative koje osiguravaju ravnotežu između ovlasti različitih grana vlasti putem uzajamne provjere i kontrole; *op. prev.*

No, uvijek postoji nekolicina koja zna i njihova je uloga da odu svojim kolegama — jer im oni vjeruju i poštuju ih — i kažu: »Ništa od toga nije točno, možete mi vjerovati. Ja sam vaš prijatelj. Ja sam jedan od vas.« To je mentalitet country kluba.³ Pripadaju istoj eliti. Međutim, takve figure su u stvari na platnoj listi te tajne skupine. Tako se održava tajnost. Stvar je u biti vrlo jednostavna. I ne radi se ni izbliza o tolikoj zavjeri kao što bi mnogi ljudi mogli pretpostaviti. Ne trebate mnogo tih kontrolnih točaka ako se radi o uglednim ljudima na važnim položajima, ljudima »visoke vjerodostojnosti i profila.« Sve što trebaju učiniti je da kažu: »Ništa od toga nije točno, a kad bi i bilo točno, znate da bih vam ja to rekao.« Svakako.

¹ Privatni klub izvan grada s društvenim prostorijama i terenima za rekreaciju; *op.prev.*

Dvadeset deveto poglavlje

ISKAZI SVJEDOKA

Slijedi maleni dio svjedočenja vojnih, vladinih i korporativnih svjedoka intervjuiranih za Projekt Razotkrivanje. Cjelokupno svjedočanstvo nalazi se u dokumentu »Razotkrivanje: Vojni i vladini svjedoci otkrivaju najveću tajnu u suvremenoj povijesti«⁴ i može se pronaći na internetskoj adresi:

www.disclosureproject.com.

Svjedočenja koja objašnjavaju tajnost

Merle Shane McDow:

Atlantsko zapovjedništvo Američke ratne mornarice

»Ta dva gospodina počela su me ispitivati o tom događaju. Da vam budem iskren, bili su prilično osorni u tome. Sjećam se da sam doslovno digao ruke u zrak i rekao: 'Momci, stanite malo. Ja sam na vašoj strani. Stanite malo.' Zato što doista nisu bili ugodni. Ponašali su se prijeteće i jasno su mi dali do znanja da ništa od toga što sam čuo i vidio da se dogodilo ne smije izaći iz zgrade. 'Ne smijete svojim kolegama reći ni riječ o tome. Zaboravite sve što ste vidjeli ili čuli o tome. To se nije dogodilo...!«

Pukovnik Charles Brown:

Američko ratno zrakoplovstvo (umirovljen)

»To je malo čudno, ali šaljemo ljude u zatvor i šaljemo ih u smrt zbog iskaza svjedoka o njihovim zločinima. Naš pravni sustav se u velikoj mjeri zasniva na tome. Pa ipak, pratim zračne pojave posljednjih pedeset godina i čini se da postoji neki razlog da se diskreditiraju svi vrlo vjerodostojni i ugledni svjedoci koji kažu da je nešto neidentificirano...

⁴ »Disclosure: The Government and Military Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History«

Znam da postoje agencije naše vlade koje mogu manipulirati podacima. Možete fabricirati ili prikriti što god želite. Letjelice, inteligentno upravljane letjelice, praktički krše zakone fizike kakve poznajemo na ovom planetu. I čine to već jako dugo. Činjenica što Vlada još uvijek — znam da to istražujemo od 1947. godine — nije ponudila nikakav odgovor, meni ukazuje na to da je tu nešto ozbiljno pogrešno. Jesmo li loši u znanosti? Mislim da ne. Jesmo li neinteligentni? Znam da nismo toliko neinteligentni. Pa, kada je skupina dr. Condon zatvorila projekt Plava knjiga, bio sam siguran da se radi o eklatantnom zataškavanju... NLO-i se istražuju već dugo vremena, no širu javnost se o tome ne obavještava, ne obavještava je se u cijelosti — nego joj se daju samo komadići informacija, programirani odgovori i slično.«

Nadnarednik Dan Morris:

*Američko ratno zrakoplovstvo,
operativac u Nacionalnom uredu za izviđanje (NRO)*

»Postao sam dio skupine koja je istraživala i prikupljala informacije i u početku je to još uvijek bilo unutar projekata Plava knjiga, Drozd (egn. Project Snowbird) i drugih. Razgovarao bih s ljudima koji su tvrdili da su nešto vidjeli i pokušavao ih uvjeriti da nisu to vidjeli, odnosno da su halucinirali. A ako to ne bi bilo uspješno, došao bi drugi tim i zaprijetio im na sve moguće načine. Prijetili bi njima, njihovim obiteljima, i tako dalje. Nadalje, imali su zadatak da ih diskreditiraju, predstave kao luckaste, i tako dalje, i tako dalje. A ako ni to nije djelovalo, postojao je još jedan tim koji bi okončao taj problem, na ovaj ili onaj način.«

Dr. Robert Wood:

inženjer astronautike u McDonell Douglasu

»Kao što možda znate, kada dobijete pristup nekom od tih tajnih projekata, dobijete posebnu oznaku koju nosite te znate da možete posve otvoreno razgovarati sa svakime u prostoriji i osjećate se kao da ste u nekoj skupini psihološke podrške — izgrađuje se veliko drugarstvo. Također, imate pristup posebnim arhivima. Tako smo, na primjer, mogli otići u arhiv ratnog zrakoplovstva i kopati po tajnim materijalima. Budući da su me zanimah NLO-i, kada sam tamo trebao obaviti neke uobičajene poslove, otišao bih i u arhiv da pogledam što imaju o NLO-ima. Otprilike godinu dana nailazio sam na jako zanimljive izvještaje o tome, no zatim je sav materijal povezan s tom temom odjednom nestao. Jednostavno je nestala

čitava klasifikacija te teme. Arhivar iz naše skupine, s kojim sam surađivao, rekao je da je u tom trezoru već dvadeset godina i da zna točno kako se stvari uobičajeno rade. Rekao je da je to bilo nešto izrazito neobično te da nikad nije vidio da tako nestane čitava tema. Rekao je da misli da sam vjerojatno naišao na nešto osjetljivo... U međuvremenu se kao rezultat mog druženja s Jimom McDonaldom dogodila još jedna stvar. Sviđao mi se taj momak: bio je doista energičan fizičar i nikad nije oklijevao. Kada bi dobio neki slučaj, zagrizao bi u njega i predstavio stručnim društvima nevjerojatno uvjerljivu priču. Govorio bi pred američkim Institutom aeronautike i astronautike te Američkim društvom fizičara, a ja sam slučajno bio član obje organizacije. I tako bih ga svaki put kada bi došao u grad dočekao, pratio ga i pobrinuo se da se osjeća dobrodošlo. Tako sam jednog dana bio na proputovanju kroz Tucson, gdje je McDonald živio — morao sam presjesti u drugi avion i imao sam dvosatnu pauzu — i on je došao na aerodrom da popijemo pivo. Rekao sam: "Jime, što ima novo?" On je rekao: "Mislim da sam shvatio." Ja sam rekao: "Što misliš da si shvatio?" On je rekao: "Mislim da imam odgovor." Ja sam ga pitao: "Kakav odgovor?" Odgovorio je: "Ne mogu ti još reći, moram biti siguran." Šest tjedana nakon toga pokušao se ubiti, a nekoliko mjeseci kasnije je preminuo. S obzirom na vještine s kakvim danas pretpostavljam da raspolažu naše protuobavještajne službe, mislim da smo imali mogućnosti da ga uvjerimo da si to učini. Mislim da se to dogodilo. Jasno, da biste imali učinkovitu kontrolu nad tim pitanjem, morate ga kontrolirati na svim razinama, a najočitija razina su mediji. Morate imati u vidu sve vrste medija koji postoje: filmove, časopise..., Naravno, prije je to bilo sve: novine, filmovi i časopisi. Danas imamo internet, video i svakojake druge stvari. Međutim, kada su ta druga područja doživjela tehnološki procvat, ljudi koji se brinu za kontrolu nad tim pitanjem jednostavno su se premjestili na ta područja. Dakle, svaki put kada se pojavi novo medijsko područje, oni imaju novi kontrapunkt.«

Dr. Paul Czysz:

samostalni inženjer u McDonell Douglasu

»Govoriti o svijetu crnih budžeta je kao da pokušavate opisati Kasperov duh. Možda ste gledali crtani film o njemu, no zbog njegove razdijeljene prirode i zakletve o tajnosti koju ljudi moraju dati, ne znate koliki je, ne znate tko ga financira i ne znate koliko ih je. Danas poznajem ljude koji su radili na nekim stvarima na kojima sam i ja radio, i ako ih pitate o tome — čak i ako se o tome raspravlja na internetu — reći će ne, ne znam o čemu govorite. Sada su u svojim

sedamdesetima, no i dalje apsolutno niječu da uopće znaju o čemu govorite. Nemate pojma, ali to je vjerojatno veće nego što mislite.«

John Callahan:

Savezna uprava za zrakoplovstvo, načelnik Odjela za nesreće i istrage

».. Kada su završili, praktički su zaprisegnuli sve druge ljude koji su bili tamo da se to (događaj s NLO-om; op. a.) nije dogodilo. Da nikad nismo imali taj sastanak. I da to nije zabilježeno... To je bio jedan od ljudi iz CIA-e. U redu? Rekao nam je da nisu bili tamo i da se to nije dogodilo. Tada sam im rekao da ne znam zašto to govore. Mislim, nešto je bilo tamo, i ako to nije nevidljivi bombarder, tada znate da je to NLO. A ako je to NLO, zašto ne biste željeli da ljudi znaju o tome? O, moja primjedba ih je potpuno raspalila. Ne želite čuti riječi koje su izrekli. Nadalje, čovjek iz CIA-e je rekao da je to prvi put da imaju trideset minuta radarskih podataka o NLO-u. I bili su krajnje nestrpljivi da dođu do tih podataka i saznaju što se stvarno događa. Rekao je da bi u slučaju da kažu američkoj javnosti da su naletjeli na NLO nastao kaos u cijeloj zemlji. Te da zato ne smijemo govoriti o tome i da će uzeti sve podatke... Kada nam je CIA rekla da se to nije dogodilo i da nismo imali taj sastanak, mislim da je to bilo zato što nisu željeli da javnost zna što se zbiva. U normalnom slučaju izdali bismo neku vrstu obavijesti za medije da se dogodilo to i to...

Dok sam radio u Saveznoj upravi za zrakoplovstvo (Federal Aviation Administration, FAA) bio sam uključen u mnoga zataškavanja. Kada smo održali prezentaciju Reaganovom kabinetu, bio sam iza skupine koja je bila tamo. I kada su govorili ljudima u prostoriji, natjerali su sve te ljude da prisegnu da se to nije dogodilo.«

Prof. Robert Jacobs

Američko ratno zrakoplovstvo

»Nakon članka (objavljenog o incidentu s NLO-om; op. a.) stvar je pukla! Počeli su me maltretirati na poslu. Počeo sam dobivati čudne telefonske pozive tijekom dana, a po noći bi mi stizali kod kuće — tijekom čitave noći, ponekad u tri ujutro, u četiri ujutro, u ponoć, u deset na večer, ljudi bi me nazvali i počeli vikati na mene. "Prokletniće, propast ćeš! Propast ćeš, prokletniće!"« I to je bilo sve što bi rekli. Vikali bi sve dok ne bih spustio slušalicu. Jedne večeri netko je raznio moj poštanski sandučić stavivši u njega veliku količinu raketa za vatromet. Te noći oko

jedan sat zazvonio mi je telefon. Podigao sam slušalicu i netko je rekao: »Vatromet u tvom sandučiću po noći, kako predivan prizor, prokletniče!«

Takve stvari su mi se na mahove događale sve od 1982. godine... Mislim da je ta ekstremistička skupina oko NLO-a dio orkestriranog pothvata da se spriječe ozbiljna istraživanja. Svaki put kada netko pokuša ozbiljno istražiti tu temu, podvrgne ga se ismijavanju. Ja sam redovni profesor na relativno velikom sveučilištu. I siguran sam da mi se moji kolege smiju i rugaju iza leđa kada čuju da me zanima proučavanje neidentificiranih letećih objekata — i to je jednostavno jedna od stvari s kojima moramo živjeti...

Ono što se dogodilo s filmom (snimka NLO-a koju je napravilo Američko ratno zrakoplovstvo; op. a.) zanimljivo je samo po sebi. Neko vrijeme nakon što sam otišao, ljudi u civilnim odijelima — mislio sam da je to bila CIA, no on je rekao da nisu CIA, nego netko drugi — uzeli su film, odmotali dio na kojem je bio NLO i izrezali ga škarama. Taj dio filma stavili su na poseban kotur i spremili ga u svoju aktovku. Bojniku Mansmannu predali su ostatak filma i rekli: 'Evo. I bojniče, ne trebam vas podsjećati na ozbiljnost proboja sigurnosti; smatrat ćemo da je ovaj slučaj zatvoren.' I išetali su se s filmom. Bojnik Mansmann ga nikad više nije vidio.«

Slučajevi s radarima i pilotima:

JC: načelnik John Callahan SG: dr. Steven Greer

JC: .. Sada u Boeingu 747 imaju radar koji prikuplja podatke o vremenskim prilikama, I tako, njegov radar je detektirao neki objekt. On je zatim vidio taj objekt vlastitim očima. A objekt je, kako ga je on opisao, bio golema kugla sa svjetlima koja su išla oko nje. Mislim da je rekao da je bila četiri puta veća od Boeinga 747! Čovjek iz vojske je rekao nešto poput, da, vidim ga na trideset pet milja sjeverno od Anchoraga...

NLO je skakutao oko Boeinga 747. A kada bi on to rekao, čovjek iz vojske bi se ubacio i rekao da se sada nalazi na dva ili tri sata i potvrdio bi njegov položaj. Vojni kontrolor zračnog prometa ima, kako ga nazivaju, radar za otkrivanje visine te osim njega dalekometni radar i kratkometni radar. Dakle, ako ga ne uhvate na jednom od svojih sustava, uhvatit će ga na drugom. I ako slušate čovjeka iz vojske, u jednom trenutku on govori: 'Imam ga na visinskom radaru.' Pratili su ga na radarima gotovo trideset jednu minutu... Sutradan me je nazvao netko iz Skupine za znanstvena istraživanja predsjednika Reagana ili iz CIA-e, nisam siguran tko je

to bio. To je bio prvi poziv. I imali su nekih pitanja o incidentu. Ja sam im rekao da ne znam o čemu govore i da vjerojatno žele nazvati admirala (upravitelja Savezne uprave za zrakoplovstvo Engena; *op. a.*). Nekoliko minuta kasnije naziva me admiral i kaže: 'Dogovorio sam brifing u okrugloj sobi sutra ujutro u devet sati. Donesi sav materijal koji imaš. Dovedi sve tamo i daj im sve što žele. Želimo se toga riješiti. Samo im dajte što god trebaju' I tako sam doveo sve ljude iz tehnološkog centra. Imali smo raznorazne kutije s podacima koje su isprintali za nas; bila ih je puna soba. Oni su doveli tri čovjeka iz FBI-ja, tri čovjeka iz CIA-e i troje ljudi iz Reaganovog tima za znanstvena istraživanja — ne znam tko su bili ostali ljudi, no bili su jako uzbuđeni...

Kada su završili, doslovno su natjerali sve te druge ljude tamo da prisegnu da se to nikad nije dogodilo. Da nikad nismo imali taj sastanak i da to nije zabilježeno...

U televizijskim emisijama jedini koji vide NLO-e su zadržani seljaci u noćnom lovu na rakune i aligatore. Nećete vidjeti nikog imalo pametnijeg ili stručnog kako kaže: 'Hej, da vam kažem što sam vidio prošle noći.' U Sjedinjenim Državama to ne prikazuju. Ako govorite o tome da ste vidjeli NLO, sami sebe svrstavate u stanovitu šaljivu, zabavnu kategoriju. Vjerojatno je to jedan od razloga zbog kojih više ne slušate o tome. No, što se mene tiče, ja sam na radaru vidio kako NLO preko pola sata juri po nebu japanski Boeing 747. Bio je brži od bilo čega s čim raspolaže naša vojska.

I dalje me muči što sam vidio sve to, što znam sve to i hodam uokolo s odgovorima, a nitko mi ne želi postaviti pitanje da dobije odgovor. I to me pomalo iritira. Mislim da naša Vlada ne bi trebala imati takav stav. Kada imamo nešto takvo, mislim da o tome što se zbiva vjerojatno možete više saznati u inozemstvu (gdje nema zataškavanja). Ako NLO-i mogu putovati tako daleko, prevaljivati takve razdaljine s ta kvom tehnologijom, tko zna što bi mogli učiniti za zdravlje nacije, za ljude, kakvu hranu bi im mogli dati i kakve sve vrste raka bi mogli uz njihovu pomoć izliječiti. Da bi bili sposobni putovati tom brzinom, oni moraju znati više od nas.

Onim ljudima koji govore da bi, ako NLO-i postoje, jednom bili zabilježeni na radaru i da bi bilo stručnjaka koji bi ih vidjeli, mogu reći da je još 1986. godine bilo dovoljno stručnih ljudi koji su ih vidjeli. To se dogodilo u sjedištu Savezne uprave za zrakoplovstvo. Upravitelj je vidio snimku događaja. Ljudi koje smo saslušavali svi su to vidjeli. Reaganov tim za znanstvena istraživanja, trojica tih profesora, doktora, iz tog tima to su vidjeli. Što se mene tiče, oni su bih ti koji su

potvrdili moje vlastite misli o tome. Bili su vrlo, vrlo uzbuđeni zbog tih podataka. Bili su rekli da NLO nikad prije nije bio zabilježen na radaru, a kamoli da je praćen trideset minuta. I imaju sve podatke o tome... Mogu vam ispričati ono što sam vidio vlastitim očima. Imamo vide-osnimku. Imam audiosnimku. Imam službene izvještaje koji će potvrditi ono što vam govorim. Ja sam jedan od onih koje biste zvali visokim vladinim dužnosnicima u Saveznoj upravi za zrakoplovstvo. Ja sam bio šef odjela. Bio sam samo tri ili četiri položaja ispod admirala. ..

pukovnik Bob Salas,

SACVNuklearna postrojenja:

»Incident s NLO-om dogodio se ujutro 16. ožujka 1967. godine. Bio sam na dužnosti sa svojim zapovjednikom Fredom Mywaldom. Obojica smo bili na dužnosti u lansirnom kontrolnom centru Oscar Flightu kao dio 490. postrojbe za strateške projekte (eng. strategic missile squad). Ta konkretna postrojba upravljala je s pet lansirnih postrojenja. Nalazili smo se u Oscar Flightu.

Vani je još bio mrak, a mi smo bili dvadeset metara ispod zemlje (u lansirnom kontrolnom centru za interkontinentalne balističke projekte). Bilo je rano jutro i primio sam poziv vojnika iz jedinice osiguranja koji je stražario na površini. Javljao mi je da vidi neobična svjetla koja lete oko centra za kontrolu lansiranja. Rekao je da se ponašaju vrlo neobično te samo lete uokolo, a ja sam rekao: 'Mislite NLO-i?' On je rekao da ne zna što su, osim da se radi o svjetlima i da lete uokolo. To nisu bili zrakoplovi; nisu proizvodili nikakav zvuk. Nisu bili ni helikopteri; radili su vrlo neobične manevre i stražar to nije mogao objasniti...

Nije prošlo više od nekoliko minuta — možda pola sata kasnije — i ponovno me nazvao. Ovaj put je bio vrlo uplašen: po tonu njegova glasa mogao sam vidjeti da je vrlo potresen. Rekao mi je: 'Gospodine, crveni svjetleći objekt lebdi ispred ulaznih vrata — upravo ga gledam. Pozvao sam sve ljude ovdje, imaju izvučeno oružje, imaju izvučeno oružje...'

Odmah sam otišao svom zapovjedniku koji je bio otišao malo odrijemati — tamo imamo priručni krevet za odmor — i obavijestio ga o telefonskom pozivu što smo ga upravo primili. Dok sam mu to prenosio, naši projektili počeli su se isključivati jedan po jedan. Pod isključivati mislim da su prešli u neaktivno stanje, što znači da ih se ne može lansirati. I tako su se uključili svi alarmi i crveno svjetlo za neaktivno stanje.

^s Strategic Air Command, Zapovjedništvo strategijskog zrakoplovstva

To su bili projektili Minuteman One i, naravno, imali su nuklearne bojeve glave.

Čim su se počeli isključivati, zapovjednik je ustao i obojica smo počeli pregledavati kontrolnu ploču kako bismo utvrdili uzrok isključivanja. Koliko se sjećam, većinom se radilo o kvarovima sustava na vođenja i upravljanja. Zatim je počeo izvještavati zapovjedno mjesto. Ja sam u međuvremenu nazvao gore da saznam kakav je status tog objekta i stražar je rekao da je objekt otišao — jednostavno se udaljio velikom brzinom...

Ratno zrakoplovstvo je pokrenulo sveobuhvatnu istragu o čitavom incidentu, no nisu mogli pronaći nikakav vjerojatni uzrok isključivanja. Imam priličan broj svjedoka koji će to potvrditi — imali smo nekoliko ljudi koji su radili u istražnom timu — i imam korespondenciju od čovjeka koji je organizirao istražni tim. Ne postoji održivo objašnjenje za to (višestruko isključivanja interkontinentalnih balističkih projektila; op. a.) Svaki projektil je, u osnovi, autonoman sustav. Većina ih se napaja komercijalnom električnom energijom, no svaki projektil ima svoj vlastiti generator energije... U našem centru prestalo je funkcionirati između šest i osam projektila. Također, ugasili su se vrlo brzo jedan za drugim, što je opet veoma malo vjerojatan događaj. Rijetko bi nam zbog bilo kojih razloga prestalo funkcionirati više od jednog projektila...

Nakon što sam razgovarao s vojnikom na površini, moj zapovjednik je razgovarao sa zapovjednim mjestom. Kada je završio razgovor sa zapovjednim mjestom, okrenuo mi se i rekao: Ista stvar dogodila se u ECHO Flightu. ECHO Flight je drugi centar za lansiranje, rekao bih osamdeset do sto kilometara udaljen od naše lokacije, međutim kod njih se događala ista stvar. Imali su NLO-e koji su lebdjeli ne samo iznad kontrolnog centra nego i iznad samih lansirnih rampi gdje su se nalazili projektili. Imali su ljude iz održavanja i sigurnosti koji su u to vrijeme bili vani i vidjeli NLO-e na tim mjestima. Izgubili su svih deset svojih projektila — svih deset... To se dogodilo istog jutra. Tako smo tog jutra izgubili između šesnaest i osamnaest interkontinentalnih balističkih projektila, a istovremeno su na tom području bili NLO-i i primijetili su ih pripadnici ratnog zrakoplovstva. Ti projektili bili su izvan funkcije čitav dan, jer dobili smo iskaz brigadira Dona Crawforda, koji je zamijenio posadu u ECHO Flightu te je bio tamo kada su projektili došli u stanje uzbune, i on je rekao da je to trajalo čitav dan. Stoga mogu pretpostaviti da je i ponovno osposobljavanje naših projektila trajalo čitav dan...

Napisao sam izvještaj o tom incidentu; bio je u mom vojnom dnevniku koji sam predao nadređenima. Kada smo stigli u bazu, morali smo odmah izvijestiti zapovjednika naše postrojbe. I u toj je sobi s mojim zapovjednikom postrojbe bio čovjek iz AFOSI-ja (u bazi smo imali Ured ratnog zrakoplovstva za posebne istrage⁶; op. a.). On je bio tamo u uredu sa zapovjednikom. Pitao me je za moj vojni dnevnik i želio je da ga na brzinu izvijestim premda se činilo da je već dosta dobro znao što se dogodilo. No, svejedno, dao sam mu kratki briefing, a zatim nas je obojicu zatražio da potpišemo ugovor o tajnosti u kojem je stajalo da su to povjerljive informacije — da ih ne smijemo nikome prenijeti — i to je bilo to. Nismo smjeli govoriti; rekao nam je da ne smijemo o tome razgovarati ni sa kim, uključujući druge posade, svoje supruge, obitelj, čak ni međusobno... Putem Zakona o slobodi informiranja dobio sam presliku teleksa koji je, odmah nakon jutra kada se to dogodilo, iz stožera Zapovje dništva (strategijskog zrakoplovstva) poslan u Malstrom i druge baze. U njemu je stajalo da je taj incident, budući da ga ne mogu objasniti, od izuzetne važnosti za stožer SAC-a. Nitko nije mogao objasniti što se dogodilo. Pa ipak, nikad nas nisu ispitali o tome. I obvezani smo na strogu tajnost jer se tu radilo o nuklearnom oružju.

U lansirnim centrima gdje su projektili prestali funkcionirati uključili su se alarmi za proboj sigurnosti. To je neobično, jer kada se projektil isključi zbog nečega poput neispravnog sustava navođenja, ne uključuje se alarm za proboj sigurnosti. On upozorava da je došlo do prodora u područje oko lansirnog postrojenja, da je neki objekt prešao ogradu, ili da je nešto pokvarilo alarmni sustav postavljen oko lansirnog postrojenja. Poslao sam vojnike iz osiguranja u nekoliko tih postrojenja da to istraže. Razlog zbog kojeg mislim da je ta priča vrlo važna je taj što se, da se vratimo malo unatrag, 1966. godine vrlo slična stvar dogodila u jednom od lansirnih postrojenja u Zrakoplovnoj bazi Minot u Sjevernoj Dakoti. Oni su imali istu vrstu oružanog sustava kao i mi — imali su projekte M-1. Taj (NLO; op. a.) je uočen na radaru, došlo je do određenog kvara u komunikacijama i objekt je uočen iznad lansirnog kontrolnog centra.

To se dogodilo u kolovozu 1966. godine i vrlo je dobro dokumentiran incident. Oko tjedan dana prije mog incidenta, u ožujku, dobio sam snimku poziva jednog od stražara koji je bio u obilasku i iznad lansirnih postrojenja vidio objekt vrlo sličan onome kakvog sam upravo opisao da se nalazio iznad lansirnog postrojenja...

⁶ AFOSI - Air Force Office of Special Investigations

Bob Kominski bio je na čelu tima koji je trebao istražiti sve aspekte tih isključenja. Kominski mi je pismeno javio da mu je u jednom trenutku njegov šef u ratnom zrakoplovstvu rekao: 'Prekini istragu; nemoj više raditi na tome i nemoj napisati završni izvještaj.' I ponovno je to vrlo neobično, posebno u svjetlu činjenice da je bilo od iznimne važnosti otkriti što se točno dogodilo... Pa ipak, vođa istražnog tima je tijekom istrage rečeno da prekine istragu i ne napiše završni izvještaj...«

Profesor Robert Jacobs:

natporučnik Američkog ratnog zrakoplovstva

Poslali smo snimku (NLO-a; op. a.) u bazu — ne sjećam se točno koliko dugo nakon incidenta, moglo je biti dan ili dva — i pozvali su me u ured bojnika Mansmanna u stožeru Prve strateške zrakoplovne divizije. Ušao sam u njegov ured, a u njemu su imali postavljeno filmsko platno i šestnaestmilimetarski projektor. Tamo je bio kauč i bojnik Mansmann je rekao: 'Sjednite.' Osim njega, bila su prisutna dva čovjeka u sivim odijelima, civilnoj odjeći, što je bilo prilično neobično. Bojnik Mansmann je rekao: 'Pogledajte ovo,' i uključio filmski projektor. Gledao sam platno i na njemu je bilo prikazano lansiranje od dan ili dva ranije... Gledali smo treću fazu izgaranja, a zatim smo na tom teleskopu vidjeli lažnu bojevu glavu. Gledali smo kako leti, a zatim je u kadar ušlo nešto drugo. Uletjelo je u kadar i pogodilo bojevu glavu svjetlosnom zrakom. Dakle, imajte u vidu, sve se to zbivalo pri brzini od nekoliko tisuća kilometara na sat. Dakle, ta stvar (NLO, op. a.) ispaljuje na bojevu glavu svjetlosnu zraku, pogađa je, a zatim se premješta na drugu stranu te ispaljuje još jednu svjetlosnu zraku, tada se ponovno premješta i ispaljuje još jednu svjetlosnu zraku, zatim se spušta i ispaljuje još jednu svjetlosnu zraku te, na posljetku, odlijeće istim putem kojim je i došla. A bojeva glava počinje padati iz svemira. Taj objekt, točke svjetla koje smo vidjeli, bojeva glava, i tako dalje, putovali su vanjskim dijelom atmosfere oko sto kilometara ravno prema gore. Išli su negdje između osamnaest i dvadeseti četiri tisuće kilometara na sat kada ih je taj NLO sustigao, obletio i zatim odletio.

Dakle, vidio sam to! Nije me briga što bilo tko kaže o tome. Vidio sam to na filmu! Bio sam tamo!

Kada su se svjetla ponovno upalila, bojnik Mansmann me pogledao i rekao: 'Jeste li se to vi momci zafrkavali gore?' Ja sam odgovorio: 'Ne, gospodine.' Nastavio sam: 'Meni se čini da tu imamo NLO.' Dakle, stvar koju smo vidjeli, taj objekt koji je doletio, bio je kružnog oblika i izgledao je kao dva spojena tanjura s

ping-pong lopticom na vrhu. Svjetlosna zraka izašla je iz ping-pong loptice. To sam vidio na filmu. I sad, vojnik Mansmann mi je, nakon što smo malo raspravljah o tome, rekao da više nikad ne smijem to spomenuti. Nastavio je: 'Ne trebam isticati ozbiljne posljedice proboja sigurnosti, zar ne?' Ja sam odgovorio: 'Ne, gospodine' A on je rekao: 'Dobro. To se nije dogodilo* Kada sam krenuo prema vratima^rekao je: 'Pričekajte malo. Bez obzira na to koliko godina prođe, ako vas itko ikada prisili da govorite o ovome, recite im da se radilo o laserskim udarima...'

Ovo nije priča iz druge ruke. To se dogodilo meni. Bio sam dio zataškavanja od strane Američkog ratnog zrakoplovstva osamnaest godina.«

Brigadir Ross Dedrickson:

Američko ratno zrakoplovstvo/Komisija za atomsku energiju (u mirovini)

Brigadir Ross Dedrickson je umirovljeni brigadir Američkog ratnog zrakoplovstva. Diplomirao je menadžment u Poslovnoj školi Stanford. U 1950-ima je dio njegovih dužnosti bio da za Komisiju za atomsku energiju vodi inventar zaliha nuklearnog oružja i prati sigurnosne timove koji nadziru sigurnost oružja. Stizali su mu mnogi izvještaji o viđenjima NLO-a kod različitih skladišta nuklearnog oružja i postrojenja za njihovu proizvodnju. Mnogo ih je puta sam vidio i bio je nazočan kada se u srpnju 1952. godine dogodilo zloglasno nadlijetanje glavnog grada. Prisjeća se da je u tom incidentu vidio devet osvijetljenih diskolikih objekata. Također, govori o barem dva slučaja kada su izvanzemaljci uništili nuklearno oružje na putu u svemir, od čega je jedan projektil išao prema Mjesecu, gdje je trebao biti detoniran radi pokusa. Uništen je jer 'nuklearno oružje u svemiru... za izvanzemaljce nije prihvatljivo...'

Vladini insajderi/NAS A/duboki insajderi

Merle Shane McDow:

Atlantsko zapovjedništvo Američke ratne mornarice

G. McDow je ušao u Ratnu mornaricu 1978. godine i dobio posebni nivo pristupa strogo povjerljivim informacijama sa zebrinim prugama. Raspoređen je u Atlantski centar za operativnu podršku u Atlantskom zapovjedništvu, kojem je tada na čelu bio admiral Trane. G. McDow je bio prisutan kada je radar detektirao NLO i kada su ga piloti vidjeli kako se velikom brzinom kreće gore-dolje duž atlantske obale. U zapovjednom središtu proglašena je uzbuna stupnja zebra i admiral je

izdao zapovijed da se NLO prisilno spusti. G. McDow govori o prijetnjama, zastrašivanju i zaplijeni dnevnika do kojih je došlo nakon tog događaja.

Rani sustav uzbunjivanja — mislim da je dojava stigla iz zračne baze na Grenlandu — obavijestio nas je da imamo kontakt s neidentificiranim letećim objektom koji je ušao u naš zračni prostor... U roku od nekoliko minuta admiral Trane je dojurio u zapovjedni centar za svoju nadzornu konzolu, koja se nalazila odmah ispod me zanina. Prva stvar koju je želio znati je koliko kontakata smo imali, gdje su se dogodili, u kojem smjeru su se NLO-i kretali te da li Sovjeti odgovaraju. Jer znali smo da u naš zračni prostor nisu bili ušli Sovjeti. To je bilo potvrđeno od samog početka. U tom trenutku, kada je saznao da to nisu bili Sovjeti i kada je želio znati da li Sovjeti također odgovaraju na tu prijetnju, dao je odobrenje za podizanje dva zrakoplova da vide što je ta stvar. I tada je počela jurnjava za NLO-om gore-dolje uz istočnu obalu. Podigli smo zrakoplove sve od Grenlanda pa do mornaričke zrakoplovne postaje u Oceaniji. Taj objekt, imali smo ga na radaru — taj događaj je trajao gotovo sat vremena. Imali smo izravnu audiovezu s pilotima. Piloti su imali vizualni kontakt s objektom i opisivali su ga. Uspjeli su mu se nekoliko puta približiti i vidjeti da to nije bila letjelica koja nam je poznata — bila je drukčija od svega s Čim smo raspolagali mi ili Sovjeti. To je utvrđeno vrlo brzo. Ta letjelica ili što god je to bilo pravila je u brzom letu gore-dolje duž atlantske obale vrlo nepravilne manevre.

Jedne minute bila je na jednom mjestu, a već druge je, puf, bila nekoliko stotina kilometara niže uz obalu; igrala se lovice... Fotografije koje su kasnije stigle u Zapovjedno središte potjecale su od prvih susreta koje su zrakoplovi imali s objektom, iznad sjevernoameričke obale. Uspjeh su mu se približiti dovoljno blizu da snime fotografije...

Ono što je najviše mučilo admirala Trana, ono što ga je stvarno izluđivalo bilo je to što je ta stvar imala apsolutnu kontrolu nad situacijom. Jedne minute smo joj se približavali kod obale savezne države Maine, a druge minute je već bila kod Norfolka i išla u smjeru juga prema Floridi. I sve što smo mogli je usmjeriti radar ranog upozoravanja da prati tu stvar gore-dolje uz obalu i promatrati je kako se poigrava s nama.

Admiral Trane i njegov stožer bili su, blago rečeno, prilično zabrinuti. Posebno su se zabrinuli kada su otkrili da to nisu Rusi, da to nismo mi i da ne znamo ni za koga drugog tko bi posjedovao tehnologiju potrebnu da se napravi letjelica koja se može kretati takvom lakoćom i brzinom. Jasno se sjećam da sam

pogledao preko ograde mezanina i vidio da je tamo izbio potpuni kaos jer nisu mogli nadzirati tu stvar, što god da je bila.

NLO se kretao toliko nasumično i toliko brzo duž obale... Pokušava li su obavijestiti što više zapovjedništava duž cijele obale kako bi pomogli pratiti tu stvar ili digli zrakoplov. Admiral Trane je stavljao u pripravnost i dizao zrakoplove uzduž i poprijeko cijele istočne obale kako bi pokušao presjeći put toj stvari. Pokušao je dobiti zrakoplove sa sjevera i juga da je presretnu i prisile na spuštanje. Bilo je očito da je pokušavaju pronaći i prisilno spustiti svim mogućim sredstvima. Admiral Trane izdao je zapovijed da se upotrijebe sva moguća sredstva da, ako je ikako moguće, taj objekt prisilno spuste s neba. Kada se događaj o kojem govorim okončao, objekt kojeg smo lovili duž obale zaputio se prema Atlantiku, prema Azorima. Sjećam se da su rekli da je objekt, dok se tako približavao Azorima, skrenuo prema gore pod kutom od 66 stupnjeva; samo se počeo uspinjati pod kutom od šezdeset šest stupnjeva, bez usporavanja, izašao iz atmosfere i nestao u svemiru. Samo tako je odletio u svemir (puca prstima; op. a.). Mislim, jednostavno je otišao sa Zemlje. Govorimo o nečemu što je u treptaju oka pokrilo na tisuće kilometara i ostavilo sve iza sebe da se češkaju po glavi: 'Bože moj, pitam se što je to bilo.' Na neki način bilo je komično vidjeti kako je golemu vojnu moć Sjedinjenih Država na koljena bacilo nešto za što nisu znali ni što je, ni kamo ide, ni bilo što drugo. Jedina stvar koju su pouzdano znali je da se ne radi o Sovjetima i bili su vrlo neumoljivi u tome da to otkriju...

...Da je taj objekt imao neprijateljske namjere i da je želio ispustiti bombe, ispaliti projekte na nas ili bilo što drugo, to bi im vrlo lako pošlo za rukom. U to nema sumnje. U to vrijeme nismo imali ništa što bi se ni izdaleka moglo usporediti s tom stvari, što god da je bila. Slobodno je letjela kroz naš zračni prostor i na tom putovanju mogla je učiniti što god poželi. Nismo joj predstavljali nikakvu prijetnju. To je bilo bolno očito. Mislim da je i admiral Trane to znao te da je bio prilično zabrinut. Riječju, rekao bih da se taj stari momak jednostavno bojao...«

Admiral lord Hill-Norton:

stožerni admiral, bivši ministar Britanskog ministarstva obrane

Lord Hill Norton je stožerni admiral i bivši ministar Britanskog ministarstva obrane. Dok je vršio te dužnosti držan je u mraku glede pitanja NLO-a. U ovom kratkom intervjuu navodi da je to tema od velike važnosti te da je ne treba više poricati i držati u tajnosti. Odlučno kaže da »...postoji ozbiljna mogućnost da nas ljudi iz svemira, iz drugih civilizacija, posjećuju — i da su nas posjećivali mnogo

godina; dolikuje nam da otkrijemo tko su, odakle dolaze i što žele. To bi trebao biti predmet rigorozne znanstvene istrage, a ne predmet blaćenja u žutom tisku.«

Narednik Clifford Stone:

Američka kopnena vojska

Narednik Stone prenosi nam zapanjujuću priču o povijesti teme NLO-a i izvanzemaljaca, koja datira iz četrdesetih godina prošlog stoljeća, a vjerojatno i prije toga. General Douglas McArthur je 1943. godine za istraživanje tog pitanja organizirao skupinu zvanu Jedinica za istraživanje međuplanetarnih pojava (eng. Interplanetary Phenomena Research Unity i ta skupina djeluje i danas. Njena je svrha prikupljanje objekata nepoznatog porijekla, posebno onih koji su nezemaljskog porijekla. Nadalje, prikuplja obavještajne podatke s terena i prenosi ih onima koji su »čuvari tih podataka«. Stone kaže da je čak i projekt Plava knjiga imao elitnu istražiteljsku jedinicu koja je bila izvan Plave knjige. Za tu jedinicu se mislilo da djeluje zajedno s Plavom knjigom, no u stvari to nije bio slučaj. Stone je za vrijeme obnašanja dužnosti u vojnom timu koji je izvlačio pale izvanzemaljske letjelice vidio žive i mrtve izvanzemaljce. Smatra da nam izvanzemaljci neće dopustiti istraživanje dubokog svemira sve dok ne naučimo duhovno rasti, kao i da će se uskoro objaviti ako mi prije ne priznamo njihovu prisutnost.

G. Don Phillips:

izvođač za Lockheed Skunkworks, Američko ratno zrakoplovstvo i CIA-u

Don Phillips je bio u Zračnoj bazi Las Vegas kada su NLO-i viđeni kako se ogromnom brzinom kreću blizu Mt. Charlestona, sjeverozapadno od Las Vegasa. Osim toga, radio je s Kellyjem Johnsonom na projektiranju i izgradnji zrakoplova U-2 i SR-71 Blackbird u Lockheed Skunkworksu. Svjedoči ne samo da smo posjedovali izvanzemaljske uređaje nego smo na temelju njihova proučavanja ostvarili i goleme tehnološke napretke. Navodi da je tijekom pedesetih i šezdesetih godina NATO proveo istraživanje o porijeklu izvanzemaljskih rasa te izvještaje prosljedio čelnicima različitih država. G. Phillips dalje navodi da postoje zvučne i videosnimke sastanaka koji su se 1954. godine u Kaliforniji održali između izvanzemaljaca i vođa Sjedinjenih Država. Navodi neke od tehnologija koje smo uspjeli razviti zbog izvanzemaljaca: računalne čipove, lasere, noćno gledanje, pancirne košulje, i zaključuje: 'Jesu li ti izvanzemaljski ljudi neprijateljski nastrojani? Pa, da su neprijateljski nastrojani, sa svojom naprednom tehnologijom mogli su nas davno uništiti — ih su barem mogli napraviti neku štetu.' G. Phillips

sada razvija tehnologije kao što su sustavi za proizvodnju energije koji koriste prirodne energije planeta Zemlje koji će pomoći eliminirati zagađivače okoliša i smanjiti potrebu za fosilnim gorivima.

Tehnologija/znanost

G. Fred Threlfell:

Kanadsko kraljevsko zrakoplovstvo (RCAF)

G. Hirelfell je bio instruktor za komunikacije u Kanadskom kraljevskom zrakoplovstvu u RCAF-ovoj postaji Toronto. 1953. godine tamo je svjedočio pokusu koji je uključivao uspješnu dematerijalizaciju jednog predmeta. Također, budući da je imao pristup strogo povjerljivim podacima, u knjižnici baze vidio je snimke snimljene kamerama smještenim na topovima (gun-camera) zrakoplova iz Drugog svjetskog rata. Dok je gledao te filmove, mnogo je puta na snimkama uočio NLO-e — bili su u različitim položajima, različitih oblika, ali definitivno se radilo o NLO-ima. Također, sam je vidio NLO-e kako manevriraju po nebu.

Trideseto poglavlje

ČUDOVIŠTA NEKONTROLIRANE MOĆI

Tajne NLO programe vodi relativno mala grupa ljudi. U pogledu potpunog znanja i operativne vlasti — izvršne vlasti — ona nema nikakve veze s predsjednikom Sjedinjenih Država ili Kongresom. U stvari, jedan direktor E-Systemsa otvoreno mi je rekao daje E-Sy-stems duboko umiješan u ta područja. Rekao je: »Ali vrlo malo ljudi koji rade u korporaciji to zna.«

Novac koji takve korporacije primaju prolazi kroz nekoliko paravanskih operacija iz raznih agencija, a završava u tim supertajnim crnim projektima.

Postoji vladajuća struktura od međusobno preklapajućih korporacijskih, institucijskih, financijskih i religijskih entiteta. Oni ne djeluju u skladu s bilo čime što bi ličilo na vladavinu zakona ili Ustav Sjedinjenih Država, odnosno bilo koje druge zemlje. U tom mračnom svijetu postoje odmetnuti elementi koji su se odvojili od glavne tajne operacije. Postoje neki vrlo moćni odmetnuti elementi u ovoj i drugim zemljama te unutar nekih tajnih skupina. Oni imaju tajnovite veze s glavnom grupom — ali mogu djelovati nezavisno, a ponekad i suprotno od plana glavne grupe. Dakle, to je vrlo složeno — poput slojeva lukovice: mislite da ste došli do sredine, tek da biste otkrili da možete oljuštiti još 20 slojeva. Ja te slojeve ljuštim već petnaestak godina i imam vrlo dobru predstavu tko su ti ljudi, kako su organizirani i kakav je njihov plan.

U središnjoj kontrolnoj grupi ima ljudi koji imaju veze s vladom, ali koji zapravo nemaju pojma što se događa u FEMA-i⁷ ili korporativnom mormonskom carstvu niti znaju za bizarne, mračne planove povezane s njihovim eshatološkim rješenjem ljudskog problema.

Sredinom 1990-ih pozvali su me u »salon« u Pacific Heightsu u San Franciscu. Jedna pripadnica otmjenih krugova, prijateljica Gordona Gettva, Willya Browna i Stevena Bechtela (iz korporacije Bechtel) htjela je da njen krug prijatelja uputim u ta pitanja.

⁷ Federal Emergency Management Agency — S a v e z n a agencija za upravljanje kriznim situacijama

(Uzged, korporacija Bechtel je veliki izvođač za vladu u sjeni, a George Schultz je povezan s njima. Svi su oni dio tog aparata tajne vlade... Postoji jedna vrlo moćna ćelija u kojoj su bivši državni tajnik, američki predsjednik i bivši ministar obrane, od kojih je većina danas uključena u globalne financijske poslove.)

Tamo je bio i predsjednik odbora AT&T-a, kao i bivši predsjednik SRI-ja, Istraživačkog instituta Stanford (Stanford Research Institute). Ja sam pozvan kako bih im iznio ono što znam i govorio o našim planovima za budućnost.

Kraj mene je sjedio bivši predsjednik SRI-ja. U jednom trenutku nagnuo se prema meni i rekao: »Znate, nisam znao ništa od toga, ali sam znao da se nešto takvo događa u SRI-ju. Što znate o... « tom i tom.

Poput CIA-inog direktora kojeg sam brifirao, objasnio mi je da je on administrator koji nije morao to znati te da je ostavljen u neznanju o takvim projektima. Rekao je: »Ja sam u osnovi bio birokrat, računovođa koji je nastojao održavati priljev novca u tu ogromnu operaciju. Ah ako je DARPA (Agencija za napredne istraživačke projekte na području obrane) imala neki projekt u tijeku, ja doista nisam znao nikakve detalje! Mogao sam čuti neko šaputanje ovdje i ondje, ali ti projekti su bili strogo kontrolirani i nije bilo važno što sam ja bio predsjednik SRI-ja, a na to mjesto sam došao zato što sam znao da ne treba postavljati previše pitanja! Zato sad želim pitati vas!« Tijekom saslušanja u vezi afere Iran-Contra, senator Inouye izjavio je da postoji tajna grupa koja ima vlastito vojno zrakoplovstvo, vlastitu mornaricu, vlastite mehanizme financiranja i iznad je zakona. To posebno vrijedi za područja naprednih tajnih tehnologija, NLO-a i izvanzemaljskih pitanja te s njima povezanih sustava oružja. Jedan od najopasnijih trendova koji su se razvili od 1960-ih do danas je što je ta vlada u sjeni postala tako moćna zato što se mogla sama financirati. Dopustite da to objasnim. Dick DAmato iz senatskog Odbora za proračunsku raspodjelu bio je u pravu kada je rekao da u crnom, ilegalnom budžetu ima preko 100 milijardi dolara. No, velika akcija događa se u korporacijskom, privatnom financijskom svijetu. Uzmimo, recimo, Bell Labs s Murray Hilla. Radim s jednim svjedokom koji je čitavu karijeru proveo u Bell Labsu. Bio je dio ćelije koja je sklopila mnogo supertajnih ugovora s vojnim jedinicama koje su imale izvanzemaljske komunikacijske uređaje i elektroniku. Ti korporacijski laboratoriji proučili su te tehnologije, otkrili kako rade i koje su njihove moguće primjene. Izradili su uređaj A ili X koji su patentirali i od čega je nastala industrija vrijedna stotine milijardi dolara. Sjetite se optičkih vlakana, integriranih sklopova, lasera i tome sličnog.

Taj karcinom financiranja tajne vlade metastazirao je u beskrajna korporacijska, financijska i tehnološka sredstva. I sada tajni privatni korporacijski svijet raspolaže tehnologijama koje mogu potući bilo što iz Obrambene obavještajne agencije (DIA), CIA-e ili bilo koje druge vladine agencije.

Jedan drugi korporacijski svjedok s kojim sam razgovarao rekao je da je u vrijeme dok je radio u Bell Labsu vidio dvadeset osam ili dvadeset devet uređaja na slobodnu energiju koje su oni bili otkupili i stavili ad acta ili sakrili. Taj svjedok radio je na tim tehnologijama. Sada je u mirovini. General Motors i druge velike korporacije također sjede na tehnologijama koje bi mogle spasiti Zemlju, ali ih ne žele dati javnosti.

Tako su te isprepletene, multinacionalne korporacijske i financijske interesne grupe trilijune dolara vrijedna operacija koja može potući bilo kakvu moć Pentagona, vlade Sjedinjenih Država ili bilo koje nacije na Zemlji. To je čudovište nekontrolirane, iskvarene korporacijske i tajne moći koja je samo dijelom vladina. Tako, na žalost, čak i ako u onome što ljudi zovu »vlada« imate utjecajnu osobu koja želi objaviti istinu, ona će se osjećati nemoćnom protivnih drugih interesnih grupa.

U veljači 2004. godine razgovarao sam s kongresnikom koji je bio u kongresnom Odboru za energiju. Kada je bio na sastanku s Chenevjem (potpredsjednik Sjedinjenih Država, op. p.), rekao je: »Cheney je vodio sastanak i on razmišlja identično kao naftni magnat — na sve gleda kao naftni magnat i to je to.« Događa se korporatizacija vlade - svih vlada svijeta — kako bi slijedile određeni plan. Jedan od ljudi s kojim godinama radim je tajni korporacijski agent uključen u te vrste operacija. Kad sam od njega zatražio da s istinom izađe u javnost, rekao je: »NE postoji agencija ni vlada na Zemlji koja bi me mogla zaštititi od bijesa te grupe, jer ona je izvan tih vlada i mnogo je moćnija.«

Kada imate nešto tako veliko i kompleksno, imate unutra i ljude sa zajedničkim interesima i ljude s različitim interesima. I što interesi postaju razlicitiji, to je veća vjerojatnost da će doći do odvajanja odmetničke grupe. Najnasilnije odmetničke grupe su one povezane ideologijom, a ne samo novcem. One su ukorijenjene u određenom ideološkom i eshatološkom svjetonazoru. To su ljudi s destruktivnim svjetonazorom koji vjeruju da je jedini način da se Krist vrati taj da se uništi svijet i da poginu milijarde ljudi. To je sustav vjerovanja jedne vrlo moćne grupe ljudi. Ali oni zapravo gledaju u retrovizor. Ono što čekaju već se dogodilo. Ne znaju u kojem se ciklusu već nalazimo, čak ni u kojem smo stoljeću.

Tako su oni potpuno izgubljeni u pogledu vremenske linije razvoja ljudske rase, no nisu toga svjesni. Oni vode svijet u određenom smjeru kako bi ispunili svoju interpretaciju proročanstva koje se već dogodilo. Na žalost, to bi moglo postati samoispunjujuće proročanstvo o Armagedonu — onom što ga oni stvaraju kroz neznanje, praznovjerje i mržnju. Stoga je, u krajnjoj liniji, problem u neznanju, a rješenje je prosvjetljenje, znanje i istinska duhovnost. Problem je naizgled složen, no može ga se riješiti vrlo jednostavno. Ako se nađete u mraku, obično upalite svjetlo. Dakle, ono što trebamo učiniti je rasvijetliti to pitanje kako bi ljudi shvatili da se ne trebaju upuštati u utrku za globalnom nadmoći i u globalno uništenje da bi im se ostvarili snovi.

Podsjećam ljude na činjenicu da je čak Reaganov ministar unutarnjih poslova James Watt, osoba na tako visokom položaju, nakon jednog sastanka za vrijeme Reaganove vladavine rekao, otprilike: »Svi ti aktivisti zaštite okoliša ne trebaju se brinuti za okoliš jer uskoro će doći do kraja svijeta i povratka Krista. Svijet će ionako biti uništen! Bog od nas dobrih kršćana želi da samo nastavimo i iskoristimo ga dok još ima vremena.« Parafraziram, ali to je suština onoga što je izrekao čovjek zadužen za cjelokupno područje unutrašnjih poslova Sjedinjenih Država!

Ljudi moraju shvatiti da takva praznovjerja i nazadna vjerovanja upravljaju odlukama i politikama. To je jedna tragedija. Međutim, o tome se ne govori. *W a t t o v a* primjedba bila je omaška te on nije znao da ga slušaju i snimaju. No, sreo sam se s mnogo ljudi na toj razini moći i oni doista gaje takva uvjerenja. Vlada Sjedinjenih Država trenutačno je potpuno infiltrirana s ljudima koji gaje takav sustav vjerovanja o smaku svijeta. Oni je vode.

Razmislite o ovome: Ako gajite to uvjerenje, neće vas biti briga za klimatsko zatopljivanje ih dug od osam trilijuna dolara, jer ako su ovo doista posljednji dani i svijet se bliži svom kraju, ako će sav život na Zemlji izumrijeti, a dobri kršćani odletjeti na nebo kod Isusa, koga briga za to?

Prosječnoj osobi to možda zvuči bizarno. No, eshatološki svjetonazor u velikoj mjeri upravlja odlukama tog tajnog svijeta — posebno otkada strukturom te skupine uvelike dominiraju tajne mormonske, vaticanske i druge ekstremne vjerske interesne skupine. Bio sam u neposrednom kontaktu s takvim skupinama. Naravno, u tajnom svijetu ima i drugih, onih koje zanimaju samo konvencionalna pohlepa, moć, novac i vlast. Tu su i treći, koje zanima samo homeostaza: Nemojmo talasati čak ni ako se utapamo! Provode se različiti planovi, a oni koji imaju najveću moć su oni najbizarniji: ukorijenjeni u nazadnoj, kultu sličnoj

religiji i praznovjerju. George Santavana bio je potpuno u pravu kada je rekao: »Fanatizam se sastoji u udvostručavanju vaših napora kada ste zaboravili na cilj.«

S fanatičnog motrišta vjerovanja u smak svijeta, ima smisla dug od osam trilijuna dolara koji ostavljamo svojoj djeci svake godine uvećati za dodatnih pola trilijuna. Ima smisla desetljećima zadržavati tehnologije koje bi mogle spasiti Zemlju usprkos tome što se otapaju obje polarne kape! I zašto ne bismo dopustili izumiranje tisuća biljnih i životinjskih vrsta? Svijetu se svejedno bliži kraj! *Nitko* neće ostati na tom smjeru dok istovremeno zna rješenje, osim ako svoj um čvrsto ne fiksira za tu eshatološku paradigmu. Kada sam otkrio taj tajni plan globalnog uništenja, sve su se kockice posložile. Počeo sam upoznavati ljude koji su pripadnici sotonističkih kultova — i koji su bili uključeni u te odmetnute tajne skupine. Oni su ovisni o destrukciji i, oboljeli od sadizma, vole mučenje. Ispostavlja se da su oni druga strana lica onih koji se mole za kraj svijeta. To je neobična grupa kompanjona. Misle da smo doslovno pred krajem svijeta, a u stvari se nalazimo na kraju jednog božanskog ciklusa i na početku drugog.

To jedno jedino pogrešno tumačenje Svetog pisma i proročanstva ima ogromne posljedice.

Rješenje je, kako ga ja vidim, u iznošenju drukčije perspektive: Da, možemo govoriti o kraju ciklusa — to je kraj jednog svijeta, starog svijeta. Ali to ne znači da trebamo sjediti na rukama dok doslovno uništavamo Zemlju.

Možda ih nećemo moći promijeniti. No, možemo artikulirati smisleno objašnjenje i nadati se da će neki od njih uvidjeti rješenje prije nego što bude prekasno.

Nije logično da imamo optička vlakna i integrirane sklopove i prijenosna računala snažna kao ona koja su nekada bila velika kao kuća — a i dalje za pedeset posto potreba za električnom energijom najnaprednije zemlje svijeta spaljujemo ugljen! Ma hajde. Da bismo vidjeli logiku u tome, moramo razumjeti kako razmišljaju i osjećaju ti ljudi koji su oteli budućnost čovječanstva.

Kada se jednom uplela korporativna pohlepa, ti su projekti izmaknuli kontroli Eisenhowera i drugih, a zatim su se ti projekti odmetnuli. Potom su se u agencije i korporacije infiltrirali ljudi s vrlo tajnim vjerskim planovima, i sada oni odlučuju. Rečeno mi je da su se, budući da oni sami pronalaze i regrutiraju kadrove, u visoke razine CIA-e, FBI-ja, vojske te golemog broja sveučilišta, laboratorija i korporacija uvukle vrlo moćne, desničarske mormonske interesne skupine. Ono što većina ljudi ne shvaća jest da već živimo u *neproglashenoj teokraciji*. Samo što ljudima jednostavno još nije rečeno da živimo u teokraciji. To

se dogodilo vrlo tiho — i vrlo tajno. Ono što nacisti sa svojim kultom Thule nisu uspjeli javno, oni su odlučili učiniti tajno. To je nastavak Drugog svjetskog rata.

Znam, ljudi to ne žele znati. Uznemirujuće je i suprotno *n a m e t n u t o m* mitu u koji smo povjerovali. Među ljudima koji su uvučeni u takvu religioznost i svjetonazor ima i onih koji uopće ne mare za taj sustav vjerovanja ili postojanje Krista. Umjesto toga, oni imaju sotonistički svjetonazor, prema kojem jednostavno uživaju u uništenju i patnji. Oni su među onima koji su religiozni — no oni koji su religiozni ne znaju tko doista vodi stado.

Trenutačno zatvaramo jedno poglavlje ljudske povijesti i otvaramo drugo. U zatvaranju jednog i otvaranju drugog poglavlja može doći do velikog kaosa.

Na Zemlji se sada događaju predivne stvari i tako je zadnjih sto pedeset godina. Predivne ideje, nove institucije, novi načini življenja i potencijal za nove tehnologije — mnogo je stvari koje izuzetno mnogo obećavaju. S druge strane, imamo taj kostur starog svijeta koji umire. Prolazi kroz samrtne muke. Pa ipak, već se rodio taj novi svijet, on raste i trajat će tisućama godina. Ovo neće biti kraj svijeta. To je kraj *staroga svijeta* i istovremeno uspostava novog. Već se nalazimo u ranoj fazi zlatnog doba čovječanstva — doba koje će trajati petsto tisuća godina.

Dakle, to je ono što je uzbudljivo i lijepo i to je ono što se mora dijeliti s drugima, čak i kada smo svjesni da se odigravaju te druge, vrlo poremećene i ignorantske drame. Trebamo se usredotočiti na ono dobro i pozitivno što dolazi čak i ako znamo za neke od tih drugih stvari koje se odvijaju oko nas, jer moramo poznavati stanje stvari. Svemirski brod Zemlju treba voditi kroz ovo razdoblje i čvrsto ga utemeljiti kao civilizaciju kakva treba biti. Postoje izvanzemaljske civilizacije koje su nam spremne pomoći i u određenom trenutku stvari će se početi mijenjati velikom brzinom. Ta preobrazba neće se dogoditi sama od sebe. Mi, ljudi, morat ćemo je voditi i ostvariti. Međutim, nećemo biti sami: sudbina čovječanstva i Zemlje nikad nije bila osamljena. Nikad nije bila bez pomoći i nikad nije bila u sumnji. Nema nikakve sumnje kakva će biti naša budućnost i sudbina. Jedino pitanje je kako ćemo se izvući iz sadašnje situacije i učvrstiti naš svijet na putu mira i pravde. Ovo je planet slobodne volje. Da bi se ta preobrazba ostvarila, mora se provesti naša slobodna volja. To je lekcija koju moramo naučiti. Čim udružimo snage i upotrijebimo svoju slobodnu volju da se to dogodi, dogodit će se.

Naši obrazovni sustavi i naše društvo naučili su nas da se jednostavno pokoravamo. Ali znate što? Ako se pokoravate sustavu koji je krajnje bezuman, imamo problem. A svijet koji nas je okružio postao je vrlo bezuman. Dakle,

trebamo ga vidjeti kakvim jest, raskinuti s njim i ostvariti dobru budućnost koja nas čeka, spremna da kao zrela jabuka s drveta padne u naše ruke.

Zemlja i čovječanstvo su spremni procvasti. I to nije samo proljeće Zemlje. To je proljeće čitavog kozmosa.

Trideset prvo poglavlje

ODVOJENOST CRKVE I DRŽAVE — MIT

Uvijek sam volio istraživanje svijesti i njenih manifestacija. Jednom zgodom smo na vrhu Blanca Peak u Coloradu zbog jake oluje na tom području terenski rad izvodili iz svojih automobila. Dok smo sjedili tamo, ja sam počeo raditi tehniku ulaska u bezgranični um te sam vizualizirajući dva diska koja se okreću u suprotnim smjerovima — poput Merkabe — unio u to područje golemu energiju. Iznenada je naš automobil jednostavno poskočio u kratkom trenutku antigravitacijske levitacije. Drugi automobili u blizini napravili su isto. Nekoliko suradnika je upitalo: »Bože moj, što se dogodilo?!« Ja sam se nasmiješio i rekao: »Igram se s pravim potencijalom svijesti...« Mnogo je toga što možemo učiniti. Međutim, Zemlja nas poziva na praktični rad: i dalje spaljujemo ugljen za većinu naše električne energije, baš kao prije stotinu godina. Ljudski razvoj su prije stotinu godina otele sile ignorancije i pohlepe. Stoga sada moramo raditi za Zemlju. To me podsjetilo na jednu priču o Buddhi: Buddha je naišao na čovjeka koji je proveo trideset godina vježbajući lebdenje preko potoka. Blizu njega bio je most. *Taj* čovjek bio je vrlo ponosan na svoje postignuće te je rekao: »Gle, o Buddha, gledaj.« I odlebdio je preko potoka na drugu stranu. A Buddha je prešao preko potoka mostom i rekao: »Da, ali mogao si jednostavno prijeći preko mosta umjesto da trideset godina pokušavaš lebdjeti...«

Ne radi se o tome da neke od tih sposobnosti nisu divne — jesu. Međutim, *čovjek* na razvijanje takvih sposobnosti može utrošiti mnogo vremena i energije. U međuvremenu, čovječanstvo uništava Zemlju, a naša je civilizacija smrtno bolesna. Dakle, kada je pred nama velika zadaća, čak se i važne stvari trebaju ostaviti po strani.

Te sposobnosti svijesti mogu se razviti čim čovjek shvati prirodu uma i prirodu materije te činjenicu da materija nije odvojena od svoje potpune i savršene integracije sa sviješću. Ništa ne postoji odvojeno od uma. *Sva* materija i energija su jednostavno svjesnost koja vibrira i rezonira na različite načine.

To je demonstrirano različitim ispitivanjima koje su proveli dr. Bob Jahn s Princetona i drugi. Sve je nelokalno: ne postoje prepreke vremena i prostora. Kada to shvatite, uz vježbu i usredotočenost može se postići doslovno sve.

Na jednom od svojih putovanja posjetio sam Italiju, Englesku i Francusku. U Vatikanu mi je Paola Harris dogovorila sastanak s monsinjorom Balduccijem. On je visoki papin teolog. Na razgovor smo otišli u njegov stan s pogledom na Trg sv. Petra. To je vrlo patricijski, dostojanstven i iznimno drag čovjek, predivna i istinski duhovna osoba. Upitao sam ga: »Mislite li da su nam izvanzemaljci prijatnija ili da su nam neprijateljski nastrojeni?« Odgovorio je: »O ne, nipošto! Osim toga, u čitavom svemiru ne može biti nižeg od čovječanstva!« Kasnije je rekao: »Znate, Bog ne može biti tako glup da sve svoje nade za inteligentna bića položi samo na ovaj planet.« Dok smo bili na njegovom balkonu s pogledom na Trg sv. Petra i Vatikan, rekao je: »Znate, ne bih mogao govoriti ove stvari bez papinog odobrenja« — što će reći da ga je papa uputio da govori o stvarnosti izvanzemaljskih civilizacija!

Sasvim otvoreno mi je rekao da ima papin blagoslov da govori o tome i prizna činjenicu da su NLO-i stvarni i da su izvanzemaljci dobrohotna bića. I da nema ničega zbog čega bi se trebali brinuti. Kada sam ga zamolio za komentar o instaliranju oružja u svemir kako bi se njime gađalo izvanzemaljske letjelice, jako se uzrujao i rekao da je to apsolutno pogrešno.

Sastao sam se i s vatikanskim astronomom koji je rekao isto i priznao da su NLO-i stvarni i da su izvanzemaljci stvarni. No ipak, znamo da u Vatikanu, u skupini Opus Dei, postoje skupine koje imaju vrlo mračne poglede na sve to i koje su, u stvari, pretele te informacije od drugih u Vatikanu. Kao u Sjedinjenim Državama, i u Vatikanu je sve vrlo za pleteno i kompartmentalizirano; vrlo je zatvoreno.

Bilo je papa i viših vatikanskih dužnosnika koji su dio konvencionalne vjerske strukture i koji nisu znali što se zbiva u krugovima tih crnih ćelija unutar njihove vlastite birokracije. Taj se motiv ponavlja, bez obzira radi li se o nekom vjerskom, znanstvenom, agencijskom, vladinom ili vojnom entitetu. Zapamtite taj motiv. Ako razumijete taj motiv odmetničke, kompartmentalizirane, tajne operacije unutar institucije i umnožite taj proces poput fraktala — on se jednostavno širi po čitavom svijetu. Dok sam bio u Rimu, upoznao sam se i s jednim malteškim vi tezom te predstavnikom jezuitske tajne službe i vaticanske tajne službe. Te su skupine duboko upletene u globalna financijska i tehnološka pitanja povezana s ovom temom. Oni su među ključnim ljudima u tajnoj hijerarhiji.

Zamolili su me da im dam materijale koje sam davao drugim vođama u »bijelom svijetu« — regularnom, konvencionalnom svijetu senatora, predsjednika, vlada i tome sličnog. Naravno, to sam i napravio.

No rekao sam im: »Znate, već mnogo stoljeća postoji tradicija tajnosti i tajne moći. Međutim, ovo je vrijeme da te operaciju počnu funkcionirati na drukčiji način — otvoreno i pošteno, na način koji će biti na dobrobit čitavog čovječanstva.« Vrlo strpljivo su me slušali i mogao sam vidjeti da ih tema jako zanima, ali i da su nemalo potreseni.

Malteški vitezovi, vatikanska tajna služba i jezuitska tajna služba imaju ključnu ulogu u održavanju tajnosti o izvanzemaljskom pitanju.

Kada je tijekom prijelaznog razdoblja predsjednik Carter zatražio informacije o NLO-ima, otišao je tadašnjem direktoru CIA-e Bushu, Georgu Bushu starijem. Bez uvijanja mu je rečeno: »Ne, ne možemo vam ih dati; probajte ih dobiti od Kongresne službe za istraživanja (eng. Congressional Research Service).« Zamislite samo, razgovarate s direktorom CIA-e koji je upućen u te stvari — Georgom Bushom starijim — a on vam, kao dolazećem predsjedniku, uskrati pristup tim informacijama! To je živa istina. Imamo ljude koji mogu posvjedočiti o tome.

Tako je Carter pokušao saznati što se zbiva kod ljudi iz Kongresne službe za istraživanja. Oni su se, sa svoje strane, obratili odvjetniku po imenu Daniel Sheehan — koji je bio povezan s organizacijom Christic Institute te je djelovao kao predstavnik jezuita u Washingtonu — i zamolili ga da pokuša dobiti te informacije od Vatikana. Tako je Sheehan kontaktirao Vatikan u ime dolazećeg predsjednika Cartera.

Pa, Vatikan je odgovorio: »Ne, ne možemo vam to dati.« Nisu rekli: »Ne raspoložemo s tim informacijama,« nego su rekli, »Nećemo ih dati vama ili predsjedniku.« Tajna vatikanska knjižnica posjeduje opsežne informacije o svim tim pitanjima. Sjetite se, još 1994. godine mi je jedan insajder iz tajne vlade rekao da bi u pogledu prijenosa tehnologija i upravljanja tim tehnologijama bilo bolje razgovarati s određenim skupinama jezuitskih svećenika nego s direktorom CIA-e ili američkim predsjednikom. Bio je posve u pravu. Imamo svjedoka iz ratne mornarice koji je na Atlantiku bio na misiji traženja, kako su ih zvali, magnetskih anomalija. Dakle, u tim krugovima su »magnetske anomalije« eufemizam za podvodna izvanzemaljska vozila. U potrazi za podvodnim NLO-ima koristili su posebno opremljenu nuklearnu podmornicu.

Dok su se spremali krenuti na tu misiju, došla im je limuzina i iz nje su izašli čovjek u odijelu (neimenovani tajni operativac) i svećenik u punoj svećeničkoj odori. Oni su bili posljednji koji su se ukrcali na podmornicu i oni su davali sve upute.

Podmornica je otišla na područje gdje su susreli ogroman broj podvodnih izvanzemaljskih vozila kojima je u različitim vremenima izmjerena brzina između četiristo i petsto čvorova! Ti NLO-i jurili su kroz vodu brzinom mlažnjaka, ali iza sebe nisu ostavljali nikakvu značajniju brazdu. Zatim su iznenada dva NLO-a došla sa svake strane podmornice i isključila čitavi nuklearni pogon. Nuklearna podmornica nije mogla krenuti naprijed, natrag, niti u jednom drugom smjeru. Bili su zaustavljeni na mjestu.

Čitavo to vrijeme njihova je sofisticirana elektronička oprema prikupljala podatke. Kada se podmornica vratila u luku, svi ti podaci pokupljeni su i predani tom svećeniku, koji nije bio Amerikanac. Bio je iz Vatikana. On je uzeo sve te podatke i otišao. To je bila posebna operacija vođena iz Vatikana, a provedena pomoću nuklearne podmornice Američke ratne mornarice! Sve dok mi se taj svjedok nije obratio, nikako nije mogao shvatiti zašto je katolički svećenik bio majordom — glavni *čovjek* — takve operacije. Mi znamo zašto. Mit odvojenosti crkve i države samo je to — mit. Čak ni ljudi koji znaju da postoji tajna vlada ne mogu vjerovati koliko su se određene tajne, odmetničke vjerske interesne skupine infiltrirale u tu organizaciju. Tako se održava kontrola. Istina skriva samu sebe. Drugim riječima, ako iznesete verziju istine koja je prihvatljiva, ona će biti prihvaćena. Međutim, ako stvarno kažete istinu, cijelu istinu, i skinete cijeli zastor, ona se skriva jer se čini nevjerodostojnom. No, najčudnije stvari su doista istinite... Na jedan ironičan način, budući da je prava istina o tim stvarima zasad izvan matrice općeprihvaćenog mišljenja i vjerovanja, teško je ispričati čitavu istinu. S tim sam se borio oko dvanaest godina. Nakon što sam došao do te razine tajnog znanja, mislio sam: »Kome, dovruga, da to kažem?«

Mudrost zahtijeva da iznosite informaciju koju može shvatiti osoba koja sluša. Koja je svrha učiti infinitezimalni račun nekoga u maloj školi tko tek uči koliko je dva plus dva?

Pa ipak, istovremeno me jako muči ako informacije koje znam ne dijelim s drugima. Stoga sada govorim istinu čak i ako me to diskreditira... Približavamo se kraju algoritma. Znamo kada se dogodio 11. rujna — nakon što je Projekt Razotkrivanje uspio da deseci tisuća ljudi zahtijevaju otvorena saslušanja i kada su tu mogućnost razmatrali ugledni kongresnici. Tada se plan počeo razvijati većom brzinom.

I što je bila sljedeća stvar u algoritmu nakon svjetskog terorizma? Falsificirana prijetnja iz svemira.

Posljednja karta koju će odigrati tajna metavlada bit će falsificiranje prijetnje iz svemira povezane s izvanzemaljskom inteligencijom. Dakle, vrlo smo blizu svršetku algoritma. Nemamo vremena za luksuz da prešućujemo istinu — čak ni zabranjenu istinu.

Trideset drugo poglavlje

IZA KULISA

Nakon 11. rujna mnogi ljudi iz glavne struje počeli su se pitati što se stvarno odvija iza kulisa. Mnogim je ljudima očigledno da se radi o nekakvoj zlokobnoj manipulaciji. Ja si ne mogu priuštiti luksuz da sve te informacije gurnem u stranu i vjerujem da se radi o teoriji zavjere. Ja znam da je to istina. Jedino pitanje koje sam ikada imao je: Kada da združim sve te elemente i pokušam ih objasniti tako da to ljudima ima smisla? I alarmiram ljude da se probude i ne daju se zavarati. Ljudi ne smiju dopustiti da ih se natjera u stampedo straha od izvanzemaljaca kako bi otvoreno podržali «Zvezdane ratove» protiv izvanzemaljskih civilizacija. Te tajne interesne grupe žele ujediniti i kontrolirati svijet kroz strah, umjesto da ga ujedine kroz mir i nadu. To je suprotnost onoga gdje bismo se sada trebali nalaziti u ovoj fazi naše evolucije. Zato su takvi napori antiteza onoga što bi podržavalo život i dobru budućnost na Zemlji.

Većina ljudi može razumjeti da postoje tajni projekti. Manji broj ljudi shvaća da postoje ultratajni, crni projekti. Svi u vladi to znaju. Zatim, postoji određen broj ljudi koji su u stanju razumjeti činjenicu da su se neki od tih projekata oteli kontroli, da su odmetnuti i nezakoniti i da im je središte u korporacijskom i vojno-industrijsko-laboratorijskom kompleksu koji se bavi naprednim energetske sustavima i NLO-ima.

Ali onda dolazite do manje podgrupe koja razumije da neke od tih odmetnutih grupa imaju potpuno operativne uređaje koji izgledaju kao NLO-i, da su stvorili umjetne oblike života koji izgledaju kao izvanzemaljci, da simuliraju kontakte s izvanzemalcima — takozvane «otmice», i da se bave sakaćenjem stoke radi širenja straha u javnosti i ufološkoj subkulturi, popularnim medijima, među ljubiteljima znanstvene fantastike i drugima. Tako usađuju strah u svijest ljudi. Zatim, postoji još manji broj onih koji shvaćaju da iza kulisa konce vuče transnacionalna, fašistički orijentirana skupina, donekle slična društvu Tule, koje je stajalo iza Hitlerovog uspona. Ono što nisu mogli otvoreno postići kroz Treći Reich, postigli su tajno. A kroz operaciju Paperclip (Spajalica) doveli smo ih u Sjedinjene Države i ubacili u aviokozmičku industriju i CIA-u. Tako globalni

socijalističko-fašistički naponi, koji se nisu uspjeli na otvoren način proširiti u Drugom svjetskom ratu, otada traju na podzemnoj razini. U budućnosti ćemo vidjeti njihovo razotkrivanje u većoj mjeri, a u sklopu pokušaja konsolidiranja moći u svijetu oko takve filozofije i takve strukture. U međuvremenu, oni govore o demokraciji, no misle na pseudodemokraciju društva kontroliranog iz centra kojim potajno upravlja neidentificirana i neprepoznata struktura vlasti.

Sada, ako smatrate da je to uznemirujuće, u pravu ste. A jedini protuotrov za to koji ja vidim su znanje, istina i obavještanje dovoljnog broja ljudi o tome što se događa kako ne bi bili prevareni — jer oni koji vode taj tajni plan računaju na našu kolektivnu ignoranciju. Oni se oslanjaju na matricu neadekvatnog obrazovanja, pogrešnog obrazovanja i dezinformiranja koja od nas stvaraju potrošačke muzare sustava vjerovanja i materijalizma. Lažni sustavi vjerovanja, pomiješani s raznim materijalnim dodacima stvaraju najpopularniji otrov za mase.

Ali, u otvorenom razgovoru možemo ljudima reći istinu i objasniti im drugu viziju dobre budućnosti koja čeka Zemlju i njezinu djecu. Živimo u vremenu tih krajnosti — duboke tame i jakog svjetla. Živimo u vremenu transformirajućih promjena. Većina ljudi u Pentagonu, Bijeloj kući i CIA-i ne zna ništa o tim ultratajnim planovima... Većina njih su dobri ljudi koji su se zatekli u mašineriji koju nisu sami stvorili i o kojoj znaju vrlo malo. Naš je posao da to znanje podijelimo sa svima, uključujući i ljude iz vlade i vojske. Već 12 godina širimo ove informacije u tim krugovima, i mnogi su shvatili da su bili obmanjivani. Nakon toga su počeli podržavati razotkrivanje.

Neposredno prije 11. rujna imao sam predavanje u Oregonu. Nakon izlaganja, prišao mi je čovjek koji je čitavu svoju karijeru proveo u vojsci. Na predavanje je došao s prijateljem, a ponašali su se vrlo oprezno. Nakon što su skoro svi otišli, jedan od naših volontera iz Projekta Razotkrivanje, Jordan Pease, rekao je da bi ti ljudi htjeli na trenutak popričati sa mnom nasamo. Jedan od te dvojice, kojeg ću zvati R. J., radio je za vojsku od mladosti, a 1960-ih su ga uvukli u tajne projekte. U jednom od tih projekata koristio je svoju sposobnost podešavanja špijunskih tehnologija iz svemira, koje su bile tako napredne da ste mogli iz svemira slušati ljude na Zemlji i vidjeti sve što rade. A to je bilo 1960-ih!

Tehnologije koje danas postoje daleko nadmašuju bilo što o čemu se ikad izvještava u medijima. Zato se smijem kada kažu: «Oh, ne možemo naći Bin Ladena.» Kako da ne. To i druge bajke. Molim vas, zar nas smatraju baš toliko glupima? Ali, više o tome kasnije. R. J. mi je rekao da su ga, zbog njegovih vještina, uvlačili sve dublje i dublje u projekte povezane s NLO-ima. Dodao je:

«Znate, bojim se da ne razumijete što su zapravo te stvari za koje mislite da su izvanzemaljci.» A ja sam odgovorio: «Oh, mislite na one koje su napravili ljudi i koji su programirani oblici života?» Odgurnuo se od stola iznenađen: «Kako znate za to?»

«O, imam desetak svjedoka koji su radili na tim pseudoizvanzemaljskim stvorenjima*, rekao sam. «Ali budem li previše govorio o tome, ljudi će misliti da sam potpuno prolupao.» Tada je rekao: «Da vam ispričam na čemu sam ja radio.» Tako mi je ispričao o projektima u kojima je sudjelovao u Sjedinjenim Državama i u Australiji.

«Imali smo izvanzemaljske materijale na kojima se radilo i razvili smo vrlo napredne tehnologije koje su bile neka vrsta antigravitacijske letjelice. Vidio sam mogućnost prelaska u druge dimenzije, stvari koje uključuju sposobnost odlaženja unaprijed ili unatrag u vremenu — sve vrste stvari,» objasnio je.

(Imamo još jednog svjedoka koji je radio za Boeing i McDonnell Douglas i koji je znao za projekt Redlight i operaciju Looking Glass, koji su uključivali takve mogućnosti.)

Tada je R. J. rekao: «Znate, ono što većina ljudi ne shvaća jest da sam bio uključen u projekte u kojima su se radile mnoge od tih stvari koje ljudi zovu otmice! Mi smo obmanjivali ljude mnogim otmicama za koje oni misle da su kontakti s izvanzemalcima. Pa, u jednom od tih mjesta na kojima sam radio — bilo je pod zemljom — nalazili su se tankovi. I u njima su, u mediju za uzgoj, rasla stvorenja koja su izgledala onako kako ljudi zamišljaju izvanzemaljce.» R. J. mi je dalje ispričao da postoji nekoliko generacija tih umjetnih oblika života. Pokušavali su usavršiti svoje umjetne izvanzemaljce: te svoje nacistoidne genetičke eksperimente izvodili su od 40-ih i 50-ih pa sve dok on nije izašao iz tih projekata. Svi ti pseudoizvanzemaljci bili su postrojeni u redove. Rekao je da su oni najnapredniji bili prilično dobri i uvjerljivi.

«Naravno, ta stvorenja su bila poput automata, njima su upravljala ljudska bića, na objektima za koje ljudi misle da su izvanzemaljski brodovi.» R. J. nije znao da je meni otprije bilo poznato da se odvijaju te prijevare i da su vrlo sofisticirane. Mislio je da sam i ja bio obmanut, poput većine istraživača NLO-a.

«Ne, znam za to već jako dugo», rekao sam. «Pa, zašto ne govorite o tome?» upitao je.

«Zato», objasnio sam, «što tek pokušavam ljude uvjeriti da prihvate činjenicu da postoje takve stvari kao što su NLO-i.» «Da, razumijem vaš položaj«, rekao je.

«Jako mi je drago što znate za to. Ali, znate li nešto drugo? Velik dio toga nalazi se u objektima po cijelom svijetu, u džungli Amazone, u Australiji i drugim udaljenim mjestima. S vremenom su me premještali na sve dublje i dublje razine, a prije nego što su me trebali rasporediti na jedno mjesto u Australiji, poslali su me na posebne pripreme.»

Zastao je: «Ne znate o čemu zapravo govorim.» Objasnio je da je prisustvovao sotonističkoj obrednoj inicijaciji. Prisutni su zajedno pili krv, a bilo je i žrtvovanja i mučenja. Navikavali su ga na programe štovanja Sotone, sotonistička žrtvovanja i strast prema krvožednom ubijanju nedužnih. Rekao nam je da se, stigavši do te razine, morao zakleti na vjernost Luciferu. Tako je i učinio.

On nije bio prva osoba koja mi je ispričala o ovim obredima. Premjestili su ga u Pine Gap u Australiji, i to mu je bilo krajnje neobično iskustvo. U postrojenje su ga prebacili helikopterom tijekom noći. Dok su se približavali jednom brdu, ono što je izgledalo kao normalan dio krajolika otvorilo se i uletjeli su ravno u unutrašnjost zemlje. Spustili su se duboko, do mjesta gdje su se nalazili ogromni, ljudskom rukom proizvedeni NLO-i. Bilo je i velikih trokutastih NLO-a. ((Postrojenja poput ovih nalaze se širom svijeta», ustvrdio je. Dok mi je to pričao, s vremena na vrijeme bi zastao i rekao: «Znam da ćete misliti da sve izmišljam, znam da ne možete povjerovati u to.» Na kraju njegove priče rekao sam: «Želim da znate da imam više svjedoka kao što ste vi — koje vi ne poznajete, jer ste bili u odvojenim projektima — koji su mi ispričali doslovno istu priču o različitim mjestima u različitim vremenima. Zato uopće ne sumnjam da se to događa.»

Jedno od najsofisticiranijih postrojenja te vrste nalazi se u Engleskoj. Mnoga takozvana «gmazolika» stvorenja, za koja ljudi misle da su izvanzemaljci, zapravo su programirani oblici života i biostrojevi, a proizvode ih na tim mjestima.

Svjestan sam da većina ljudi nije spremna čuti ovoliko pojedinosti, no važno je da upoznaju mentalni sklop ljudi s kojima imamo posla. Jedan gospodin s kojim radim, iz milijunaške obitelji s jakim vezama, duboko uključene u diplomatske i obavještajne operacije, prošao je kroz programiranje uma u jednom institutu za meditaciju. Došao je do 14. razine obuke. Rekao je da niste mogli otići dalje od te razine ako, nakon što bi proučili vaš profil, nisu zaključili da ste «desno od Džingis-kana», u pogledu agresivnosti i destruktivnosti. Budući da on po karakteru nije bio ekstremno nasilan i ispunjen mržnjom, prekinuli su suradnju s njim.

Rekao je da su u institutu često pričali o dr. Greeru i Projektu Razotkrivanje, i da im je bilo stvarno drago što širim informacije da su NLO-i i izvanzemaljci stvarni. Ali bili su bijesni do točke duboke mržnje što sam istovremeno razotkrivao

njihov obmanjivački plan. Posebno ih je smetalo što sam otkrio scenarij lažnog napada izvan-zemaljaca na Zemlju i na njega skrenuo pažnju ljudima u Pentagonu i drugdje. Rekao je da me žele vidjeti mrtvog. Oni ne žele da ljudi spoznaju da je prava izvanzemaljska prisutnost ne samo vrlo dobroćudna nego i od velike pomoći i vrlo prosvijetljena. «Jeste li svjesni koliko vas mrže?» upitao je. «Da», odgovorio sam, «ali njihove prijete me neće spriječiti da govorim istinu.»

Dok se Projekt Razotkrivanje zahuktavao, upozoravali su me da će biti nasilno prekinut u trenutku kada nas više neće moći neutralizirati kroz velike medije glavne struje. To mi je bilo otvoreno rečeno. 11. rujna bio sam u Seattiu gdje sam večer prije održao predavanje. Tamo sam došao sa Sveučilišta Simon Frazier u Vancouveru. Kada sam se probudio 11. rujna, uključio sam televizor i pomislio da je ono što vidim film. Nakon što sam shvatio da je to stvarnost, a ne film, nazvao sam svoju ženu Emily da vidim jesu li svi dobro. Nakon toga sam nazvao kćer u Washington jer sam želio da izađe iz grada. Nisam mogao dobiti Washington jer su telefonske linije bile potpuno zakrčene. Tako je moj sljedeći poziv bio mom vojnom savjetniku. Prve riječi koje su izašle iz njegovih usta bile su: »Konvencionalne agencije za koje ljudi *misle* da su odgovorne za sigurnost Sjedinjenih Država nemaju vrhunsku opremu i dovoljno stručno osoblje, a ljudi koji mogu pratiti te događaje u realnom vremenu su odmetnuti crni elementi — i to dvoje se nikad neće naći.«

Bio sam pet tisuća kilometara od kuće. To je bilo vrlo teško i emocijama nabijeno vrijeme — bio sam daleko od svoje obitelji usred čitavog tog kaosa. Međutim, te noći trebao sam imati predavanje u lokalnom medicinskom društvu. Nazvao sam jednog od organizatora i pitao ga: »Što da radimo? Hoćemo li otkazati? Ovo je nacionalna kriza.« Odgovorili su mi: »Ljudi nas nazivaju i govore da ipak žele čuti što imate reći.«

U najmanju ruku nisam bio baš raspoložen za držanje predavanja, ali učinio sam to.

To je bila prostorija isključivo sa stajaćim mjestima — najbolje posječeni skup medicinskog društva kojeg se sjećam. Predstavio sam ono što radimo i stavio to u kontekst plana manipulacije kojom nas žele od sukoba velesila dovesti do svjetskog terorizma i, na posljetku, do prijete iz svemira. Postoje elementi — ne u konvencionalnoj vojsci, ne u konvencionalnim obavještajnim službama i ne u konvencionalnim krugovima moći, nego odmetnuti elementi - koji manipuliraju tim okolnostima. Ovaj trenutak u povijesti do kojeg smo došli nije iznenađenje

onima od nas koji poznaju tu skupinu i znaju kakav je njen plan i mentalni sklop. Bilo je tako tiho da se mogla čuti muha kako leti.

Mislim da je to bio prvi put da sam to rekao na takvom skupu - to su sve bili kolege liječnici, to nije bila *newageovska* konferencija o NLO-ima! Ipak, rekao sam: »Morate razumjeti - sve je to zbog moći - goleme geopolitičke moći.« Ljudi koji vode te programe imaju kompleks »gospodara svemira«, kompleks Boga. To je megalomanija na n-tu potenciju. Iskreno, to je također mentalni sklop koji moramo obuhvatiti vlastitom sviješću da bismo shvatili što motivira takvo ponašanje. Rekao sam: »Je li doista to tako teško shvatiti? Nakon što sam osobno tri godine živio u Izraelu i dvaput skoro poginuo u terorističkim napadima, ništa od toga me ne iznenađuje. Nakon Zaljevskog rata već smo deset godina prisutni na Srednjem istoku, što su nam sve više zamjerali Osama bin Laden i drugi fanatici. No, on je bio naš saveznik u Afganistanu, u borbi protiv SSSR-a Ali stanovnici Srednjeg istoka bili su bijesni što smo prisutni u njihovoj svetoj zemlji Saudijskoj Arabiji.« Nastavio sam: »Zašto smo tamo? Sviđa nam se krajolik? Kultura? Ili hodočastimo u Meku? Volimo temperature od sto dvadeset stupnjeva? Tamo smo zbog jedne stvari: nafte. Još uvijek smo tamo zbog nafte i još uvijek koristimo naftu, jer se druge tehnologije drže u tajnosti. Nikad neću braniti teroriste: no ipak moramo shvatiti zašto smo odjednom postali takva velika meta. Pa, to se u stvari nije dogodilo odjednom. To se dugo spremalo. I ima ljudi koji su prokleta dobro znali da se to već dugo sprema. Suradivao sam s ljudima koji su dugo vremena govorili da će vrag doći po svoje. Iskreno, kao što kaže kineska poslovice: Ako ne promijenimo smjer, sva je prilika da ćemo završiti tamo kamo idemo.' Ali, nitko ne gleda kamo idemo. Krajnje je vrijeme da se probudimo i vidimo kamo smo se zaputili.« Rekao sam im: »Znate, sada ćemo morati poduzeti neke taktičke poteze da obuzdamo taj problem, jer konvencionalna vojska i obavještajne službe će se razmiliti na sve strane i pokušati na to odgovoriti na reaktivan način. Međutim, nitko ne gleda uzročnu dinamiku koja stoji iza toga.«

Nakon 11. rujna zatvorene su sve zračne luke, a ja sam već imao zakazanu predavačku turneju po pacifičkom sjeverozapadu. Tako smo odlučili nastaviti s turnejom Razotkrivanja unatoč užasu 11. rujna. Posljednji događaj na kojem sam prisustvovao u državi Washington bio je u ruralnom području, sa skupinom koju je podupirala glumica Linda Evans. Večerali smo zajedno i dugo razgovarali o svim tim stvarima. Linda Evans bila je vrlo naklonjena onome što radimo. Ispostavilo se da je dan kada sam imao rezerviran let kući bio prvi dan normalnih letova iz SEATAC-a³!

³ Međunarodna zračna luka Seattle-Tacoma; op. prev.

Nisam čak trebao zamijeniti kartu ni propustiti let. Bilo je to kao da nismo izgubili ritam zbog 11. rujna. U tome je bila i dublja poruka: čak i kada je nastupio globalni kaos, uspijevali smo prenositi istinu, doprijeti do tisuća ljudi i usred tih bremenitih vremena ostati na svom putu.

Ako činite ispravnu stvar i govorite istinu, čak i najveće zapreke maknut će se s vašeg puta. Morate mističnim putem ići praktičnim koracima.

Znate, Michael Moore je rekao da su jedine zavjere u koje on vjeruje one koje su istinite.

U medije i elite »glavne struje« uprogramiran je gotovo Pavlovljev refleks. Upotrijebite li određenu riječ — na primjer »urota« — nju se poveže s »luda«⁹. Dakle, postoje određeni automatski odgovori programirani u našu kulturu, posebno preko velikih medija. Pažljiva analiza načina na koji djeluju ljudi iz tajne vlade i programa za psihološko ratovanje pokazuje da su nam uprogramirali tu reakciju pa onda svaki put kada iskrсну ta pitanja reagiramo na taj način. Ta strategija se vrlo pažljivo razvija već desetljećima. Na nama je odgovornost da ovo radimo na vjerodostojan način i ponudimo smisljena objašnjenja, no jedan od ozbiljnih problema koji se javlja pri tome je sljedeći: što se više približite skrivenoj istini, to je u nju teže povjerovati te riskirate svoju vjerodostojnost. Dakle, to je na neki način situacija bez izlaza.

Mnogo su me puta pitali što me je tijekom prošlih petnaest godina najviše razočaralo. Daleko najviše me je razočarala činjenica da ima

ljudi s kojima sam proveo mnogo vremena, koji su te informacije prihvatili kao istinite i koji su na izrazito utjecajnim položajima s kojih mogu učiniti mnogo dobroga — bilo da se radi o senatoru, predsjedniku, generalu u vojsci ili istaknutom znanstveniku — no kada se dođe do točke da se te informacije poprate bilo kakvim produktivnim, konstruktivnim djelovanjem, oni podviju rep i kažu: »Ja to ne mogu.« Henry Kissinger je jednom rekao: »Ovo je najvrući krumpir u povijesti. Neću se s njime mnogo baviti.« Dakle, znao je za to, a mnogi ljudi jednostavno žele taj vrući krumpir predati nekom drugom. To pitanje je savršeno za prebacivanje odgovornosti sa sebe. Ali, kome ćete je prebaciti, posebno kada ju je odbacio i sam predsjednik Sjedinjenih Država?

Postoje planovi unutar planova unutar planova unutar planova. Postavlja se pitanje: Kako potrebnu količinu informacija prenijeti dovoljnom broju ljudi na utjecajnim položajima i javnosti, kako da prenesemo znanje i rasvijetlimo te mračne kutove? Također, moramo jasno opisati alternativu.

⁹ Čest izraz u američkim medijima, »kook conspiracy«, luda, ili ekscentrična, urota,; op.

Nakon 11. rujna odmah sam donio odluku da moramo brzo identificirati i javnosti objaviti nove tehnologije koje mogu spasiti Zemlju, istovremeno nastavljajući s Projektom Razotkrivanje. Morali smo nešto poduzeti kako bismo prikupili potrebnu podršku i sredstva za stvaranje protuteže toj tajnoj, destruktivnoj mašineriji koja postoji preko pedeset godina. Došlo je vrijeme da prijedemo s vojnih svjedoka i dokumenata na konkretne tehnologije. Kada se dogodio 11. rujna, znali smo da stvari ulaze u završnu fazu.

U jesen 2001. osnovali smo tvrtku Sustavi za pristup svemirskoj energiji (Space Energy Access Systems, Inc., SEAS). Grupa ljudi je skupila nekoliko stotina tisuća dolara kako bismo zajedno mogli istraživati izume koji nisu bili skriveni i kontrolirani od strane tajnog svijeta. Pronašli smo neke tehnologije koje su bile u fazi ispitivanja, ali dosad nismo pronašli nijednu koja bi bila spremna da se predstavi javnosti kao sustav slobodne energije. Oni uređaji koji su napredniji — a vidjeli smo i neke takve — u rukama su znanstvenika koji ne žele s njima izići u javnost, bilo zato što su strahovito uplašeni ili zato što im je ispran mozak.

Na primjer, jedan je znanstvenik, kojeg su posjetili dr. Loder i inženjer iz našeg tima, snažno indoktriniran eshatološkim sustavima vjerovanja. Špijun, koji se lažno predstavljao kao znanstvenik, rekao je tom izumitelju: «Nemojte objaviti ništa od svoje tehnologije dok naše društvo ne propadne. A onda ćete, poput feniksa, predstaviti svoj izum i biti znanstvenik-spasitelj.»

Tako je, zapravo, tom čovjeku mozak ispran eshatološkim vremenskim planom i on skriva svoj izum čekajući kataklizmičke događaje kako bi spasio svijet. Naravno, ovdje je riječ o samoispunjavajućem proročanstvu. Ne budemo li imali na raspolaganju nešto čime ćemo zaustaviti iscrpljivanje naftnih zaliha i uništenje biosfere, ti grozni događaji će se i dogoditi. Dakle, to je kružna logika. Tragično je što nakon što nekome isperu mozak takvim sustavom vjerovanja ne možete više ništa učiniti.

Naišli smo i na antigravitacijski sustav u ranoj fazi razvoja. Uz dovoljno novčanih sredstava, iz toga bi se mogao razviti u uređaj za slobodnu energiju i antigravitacijski sustav. Svijetu su očajnički potrebne takve tehnologije koje ne štete Zemlji.

Trideset treće poglavlje

NOVI SVIJET - AKO GA MOŽETE PRIHVATITI

Red je veličine ići od ljudi s tajnim potvrdama, svjedočanstvima i dokumentima do samog stroja jer je tu riječ o materijalnoj znanosti. Međutim, moramo uvjeriti neke znanstvenike koji posjeduju znanje o tim tehnologijama zasnovanim na novim oblicima energije da je prozor otvoren i da ako sada kroz njega ne prođemo, što onda čekamo? Ovo se nikome ne može nametnuti. To se čini dragovoljno. Sve što, dakle, možemo učiniti jest objasniti da su to sigurnosni sustavi koje posjedujemo i da je baš sada vrijeme da se ove čudesne nove znanosti počnu praktično primjenjivati.

Upravo sada, uz taktičku sigurnost iza kulisa imamo i ono što ja nazivam „strateškom sigurnošću“.

Unutar te tajne grupe imamo neke vrlo moćne ljude koji nas podržavaju u onome što radimo i koji će odgovoriti na svaku prijetnju koja nam se uputi.

Imamo i milijune ljudi koji znaju što vi radite. Sjetite se što mi je odvjetnik Nacionalne sigurnosti rekao 1990. kada sam razmatrao osnivanje CSETI-ja. Rekao je: „Ne hodaj, već trči i dođi do te informacije prije ostalih.“

Zato sam i pristao otići u „Larry King Live“ i mnoge druge emisije poput „48 Hours“ jer, bez obzira na to bio publicitet dobar ili loš, činjenica da milijuni ljudi gledaju ono što radite osigurava vam golemu sigurnost.

Takvo izlaganje stavlja vas i sve s kojima radite u samo središte zanimanja javnosti. Ono što je u tome dobro jest sljedeće: tajna moć cvjeta u tami tajnovitosti.

Uđu li u sukob kad su u nas i naša nastojanja uprti reflektori javnog zanimanja, velik će broj ljudi vidjeti njihova ružna djela koja se zbivaju u stvarnom vremenu.

Sve što učinimo, sve što pronađemo, svi naši dokazi itd. dobit će svoj duplikat i dospjet će u ruke nekolicine ključnih igrača koji će te informacije plasirati javnosti - na radiju, internetu, na televiziji - u slučaju da se nama nešto dogodi.

Učinite li to s planovima za novu tehnologiju, ona neće nestati, već će se itekako razotkriti. A naša smrt tada neće biti važna. Ovdje se radi o protuintuitivnoj

strategiji koju je mnogim znanstvenicima teško razumjeti. Tajnost je nemoguće održati sa skupinom s kojom imamo posla. Oni imaju elektronske sustave koji su u sučelju sa sviješću. Zaboravite na NSA kuke u svemiru. To je bila tehnologija 60-ih.

Oni mogu nadzirati sve što se zbiva u stvarnom vremenu i nema šanse da od njih skrijemo bilo što od onog što činimo. I zato ne gubimo vrijeme i ne tratimo trud nato. Velika je zabluda vjerovati da ćete učiniti išta, a da to ne zabilježi radar ovog moćnog tajnog stroja. Dakle, koji je onda vaš izbor? Vaš je izbor da izvodite jedan tip Aiki-da. Uzmete tu energiju i izokrenete je u njenu suprotnost i zatim djelujete potpuno otvoreno i transparentno. Dakle, umjesto da budete nejasni, tajnoviti i djelujete potajno, činite to javno i iznosite masama u stvarnom vremenu što je brže moguće.

Zato smo Dr. Loder, član našeg odbora za SEAS i ja odmah po povratku s jedne obalne lokacije gdje smo pronašli jedan energetski uređaj 2003. godine izašli u javnost i o tome govorili pred milijunima ljudi koji su nas slušali.

Što više ljudi znaju to je manje vjerojatno da će zli interesi moći djelovati jer će svi postupci biti u središtu zanimanja javnosti. Oni su vampiri, poput Drakule. Ne žele izaći na sunce. Kad zađe sunce, oni se razmile poput žohara. Upalite li svjetlo, svi žohari pobjegnu u svo je rupe.

Oni ne žele da ih se uhvati u potajnim, ubilačkim, anarhičnim postupcima protiv neke javnosti poznate grupe. Razgovarao sam s nekim ljudima iz srednjostrujaških medija koji su rekli sljedeće: „Bilo bi nam vrlo teško plasirati informaciju samo kao priču o NLO-ima, ali ako vi ili netko drugi primi prijetnju, i to možete dokazati, ili vam se nešto dogodi, to će biti velika priča jer će tada izbiti skandal i bit će na milijune ljudi koji će se pitati što se to dovraga dogodilo vama i vašim ljudima.

Imamo također i vrpce koje su već umnožene i čuvaju se spremne za iznenadno objavljivanje, a koje razotkrivaju ključne objekte i mnoga imena vezana za ovu tajnu skupinu. Međutim, mnogi od ovih znanstvenika žive u strahu opterećeni traumama, nekoj vrsti „posttraumatskog stresnog sindroma nove energije“.

Kroz razne oblike psihološkog rata ove se znanstvenike navelo da budu paranoični i suviše tajnoviti, ali to samo djeluje na njihovu štetu. Oni nikada neće pobijediti u igri tajnosti. Međutim, mi možemo uspjeti u Razotkrivanju!

Jer u hitrosti i otvorenosti leži sigurnost - suprotno od onoga što ljudi misle.

Nema šanse da ćete to izvesti u tajnosti. Vaši najgori neprijatelji znat će sve što radite u stvarnom vremenu, a ljudi koji bi mogli biti tu da vam pruže podršku, mase zabrinute za okoliš i naftu, neće znati što radite. To je greška koja se ponavlja već stotinu godina. Ljudi žele rješenje problema vezanih za okoliš, naftu i siromaštvo na ovom planetu. Postoji ogromna podrška svim tehnologijama koje pomažu da se ti problemi riješe.

Uz masovnu podršku imali biste ljude koji prosvjeduju i pale Washington prije nego biste uspjeli dopustiti patentnom uredu da izda Paragraf 18 i prisvoji tehnologiju.

Kad me je Ted Koppel pozvao u *Nightline* ako konačno utvrdimo legitiman uređaj na slobodnu energiju, rekao sam: "Doći ću ti u emisiju i pred milijunima ljudi poderati svaki nalog o tajnosti ako mi to dopustiš."

Pogledao me - bilo je to licem u lice s Tedom Koppelom - i rekao: „Hoću." Nijedan iznos novca i nikakva prijetnja neće nas odvratiti od toga da učinimo ono što je ispravno.

Ne možemo računati na svijetlu budućnost čovječanstva bez tehnologija koje nas rješavaju ovisnosti o fosilnim gorivima i nuklearnoj energiji. Stoga se isplati učiniti ono što moramo i osigurati pacifističku primjenu tih tehnologija te ne dopustiti da one postanu oružje. Taj je cilj u potpunosti ostvariv.

Nemilosrdno zabašurivanje i držanje u tajnosti tih tehnologija povezano je s moći. Bavite li se nečim što u svjetskom gospodarstvu sudjeluje s pet ili šest bilijuna dolara, tada je riječ o značajnom problemu.

Mnogi ljudi ne znaju da je jedno od područja od ključnog interesa u Nacionalnom vijeću sigurnosti SAD-a upravo nacionalna gospodarska sigurnost. Jedan od svjedoka s kojim surađujem radio je kao podređeni jednog admirala koji je vodio Ured za pomorska istraživanja. Na jednom sastanku taj je admiral bez imalo uvijanja rekao: „Moj je glavni zadatak održati *status quo* svjetskih energetske mreže."

Jer, zamislite sljedeće: da izađemo s tim tehnologijama, milijarda ljudi u Latinskoj Americi ili Subsaharskoj Africi, ili pak 1,1 milijarda ljudi u Indiji ili milijarda i pol ili dvije milijarde u Aziji imali bi mogućnost u svakom selu posjedovati uređaj koji bi proizvodio svu energiju potrebnu za čistu vodu, elektrifikaciju, hlađenje, prijevoz, laku proizvodnju - bez zagađivanja i bez ikakvih troškova za samu energiju. Proizvodnja uređaja ne bi bila skuplja od proizvodnje jednog generatora.

Došlo bi do ogromnog poboljšanja života velikog broja svjetskog stanovništva koje danas živi u zastrašujućoj bijedi. Zaboravljamo da samo 20% svjetskog stanovništva uživa u životu u kojem su svoje mjesto pronašle moderna tehnologija i stvari koje omogućuju komfor modernog življenja. Ostalih 80% tek je korak dalje od pakla, ako i toliko.

U kontekstu navedenoga imamo svijet rastućih kriza, sve većeg bijesa na Zapad i vjerojatnosti rata i terorizma. Međutim, kada izađu ove tehnologije, bit će to val koji će sa sobom uzdići sve. To je doista dobra vijest, osim ako niste vlasnik trilijun dolara vrijednog naftnog polja.

Što se događa kad milijarde ljudi u Indiji, Subsaharskoj Africi, Latinskoj Americi i Aziji ostvare gospodarsku aktivnost koja nadmašuje američku i europsku?

Iznenada imate najveći zaokret u geopolitičkoj moći u povijesti svijeta, nakon kojega „veliki bijeli otac“ više nije jedini koji na svojoj plantaži donosi odluke. Istina je ta da ovo zadire u fašističke strahove onih koji drže nadzor - jednom kad slobodna energija postane dostupna svijetu oni će sa svojim interesima zapravo morati dijeliti moć s ljudima drugih kontinenata, drugih rasa i drugih kultura. Geopolitička moć ne proizlazi iz brojnosti stanovništva, ona izvire iz nečije ekonomske snage.

Da je broj stanovnika taj koji određuje moć u svijetu, najmoćnije bi zemlje svijeta bile Indija i Kina, a one to nisu. Nečiju moć donosi njegova tehnološka i ekonomska snaga te vojna moć koja iz njih pro izlazi - samo to i ništa više.

Sovjetski Savez se raspao jer je ekonomski došao do bankrota i danas su jedina svjetska supersila Sjedinjene Američke Države. Čovječanstvo bi ipak moglo imati proizvodnju bez zagađivanja, sto postotno recikliranje svega otpada, energiju za elektrifikaciju i prijevoz, bez zagađenja - sve to bez troškova same te energije. Ne bi bilo potrebe za električnom mrežom od nekoliko trilijuna dolara koja Indiji i velikom dijelu svijeta nedostaje, a za koju nemaju financijskih sredstava.

Tehnologije na slobodnu energiju od svjetskog bi gospodarstva vrijednog 30 trilijuna dolara godišnje stvorili gospodarstvo vrijedno stotinu ili dvije stotine trilijuna dolara.

Međutim, većina tog rasta ostvarivala bi se izvan Amerike i Europe, koje zajedno imaju tek 600 milijuna stanovnika. Svijet broji deseterostruko više - šest milijardi.

To bi dovelo do najveće promjene u geopolitičkoj moći u povijesti čovječanstva. Osim toga, dogodilo bi se to doista iznenada - za nekih 10-20, najviše pedeset godina.

To je jedan od ključnih razloga za držanje stvari u tajnosti. Takva tajnost svoje duboke korijene ima u pitanjima moći, a nažalost je i vrlo ružno obilježena rasizmom.

Stara izreka: „Želiš li mir, radi za pravdu“ ovdje je posve prikladna. Doista je teško doći do pravde u svijetu u kojem samo vrlo malen broj ljudi koristi sve njegove resurse, dok ogromna većina živi u nezamislivoj bijedi.

Kako bi se ovakvo stanje promijenilo ove tehnologije moraju izaći na vidjelo. Jednom kada se to dogodi, razvijat će se svi narodi svijeta. Veliko pitanje je, dakle, sljedeće: Jesmo li voljni stvoriti svijet koji je pravedan i bogat za sve svoje stanovnike te doista dijeliti moć? Jesmo li voljni za geopolitičkim stolom osigurati mjesto za sve narode svijeta?

Dosad je odgovor na pitanje o ovako viđenoj, svijetloj budućnosti glasio - *Ne*. Vrijeme je da odgovor promijenimo u - *Da*. Rast u područjima svijeta kojima se dugo onemogućavao napredak bit će zadivljujuće brz. Moći će se usporediti s područjima koja su zaobišla stogodišnji razvoj linearnih telefonskih linija i izravno prešla na satelitske i celularne telefone.

Na temeljnoj, dubljoj razini ova će područja preskočiti više od 150 godina tvorničkim dimnjacima obilježene industrijske revolucije te prijeći izravno na proizvodnju energije bez prijenosnih žica i bez potrebe za gorivima ili skupom infrastrukturom. Takva promjena u načinu na koji proizvodimo energiju dovest će do decentralizacije moći, i u doslovnom i u prenesenom značenju te riječi. Decentralizirat će se proizvodnja energije, ali isto tako i politika moći. Svako će selo postati neovisno o tuđoj pomoći i na taj način minimalizirati centralizirani nadzor. Kad čovjek shvati ove tehnologije postaje jasno da će one moći zadovoljiti potrebe za energijom lokalnih područja, kao i sve potrebe za transportom i proizvodnjom. Naprednije primjene ovih znanstvenih spoznaja omogućit će stvaranje svih materijalnih dobara koja će određenom lokalnom području biti potrebna.

Dakle, doći će do goleme revolucije u materijalnim bogatstvima planeta Zemlje.

Iza sebe ćemo ostaviti vrijeme u kojem su se ljudi tukli zbog komadića zemlje ili zlata, jer ovdje je riječ o jednoj sasvim novoj paradigmi. Ta nova

paradigma dokida potrebu za centraliziranim, tajnama opterećenim društvima, centraliziranim bankarstvom i pretjeranom središnjom kontrolom.

Ujediti ćemo se i integrirati kao svjetska civilizacija, a time će uslijediti rast i jačanje na lokalnoj razini.

S jedne ćemo strane postajati sve integriraniji, kao globalno selo, zbog brze i neposredne globalne komunikacije i prijevoza. Putovanje s jednog kontinenta na drugi bit će iznimno brzo zahvaljujući uporabi novih sustava antigravitacijskog pogona. S druge pak strane, samodostatnost i jačanje koncentrirat će se u prvom redu na lokalnoj razini - razini sela i okolice. Ovi srodni paradoksalni procesi jačanja na seosko-lokalnoj razini i sve jače integracije globalne zajednice odvijat će se paralelno. Riječ je o jednom potpuno novom svijetu.

Podsjeća me to na pjesmu grupe REM: „Kraj je to svijeta kakav poznajemo i osjećam se dobro.”

Idok je ova globalna preobrazba divna za ogroman broj ljudi na svijetu, i za svijet kao takav, istovremeno je ona najgori mogući scenarij za elitu koja želi ostati u čvrstom posjedu kontrole nad svijetom, jer kad dođe do decentralizacije proizvodnje energije i ekonomske aktivnosti, decentralizira se i kleptokracija koja u ovom trenutku upravlja Planetom.

Podsjeća me to na priču koju je pukovnik Corso ispričao jednom zajedničkom prijatelju o iskustvu koje je 1956, godine doživio u Zračnoj bazi Holloman.

U to vrijeme mnoge su izvanzemaljske letjelice letjele iznad baze. Bilježio ih je radar. Naravno, to je područje bilo vrlo osjetljivo. Nalazilo se pokraj Trinityja, gdje smo detonirali prvo atomsko oružje. Toga dana radar je tijekom dana zabilježio izvanzemaljski objekt koji se spustio, sletivši u prostor baze Holloman.

Pukovnik Corso sam je uskočio u džip i uputio se na lice mjesta. Kad je stigao ugledao je bešavnu jajoliku letjelicu kako u tišini lebdi iznad tla. Materijalizirala bi se potpuno svijetleći na suncu, a zatim bi nestala. Sve što bi vidio bila je fatamorgana - toplinski val - iznad pijeska. Letjelica bi se dematerijalizirala u energetska polje u obliku letjelice, a zatim bi zasvijetlila i ponovno se materijalizirala.

Iznenada se izvan letjelice pojavilo izvanzemaljsko biće s nekom vrstom komunikacijskog uređaja za telepatsku komunikaciju. Pukovnik Corso ga je upitao: „Što se događa, prijatelju ili neprijatelju?”

Izvanzemaljac je odvratio: „Nijedno od navedenoga”, a potom nastavio: „Željeli bismo da prestanete koristiti ove radarske sustave koji smetaju našim

letjelicama..." (Sjetite se da se pad letjelice u Roswellu dogodio zbog visokonaponskog radarskog sustava postavljenog na određenu frekvenciju koja je ometala pogon i navigacijski sustav izvanzemaljskih letjelica.)

Kao prilično bezobziran čovjek iz vojne struke, pukovnik Corso ga je na to upitao: „A što ja time dobivam?"

Izvanzemaljac mu se okrenuo i rekao: „*Novi svijet, ako ga možeš prihvatiti.*"

I danas, 50 godina poslije, moramo naučiti prihvatiti taj novi svijet koji nam se nudi. Moramo naučiti prihvatiti novi svijet koji je desetljećima odgađan i započeti s onim što će biti tisućama godina održiva i prosvijetljena civilizacija.

To je ono što izvanzemaljske civilizacije očekuju od nas. Mi smo generacija koja to mora ostvariti.

Trideset četvrto poglavlje

LJEK ZA NAŠ POREMEĆAJ

Jednom mi je jedan naftaš rekao da je upotrebljavati naftu za gorivo kao baciti Picassovu sliku u kamin za ogrjev - nafta je predragocjena da bi se koristila za energiju. Kad sagledamo potrebe civilizacije koja će ovdje živjeti još stotinama tisuća godina, naftu bismo trebali štedjeti kao nešto što se može čuvati u zalihama za neke temeljne potrebe poput sintetike, lubrikanata, plastike i slično. Koriste li se razumno, Zemlja posjeduje dovoljno resursa za naprednu civilizaciju za tisuće, možda i milijune godina. Ako se, međutim, kao što to mi danas činimo, koriste nerazborito, Zemlja nas neće moći održati na životu. Svima koji logično razmišljaju ovo ima smisla. Međutim, ako vam se odluke temelje na mahnitom strahu i pohlepi ili na nekoj vrsti apokaliptičnog eshatološkog sustava vjerovanja, tada vas nije briga za ono što će se dogoditi nekoliko tisuća godina kasnije. Ne zanima vas ni ono što će se dogoditi za dvadeset godina. Ove tehnologije kojima nismo imali pristup dovele su do toga da smo doslovce popalili sve resurse koji su se trebali dugoročno čuvati u zalihama za prikladnije svrhe koje će trebati djeci djece djece djece naše djece.

Moj je otac bio napola Cherokee, a oni su vjerovali da kod svega što činimo moramo misliti na još nerođene generacije. Mi, međutim, u ovom trenutku u povijesti započinjemo ciklus koji traje pola milijuna godina.

Dakle, sve što danas radimo trebamo raditi misleći na 20 000 generacija koje još nisu rođene. Jedan čovjek s kojime sam radio 1990-ih - koji je bio član Reaganovog Nacionalnog vijeća sigurnosti - izjavio je da je dugoročno planiranje za Nacionalno vijeće sigurnosti šest mjeseci! Bilo je to tako reakcionarno - išlo se od jedne krize do druge. Govorilo se da ove nove tehnologije novih energija i pogona mogu postati oružjem, što je i točno. Sve može postati oružjem. Kao liječnik u hitnoj službi vidio sam ljude ubijene pivskim bocama! Međutim, znači li to da ne bismo trebali imati ove tehnologije te tek tako dopustiti da se svijet kanibalizira i uništi iz gluposti? Bismo li pak trebali stvoriti međunarodnu suradničku i kolektivnu zaštitu kako bismo uveli, osigurali i zajamčili sigurnu uporabu takvih tehnologija? Uz takav sustav, svaki pojedinac, skupina ili nacija

koji bi te tehnologije željeli koristiti za rat, nasilje ili nanošenje štete u svojim bi planovima smjesta bili zaustavljeni. Ove tehnologije ne možemo pustiti u uporabu, a onda se praviti da se ne može dogoditi novi Hitler, Saddam Hussein ili Pol Pot.

To znači da danas imamo načine na koje možemo nadgledati takve stvari te sredstva kojima možemo uvesti stabilan mir. Danas postoje tehnologije u skrivenom svijetu koje bi, da ih koriste oni koji žarko žele mir, mogle nadzirati i zaustaviti svaku opasnu primjenu ovih novih energetske sustava *u stvarnom vremenu*. Moramo biti realni - neće svatko odmah prijeći u *samadhi* i stanje prosvijetljenosti te postati nenasilan i naklonjen miru. Mi smo ipak ljudi.

Međutim, na svijetu je dovoljno dobrih ljudi i vođa za vodstvo koje nam je potrebno. Kad na scenu stupi pojedinac koji je sklon zloupotrebi položaja i potencijalno opasan, svaka civilizirana zemlja na planetu treba ustati i zaustaviti ga prije nego što postane problem. Da se slijedila ovakva politika, Prvi i Drugi svjetski rat ne bi se nikada dogodili. Danas sredstva komunikacije i načini nadziranja postoje, ali postavlja se pitanje: Ima li dovoljno snage, volje i želje da se mir uspostavi?

Uzmite, na primjer, Saddama Husseina i njegovo kemijsko oružje. Tko ga je opskrbio tehnologijom i kemikalijama? Nijemci, Amerikanci i Francuzi, uz malu pomoć Rusa. Sam Rumsfeld bio je upleten u taj transfer tehnologije Saddamu.

A kako su dotični došli do bogatstva koje im je omogućilo provedbu takvih programa naoružanja? Odgovor na to pitanje je - nafta.

To nema veze s pitanjem možemo li mi to učiniti ili ne, i što prije ljudi nauče tu lekciju, tim bolje. Stanjem u kojem se nalazi naš svijet manipuliraju oni koji iz sukoba izvlače najveću korist. Ovu lekciju zasigurno nismo naučili nakon Prvog svjetskog rata, a u tome nismo uspjeli niti nakon Drugog. A danas smo tu gdje jesmo. Dakle, pitanje glasi: Što se to zapravo mora dogoditi prije nego što vlast nauči ovu lekciju?

Već smo dosegli najveću razinu proizvodnje nafte i postat ćemo poput likova iz filma „Pobješnjeli Max^w“, koji se bore za posljednji barel nafte. Došlo je vrijeme da se učini ono što je ispravno i da se naša civilizacija uspne na sljedeću stepenicu svoga razvoja. Jesmo li spremni živjeti u skladu s pravnom državom kao civiliziran svijet ili ćemo biti kukavice i okretati glavu na drugu stranu dok će divljaštvo, bezakonje i organizirani kriminal nesmiljeno ignorirati interese ljudi?

Jednom kad obznanimo da ove tehnologije postoje javnost će reći : „Želimo ih!“ Tamo neki Billy Bob sa svojim osmerocilindričnim kamionetom ne želi plaćati deset dolara za galon goriva da bi se vozio uokolo. Postoje sile koje će ova

pitanja dokraja zaoštriti, a one su neizbježne. I neizbježno je da ćemo dospjeti do druge strane koja se skriva i da će svijet prihvatiti ovu viziju.

Pitanje je, međutim: Koliko će se kaosa i gluposti morati dogoditi prije nego što dospijemo na drugu stranu? To je jedino pitanje. Ljudi kao grupa su borci koji preživljavaju i kad voda dođe do grla, preživjet ćemo,

Pozdravljam činjenicu da bi puštanje u promet ovih tehnologija od nas zahtijevalo stvaranje jedne ostvarive, održive i mirne civilizacije kako bismo preživjeli. Sada smo došli do toga da svi znaju da više ne možemo dulje odgađati rješavanje ovih velikih strukturalnih i ekoloških pitanja. Kad se pojavi rješenje, ono će usmjeriti pozornost ljudi i konačno od nas zatražiti da učinimo ono što smo trebali učiniti desetljećima prije.

Bez mira na Zemlji ne može biti daljnjeg napretka. Istina je jednostavna: dosegli smo točku u ljudskoj evoluciji gdje je jedina moguća budućnost - budućnost mira.

Na to će mnogi ljudi reći: „Ali u nama nikada ne vlada mir i uvijek ćemo se pokušavati međusobno poubijati.”

Istina je, međutim, da većina ljudi ne želi ubijati druge ljude. Od šest milijardi ljudi, većina njih su dragi i miroljubivi ljudi. Nažalost, nismo pokazali dovoljno volje zauzdati nekolicinu bijesnih pasa koji uvijek žele napasti stado.

U supertajnim projektima ima ljudi koji maštaju o korištenju ovih tehnologija za odlazak u svemir, u velikom stilu kao u Ratovima zvijezda. Međutim, tehnologije koje prelaze brzinu svjetlosti ne mogu se primjenjivati za sustav naoružanja a da u isto vrijeme ljudi prežive njegovu upotrebu, baš kao što ne bismo preživjeli ni termonuklearno lansiranje.

Neki od tih tajnih projekata pogrešno su protumačili određene postupke izvanzemaljaca. Na primjer, kad smo pokušali detonirati nuklearno oružje na Mjesecu kako bismo SSSR-u demonstrirali moć SAD-a, pojavilo se izvanzemaljsko vozilo, presrelo ga i uništilo. Ovo biste mogli shvatiti i kao dokaz neprijateljstva izvanzemaljaca prema nama, ali oni su u stvarnosti samo pokušavali zaštititi objekte na Mjesecu i svetost svemira kao mirnog prostora u kojem nema mjesta oružju i masovnom uništenju.

Iz perspektive ljudi koji su željeli da se ta detonacija na Mjesecu dogodi, njihova bi frustracija mogla dovesti do pretpostavke da je ovaj postupak izvanzemaljaca dokaz njihovog neprijateljstva! Bilo je mnogo takvih *slučajeva* kada su *ljudi* pogrešno interpretirali postupke izvanzemaljaca kao neprijateljske dok su oni zapravo bili dokaz njihove prosvjetljenosti. Ove izvanzemaljske civilizacije

jednostavno pokušavaju spriječiti nezrelu militariziranu civilizaciju na Zemlji, koja je izgubila svaku kontrolu, u napuštanju biosfere i odlasku u svemir. Ovisno iz koje perspektive gledate, na ovo možete gledati na ovaj ili onaj način. Ja sam posve siguran da su namjere izvanzemaljaca miroljubive. Međutim, da želite izokrenuti ovakav događaj pred, recimo, predsjednikom Reaganom ili nekim drugim poklonikom Ratova zvijezda, mogli biste događaj popratiti sljedećim riječima: „Vidite, pred nama je prijetnja. Moramo pojačati svoje naoružanje i udariti po njima iz sve snage!”

Kad vam iznosim ove primjere ne govorim samo teoretski. To su stvari koje su se stvarno dogodile i koje su dovele do iznalaženja opravdanja za uzimanje izvanzemaljskih letjelica na nišan i naoružavanje svemira.

U Projektu Razotkrivanje imamo svjedoke izvanzemaljskih događaja u kojima je 16 do 18 interkontinentalnih balističkih projektila u potpunosti i smjesta onesposobljeno, (v. svjedočenje Boba Salasa u 29. poglavlju)

Kad sam ih upitao: »Što mislite, što su izvanzemaljci rekli?“ dobio sam odgovor: „Mislimo da su nam pokušavali reći da nas mole da ne raznesemo ovaj predivni planet,”

Mogli biste uzeti ovaj isti događaj i doći do drukčije ocjene te konstatirati sljedeće: „Oni se miješaju u našu nacionalnu sigurnosnu pripravnost. Učinili su nas ranjivima pred Sovjetima.” Isti se postupak može interpretirati na različite načine, ovisno o tome jeste li paranoični i je li vam motivacija povećanje vašeg vojno-industrijskog proračuna.

Postupci izvanzemaljaca mnogo su nam puta pokazali da ako smo uključeni u aktivnosti koje na kocku stavljaju održivost života na Zemlji, oni će se umiješati i zaustaviti ih, a to su u stanju učiniti jako brzo.

Mnogo se puta to pokazalo - presretanje lansiranja u Zračnoj bazi Vandenburg, presretanje na Mjesecu, onesposobljavanje gorespomenutih 16 interkontinentalnih balističkih projektila... Siguran sam da su nam izvanzemaljske civilizacije pokušavale reći: „Ne idite putem međusobnog uništenja! Ako to učinite, mi vas možemo zaustaviti.”

Ono što mnogi ne znaju jest da su se *točno u isto vrijeme* slični događaji zbivali i u Rusiji. Postupci izvanzemaljaca svim su taborima na Zemlji pokušavali poručiti: „Čuvajte mir, klonite se puta koji vodi ka masovnom uništenju. Pokušate li to učiniti, mi ćemo vas ionako u tome zaustaviti.”

Ako su to isto istovremeno činili u Sovjetskom Savezu, znači da nisu pokušavali Sovjetima osigurati prednost nad nama! Izvanzemaljske civilizacije

zasigurno nam neće dopustiti da ovo oružje pošaljemo u svemir. Ako i pokušamo, odbacit će ga nazad kao beskorisni stari novčić.

Kad su tajne vladine operacije pokušale otići u svemir s ARV-ima (Alien Reproduction Vehicles - izvanzemaljskim reprodukcijским vozilima, *op.prev.*)_i spriječeni su u svojim namjerama. Svjedok iz Vojnoobavještajne agencije rekao mi je da smo imali mnogo sofisticiranih satelitskih sustava uperenih u svemir, a ne u Sovjetski Savez. Rabili su se za otkrivanje i ciljanje izvanzemaljskih letjelica u svemiru. Rekao mi je da su ih izvanzemaljci rutinski onesposobljavali iz samoobrane. Takvi su događaji razljutili one koji su se smatrali „Gospodarima svemira“, koji nisu bili navikli da im se planovi izjalovljuju.

I tako, da ove događaje želite izokrenuti ljudima sklonima paranoji i militarizmu, bilo bi to lako učiniti. To se i događalo zadnjih 50 godina.

Predsjednik ili neki drugi visoki dužnosnik vrlo je osjetljiv na takvo pristrano podastiranje informacija od strane obavještajnih službi i ksenofobično izvrtanje događaja. A tko je još tu da takvim dužnosnicima ukaže na drukčiju perspektivu? To je jedan od pravih izazova zatvorenih, tajnih sustava.

Izvanzemaljci žele da izliječimo svoj poremećaj. Oni će se značajnije i otvoreno umiješati samo u slučaju globalnog termonuklearnog rata, posvemašnjeg geofizičkog kolapsa i u slučaju da se ljudi okrenu aktivnostima koje bi poremetile poredak mira u svemiru. To nije njihov prvi izbor jer ako jedna kultura zadire u drugu i pokuša joj nešto umjetno nametnuti, to je gotovo uvijek promašaj. Ideja da će izvanzemaljske civilizacije doći na Zemlju i nametnuti neki novi poredak je tlapnja. To su lekcije koje moramo naučiti kao narod koji posrće na svom putu iz djetinjstva u zrelost. Izvanzemaljske civilizacije promatraju naš razvoj već dugi niz godina, možda tisuće, a možda i milijune godina. Neće dopustiti da jedna nastrana generacija uništi biosferu koja se razvija milijardama godina ili svijet koji je zamišljen da postoji stotinama tisuća ili milijunima narednih godina kao mjesto razvoja inteligentnog života i prosvjetljenja.

Oduvijek su postojala dva svemirska programa. Jedan od njih konvencionalni je svemirski program na kojem je radio moj stric. On je bio Grummanov inženjer zadužen za dizajniranje lunarnih modula koji koriste mlazne presretače i slično.

Tu je i paralelni svemirski program koji koristi naprednije tehnologije, uključujući i antigravitacijske svemirske letjelice koje mogu nadmašiti brzinu svjetlosti.

Međutim, Zemlja se nalazi u jednoj vrsti kozmičke karantene. Poznato je da mi još nismo dovoljno socijalno i duhovno razvijeni za odlazak u svemir s takvim naprednim tehnologijama, tako da su nam zasada krila potkresana. Ključ za našu dobrodošlicu u svemiru jest mir.

Postoje čitavi svjetovi koji uopće ne poznaju ideju rata, koji su visokorazvijeni i koji se nalaze na našoj ili iznad naše razine tehnoloških postignuća. I zato bi svijet poput našeg bilo iznimno riskantno pustiti u kozmos - mi smo za to još uvijek prenasilni i suviše primitivni.

Našu sposobnost da iskoristimo sve tehnologije koje smo u tajnosti razvili blokiralo je izvanzemaljsko uvođenje svojevrzne karantene. Tereti ih se za zaštitu svemira od vrste čije su tehnologije daleko nadmašile njihov društveni i duhovni razvoj. To je očigledna univerzalna pravda. Bio bi vrhunac ludosti i gluposti pripustiti militaristički nastrojene ljude kozmosu!

Neila Armstronga se čulo kako nakon slijetanja na Mjesec govori o postojanju brojnih izvanzemaljskih vozila na jednom krateru s bićima koja ih promatraju i upozoravaju da se maknu s Mjeseca. Razmislite o tome. U jeku Hladnog rata svemirski program je doista bio vojna prednost. Radilo se o natjecateljskoj utrci na Mjesec sa sovjetskom konkurencijom i kovali su se planovi zapostavljanje vojnih oslonaca na Mjesecu. Izvanzemaljska bića ne žele da druge svjetove razdijelimo na konkurentne „mi protiv njih“ teritorije i na taj način ljudske sukobe prenesemo u svemir. Oni to neće dopustiti. I opet, da ovo na neki način želite izokrenuti, mogli biste reći; „Vidiš, ovo je prijatnija.“ Međutim, u stvarnosti oni samo štite svemir od sukoba i ratova.

Pođemo li, međutim, u svemir u miru i ujedinjeni, svemir je za nas otvorena knjiga.

Na Mjesecu postoje umjetne strukture koje prethode slijetanju iz 1969. godine. Neke su od njih vrlo stare, dok se druge doimaju novijima i funkcionalnijima.

Postoje i izvanzemaljski posjedi koje su u svemiru na manje-više permanentnoj osnovi, a ispod površine Marsa postoje mnogobrojni izvanzemaljski objekti.

Ovi drevni izvanzemaljski objekti na Mjesecu i Marsu, kao i drevni dokazi o izvanzemaljskim posjetima planetu Zemlji, neke su naveli na zaključak da je ljudsku rasu u evoluciji djelomično potpomognulo izvanzemaljsko genetsko dodavanje. Meni se to čini vjerojatnim i logičnim. Na vremenskoj crti naše

evolucije svakako postoji karika koja nedostaje i postoji vjerojatnost da su napredne civilizacije potpomogle našu vrstu.

Kad to kažem, pritom izrazito pazim da ne ustvrdim da su nas izvanzemaljci „stvorili“ Vjerujem da postoji beskrajni Bog koji nas sve stvara. To, međutim, ne znači da ja kao liječnik ne mogu pripomoći u rješavanju ili riješiti problem. Ovo nisu sile koje se međusobno isključuju, osim znanstvenim i vjerskim fundamentalistima. Ljudi bi mogli pitati: „Dakle, ako je tomu tako, znači li to da postoji Bog?“ Pa naravno. Može postojati božanski Stvoritelj koji se također kreće i djeluje kroz relativni svijet te kroz kanale i posrednike. A ti kanali i posrednici smo mi, baš kao i ljudi s drugih planeta. Imam veze u JPL-u (Laboratorijima za mlazni pogon - Jet Propulsion Labs) koji su mi rekli da znaju da su strukture na Mjesecu i Marsu drevne, ali da se te informacije taje iz teoloških i vjerskih razloga. Ortodoksnost konvencionalnih vjerskih dogmi objavljivanjem takvih informacija bi se uništila.

Postojanje beskonačnog Stvoritelja i vjerojatnost da su se zbili događaji koji su sudjelovali u evoluciji ljudske rase kao dio božanskog plana nisu međusobno isključivi pojmovi. Ustvari, osobno smatram da su posve komplementarni - riječ je možda o naprednim teološkim idejama, ali one nisu u neskladu s temeljnom stvarnošću postojanja inteligentnog vrhovnog Bića.

Jer ako mi, ma koliko nejasno, možemo pojmiti Božju namjeru ili božanski plan, zašto to ne bi mogli i drugi, uključujući i izvanzemaljce? I zašto oni onda ne bi i djelovali u skladu s tim znanjem? Postoji univerzalni oblik inteligentne vrste. Čini se da je nelokalno morfogenetsko razmnožavanje uspravnog bića s glavom i biomorfizmom s dvije ruke i dvije noge univerzalna konstanta. U Sheldrakeovim morfobiogenetskim poljima postoji koncept da ako se jednom razvije uzorak koji funkcionira, on se nastoji replicirati, i to ne samo poznatim i lokalnim sredstvima, već u isto vrijeme i nelokalnim vezama na udaljenim lokacijama.

To je poput fenomena 'stotog majmuna', kada imate otok s populacijom majmuna koji uče neku vještinu, a onda iznenada na nekom drugom udaljenom mjestu, bez izravnog kontakta, drugi majmuni započnu činiti to isto.

Postoji, dakle, nelokalni prijenos evolucijskih uzoraka i znanja. Ako razumijete moć svijesti i činjenicu da je *um* uvijek sveprisutan i da je on ultimativni nelokalni integrator, postaje vam jasno da naše misli, molitve i vizije mogu imati nelokalni efekt diljem planeta i diljem svemira.

Jedan od temeljnih ciljeva CSETI ekspedicija jest da cijela grupa bude u tom stanju zajedničke svijesti te da vidi i sudjeluje u stvaranju svemira koji živi u miru.

Stanje zajedničke svijesti ima i materijalne efekte. Čuli ste priče o liječenju na daljinu. Kako se to događa? Imate dvoje prostorno udaljenih ljudi, no unatoč tome dođe do izlječenja. Do toga dolazi jer je sve nelokalno. Mi to ne prepoznajemo, ali u stvarnosti je čak i materija budnost, stvar uma, koja postoji na drukčijoj frekvenciji rezonancije.

Svemir, materija i vrijeme tako su uvijek i blisko povezani sa sviješću. Međutim, svijest je pojedinačna i posebna. Ona je nedjeljiva. Dijelimo je u svom intelektu, no to je umjetan konstrukt - stvarnost tada je svijest savršeno integrirana i sveprisutna, pa zato i može doći do liječenja na daljinu. Zato i postoji telepatija. Zato i možemo probiti granice prostora i vremena i vidjeti udaljenu točku u prostoru ili vremenu ili izazvati promjenu na daljinu. Priroda samog uma uvijek je nelokalna. Uvijek je u svojoj potpunosti, svugdje, uvijek, sveprisutan.

Zato se čak i fizički, mehanički ili genetski sustavi mogu razvijati na jednom mjestu, a u slučaju uspješnosti razmnožavati se nelokalno negdje drugdje u nekom drugom dijelu svemira. Riječ je tu o ne-lokalnom čvornom prenošenju putem savršene integracijske sposobnosti svijesti.

Trideset peto poglavlje

VOĐENA MEDITACIJA: STRUKTURA SVEMIRA

Možete iskusiti sve - od Neizmjernog, preko vidljivog pa sve do udaljenih mjesta u vremenu i prostoru - putem savršeno integrirajućeg, povezujućeg efekta čistog uma ili svijesti.

Ovu vođenu meditaciju možete izvoditi s prijateljem ili u skupini u kojoj jedna osoba čita, ili možete posjetiti stranicu www.cseti.org i nabaviti CD.

Zatvorimo sada oči. Opustite se. Dopustite si da čujete i razumijete, ali i da vidite i iskusite da dijelimo razotkrivanje poretka i strukture kozmosa od beskonačne no najvidljivije kreacije. I dok sjedimo ovdje u tišini, na ovom divnom mjestu na Zemlji, započnimo se fokusirati i osjećati da smo budni. Udahnite sada nekoliko puta ovaj čisti, životom ispunjen zrak i dopustite svojoj dijafragmi da se širi dok udišete kroz nos, a potom izdahnite u potpunosti na usta.

Dok udišete, promatrajte kako se cijeli vaš um i tijelo pune životom, svjetlošću i energijom oko nas, a dok izdišete, promatrajte kako postajete potpuno opušteni i kako sav stres i negativan naboj napušta vaš um i tijelo, kako ga mete vjetar i čisti beskrajna mudrost Majke Zemlje.

Osjetite kako dišete s Majkom Zemljom, kako nam Ona daje ovaj zrak i uzima ga od nas kad izdišemo, izdahnite u svjesni život i svjetlo ove beskrajno mudre majke i otpustite u Zemlju sve svoje brige i nemire, svu svoju bol i patnju i uđite u stanje savršene staloženosti i mira.

A sada, sasvim nježno, bez naprezanja uma, dopustite si da pratite svoj vlastiti dah dok ulazi i izlazi* jer sada ste u stanju savršene tišine i mira. I dok ga pratite, nježno pogledajte svoj budni um koji prati vaš dah - pogledajte kako je postojan i sveprisutan. Što to prati vaš dah? Obratite pozornost na to da u vama postoji budnost koja je stalna i nepromjenjiva i koja promatra sve stvari. Mirno. I dok vidite kako se vaš dah uzdiže i pada, ulazi i izlazi, u ovom predivnom mirnom stanju, uvidite također i da je um koji to tiho promatra jedan beskrajn ocean budnosti.

Sada uranjamo u taj golemi ocean i dopuštamo si da ulazimo vrlo duboko u tihi i mirni svjesni um koji promatra sve stvari. I opažamo da dah našeg života,

zvukovi oko nas, misli koje se uzdižu i spuštaju te dolaze i nestaju unutar uma - sve što čujemo, vidimo, osjećamo, dodirujemo i znamo - uranja u taj ogromni ocean budnosti. Vrlo nježno uranjamo sve dublje u taj budni um. Vidimo da je čak i naša osobnost, ono što nazivamo „Ja“, ništa drugo nego prozor - vrlo jasan i čist - kroz koji sja ova beskrajna svjetlost svjesnosti. U tom trenutku, kako uranjamo sve dublje u taj ocean svijesti, vidimo da je on jedno beskrajno polje budnosti i da sja kroz našu osobnost i da nam upravo ta budnost omogućava da promatramo svoj dah, da čujemo zvukove, vidimo prizore, promatramo misli, pa čak i da pojмимо sami sebe.

Ostavimo dakle ovo malo „ja“ iza sebe i zaronimo do kraja u slobodu kao što bismo zaronili u beskrajni ocean, taj predivni i beskonačni svjesni um; tada vidimo da smo budni i da je ta budnost posebna, vječno nedjeljiva, da sja u svim bićima i da je svatko od nas koji sjedimo ovdje, kao i svako biće na Zemlji i svako biće u kozmosu, budan po toj istoj neprekinutoj i nedjeljivoj svjetlosti svijesti - umu u svojoj neizmjerljivoj i beskrajnoj istinskoj prirodi.

Potom, lebdeći na krilima ovog beskrajnog uma, kao što bismo se vinuli kroz nepreglednost oceana bez dna, vidimo da je svatko od nas jedno i da ovo tiho, apsolutno, beskonačno i vječno budno Biće obitava u svim stvarima, sja u svakom atomu, pokreće svaki foton, osvjetljava svaku dušu i isijava iz svake zvijezde. U tom trenutku vidimo da je cjelokupna kreacija i sve što postoji upravo ta sama budnost, isijavanje, gibanje, mijena u jedinstvenim oblicima. Ali sve je to jedno. Nedjeljivo. Vječno.

U polju ove apsolutne budnosti vidimo da je zbog toga što je izvan vremena vječna, a s obzirom na to da nije vezana nijednom točkom u vremenu znamo da je beskrajna i vječna.

A ipak u svojoj potpunosti, bez podijeljenosti, prisutna je u svakoj točki u prostoru i svakoj točki u vremenu, u Čemu prepoznajemo stanje božanske savršenosti, savršenog sklada. Ovako usred ove budnosti, koja je beskrajna, sada započinjemo istraživati strukturu kozmosa i uviđamo da su ova sveprisutna budnost i beskrajna vidljiva kreacija savršeno jedno, ali ipak u sferi onog što je relativno postoje i razlike.

Sada kada smo se usidrili u ovoj beskrajnoj kozmičkoj Svijesti pogledajmo u najsuptilniju razinu njegove manifestacije dok ovo beskrajno Biće i vječni Um vlastitom voljom poprimaju oblik Stvoritelja. Krećući se carstvom beskrajna, Stvoriteljski aspekt ovog beskonačnog Uma i Bića jest tu kao prvobitni izvor koji manifestira i održava čitavi univerzum i čitavu kreaciju.

Prva emanacija iz ovog beskrajnog i apsolutnog Uma jest zvuk, misao, čija zvučna vibracija u sebi sadržava izvorni zvuk i ideju svega Što je bilo, što jest i što će biti.

Iz ove prvotne misli izašle iz beskrajnog i božanskog Jedinstva svjesnog bića i Božanskog Uma vidimo kako kozmos postaje vidljiv i diferenciran. U ovoj prvotnoj misli i zvuku, proizašlim iz praskozorja vječnosti, vidimo misao i prvotnu ideju za sve stvari, sva mjesta, sve ideje, sve strukture, sve oblike, sve zvukove - sve što može biti i što će ikad biti te sve što je ikad bilo u cjelokupnosti kreacije. I tako zamjećujemo kako se ta prvotna misao i prvotni zvuk - koji su jedno - diferenciraju u beskrajno mnogo stvarnosti. U jednoj vidimo zvijezdu. U drugoj vidimo jabuku. U nekoj drugoj vidimo našu osobnost i sebe, u trećoj pak naše prijatelje, u sljedećoj vidimo travu, u onoj iza nje vuku, u nekoj drugoj Zemlju ili druge svjetove... I tako u beskonačnom tijeku oblici prvotne ideje, svaki sa svojom vlastitom prvotnom misli i zvukom koji izlaze iz najveće misli, Stvoriteljevim voljnim postupkom proizlaze iz tihog vječnog Bića. I dok promatramo kako ovo postaje sve vidljivije, unutar ovog velikog Bića vidimo najsjajnije Svjetlo. Iz ove prvotne misli i ovog najizvornijeg zvuka proizlazi oblik savršenog svjetla - savršeni oblik, koji u sebi sadrži svu kreaciju, a beskrajna kozmička kreacija prožeta svjetlom pojavljuje se i razotkriva pred nama. U ovoj najsjajnijoj Svjetlosti tada vidimo oblik svega što može biti. U ovom svijetu svjetla - oceanu beskrajnog svjetla - vidimo da je svaki oblik vidljiv i da odgovara zvučnoj i mislenoj vibraciji za jabuku koja izvire iz prvotne misli i prvotnog tona te zamjećujemo astralni *svjetlosni oblik* jabuke. I tako za svaku stvorenu stvar, bilo da je riječ o vuku, stablu, zvijezdi ili svijetu. I sve je tamo, u savršenom jedinstvu s budnim umom Stvoritelja koji ga je stvorio, i u svojoj vlastitoj potpunosti savršene kreacije, prvo u misli, pa u obliku, a zatim u svjetlosti.

Vidimo, dakle, kako se ovo beskrajno svjetlo širi i diferencira, a pred našim se očima razotkrivaju golemi nebeski svjetovi, a oko nas u svim smjerovima pružaju beskrajni i božanski svjetovi, beskonačno se šireći kroz prostor i vrijeme.

I tako opažamo strukturu i svjetlo nebeskoga nacrtu za cjelokupnu kreaciju, univerzum i sve što postoji u svijetu promjene, ekspresije, vremena i prostora.

I dok sve počinje biti diferenciranije, vidimo da u ovom svijetu svjetla postoji savršeni zvuk i prvotna ideja svake stvari, a unutar svakog zvuka prvotni je zvuk. Dok uranjamo sve dublje, vidimo samog Stvoritelja koji manifestira čitavu kreaciju i teče njome, taj neprekinuti budni um, pri čemu smo svjesni u ovom trenutku, u ovom vremenu, na ovom mjestu.

Kada ovo jasno prepoznamo u nama opažamo kako materijalnu kreaciju podupire kristalan svijet astralnog svjetla i kako se zračeći iz nacрта oblika unutar astralnih svjetova svjetla pojavljuje osnovni oblik energije koji daje podršku svakom atomu, elektronu i svim silama kreacije i materijalnog kozmosa.

I tako vidimo kako se iz ove ogromne nebeske kreacije pojavljuju, manifestiraju i izražavaju diferencirani i savršeni svjetovi svjetla, a onda i fizičku stvarnost izraženog svemira.

Vidimo tako i našu zvijezdu, Sunce, kako se pojavljuje iz ovog savršenog astralnog sunca, koje se pojavilo iz najsjajnijeg Svjetla i koje u sebi sadrži savršeni idejni oblik od sunca koji dolazi iz prvotnog zvuka i prvotne misli te proizlazi iz suverene volje beskrajnoga Stvoritelja.

I svaku stvar koju zamislimo, vidimo kako nam se otkriva, bilo da je riječ o vlati trave, životinji, našoj osobnosti i tijelu, dalekim svjetovima s ljudima koji su svjesni poput nas - vidimo kako se sve ukazuje iz ovog savršenog kalupa astralnih svjetova svjetla koji se razvijaju od najsjajnijeg Svjetla i najfinije razine nebeskog svjetla koji izviru iz najveće misli, i prvotne misli, koja u sebi sadrži prvu emanaciju zvuka koji izbija iz praskozorja vječnosti. Kako uranjamo još dublje, ostajemo na rubu beskonačnoga, bez-vremenskoga i vječnoga.

I tako uviđamo ovo savršeno jedinstvo beskrajnoga Uma, uz koji smo svjesni i budni, i svog vlastitog postojanja. Budnost, pri kojoj je svatko od nas svjestan, nikad se ne može otrgnuti od ovog jednog jedinog budnog Bića koje je u svim stvarima. Mi se nikada ne dijelimo i nikada ni od čega ne odvajamo. Kad se zatim zagledamo u svim smjerovima oko nas, ugledat ćemo savršeni božanski red i vidjeti da je ovo veliko Biće povremeno na Zemlju i u druge svjetove slalo Avatare ili Manifestacije božanstva, koji oživljavaju čitave svjetove i kao u novo proljeće osvježavaju čitavu kreaciju.

I ispunjeni smo srećom kad vidimo da je stiglo novo proljeće i da era od tisuću godina neprekinutog mira i prosvjetljenosti sviće na Zemlji kao i na svim svjetovima u nastanku, unutar čitavoga kozmosa.

Vidjevši u svoj njihovoj savršenosti, Stvoritelja i Beskrajni Um, sada smo svjesni istine da je svaka stvorena stvar put za Beskrajno i da je bezgranično i beskrajno Biće doista sveprisutno, sveznajuće i sveobitavajuće u svakoj točki u prostoru i vremenu i na svakoj razini kreacije. Svjesni smo da se u nama i u svim stvarima krije savršeni kvantni hologram svega što postoji. U nama se tako krije čitav univerzum i vidimo da su naše osobnosti, koje su dio kreacije, proizašle od Stvoritelja, a naše najviše stanje ostvarenja jest biti ništa a ipak biti.

Vidimo isto tako da smo mi čisti prozori kroz koje sja beskonačno svjetlo velikoga Bića.

A budni Um, s kojim smo svjesni u nekom trenutku, vječno je Biće, beskonačno Ja, kozmički Um, iz kojeg izvire sve stvari, sve vrijeme i sav prostor.

Neka nam se sada um malo odmori u onom dijelu prve emanacije kada budnost počinje postajati relativno postojanje i kad apsolutno prelazi u relativno postojanje kozmosa i kreacije. Vidimo da se u ovoj najvećoj misli nalazi izvorna ideja cjelokupnog znanja. Na ovoj razini svaka stvar može biti poznata. Sve znanje postoji - sva znanost, svaka umjetnost, svaka činjenica, svaka istina. Sabrano je u Čovjekovoj stvarnosti i djeluje poput fontane koja može pružiti sve znanje, svu znanost i svu istinu. Možemo naučiti kako doći do ove točke, ovog mjesta 'bezmjesnosti' u nama, i vidjeti istinu, razmrsiti znanosti, saznati činjenice i razumjeti stvarnost. Na krilima ovog beskrajnog budnog Uma u nama shvaćamo da smo nedjeljivo integrirani u savršeni sklad sa svakom točkom i prostoru i vremenu. Nježnom, suptilnom uporabom slobodne volje koju nam daje Stvoritelj, u skladu s božanskom voljom, sve je moguće i sve što živi od toga ima koristi. Ponizno se okrećući tom bezgraničnom Biću možemo se probuditi na udaljenom mjestu u prostoru i vremenu i vidjeti što se na tom mjestu i u tom vremenu zbiva. I stoga jedne noći možemo zaspati i vidjeti što će se dogoditi sljedeći dan, sljedeće godine ili u sljedećem stoljeću, jer u nama su sabrani čitavo vrijeme i sav prostor. Narav uma u nama jest sveprisutna i prisutna je u svakoj točki kreacije - u svakoj točki u vremenu i prostoru.

I zato vidimo da nam je otvoren čitav univerzum, jer najveći Um, jedno budno Biće, boravi u svima nama. A taj beskrajni ocean budnosti, koji se nikada ne može podijeliti, onaj je pri kojem smo budni i uvijek svjesni. Ako ušutimo i ako se umirimo, možemo vidjeti taj tihi Um, meditirati o istini, vidjeti bilo koju točku u svemiru, pitati bilo koje pitanje i na svako naći odgovor. I tako smo mi, a pritom mislim na sva napredna inteligentna bića, sposobni biti jedno s bezgraničnim Bićem i koristiti svoju slobodnu volju kako bi razabrali božansku i stavili se na raspolaganje božanskom planu.

Ovo je vrhunac postignuća našeg bića. Dok sjedimo na Zemlji, pozvani smo da odgovorimo na potrebe ovog vremena i mjesta, premda vidimo da smo ukorijenjeni u vječni dom i vječni prostor. I od ovog dubokog, trajno svjesnog Bića na krilima beskrajne Budnosti uzdižemo se do neba iznad nas, i svi smo jedno u duhu, a taj je duh nedjeljiv. U ovom beskonačnom Umu vidimo Zemlju - prekrasni plavi planet uronjen u beskraj svemira. I sama je Zemlja budno biće. Vidimo to

budno biće, osjećamo se kao jedno s njom, kao njena djeca, a ipak u savršenom jedinstvu s budnošću pri kojoj ona ima vlastito postojanje. I dok promatramo uokolo Zemlje, vidimo prostor našeg Solarnog sustava, Zemljinu braću i sestre, druge planete i Oca Sunce. Vidimo da je svemir oko nas ispunjen beskonačnim svjetlom i beskonačnom energijom i da nije prazan već pun, i da nije mrtav već budan. Vidimo da je čitav svemir svjestan. I na krilima te budnosti, iste one sadržane u nama, letimo kroz beskraj svemira i gledamo bezbrojno mnoštvo svjetova, vidimo čitavu spiralnu galaksiju Mliječne staze, a idući dalje, ulazimo u intergalaktički prostor i vidimo milijarde galaksija, beskrajnih svjetova koji se prostiru izvan nas i unutar nas, a punina tog bezgraničnog prostora jest onaj golemi ocean uma u nama. Mi smo uvijek jedno s ovim kozmičkim Bićem i uvijek smo budni kroz kozmičku svijest. Uz svoju volju možemo putovati diljem kozmosa, promatrati svaki svijet i vidjeti svaki zvjezdani sustav. Kad smo u ovom stanju kozmičke svijesti, vidimo s onu stranu beskrajnog svjesnog materijalnog univerzuma i vidimo beskrajne astralne svjetove svjetla unutar njih, a s druge strane vidimo savršeni idejni oblik i zvuk koji nosi oblike svjetla i beskrajnog materijalnog kozmosa. Mi smo jedno sa Stvoriteljem i jedno s kreacijom. Vidimo da su Stvoritelj i kreacija jedno. Vidimo i da smo u sebi mi uvijek jedno s njom. Kad smo u tom stanju jedinstva, mi pozivamo nebesko carstvo, anđeoska bića, Manifestacije Boga te svako svjesno i prosvijetljeno biće u kozmosu da nam se pridruže dok gledamo Zemlju i pozivamo ih ovamo. Promatrajući sada Zemlju, vidimo da ulazi u doba prosvjetljenja. I tražimo od vječnoga Boga, dok smo pogledom usmjereni na Zemlju, da svaku mračnu misao pretvori u prosvjetljenje, da u svako sebično srce pošalje beskrajnu božansku ljubav, da se mržnja gdje god je ima zamijeni naklonošću i ljubavlju, te da se pohlepa i sebičnost gdje god ih ima zamijene nesebičnošću i velikodušnošću.

Sve one sile na Zemlji koje vidimo kako lutaju u neznanju potpirenom mržnjom i pohlepom sada gledamo kako ih osvjetljava svjetlo znanja, ljubavi i mira.

U središtu stvarnosti Zemlje i njezinih ljudi vidimo divno zlatno svjetlo koje se diže, vidimo kako se Zemlja preobražava u ružičnjak mira. I dok odavde nastavlja svoj put, Zemlja postaje jedna od dijadema stvaranja, jedno od istinskih utočišta mira i znanja u kozmosu. U ovom stanju mira svi se ljudi vraćaju na Zemlju ispunjeni radošću jer je stiglo vrijeme ispunjenja obećanja, a mi smo tu da mu svjedočimo i da uvedemo tu novu stvarnost.

Vidimo kako nam se pridružuju nebeska, astralna i izvanzemaljska bića te svi dobri ljudi na Zemlji svojevolumno, vjenčani za božansko Biće dok objavljujemo doba prosvijetljenosti i tisuće godina neprekidnog mira.

Mirno sjedeći vidimo da su s nama carstvo anđela, nebeska bića, astralni svjetovi prepuni naših predaka i bića iz različitih svjetova. Vidimo da nam se pridružuju i izvanzemaljska bića te ljudi s ovog planeta u svojim svjesnim mislima i molitvi. I u sebi čuvamo ovu misao, ovu viziju preplavlivanja Zemlje zlatnim svjetlom na početku doba mira, kada će svi ratovi uminuti i sve patnje prestati. Nepravdu će zamijeniti pravda, siromaštvo će ustupiti mjesto obilju, a od razaranja ćemo se okrenuti vremenu divne i savršene arhitekture te savršenog i prosvijetljenog društvenog poretka. I dok to promatramo u sebi, sada smo sigurni da će se i dogoditi. Vidimo da su s nama i beskrajni i božanski svjetovi, baš kao i materijalni i izvanzemaljski. Stiglo je vrijeme rastanka sa starim postupcima, vrijeme je za odlazak starog poretka i rođenje novog svijeta koji će krasiti jedinstvo, mir i trajna prosvijetljenost za tisuće naraštaja djece na Zemlji.

Trideset šesto poglavlje

BEZGRANIČNI UM

Znamo da svaki stabilni zvjezdani sustav ima planete. Isto tako, svaki solarni sustav ima oblike života, bića koja mogu pojmiti Božanski Um. Stoga kada gledamo u svemir oko nas, vidimo da ovo prosvi jetljeno budno Biće, ovaj Um pri kojem smo svjesni i koji je uvijek sveprisutan, ta bića dijele i da je to temelj interplanetarnog mira. Preduvjet za mir u svijetu, kao i prvi korak u prosvjedjivanju svakog bića, jest da prepoznaju da u njima postoji ta kozmička svijest koja im daje svjetlo svijesti, jedan duh u njima.

Mi smo tako uvijek jedno u duhu, a veliki je Duh uvijek jedan i nedjeljiv.

Ova bića ovdje pozdravljamo kao dobrodošla, bez obzira na oblik u kojem se pojavljivali - materijalizirani brod, poruka, ton, svjetlo ili možda eterična letjelica koja svjetluca u polju oko nas. Što god da se vidi ili čuje uvijek je manje važno od onoga što znamo u svojim srcima. A vidimo da smo budni i da nas ova bića koja su slična nama, prosvijetljena i svjesna, vide kroz oko svoga uma, baš kada i mi vidimo njih. Ovo božansko oko jedinstva posjeduje i dijeli sav inteligentni život.

U svojstvu Zemljinih ambasadora poslanih njihovim ljudima, ponizno ih pozivamo ovamo, stalno im dajući do znanja da se mogu pojaviti u bilo kojem obliku ili na bilo koji način koji je siguran i prikladan za ovaj trenutak, imajući u vidu činjenicu da je Zemlja sada vrlo opasna i da je sigurnost od najvećeg značenja. Mi znamo da nas oni mogu vidjeti i da mi bez problema možemo vidjeti njih kroz ovo unutarnje oko koje svi posjedujemo jer smo svi budni. A ta je budnost sveprisutna.

S vremenom neće biti razlike između duhovno prosvijetljenih i onih koje biramo za političke ili vodeće pozicije. Neće vam biti dopušteno biti *vođom* ako niste *prosvijetljeni*. Bit će to kao u vrijeme kraljeva-filozofa.

Ne zaboravite da ispod zemlje i vodenih površina postoje izvanzemaljci koji ostaju u eteričnom obliku, ali su spremni reagirati, ako se za to pojavi potreba. I češće ćete vidjeti letjelicu ili njenu eteričnu pojavu kako se pojavljuje ispod zemlje nego iz svemira. Jednom kad smo bili na jednoj ekspediciji u Coloradu, osjetili

smo kako nam se tlo miče i podiže ispod nogu. Nakon toga smo ugledali letjelicu oko nas, a temperatura se podigla s 10 na 15 stupnjeva. Bili smo u eteričnoj poluprozirnoj letjelici, ali mogao joj se vidjeti oblik i dimenzije, a unutar nje su se vidjela bića koja su se kretala. S obzirom na to da elektronika ovih tehnologija dopušta da se materija transformira kroz brzinu svjetlosti, a kruta materija u eterični, nea-stralni oblik, to znači da mogu prolaziti izravno kroz krutu materiju, npr. izravno kroz planinu, kao da je nema.

Čak i povjerljivi ljudski projekti imaju tehnologije koje to mogu izvesti. Mogu doći u stanje u kojem ih se uopće ne može otkriti, a ipak su prisutne.

Činjenica je da većina ljudi neće znati da su tu. Neki hoće, ali većina ne. I što više u potpunosti zađu u materijalnu trodimenzionalnu dimenziju, to je njihova letjelica više na nišanu i ranjivija protiv postojećih ljudskih tehnologija.

Riječ je o vrlo moćnim pogonskim sustavima i elektronici. Ako se potpuno materijaliziraju, dopustimo im da nam pristupe. Ne trčimo prema njima. To nije ni sigurno ni mudro.

Kada ste u maloj skupini i slijedite taj protokol, ljudi se često samo ispruže i zaspu, a potom prijeđu u stanje sanjanja. U tom stanju ljudi će se često uspjeti riješiti svojih unutrašnjih blokada i još bolje vidjeti izvanzemaljce. Ne zaboravite, oni su često u eteričnom ili poluastralnom obliku i mogu vrlo lako komunicirati s našim astralnim tijelima koja se aktiviraju tijekom lucidnog stanja sna. U tom stanju, ili kad smo budni i usredotočeni u kozmičkoj svijesti, izvanzemaljci će nam prilaziti bliže. Zašto? Zato što je za njih sigurnije kada nismo povezani samo sa svojim malim, bojažljivim egom. Kao što je Krishna rekao Arjuni na bojnopolju: „Malo Ovoga“ - s velikom „O“ - „uklonit će sav strah“. „Ovo“ je bezgranični Um. U tom stanju ne postoji razlog za strah. Stoga im je tada ugodnije s nama jer smo u stanju s njima uspostaviti vezu kao budna bića. To je predivno iskustvo.

I oni se mogu poistovjetiti s nama jer smo spojeni s onim univerzalnim aspektom našega „ja“ - jedinim koji je univerzalan. Međutim, to je također i sama srž naših bića. Uspostavljanjem veze s njim spremni smo, receptivni i sposobni s njima se povezati. Najvažniji pojedinačni, presudan faktor za ostvarivanje kontakta je stanje svijesti u kojem se nalazite.

Najvažnije u protokolu ostvarivanja kontakta jest tiho se usredotočiti u svijesti. To se radi na sljedeći način: Prvo, sjednite u tišini i primijenite neku tehniku meditacije koja vam omogućuje da budete u kontaktu s vašom budnošću, koja god vam odgovara. Drugo, kad postanete svjesni te budnosti, prođite kroz

proces njenog širenja, osjećajući i uviđajući da ona nije vezana samo za vaš individualni prostor ovdje, već da je to ustvari univerzalna svijest. Treće, na krilima te univerzalne budnosti dopustite si da postanete svjesni i vidite kako iz udaljenosti gledate svemir, Možete ga doslovno samo slobodno motriti ili dopustiti svom umu da ga privuče neka izvanzemaljska letjelica. Pazite da je samo ne zamislite - dopustite da vam se razotkrije i da je u potpunosti možete vidjeti. Četvrto, kad ugledate izvanzemaljca ili izvanzemaljski brod, povežite se s izvanzemaljskim bićem prespajajući se na vlastitu unutrašnju budnost i ondje ugledajte sjaj njihovih očiju.

U tom stanju jedinstva pozovite ih da budu s vama tu, na bilo koji način koji je siguran i prikladan.

Naprednija verzija ovoga je da se povežete s interplanetarnim centrom ili vijećem, dobijete dopuštenje i kažete: „Molim, dopustite im da dođu ovdje ili ih dovedite.“

Peto, vodite ih potom do svoje točne lokacije. Pokažite im. To je gotovo kao da zumirate iz svemira i pokazujete im vizualno svoju točnu poziciju, povezujući se s njihovim umom ili sustavom navođenja, ili oboje - jer njihove su tehnologije povezane s njihovom svijješću. Ne zaboravite, tako putuju svemirom. Tako im funkcioniraju sustavi navođenja i tako upravljaju letjelicama. Sve se radi uz pomoć umnog povezivanja - njihov um, tijelo i letjelica savršeno su povezani. Sam svemirski brod je biostroj koji je u stanju budnosti i posjeduje svjesnu inteligenciju s kojom se povezuje.

Možete sjediti u maloj skupini i koristiti ovaj protokol sat ili dva. Vrlo je moćan kad ga primjenjuje veća skupina ljudi. Jednom kad nam se eterični izvanzemaljac pojavio na jednoj od ekspedicija, ponudili smo mu prekrasan kristal. Kad sam mu pružao ruku da mu ga dam, svi smo promatrali moju ruku. Ona je ispred naših očiju promijenila oblik - produžila se i zadobila samo tri prsta - i izgledala upravo kao izvanzemaljčeva!

Svi smo to vidjeli. Kao da su njegova i moja ruka postale jedno. Svi smo vidjeli kako mi se ruka potpuno promijenila. Način na koji se, dakle, izvanzemaljci mogu pojaviti je doista nevjerojatan. I može biti šokantan zbog svoje bizarnosti. Bilo bi čak teško napraviti znanstvenofantastični film koji bi sadržavao toliko neobičnosti koliko smo ih imali prilike vidjeti i iskusiti na ovim ekspedicijama.

I dok se okupljamo ovdje pod zvijezdama, sjetite se ovog divnog vremena provedenog zajedno i shvatite da smo uvijek povezani u ovom stanju jedinstva.

Trideset sedmo poglavlje

KAP I OCEAN SU JEDNO

Postoji divna izreka: »Znanje je jedna točka, ali su je neznalice umnožile.«

Neposredno opažanje uma vrlo je jednostavno, no možemo razgovarati o mnogim pojedinostima o tome kako se sve izražava. Nalazimo se u ovoj točki u svemiru, no istovremeno je u toj točki sadržano ono što je izvan vremena i prostora. Ta aktivnost emanira iz beskonačnosti, te je sama relativnost beskonačna i sam fizički svijet nije ograničen. Sam kozmos nema kraja u vremenu ili prostoru, baš kao što ni beskrajni Um nema svršetka u vremenu ili prostoru. Fizički svijet je beskonačna vanjska odora neograničenog uma, a sve zajedno je veliko Biće. Možete li to vidjeti?

Vrlo je lako sjesti u tišini i doživjeti um u njegovoj profinjenoj, neograničenoj prirodi i vidjeti stvarnost oko nas. Iz stanja svjesnosti i lagane usredotočenosti trebamo prijeći u jednostavno bivanje te unutar sebe reflektirati i vidjeti tu svjesnost. Mi svoju svijest poistovjećujemo sa svojim egom, jer ona sja u nama — međutim, ona je istovremeno onkraj ega. Pogledajte u oči ljudi oko sebe. Uočite da su svjesni. Čak i ako su različiti, sama svijest je ista — polje svijesti u njima je jedno: Svi smo jedno u duhu.

Uočite da je ono pomoću čega su oni svjesni ista svjesnost pomoću koje ste vi svjesni. Njihove osobnosti su drukčije, njihovi intelekti su drukčiji, tijela su im drukčija, no sama svjesnost je jedinstvena kvaliteta prisutna kod svih. Tako smo svi jedno i oduvijek smo bili jedno. Nikad nismo bili odvojeni.

Doživite li to jedinstvo, možete biti jedno sa svima, možete biti jedno sa životinjama i drvećem, sa zvijezdama i izvanzemalcima, s onima u tajnoj vladi, Bijeloj kući i svugdje. Nijedno mjesto nije vam nedostupno. Nijedno biće nije vam stranac i nijedno mjesto nije vam strano. Vaš dom je čitav svemir. To nije samo intelektualna spoznaja. To je proizvod iskustva. Sve te svjetove kroz koje smo putovali i sva ta unutrašnja stanja nesumnjivo ćete upoznati...

Naše osobnosti su prozori kroz koje se izražava beskonačnost. U jednom trenutku ćemo moći po volji uzeti tu kap i vratiti je natrag u ocean te, po volji,

rekonstruirati kap i ponovno biti pojedinac. To je nešto što ćemo naučiti na svom duhovnom putovanju. »Budi ništa, a zatim hodaj po vodi.«

Tako kap naše osobnosti može postati jedno s oceanom i tada smo mi ocean. Međutim, u istom trenutku možemo spoznati da smo i dalje individualna kap — ali u stanju jedinstva svijesti. To ne opažamo samo unutar sebe samih nego vidimo i da su sve stvari i sva bića, i zemlja ispod naših nogu, svi svjesno, beskonačno biće.

Tada spoznajemo da je sve sveto — svijet u svojoj cjelokupnosti je svet i svako biće je sveto, jer duh, svjesno Biće, samo je tkivo svega što postoji. I uvijek je savršeno jedno, čak i kada se prikazuje kao različito.

Izazov je u viđenju jedinstva u različitosti, kao i u uživanju u toj različitosti.

Bili smo na mjestima širom svijeta koja imaju najgore moguće vremenske prilike. Sjeli bismo i izvodili naše meditacije i molitve, i za nekoliko bi trenutaka cijelo nebo bilo vedro — to je jedno otvaranje koje se događa iznad tog stanja svijesti. I to se dogodilo na stotine puta — gotovo neobjašnjivo, bez obzira na to koliko je vrijeme bilo loše i olujno.

Pitanje glasi: Postoji li uzajamno djelovanje između jedinstva i dualnosti?

Oni koegzistiraju. Nisu uzajamno isključivi. Drugim riječima, relativno i promjenljivo, vrijeme, prostor te materija i beskonačni apsolut su isto. Ne postoji odvojenost, stoga ne postoji ni dualnost,

Dakle, ono što je relativno može se razlikovati. Imamo pojedinačna tijela, postoji muško i postoji žensko, postoje različite energije i različiti kemijski elementi. Međutim, istovremeno postoji i to savršeno, božansko jedinstvo svjesnosti koje s njim koegzistira i potpuno ga prožima.

Postoji ravnoteža u sposobnosti viđenja te diferencijacije i dualnosti stvari, te istovremeno viđenja jedinstva koje prožima cjelokupnu dualnost.

Dakle, to nije stvar ili/ili.

Sve je uspostavljeno i emanira iz neograničenog, apsolutnog, nerazdijeljenog, čistog Uma. Ipak, percipiramo ga kao jedno ili drugo. Naš zadatak je da se razvijemo do stupnja kada ga nećemo vidjeti ili/ ili, nego ćemo sve vidjeti kao jedno, premda ćemo uočavati razlike. Čak su provedeni pokusi s mehaničkim sustavima, odnosno uređajima, na primjer oni koje je proveo dr. Robert Jahn s Princetona, koji dokazuju da su um i materija povezani.

Kako se to događa? Tako što sam materijalni predmet jest um, *jest* svjesnost — koja vibrira i rezonira kao predmet. Potrebna je praksa, no percepcija jedinstva u nekom trenutku počne povremeno dolaziti i odlaziti — sve dok ne shvatite da ne postoji vrijeme i da ne postoji ovdje i ondje te da je oduvijek prisutna. Sve je

jedno. Kap i ocean su jedno, čak i kada se kap može razaznati. Ponekad je korisno jednostavno promatrati, sjediti u tišini i biti s drugim ljudima, a zatim postati svjesni činjenice da su oni svjesni i da ste vi svjesni.

Dakle, stavite na stranu sve razlike i ostanite sa samom svjesnošću. Uđite u to stanje svjesnosti u sebi, a zatim uočite da ste slobodni od osjećaja ja i osobnosti tako da se možete povezati sa svjesnošću drugih i biti jedno.

U tom smislu mi smo jedno biće. Doista smo jedno u duhu i stoga možemo uspostaviti kontakt s drugima i iskreno suosjećati. Da proširim tu ideju, razmislite o činjenici da svaka osoba na zemlji, svako osjećajuće biće u svemiru, bilo da je anđeosko ili astralno, bilo da se radi o preminulim ljudima ili izvanzemaljskim bićima koja žive na drugim planetima — da su sva ta svjesna bića sposobna za svjesnost i stoga mogu ući u stanje jedinstva — hotimičnog jedinstva koje je transcendentno i savršeno.

Dakle, to stanje je onkraj mira političkog mira, a što se ponekad naziva »niži mir«.

Ono što sada opisujem je najviši mir — savršeni mir koji je unutrašnji i duhovan. Jer u tom stanju doista vidite da smo svi jedno u duhu.

Na taj način prestaje postojati svaki izvor sukoba, jer umjesto da su usredotočeni u različitosti, ljudi će biti usredotočeni u jedinstvu — jedinstvu koje nije samo intelektualizacija ili filozofska misao, nego istinsko, prosvjetljujuće iskustvo, prosvijetljeno stanje bivanja. O, Bože moj, to je predivno.

Dano vam je sve što trebate. Sve je u vama. Ja samo pokušavam razviti tu spoznaju, a zatim to možete činiti sami. U isto vrijeme postoji i jedinstvo i relativnost. Sjedimo ovdje. Imamo zasebna tijela. Postoji vrijeme i prostor i zvijezde i razdaljina. Oni koegzistiraju. To uopće nisu uzajamno isključivi koncepti — u stvari, savršeno su integrirani.

Stoga, razumijevanje nijansi između apsolutnog i relativnog doista je važno jer to je putovanje koje prolaze naše duše. Usavršavanje u tom razumijevanju i iskustvu omogućuje vam da to stanje beskrajne svjesnosti izražavate na ovoj razini postojanja. Bez temeljnog iskustva i razumijevanja tihe beskonačne svjesnosti te načina na koji se ta beskonačnost manifestira u relativnom ne možete doseći svoje ispunjenje kao bića. Gdje god postoji *oblik*, u njemu je *astralno* svjetlo. Osim toga, tu je i čista ideja oblika i svjesnosti, to jest kauzalna razina — razina kozmologije koja je u toj začetnoj ideji oblika. Beskonačna svjesnost manifestira tu začetnu ideju. To je idejni oblik i misaona vibracija, recimo, jabuke — bez oblika jabuke. Možete li promisliti o jabuci bez njezina oblika - samo o njezinoj biti?

Slažem se, to je prilično apstraktno. Međutim, zatim zamislite da iz te idejne, misaone vibracije izvire svjetlost i struktura, oblik i boja jabuke. Uočite kako astralni predložak postaje sve diferenciraniji i sve više manifestiran, pojavljujući se u suptilnim elektromagnetskim energijama — energijama nulte točke, magnetskim energijama i drugim silama koje zatim okupljaju i oblikuju atome i molekule jabuke. Taj proces, ta božanska arhitektura, prisutna je kod svake stvari — bilo da je to galaksija, zvijezda ili osoba. Na taj način svjesni um stvara misaono-kauzalnu razinu objekta, nakon toga manifestira njegovu astralnu razinu i, na posljetku, manifestira fizički objekt. Ono što je ključno jest čista svijest. Kroz duboki i tihi nelokalni um možemo se povezati s objektom i dematerijalizirati ga, nanovo materijalizirati ili pomjeriti unutar okvira vremena i prostora. Na taj način određeni jogijski adepti mogu uzeti neki predmet te ga dematerijalizirati i nanovo materijalizirati poput uređaja za teleportiranje. Preko svjesnosti se možete povezati sa svakim predmetom, a ako razumijete kako svjesnost i polje uma postaje materija, možete djelovati na taj predmet. Nema nikakve odvojenosti, osim u smislu intelektualnih konstrukata koje smo stvorili. Mi sami gradimo vlastite kaveze i samo mi sami ih možemo otvoriti.

Stoga se moramo odučiti od tih intelektualizacija koje su nam prešle u naviku i u tišini doživjeti »sjedinjajuće stanje« — stanje jedinstva. I kada smo osposobljeni tim suptilnim činom volje i aktivne vjere - »to će biti« - gotovo sve je moguće. Shvaćate li što govorim? To će biti. To jest i bit će... Bez ikakve sumnje.

Na taj su način stvoreni i naši Životi. To je razlog zbog kojeg smo i dalje povezani sa svojim tijelima. Razmislite o tome. Recimo, gradite kuću. Imate ideju kako će kuća izgledati i ta je ideja proistekla iz vašeg svjesnog uma. Zatim je vizualizirate, nacrtate i na posljetku izgradite. To je stvaralački proces i stvoritelj — božansko Biće — na taj je način stvorilo čitav univerzum. U nama leži ista sposobnost. Zato se često kaže: »Onaj koji je upoznao svoje pravo ja, zaista je upoznao Boga.«

Pitanje glasi: Postoje li različite gradacije astralne razine? Odgovor je apsolutno da — baš kao što postoje različite gradacije unutar fizičkog materijala. Možete biti na smetlištu ili u prekrasnom vrtu. Mi biramo.

Unutar svjetlosnih svjetova postoje visi i niži svjetovi i postoje različite postaje, različite razine. Kada netko ode s ovog svijeta i prijeđe u svoje astralno tijelo, sjetite se da »slični traže slične i uživaju u društvu sebi jednakih.«

To znači da će oni s određenom razinom svijesti i određenim sklonostima gravitirati onima koji su im slični. I neće nužno biti zadovoljni sa svojim društvom. Shvaćate li?

Kada ljudi govore o paklu, to je stanje uma na drugoj strani. To je zato što je vaše vlastito stanje uma takvo da ste kraj ljudi koji su umnogome nalik vama. Ti svjetovi stvaraju se kroz misaone oblike i ako ta bića ili ljudi misle grozne stvari, tada oko sebe stvaraju grozne manifestacije. Možete sjesti i vizualizirati vrt s ružama ih komoru za mučenje. Shvaćate li? To je stvarnost toga.

Dakle, postoje suptilne razine astralnog koje tvore »suptilnu nebesku domenu« te stvarno uzvišenu anđeosku domenu. To sve veće profinjavanje uma, misli i energije nastavlja se sve dok ne dođete do razine avatara — razine Boga — stanja stvoritelja.

Bezbrojni su stupnjevi profinjenja — nema mu kraja. A to je samo astralna domena. Onkraj toga postoji takozvana idejna/kauzalna domena — bit onoga što relativno postojanje jest. Na određenoj razini možete evoluirati do stupnja kada vam čak nije potrebno biti u astralnom tjelesnom obliku — tada ste na vrlo ekspanzivnom, divnom i božanskom stupnju svijesti.

Na primjer, kada sam imao svoje iskustvo na rubu smrti, nisam imao tjelesni oblik. Bio sam na tom stupnju čiste svjetlosti svijesti koja je bila individualna i svjesna — bila je kauzalna. Otišao sam ravno u kauzalno, a zatim u bezgranični um.

Emocionalna tekstura astralnih svjetova je vrlo puna; svjetlost i boje predivni su — božanski.

Međutim, razina postojanja onkraj toga — kauzalno stanje — profinjenija je frekvencija. Esencijalnija je, manje je diferencirana i izravno je povezana s čistoćom uma i duha. Pitanje glasi: Kako se u tu metafiziku uklapa *reinkarnacija*? To se pitanje često postavlja, međutim: »Istina će vas osloboditi, ali najprije će vas naljutiti« Dakle, sada ću sve naljutiti.

Stvar je sljedeća: Učenja o reinkarnaciji kakva imamo u masovnoj prodaji nisu ništa više istinita od drugih ortodoksnih učenja u masovnoj prodaji.

Istina o reinkarnaciji je to da je točna i da je apsolutno pogrešna. Sjetite se toga što smo upravo iskusili. Svaki individuum je jedinstvena kreacija. Jednom kada je na svijetu, zauvijek postoji kao jedinstvena stvar. Ovdje je i živjet će zauvijek. Pa ipak, svjesni um unutar svakoga od nas je isti um koji se nalazi u svima nama.

Svaki pojedinac povezivanjem s tim nelokalnim aspektom svjesnosti može iskusiti pojedinačni život svakog pojedinca što se sada nalazi na Zemlji, kao i onoga koji je ikada postojao na Zemlji ili onoga koji je ikada postojao bilo gdje u svemiru. Opis reinkarnacije je stoga pogrešan. U stvari, radi se o spoznaji jedinstva osobnosti i beskonačnosti. Taj aspekt svakoga od nas, koji je beskonačno jastvo, također se doživljava u svakome od nas. Na taj način se svjesnost pojedinca može povezati s tom proširenom nelokalnom svjesnošću i iskusiti život drugoga. *Jer, u stvari, svi smo mi uvijek jedno Biće.*

Dakle, upoznao sam vjerojatno petero ljudi koji se kunu Bogom da su Kleopatru! U jednom smislu i jesu: jer svjesnost u nama je univerzalna. Na taj način se arhetipska osoba — ili netko poput Kleopatre tko je kao ikona u društvu ili povijesti imao velik utjecaj — može u njezinoj punini iskusiti od drugih povezanih duša. Međutim, da li čovjek umre, odnosno na neki se način raspline u ništavilu, a zatim reinkarnira kao Joe Cohen iz Brooklina 2030. godine? Ne. Ono kako se reinkarnacija tumači i shvaća potpuno je pogrešno. Pa ipak, ona u sebi nosi jednu duboku istinu koja se ne poučava, jer je apstraktnija, nelokalna i višeg reda složenosti. Moguće je da ljudi s individualnim dušama rezoniraju s bićima slične prirode ili dominirajućom rezonantnom frekvencijom. Nije da čovjek završi život u ovom tijelu, raspline se u neko ništavilo matrice svijesti i onda postane drugo biće ili osoba. Uopće nije tako. Stvar je mnogo dublja. I duboka je istina da smo *svi mi čitavo vrijeme sva bića*. Ako tako odlučimo, možemo doživjeti individualno biće i život u prošlosti, u sadašnjosti ili budućnosti — *u svoj njego voj punini*.

Znate li tko ste? Znate li da je u vama sadržan čitav svemir te da je stoga svjesni um u vama sveprisutan i da transcendiraju prostor i vrijeme? Da možete doživjeti, u njihovoj potpunoj punini, sva duševna iskustva bilo kojeg bića i u potpunom suosjećanju rezonirati s njima?

U nama je beskonačno i vječno svjesno biće. Stoga, ako razumijete prirodu uma i svijesti u nama, lako je shvatiti kako možemo uvečer otići na spavanje i u tom opuštenom stanju probiti ograničenja vremena i prostora te vidjeti što će se dogoditi sljedećeg tjedna, ili vidjeti što se dogodilo tisućama godina prije, ili čak u svoj punini doživjeti život nekoga tko je živio prije milijun godina. Čovječanstvo se približava svojoj zrelosti i moramo steći dublje razumijevanje tih stvari tako da ne padnemo u praznovjerje i glupost, kada ljudi moraju izvoditi određene obrede kako se ne bi na svijet vratili kao mravi!

Naravno, želite li iskusiti kako je biti hrast, ili mrav, ili pas, možete. Ne trebate čekati drugi život!

Kada plivam s dupinima, razlog zbog kojeg me prihvaćaju je taj što me vide kao jednog od njih. Doslovno me doživljavaju kao dupina. Ja *postanem* dupin.

Kada odbacite tijelo i prijedete na sljedeću razinu, zadržat ćete sva vaša sjećanja, sjećat ćete se svakoga koga ste upoznali na Zemlji, evoluirat ćete kao ta osobnost kroz sve svjetove univerzuma i kroza sva stanja svijesti. Na jednom stupnju ćete, ako želite, biti kap koja se vraća oceanu.

Sjetite se, potekli smo iz beskonačnog oceana Boga, i tom beskonačnom oceanu ćemo se vratiti. To je svrha i putovanje naše duše. Svrha pojedinačnog postojanja je da se naučimo blaženstvu postajanja ništa i zatim ponovno postajanja beskonačnim, a da pri tome uživamo u životu i punini kreacije.

Trideset osmo poglavlje

ETERIČNA PERCEPCIJA

Zagovorom božanskih bića, molitvama onih na Zemlji i vlastitim naporima, duša može napredovati s jedne razine na sljedeću; to je beskonačno napredovanje.

Čovjek će pri tome možda morati proći kroz mnogo patnje jer se mora odreći svih svojih vezanosti. Patnja i vezanost su sinonimi. Na taj način čvrsto ukorijenjeno vjerovanje ili ideja znači patnju. Netko je pakao mudro opisao kao stanje grizodušja kada shvatite što ste učinili i, još važnije, što *niste* učinili. Pravo kajanje ne nastupa toliko zbog toga što ste *učinili* (osim ako niste ubojica sjekirom ili slično), nego se više odnosi na ono što niste učinili — posao u kojem niste ustrajali, dobrota koju niste pružili, trenuci kada ste bili sebični, a trebali ste biti velikodušni — odatle dolazi kajanje.. Na neki čudan način najviše obraćamo pažnju na ono što smo učinili i brinemo se zbog toga, dok bismo se zapravo trebali više brinuti zbog onoga što propuštamo učiniti, a to je djelovati pozitivno i pomoći svijetu.

Ti grijesi nečinjenja uvijek su bili veći od grijehova počinjenja. Stoga nemojte propuštati prilike da činite dobro, da volite, da dijelite s drugima, da se žrtvujete i iskoristite priliku za stvaranje novog i boljeg svijeta, ili da volite ljude i širite srdačnost. Svako pojedinačno biće ima određenu optimalnu točku služenja i optimalnu ulogu koja je u suglasju s njegovim jedinstvenim jastvom.

Dakle, to što sam upravo opisao naziva se *dharma* — vaše ispravno djelovanje i put. To za svaku osobu može biti nešto vrlo skromno ili nešto vrlo veliko, ovisno o tome do koje mjere primjenjujemo svoju slobodnu volju da otkrijemo svoj puni potencijal i iskoristimo ga.

Stanje kozmičke svjesnosti o kojem govorim uvijek je postojalo, ono je vječno i uvijek je beskonačno. I svemir je oduvijek postojao, uvijek će postojati i beskonačan je. Dakle, ideja da je svemir ograničen, odnosno da ima svoj početak i kraj zapravo je pogrešna.

Vječnost razine apsoluta, svjesni kozmički um, kao svoju nužnu posljedicu ima beskrajni i vječni manifestirani univerzum. Na taj način čak ni materijalni prostor nema kraja. Beskonačan je. Jer, čak i ako odete na rub onoga što bi po

definiciji smatrali svemirom, što je iza tog ruba? Beskonačan je. Kao malo dijete često sam kontemplirao o svim tim stvarima. Šetao bih se razmišljajući o tim stvarima i gledajući zvijezde. Osjećao sam to, vidio sam to.

Čak i kada sam kozmičko jaje, eteričnu formu univerzuma, vidio kao odjeliti oblik, istovremeno je bilo vječno i beskonačno. To je paradoks...

Promatrate li noćno nebo eteričnim vidom, vidjet ćete enormnu količinu svjetlosti! Sve je savršeno paradoksalno... S astralno eteričnom percepcijom izravno vidimo da su čak i dubine »praznog, mračnog svemira« osvjetljene unutrašnjom svjetlošću. Možete li to vidjeti?

Možemo vidjeti zasebne planete i zvijezde kako se vrte u beskrajnom oceanu eterične svjetlosti. Dakle, to je svjetlost na svjetlosti, čitavi svjetovi svjetlosti koji sjaje iznutra — kao što svjetlost zvijezde zapravo izvire iznutra.

Pitanje glasi: Postoje li sve moguće stvarnosti istodobno, odnosno na paralelnoj bazi te ima li komunikacije među njima? Odgovor na to je potpuno ovisan o stanju svijesti promatrača. Drugim riječima, iz perspektive visoko integriranog, kvantno-holografskog pogleda na svijet, u kojem je sve sadržano jedno unutar drugoga, odgovor je da. I kao kod holograma, možete uzeti jedan dio svemira i u njemu je prisutna cjelokupnost svemira. Ništa nikada nije odvojeno: božansko jedinstvo prožima sve stvari.

Tako se sve moguće stvarnosti svemira odvijaju simultano, a povezane su preko nelokalnog polja svijesti, svjesnog, inteligentnog, integrirajućeg aspekta svih stvari. Svjesna inteligencija je ultimativni integrator tih različitih svjetova. Na jednoj razini intelektualnog razumijevanja možemo govoriti o različitim dimenzijama ili paralelnim svemirima, međutim oni su u stvari svi sadržani jedan unutar drugog. Gledajući »očima jedinstva« vidimo tu savršenu integraciju preko nelokalnosti uma.

Na drugoj razini percepcije mogli biste reći da nema nikakve povezanosti. Na primjer, svakako biste mogli reći da mi koji upravo sjedimo ovdje u Virginiji i netko tko se nalazi u Indiji nismo povezani. Budući da ih ne dodirujemo i da nas oni ne čuju, mogli biste reći da je to točno. Na drugoj razini mogli biste reći: »Pa, svi se mi nalazimo u Zemljinoj biosferi. Budući da dodirujemo zemlju i udišemo isti zrak, svi smo povezani.«

To su sve intelektualne konstrukcije, a nasuprot onome kako se to *u stvari odvija*. Način na koji se to zapravo odvija je da finija rezonantna polja na posljeticu proizvode ona grublja i sva ta polja su međusobno povezana i među njima je

bešavna povezanost. Postoji nelokalna veza i rezonancija koja se odvija preko svjesne inteligencije.

Kada se nešto teleportira i s točke A u prostoru prijeđe na točku B, to je moguće zato što postoji savršena integracija između svih točaka u svemiru, odnosno između svake dvije točke - ili bilo kojeg beskonačnog broja točaka u svemiru. Uslijed nelokalne integracije energije, materije, prostora, vremena i dimenzija preko polja svijesti, svaka točka u prostoru i vremenu ima preko polja svijesti pristup svakoj drugoj točki u prostoru i vremenu. A finiji aspekti svemira — astralna razina, mentalna, kauzalna, i tako dalje — *sve više su nelokalni*.

Dakle, postoji »relativna nelokalnost.«

Nelokalnost svi promatraju na način da je nešto ili lokalno ili nelokalno. Ili je čvrsto utvrđeno u vremenu i prostoru i linearno ili je nelokalno.

U nelokalnosti u stvari postoji relativnost. Arhitektura univerzuma je izvanredno lijepa; istovremeno je i složena, ali i jednostavna kada se spozna nekoliko načela.

Pomicanjem nečega s točke A na točku B tako da to »dematerijalizirate« i zatim »stvorite« na drugoj točki u prostoru zapravo pristupate relativnoj nelokalnosti. Materijalni objekt se mijenja tako da se njegov spin i frekvencija prebace u nešto slično onome što bi mistici nazvali astralna ili eterička energija.

A budući da je ta domena *manje* utvrđena i linearna od linearnog materijalnog prostor-vremena, predmet se tamo može pojaviti praktički trenutačno. To se postiže pomoću nelokalne rezonancije čvorova — pri čemu se točkama A i B u prostoru pristupa putem rezonancije i spina preko razine svemira koja je više nelokalna od utvrđenog vremena/prostora.

Stoga, što više prelazite u polja rezonancije i frekvencije koja su iza brzine svjetlosti — iza granice svjetlosti — pristupate domenama koje su sve bliže takozvanim eteričkim ili astralnim poljima energije koja su sve više nelokalna.

Najsavršenija nelokalnost je čisti, nediferencirani um. A najmanje nelokalni je svemir čvrstog, materijalnog prostor-vremena, no svi su oni integrirani i uvijek su jedno. Na taj način, ako pomičete materijalni objekt i elektronički mijenjate njegovo stanje, on može poprimati sve nelokalniji oblik. Tako se može teleportirati iz jedne točke u prostoru na drugu. To je moguće učiniti na kauzalnoj razini (razini uzrokovanja; op. p.): točki misli/zvuka/vibracije, i to je čak brže od eteričke teleportacije. Dakle, postoji relativna brzina i relativna nelokalnost, ovisno o tome koliko ćete dani objekt učiniti suptilnijim i hoćete li ga staviti u eteričko, astralno ili kauzalno stanje koje je *sadržano u tom objektu*. Izvanzemaljska letjelica

na primjer — ili od ljudi proizvedena letjelica koja putuje brže od svjetlosti — ne ubrzava kao vi kada na autocesti ubrzate sa sto na sto dvadeset kilometara na sat.

Ona se u kvantnom trenutku, u kvantnom skoku iz rezonantnog polja u onome što nazivamo »stabilan, materijalni oblik u prostor-vremenu« prebaci u frekvenciju i rezonanciju onkraj toga. To se dogodi u jednom rezonantnom skoku.

Na toj razini letjelica se može kretati izvan linearnih vektora prostora i premještati se s jedne točke na drugu gotovo trenutno — i svakako brže od brzine svjetlosti. No, to i dalje nije *beskonačna* brzina.

Dakle, da bi se sa Zemlje otišlo do, recimo, mjesta koje je udaljeno mnogo tisuća svjetlosnih godina bilo bi potrebno nekoliko dana budući da ste u obliku koji je *relativno* nelokalan — a ne *savršeno nelokalan* kao što je to čista svijest.

Dakle, civilizacija koja bi mogla reducirati letjelicu i sve u njoj na frekvencijski oblik koji bi bio sasvim kauzalan ili na vrlo profinjenoj astralnoj frekvenciji mogla bi tu istu razdaljinu prijeći u mnogo kraćem vremenskom intervalu.

Čisti misaoni oblik povezan s umom može s jedne točke u svemiru na drugu prijeći zaista trenutno — bez obzira na to o koliko se svjetlosnih godina radi — zato što je vrlo tijesno povezan s tom savršenom nelokalnošću beskonačne svjesnosti. Dakle, i u nelokalnosti postoji relativnost.

Možemo to iskusiti i bez tehnologije, u lucidnom snu. U lucidnom snu se krećemo, letimo nelokalno u našem duhu ili astralnom tijelu koje je jednako stvarno kao naše fizičko tijelo (ili stvarnije od njega...) Zato možete lako skliznuti s linearnih koordinata prostor-vremena i biti na drugom mjestu na Zemlji čak i dok spavate u krevetu. U tom stanju možete u realnom vremenu vidjeti što se zbiva negdje drugdje na Zemlji ili u svemiru — ili skliznuti iz vremenske koordinate u budućnost i vidjeti nešto što će se dogoditi sutra ili za godinu dana. To se naziva prekognitivni lucidni san. Dakle, prekognicija ili viđenje nečega što se dogodilo u prošlosti, ili viđenja na daljinu nečega što se događa upravo sada, moguća je zato što je svijest sveprisutna te možemo naučiti doživljavati sve suptilnije razine uma dok smo i dalje u svom tijelu i pojedinačnoj svijesti.

Slično tome, tu paradigmu uključuje tehnološka komunikacija koju koriste napredne izvanzemaljske civilizacije. Oni imaju komunikacijske uređaje na koje se može spojiti preko misli i koji mogu u jednom trenutku doprijeti do udaljenosti od više milijuna svjetlosnih godina. Takav tehnološki uređaj povezuje se sa samom čistom misli te izlazi iz normalne elektromagnetske domene u takozvanu subelektromagnetsku domenu ili domenu finije energije. Međutim, kada se čitava

golema svemirska letjelica kreće kroza svemir, postoji nešto što ja zovem koeficijent otpora, a javlja se dok letjelica prianja uz donji dio svemira materijalnog, linearnog prostor-vremena. Kada prijeđe na donji dio linearnog prostor-vremena, u *procjepu* između finijih astralnih i materijalnih frekvencija dolazi do određenog otpora koji onemogućava trenutni transport. Letjelica mora održavati određeni stupanj povezanosti s materijalnim svemirom kako bi se mogla ponovno pojaviti u njemu. Zato brzina nije beskonačna. Na kratkim udaljenostima takav prijenos kroz prostor/vrijeme čini se trenutni, no na golemim svemirskim udaljenostima uključena je domena vremena i prostora. Postoje *vrlo* napredne izvanzemaljske tehnologije kojima to u stvari nije potrebno — to su pravi eterični brodovi. Oni mogu boraviti u vrlo finom eteričnom obliku i zatim izroniti kroz različite razine astralne energije te se potpuno materijalizirati. Nisu sve izvanzemaljske civilizacije na istom stupnju integriranja te kozmologije u operativne tehnologije.

Znate, nadimak jednog od područja u Području 51 (Area 51) je »Zemlja snova«. Zovu ga „Zemlja snova“ zato što su, kada su počeli izvoditi pokuse s brzinama većim od brzine svjetlosti, otkrili da se čovjek koji je u letjelici, u fizičkom obliku, osjeća kao da je u lucidnom snu. To je kao da ste budni, ali je ta budnost slična snu, energetski su nalik plazmi ili eterični te su drukčiji prostor i vrijeme.

Trideset deveto poglavlje

GRADACIJE ENERGIJE

Čovjek koji je mnogo godina radio u tvrtki Lockheed Skunk\Vbrks ispričao mi je jedan doživljaj povezan s astralnim povezivanjem s izvanzemalcima. On je također jedan od naših svjedoka. Obratio nam se jer je želio da mu objasnim nešto što mu nije imalo smisla i što ga je mučilo godinama.

U šezdesetim godinama prošlog stoljeća naučio je raditi ono što se uobičajeno naziva »astralna projekcija« — napuštanje fizičkog tijela u astralnom tijelu i putovanje naokolo — što je iskusio gotovo svatko ako je ikada imao san u kojem leti. Učio je to raditi svjesno, u opuštenom, meditativnom stanju.

Jedne večeri dok je upražnjavao tu tehniku, njegov mu je učitelj rekao: »Sada si spreman za to, moći ćeš to učiniti.«

Tako je legao, opustio se i onda iznenada napustio tijelo. Podigao se kroz strop svoje kuće, odletio u nebo, te udario u bok izvanzemaljske letjelice, koja je bila visoko u Zemljinoj atmosferi.

Dakle, rekao je da je zaljuljao letjelicu i da su ga bića u njoj mogla vidjeti. Rekao je da su ga pogledali i telepatski mu rekli; »Bože moj, zašto ne pazite kamo idete?!« Bilo mu je neugodno zbog tog nebeskog »kiksa« i poslije toga se vratio u svoje tijelo!

Rekao je da ono što nikako nije mogao razumjeti, bilo to što je bio izvan fizičkog tijela, bio je u svom suptilnom astralnom tijelu — ali da je letjelica na koju je naišao ipak bila iste gustoće kao i njegov astralni oblik te da je mogao biti u uzajamnom djelovanju s njom. Putnici u njoj su ga vidjeli i on je vidio njih, no to nije bilo kao da je jednostavno komunicirao s drugim dušama koje su letjele naokolo. To je bila svemirska letjelica!

Rekao sam mu: »Pa, odgovor vam se možda neće svidjeti, ali budući da ste inženjer astronautike, mislim da ćete to razumjeti.« Izvanzemaljske letjelice, osobito kada su oko Zemlje, gdje ih pokušavaju srušiti različitim sustavima naoružanja, većinu vremena provode u nematerijaliziranom obliku, pri čemu rezoniraju brže od brzine svjetlosti.

To znači da te letjelice s drugih planeta nisu materijalizirane — nisu kruta materija — nego su od eteričnog materijala i u sebi nose bića od krvi i mesa. Ako naiđete na takvu letjelicu dok ste u stanju sna, oni će vas vidjeti jer su u obliku energije u kojem mogu vrlo lako vidjeti tu frekvenciju energije, i vi ćete vidjeti njih i možete komunicirati s njima i biti u uzajamnom kontaktu s letjelicom. To ne znači da su anđeoskog ili neizvanzemaljskog porijekla. To znači da su izvanzemaljske/interdimenzionalne — ako želite koristiti izraz »dimenzija«, što nije potpuno točno. U stvari, govorimo o čitavom spektru energija i stvarnosti koji je kontinuum, premda postoje određene faze tog kontinuuma koje bi neki nazvali posebnim dimenzijama. Jednako poput odvojenosti različitih kemikalija ili različitih gustoća vode i tla, postoje slojevi s različitim frekvencijama.

Iako gradacije postoje, one postoje unutar spektra koji je kontinuiran jednako kao elektromagnetski spektar od ultraljubičastog do infracrvenog.

Taj čovjek imao je izvantjelesno iskustvo i bio je u njemu svjestan i budan. To nije bila nikakva uobrazilja. I kada je došlo do tog nekontroliranog lansiranja i susreta s izvanzemaljskom letjelicom, letjelica je bila slične gustoće kao njegovo astralno tijelo. No i dalje je bila posve izvanzemaljska, samo što nije bila posve materijalizirana.

Čovjek koji bi gledao ovim materijalnim očima ne bi vidio ni njega ni svemirski brod ni izvanzemaljce — osim ako je uvježbao vještinu viđenja suptilne energije onoga što znanstvenici nazivaju »neutrinska svjetlost« koja se emitira iz astralne domene. Znanstvenici su razvili tehnološke senzore koji detektiraju takvu vrstu svjetlosti, no ta je tehnologija ukradena iz Nacionalnog ureda za izviđanje (NRO) i postavljena u svemir tako da mogu detektirati izvanzemaljsku letjelicu kada nije materijalizirana i tako je lakše naciljati i uništiti. No, to je posve druga priča.

Kada se nešto dematerijalizira čak i na samo kratko vremensko razdoblje, rezonantna frekvencije tog objekta prebaci se u eterični kvaziplazmatski oblik energije koji je vrlo *približan* astralnoj energiji. Dakle, postoje različite gradacije unutar astralne domene, od grublje astralne, koja je u sprezi s materijalnim postojanjem atoma i elektromagnetskom energijom, pa sve do najfinije astralne domene, koja se naziva »visoka eterična«. Ukoliko je vaša znanost dovoljno usavršena, moguće je tehnološki se povezati sa svakom razinom astrala.

Ulaz u finije aspekte astralnog jako je dobro čuvan, jer je za funkcioniranje na toj razini potreban visok stupanj prosvjetljenja. Takve domene čuvaju razvijeni izvanzemaljci i celestijalna bića te Bog i sile koje su daleko više od bilo čega na

Zemlji. Postoje izvanzemaljske civilizacije koje su za nekoliko stotina tisuća ili nekoliko milijuna godina, pa i više, tehnološki ispred nas, koje su u stanju svijesti gdje čitava civilizacija ima kozmičku svijest, božansku svijest ili svijest jedinstva i višu. Njihove su tehnologije u skladu s njihovom razinom svijesti i omogućuju im da razumiju materijalni svemir i te finije astralne i kauzalne razine kozmosa te da se povezuju s njima.

Oni se mogu pojaviti i manifestirati kao iznimno prosvijetljeni majstor koji može materijalizirati, dematerijalizirati, mijenjati oblik i zračiti iznimnom prosvijetljenošću koju drugi mogu osjetiti. Nisu sve izvanzemaljske civilizacije sposobne za međuzvezdana putovanja na toj razini razvoja i evolucije. Neke su samo malo razvijenije od nas. Miroljubive su i uspostavile su globalni mir, jer u suprotnom im ne bi bilo dopušteno da napuste svoj planet. Još uvijek bi bile u karanteni.

U svemiru je prisutan red koji bi ih spriječio da ga napuste, baš kao onaj što nas sprječava da odemo do drugih sunčevih sustava. No, jednom kada uspostavite miroljubivu egzistenciju, imate sve veću slobodu kretanja. Tehnologije i materijalne znanosti tada postaju sve više ukorijenjene u razumijevanju znanosti o svijesti. Iznimno razvijene izvanzemaljske civilizacije sve svoje svemirske letjelice i potrebne predmete manifestiraju pomoću vibracijskog aspekta zvuka kako se on odnosi na misli — dakle, pomoću zvučne vibracije i misli ili, drugim riječima, komponente misli koja je zvučna vibracija. Na taj način dobijete istinski eterične brodove — oni izranjaju s te razine kroz najfinije razine astralne energije. Kada se pojave na materijalnoj razini, te komponente su izvanredno čiste i sadržavaju u sebi puninu svjetlosti eterične razine koja sja iz njihove unutrašnjosti.

Zato su neke od letjelica kojima sam bio blizu i vidio ih potpuno materijalizirane sjale svjetlošću koja nije s ovoga svijeta. Tako je čista i eterična, no ipak je potpuno materijalizirana i »kruta«. Ljudi koji su proučavali vrlo napredne izvanzemaljske letjelice rekli su mi da su one izvanredno sofisticirane — čak i one najmanje razvijene od njih nemaju nikakvih spojeva, potpuno su bešavne. Kako ih izrađuju?

Pa, ne grade ih tako da uzmu komad željeza ili slitine i udaraju ga čekićem dok ne poprimi željeni oblik! Zapravo ih izrađuju pomoću onoga što ja zovem »infra ultrazvuk«. Objekt se izrađuje sklapanjem i pomicanjem astralne matrice kako bi se na toj suptilnoj razini napravila šablona letjelice — a zatim se ona pojavljuje kao savršeno ukalupljen oblik u materijalnom svijetu fizičkih molekula. Kada nastane pomoću tog infra-ultrasoničnog načina proizvodnje, »eterička« i

»astralna« energija prožimaju svemirski brod inteligencijom. Može biti tako tehnološki strukturiran na subatomskej razini da je s njim združena organizirajuća inteligencija — i život. Tako su to zapravo inteligentni biostrojevi. Tako su sofisticirani da pokazuju razinu samointegracije i inteligencije.

Ljudi koji su bili osobno prisutni na lokacijama gdje su takve izvanzemaljske letjelice prizemljene, s kojima smo razgovarali, rekli su nam da su se te letjelice ponašale kao da su ranjene te da su se pokušavale iscijeliti. Imale su nešto nalik cirkulacijskom sustavu te imunološki sustav i bile su svjesne. Da, mi sada govorimo o svemirskim brodovima!

Jedna od letjelica koja se srušila u Novom Meksiku imala je na sebi duboku posjekotinu i pokušavala se zacijeliti. Svjedok je opisao da je to bilo kao kada se porežete i rana nakon nekog vremena zacijeli — no ovo je bila ubrzana verzija zacjeljivanja i letjelica je pokušavala zatvoriti posjekotinu pred njegovim očima.

Dakle, tu se radi o vrsti ultra-nano-tehnologije. Astralna i eterička energija ulazi u ovu, materijalnu domenu i organizira atome i molekule. Takve letjelice imaju u sebi neku vrstu umjetne inteligencije, poput biostroja. To je izvanredno napredna tehnologija. Pitanje glasi: Zašto bi oni uopće trebali tehnologiju i brodove? Ne trebaju ih ništa više od nas. Astralno možemo ići kamo god želimo! Međutim, ako žele doći u interakciju s materijalnim svemirom na način koji je materijalan, potreban im je materijalni aspekt. Stoga se odlučuju da ga zadrže i koriste ga. To postaje stvar izbora.

Mogu se pojaviti bilo gdje u svemiru bez broda, bez svemirske letjelice. No mogu i ljudi. Ljudi danas čak raspolažu sa sposobnošću teleportacije — na žalost, koriste je ljudi koji je ne bi trebali imati — za odlazak s jednog mjesta na drugo bilo gdje na planetu, a bez mlažnjaka, letjelice ili automobila, čak ni reproducirane izvanzemaljske letjelice. To se izvodi pomoću tehnologija koje se razvijaju u tajnim projektima. Tijekom cijele zabilježene povijesti postoje izvještaji o ljudima koji su bili u nekoj dalekoj zemlji, a zatim bi činom vlastite volje bilocirali svoje tijelo i materijalizirali se da posjete prijatelja negdje drugdje. Postoje vjerodostojni izvještaji o takvim događajima čak i iz dvadesetog stoljeća.

Dakle, ako to mogu ljudi, zašto ne bi mogli i izvanzemaljci? Ali, ako kanite materijalno egzistirati u teškim uvjetima — recimo pod vodom, u svemiru, i tako dalje — potrebna su vam tehnološka sredstva i svemirska letjelica.

Sjećate li se priče o izvanzemaljcu koji je došao na prozor u Engleskoj 1997. godine, kada je Shari Adamiak otkrila da je njezin rak metastatski i kada sam ja otkrio da imam rak? Došao je ravno iz neba. Svijetlio je kao zvijezda i došao je iz

točke svjetlosti, a to je bila letjelica. Izvanzemaljac je stigao gotovo u astralnom obliku, no svima je bio fizički vidljiv. To nije bila eterična percepcija. To je bila materijalna svjetlost — prošla je kroz prozor, došla do kamina i zatim se, puf, manifestirala kao svjetlosno izvanzemaljsko biće. Ti izvanzemaljci potječu s materijalnih svjetova sličnih Zemlji. Ti svjetovi imaju biološke ljude koji su na dovoljno visokom stupnju evolucije svijesti da razviju svoje materijalne znanosti tako da one obuhvaćaju te druge, finije razine kozmologije, uključujući svijest, astralnu domenu i kauzalno/misaonu vibracijsku domenu. Imaju materijalne znanosti za stvaranje predmeta na temelju razumijevanja kauzalne vibracije misli, vibracije zvuka i drugih eteričnih znanosti. No, ako žele biti ovdje materijalno, bit će ovdje s materijalnom letjelicom i s materijalnim tijelom. Upotrijebit će to, iako su na stupnju svijesti gdje mogu biti i u duhovnom stanju — čak i čovjek danas može otići negdje u svemir duhovnim putem. Ljudi imaju sposobnost biti u duhovnom stanju i vidjeti udaljena mjesta, ali i dalje je lijepo povesti se automobilom i vidjeti Smithsonian u materijalnom tijelu!

Međutim, imajte također na umu da mnoge od letjelica koje su izvan zemaljske i koje imaju u sebi bića zbog sigurnosnih razloga u sebi imaju robotske, biomehaničke humanoide umjesto pravih izvanzemaljaca.

Dakle, postoji relativna nelokalnost, a tehnologije povezane s tim relativnim stanjima i gradacijama su odjelite, čak i ako se nalaze u kontinuumu stvarnosti. To je poput razlike između Fordovog modela T (prvi automobil proizveden na pokretnoj traci; op. prev.) i BMW-a serije 7. Oni imaju zajedničkih obilježja, ali i razlika — i to zbilja velikih razlika.

Istraživanje kozmosa je doslovno beskrajno — ne samo trodimenzionalnog materijalnog kozmosa. Civilizacije tijekom svoje evolucije otkrivaju astralnu, a zatim sve finije razine koje zatim prelaze u kauzalnu — koja *također* ima finije i grublje podrazine. Brojevi stupnjeva gradacija doslovno su beskonačni — i svaka ima vlastite primjene, tehnologije, znanosti i slično.

Moje je iskustvo da postoji visoko organizirana međuplanetarna i međurasna skupina koja kontrolira i planira sve što se tiče odnosa izvanzemaljskih civilizacija sa svijetom u nastajanju kao što je naš. To je vrlo uređeno; u svemiru nema anarhije! Čak i mi, na našem stupnju razvoja, imamo nešto barem nalik međunarodnoj suradnji te organizaciju za međunarodne letove i slične stvari.

Ljudi su u pojedinačnim slučajevima ostvarili najvišu moguću razinu evolucije — ravnu najvišima u čitavom svemiru. Međutim, na kolektivnoj razini treba se još jako mnogo postići. Potencijal čovječanstva jednak je potencijalu bilo

koje druge vrste u svemiru. Naš potencijal da se razvijemo u izvanredno svjesne prosvjetljene pojedince s pratećim društvenim uređenjem jednak je potencijalu bilo koje civilizacije koja je ikada postojala ili će ikada postojati u svemiru. Što to nismo učinili samo znači da naše putovanje još nije gotovo.

Stoga sam mišljenja da se životu na Zemlji — i posebno čovječanstvu — poklanja posebna pažnja, da ga se njeguje, promatra i štiti. Mnogo je očekivanja da ćemo uskoro porasti i prestati sami sebe udarati po glavi poput hrpe poludjelih neandertalaca te početi živjeti na civiliziran način.

I doista, ovo je vrijeme kada će se to dogoditi i kada će biti uspostavljen trajni mir. A pod trajnim mislim na stotine tisuća godina neprekinutog mira i sve većeg prosvjetljenja. Ovo doba je kozmički ciklus. I taj kozmički ciklus ima konzekvence kako za Zemlju tako i za druge planete. Doista, možda postoje planeti koji su na sličnom stupnju razvoja kao što je naš ih čak manje tehnološki razvijeni od nas.

No znajte ovo: ciklus u kojem se nalazimo je onaj univerzalnog mira na Zemlji i nebu — na Zemlji i diljem svemira. Živimo u vremenu najvećeg potencijala — i najvećih izazova...

Ljudi ne bi trebali imati jedni druge na zubu — s obzirom na naše mogućnosti. Mi nismo inferiorni niti smo superiorni bilo kojoj drugoj inteligentnoj vrsti u svemiru. Apsolutno smo jednaki, jer i u nama i u njima je sadržan čitav svemir. Univerzalni koncept čovjeka ima jednak potencijal za potpuno prosvjetljenje i spoznaju postojanja beskonačnog, te sve njegove primjene i čudesne znanosti, u svakom inteligentnom biću.

Izvanzemaljska bića koja su ovdje, siguran sam, imaju vrlo određene ciljeve i svrhe. Jedan od njih je da uspostave kontakt s ljudima koji su prema njima miroljubivi i spremni na otvorenu komunikaciju. Zato je inicijativa bliskih susreta pete vrste naišla na tako velik uspjeh. Svako nastojanje za uspostavljanjem miroljubivog kontakta s izvanzemaljcima s njihove se strane uvelike poštuje. Jer, budimo iskreni, od šest milijardi ljudi na Zemlji nema ih mnogo koji znaju za to, a od onih koji znaju vrlo mali broj ih je doista spreman učiniti bilo što proaktivno i pozitivno da ih kontaktiraju. Vrijeme je da čovječanstvo ostvari miroljubiv kontakt.

Četrdeseto poglavlje

MEĐUZVJEZDANA ZAJEDNICA

Priroda budućnosti doista se ne može razumjeti ako ne razumijete prirodu stvarnosti. Kada govorimo o budućnosti, možemo govoriti samo o *vjerojatnim* budućnostima. Pojediniosti se mogu mijenjati i vremena zbivanja događaja mogu se mijenjati, međutim metateme su poznate. To je najvažnije.

Ako razumijemo nacrt novog svijeta, koji već postoji u nebeskoj domeni, možemo vidjeti obrasce sljedećih nekoliko tisućljeća na Zemlji. Hrast uvijek raste iz žira, iz sjemena. Ako možete vidjeti što je u sjemenu i razumjeti to, možete vidjeti stadije rasta stabla hrasta u sljedećih nekoliko stotina godina.

Ipak, zbog postojanja »vjerojatnih budućnosti« — zbog djelovanja slobodne volje ljudi na Zemlji i njene interakcije s planom koji već postoji — sve je to fleksibilno. Sve što svi zajedno činimo utječe na vrijeme kada će se događaji dogoditi i na konkretni izraz ove ere. U vremenu u kojem smo već mogli ostvariti svjetski mir, iskorjenjivanje siromaštva, slobodnu energiju, antigravitacijsko putovanje i čak putovanja u svemir među zvijezde nalazimo se preko sto godina. No, zbog pogrešne primjene slobodne volje i neznanja nismo to učinili.

Ljudi koji se smatraju vidovnjacima i decidirano tvrde, »događaji X, Y i Z dogodit će se tog i tog datuma,« gotovo uvijek su u krivu. Ili se samoobmanjuju ili su jednostavno šarlatani: zbog interakcije između vrhovnog plana te njegovog »silaska« i izražavanja, koje se mora dogoditi *kroz ljude*, jednostavno je previše varijabli. Djelovanjem naše slobodne volje taj proces manifestiranja plana može se ili pospješiti ili usporiti.

Postoji već razrađeni plan — nacrt ili arhitektura budućnosti. Ono što sada želim učiniti je opisati nacrt te predivne građevine čija je izgradnja u tijeku.

Sada je položen možda samo dio temelja i kamena temeljaca, no ako shvatimo što je božanski arhitekt unio u taj nacrt, možemo dobiti vrlo dobru sliku kako će izgledati čitava građevina. Središnja tema je sve veći stupanj jedinstva i integracije na svim razinama postojanja. Započela je era od barem petsto tisuća godina ljudskog mira i ispunjenja — i mi smo svjedoci njene početne svjetlosti. Svjedočit ćemo potpunom suglasju duhovne domene i znanosti. Potpuno

objašnjenje tih čudesnih znanosti i njihove primjene na dobrobit čitavog planeta osigurat će doba neprekidnog obilja i mira. Kada se upotrijebe u miroljubive svrhe, te znanosti će stvoriti civilizaciju koja će vidjeti svršetak materijalnog siromaštva — a to će proizvesti čvrste temelje za pravedni i trajni mir. Samo tada ćemo biti primjereni članovi međuzvezdane zajednice naroda.

Trenutačno stanje stvari će se promijeniti jer se mora promijeniti. Ipak, neće biti lako. Lako bi bilo prije sto do sto pedeset godina. Međutim, propustili smo tu priliku. Zbog vlastite iskvarenosti te tvrdoglavosti i odbijanja da učinimo ono što je ispravno, ušli smo u ovaj milenij bez da smo uspostavili mir, bez da smo zakopali ratne sjekire.

Stoga će prijelaz biti ili težak ili istinski katastrofičan. Govorim to vrlo otvoreno: nemam iluzija o tome, a ne biste ih trebali imati ni vi. No ipak, nijedno nastojanje u tom pogledu nije potraćeno, čak i ako smo ponekad demoralizirani i čak ako ponekad ne vidimo ništa osim očaja i malodušnosti. U stvari, još uvijek je sve moguće, sve je u igri.

Iako je važno da ne ignoriramo opasnosti sadašnjeg vremena, ključno je da svoje poglede čvrsto usmjerimo na taj daleki obzor — civilizaciju koja će se neizostavno uspostaviti na Zemlji — te da budemo tu i pomognemo u njenom stvaranju. Moramo ići prema naprijed, činiti ispravnu stvar i govoriti istinu. Čak i ako se nekim ljudima istina koju čuju možda ne sviđa, mora je se ispričati.

U jednom od svojih lucidnih snova koje sam imao kao tinejdžer lebdio sam visoko u nebu, kao da sam bio u NLO-u. Našao sam se u dijelu svijeta gdje nikad nisam bio. To je bila američka zapadna obala. Lebdio sam iznad zaljeva Los Angelesa i vidio zgrade u centru Los Angelesa. Zgrade koje sam vidio nisu bile tamo u to vrijeme, no sada su sve tamo. Bonaventure Center bio je najviši neboder — tada nije bio tamo, ali jest sada.

Činilo se da je dan i na zemlji su se zbivale goleme promjene. Iznenada sam vidio tsunami koji je dolazio s Pacifika. Ako možete zamisliti da je Bonaventure Center bio visok dva centimetra, taj tsunami bio je visok šest centimetara — dakle dva ili tri puta viši od najviše zgrade u Los Angelesu.

Tsunami je došao i potpuno opustošio čitav zaljev Los Angelesa. Pa ipak, dok se to događalo, osjećao sam neobičnu mirnoću. Uopće se nisam plašio. Samo sam gledao kao da gledam film s događajima koji bi se mogli dogoditi ako ne promijenimo svoj smjer. Dakle, taj san imao sam negdje u 1970-ima — tada nije bilo mnogo govora o globalnom zatopljivanju i činjenici da bismo mogli doživjeti iznenadni ekološki kolaps.

U snu sam vidio ogromne geofizičke i druge promjene u okolišu. I, one su vodile do nekog događaja koji je bio iznenađan i katastrofičan.

Zatim sam se, kako se san nastavio, osvrnuo, i koliko god mi je pogled sezao nebo je bilo ispunjeno tisućama izvanzemaljskih letjelica. Bili su tu kako bi nam na neki način pomogli. Sada se nalazimo u vremenu kada rastu šanse za tešku i iznenađnu ekološku krizu.

U tajnim programima radi se sa »skalarnim« sustavima oružja koji mogu izazvati goleme potrese i velike promjene na Zemlji. Nema sumnje da takve projekte namjerno, iz zlonamjernih pobuda, drže u tajnosti, kao i tehnologije proizvodnje energije koje bi mogle spriječiti otapanje polarnih kapa i druge katastrofične promjene u okolišu te tako spasiti planet.

Dakle, bilo da je to posljedica djelovanja izvanredno napredne tajne tehnologije ili zbog posljedica naše društvene i industrijske gluposti, sada smo u vremenu kada čak i znanstveni *mainstream* te Pentagon upozoravaju na iznenađne klimatske i ekološke promjene. Ne govorim to da bih izazvao bilo kakvu paniku — baš zato sve do sada nisam javno govorio o tim stvarima. Međutim, sada smo došli do točke kada moramo znati da je to jedna od naših mogućih budućnosti te da, na žalost, ta budućnost postaje sve vjerojatnijom. Kasnije sam više puta imao san u kojem mi se pokazuje karta svijeta na kojoj su različita područja na Zemlji bila obojena bojama: od plave, preko žute i narančaste, pa do crvene. Plavo označena područja bila su ona s manje katastrofičnim geofizičkim učincima, žuta su imala intenzivnije promjene, narančasta su imala dosta nanese štete, a u crvenima se dogodila katastrofa. Crvena područja bila su područja golemog razaranja ili gubitka čitavih kopnenih masa. Čitav australski kontinent bio je crven, kao i mnoga područja u Aziji. Područje koje je imalo najviše plave boje je američki gornji srednji zapad te visoke ravnice u Sjedinjenim Državama i dalje u Kanadi. Najviše narančaste x crvene boje bilo je na svim obalnim područjima, a posebno na Pacifičkom vatrenom prstenu.

U dijelovima Europe, posebno kod Pirineja i u dijelovima Alpa, vidio sam kako, dok se Zemlja mijenjala i njezina kora pucala, eksplodiraju plinovodi zajedno sa selima oko njih.

Čitave kopnene mase su nestale, a druge su se pojavile ili izašle iz oceana. To se nije događalo tijekom mnogo tisuća godina, nego doslovno preko noći.

U drugom sam snu vidio kako je Zemlja ispala iz svoje normalne osi rotacije, tako da se činilo da Sunce stoji na jednom mjestu, a zvijezde su se, kada je došla noć, kretale na vrlo neobičan način. Klimatske promjene bile su goleme i

golemim područjem od Stjenjaka do Apalačijskog gorja, preko središnjeg dijela Sjedinjenih Država, pustošilo je mnoštvo tornada.

Većina velikih gradova bila je ili u potpunom kaosu ili razorena. Za slučaj velike promjene vlada ima sustav — to je razvijeno s početkom nuklearne ere — nazvan plan Kontinuiteta vlade (Continuity of Government, COG). Postoje podzemne baze, na primjer ovdje u Virginiji, u kojima neprekidno djeluje paralelna vlada.

Imam vrlo bliskog prijatelja koji je obnašao jednu od tih dužnosti, tako da bi u slučaju da je vlada Sjedinjenih Država bila likvidirana nekim događajem — nuklearnom ili ekološkom katastrofom — on bio zauzeo položaj jednog od ministara. On je radio u toj podzemnoj bazi. U stvari, ima više takvih baza. Postoji stara baza u planini Mt. Weather u Virginiji, a postoji još jedna, opremljena najsuvremenijom tehnologijom, koja je u stvari nedaleko našeg doma. Ideja je da će preostati ljudi koji će vladati zemljom, no da će biti vrlo teško i da će nastati golemi kaos.

U drugom lucidnom snu vidio sam kako asteroid dolazi iz svemira; uspio je doći do nas, jer smo prisilili izvanzemaljce da se povuku iza granice svjetlosti.

Jedan asteroid nas je pogodio, a zatim je dolazio još jedan, mnogo veći. Razgovarali smo s ljudima preko kratkovalnog radija i saznali da u čitavoj Sjevernoj Americi i u Europi nema električne struje. Udar prvog asteroida bio je tako snažan da je uništio svu infrastrukturu — mislim na svaki most i svaku cestu — zapadno od Mississippija. CONUS — Kontinentalno zapovjedništvo Sjedinjenih Država — mobilizirao je vojsku i premještao se na zapad, pokušavajući izgraditi privremene mostove i organizirajući operacije za pomoć ljudima.

Međutim, dolazio je još jedan asteroid, čiji je udar trebao biti nekoliko redova snažniji od prvoga, a mi smo jednostavno sjedili i čekali ga. Činilo se da su se neki dijelovi atmosfere zapalili i sve ispod tih područja je izgorjelo.

Nakon što se to dogodilo, na Zemlji je još bilo ljudi koji su živjeli u kratkom mračnom dobu. Nisam mogao procijeniti da li se radilo o mjesecima ili godinama, no stekao sam dojam da je to bilo između nekoliko mjeseci i sedam godina.

Zatim sam ponovno bio u svemiru gledajući na Zemlju i vidio sam kako se pojavljuje svjetlost — bila je i duhovna i električna, a emanirala je s područja Norveške ili Skandinavije. Bila je vrlo posebna. Vremenski okvir tih zbivanja bio je otprilike kraj prošlog stoljeća i početak dvadeset prvog stoljeća. Nije bilo ničeg određenijeg.

Nadalje, sjećam se kako sam početkom sedamdesetih vidio goleme novinske naslove o događajima koji su se dogodili - neki od njih su se doista i ostvarili, kao na primjer napadi 11. rujna, no drugi se još nisu dogodili. To je praktički bilo kao neka vrsta dnevnika. Zvuči smiješno, no bilo je u živim bojama, vrlo realistično, a ti naslovi prolazili su kroz vrijeme tijekom razdoblja od mnogo godina.

Dakle, vrijeme nije fiksirano. Vrijeme je relativno, a isto tako i prostor. I sve te stvari se mogu dogoditi ili ne dogoditi, *ovisno o tome što ćemo činiti*.

Neke stvari smo već izbjegli, a neke nismo. Sve je u igri. Moramo razumjeti prirodu međusobnog djelovanja onoga što čine pojedinci, onoga što čine moćne institucije, onoga što kolektivno djelovanje čovječanstva uzrokuje te božanskog plana. Postoje određene neizbježne stvari koje će se dogoditi jer nam neće biti dopušteno da jedna nesposobna, slijepa generacija uništi Majku Zemlju. Plan je da Zemlja ostane ovdje kako bi se na njoj još stotinama tisuća godina odvijala evolucija inteligentnog života. Ona nas voli i vrlo je strpljiva, ali to strpljenje ima granica - i ako se ne promijenimo, Zemlja će odbaciti svoj teret. Pa, kako će ga odbaciti? Kao što se pas otrese buha. Doslovno će nas se otresti. Sve ovisi o tome jesmo li spremni svjesno upotrijebiti svoju slobodnu volju da promijenimo način na koji obavljamo stvari i podignemo taj teret.

Dakle, ništa od toga nije apsolutno neizbježno. Može biti vjerojatno. I postaje sve vjerojatnije, jer odbijamo učiniti stvari koje nalažu zdrav razum i mudrost.

Na žalost, sadašnji *status quo* sa sve više ratova, tajnih akcija i bezobzirnosti u nametanju tajnosti suprotnost je smjeru kojim bi smo trebali krenuti, stoga nije dobar pokazatelj za lako razrješavanje današnjih problema.

Ima stvari koje ljudi rade i koje mogu pomoći ili naškoditi, a postoje stvari koje će izvanzemaljci učiniti da nam pomognu. Da nam žele naškoditi, sve bi već bilo gotovo. Svaki pojedinac ima određenu ulogu u tome kako će sve završiti. I zato je to tako složeno.

Černobilska katastrofa je zapravo mogla biti mnogo gora. Nedavno su se pojavili ljudi s fotografijama izvanzemaljske letjelice iznad Černobila i smatra se da je ona pomogla u stabilizaciji i spriječila da dođe do gorih posljedica.

Sve te stvari vam ne govorim bez bojazni jer ljudi to mogu pročitati i reći: »Dr. Greer je rekao da će se to sigurno dogoditi.« *Ne kažem to*. Kažem da su to mogući i vjerojatni — neki od njih i vrlo vjerojatni — događaji. Pa ipak, kolektivno, kao ljudi, možemo utjecati na ishod ako to želimo. Nikad nije prekasno. Pitanje glasi: Je li se takvo što dogodilo i prije? Da. I prije smo išli tim

putem. Znae, postoje legende o Atlantidi, o Lemuriji i o drevnom kontinentu Mu u Pacifiku. Točno je da su to bili čitavi kontinenti i civilizacije na našoj današnjoj tehnološkoj razini ili višoj, kojima doslovno više nema traga. Tragovi koji su postojali zataškani su jer predstavljaju trnje u očima ortodoksne znanosti, ortodoksne arheologije, ortodoksne antropologije i ortodoksne religije. Sjetite se, fanatizam se sastoji u udvostručavanju napora kada zaboravite na svoj cilj. Cilj istine su zaboravili mnogi ljudi, bilo da su iz znanosti ili iz religije. Stoga informacije ne dolaze u javnost, jer su na vlasti oni vođeni pohlepom za moći i kontrolom, pogrešnim sustavima vjerovanja i korupcijom.

Razlika je u tome što su tijekom zadnjeg ciklusa, koji je trajao četiri stotine i nešto tisuća godina, civilizacije nestale, a prošla su duga vremenska razdoblja prije nego što se čovječanstvo regrupiralo. U ovom novom ciklusu, bez obzira na to koliko bi mračno moglo ostati, zora je već svanula. Novi dan je već nastupio. I sljedećih pola milijuna godina bit će obilježeno činjenicom da, kada prođemo kroz tu tranziciju, neće biti prekida kontinuiteta civilizacije. Naglašavam: *Kada prođemo tranziciju.*

Neprekinuta progresivna civilizacija trajat će stotinama tisuća godina. Neće biti uspona i padova različitih civilizacija koje su postale donekle prosvijetljene, a zatim ponovno potonule u neznanje, rat i još jedno kameno doba.

Otkada je Zemlja u svojoj orbiti, nema ničega u povijesti Zemlje što je ravno ovom dobu. Toliko je veličanstveno.

Dakle, nemojte da vas obuzmu kaos i ludilo koji su oko nas. Govorim vam te stvari samo da bih vam istaknuo da postoje neke moguće budućnosti koje su prilično zabrinjavajuće i mogle bi biti neizbježne — a vrijeme kada bi se mogle dogoditi može biti sve od sadašnjeg trenutka pa do deset ili dvadeset godina kasnije. Ako smo mudri, izbjeći ćemo neke od najgorih stvari. U jednom od svojih iskustava bio sam na izvanzemaljskom brodu i gledao dolje na Meksiko. Vidio sam golemi vulkan, Popocatepetl, koji je četvrti najveći vulkan na svijetu i iznimno je opasan. Kada smo počeli tamo dolaziti na terenski rad, rekao sam ljudima: »Ovaj vulkan bit će sve aktivniji,« i nedugo zatim počeo je češće izbacivati lavu.

Ljudi su me pitali: »Kako ste to znali?«

Objasnio sam im da izvanzemaljske letjelice ulaze i izlaze iz njega pokušavajući ga stabilizirati te ga istražuju jer je to vrlo nestabilan dio Pacifičkog vatrenog prstena. Tijekom spomenutih događaja koji su mijenjali izgled Zemlje, vidio sam na tisuće svjetlećih objekata ovalnog oblika koji su se sjajili iznutra kako izlaze ispod površine diljem tog dijela Meksika i oko vulkana. Lebdjeli su prema

gore po put mjehurića kad se s dna oceana penju prema površini. Zamislite ih na tisuće kako u stupovima idu prema gore, u nebo, i razilaze se. Bilo je predivno.

Populacija na Zemlji, kako sam ja to vidio, bila je u velikoj mjeri smanjena. Bila je tek djelić onoga kolika je danas — ne znam koliko mali djelić. A oni koji su preostali, bili su naučili izvanrednu pouku. Pouka će se naučiti. Pitanje je koliko događaji moraju biti ozbiljni da natjeraju ljude na ovom planetu da nauče tu pouku. Do sada ni Prvi svjetski rat, ni Drugi svjetski rat, ni Hiroshima, ni napadi 11. rujna, ni prijetnja ekološkog kolapsa nisu promijenili iskvarenost našeg kolektivnog ponašanja.

No, ma što se dogodilo, nakon tih promjena, bilo da su tako teške ili nešto manje teške, oni koji preostanu naučit će ozbiljnu lekciju. I, da budem posve iskren, bit će pročišćeni i zauvijek će se odreći ratovanja, te će te čudesne nove znanosti i tehnologije koristiti samo u miroljubive svrhe. Ta lekcija koju će naučiti nikad se više neće morati ponoviti: bit će ugrađena duboko u psihu svih stanovnika Zemlje. Dakle, tu lekciju možemo naučiti, a da ne proživimo takvu traumatičnu promjenu, no ljudi su skloni biti vrlo tvrdoglavi i uporni u odupiranju prosvijetljenim promjenama sve dok ih se ne prisili na to. Zasad smo odlučili da manje događaje ne uzimamo k srcu i ne provedemo promjene, i stoga smo, kako bi američki Indijanci rekli, u »vremenu promjena,« koje oni nazivaju i »veliko pročišćenje«. Događaji koje opisujem neće biti samo kaos i katastrofe koje je prouzročio čovjek nego i prirodne katastrofe. Vatre tih kušnji pročitit će srca i umove ljudi i zaklet ćemo se da nikad više nećemo raditi destruktivne stvari kakve smo radili. Naučit ćemo da ne pucamo jedni na druge zbog razlika u vjeri, razlika u rasi, u ideologiji ili čemu već — svih tih glupih besmislica koje su bile kuga ljudskih civilizacija tisućama godina. Napustit ćemo takvo razmišljanje, i to će biti trajna promjena.

Zatim ćemo poput Feniksa ustati iz pepela i utemeljiti na ovom planetu naprednu civilizaciju koja će biti trajno miroljubiva. Moći ćemo koristiti sve te čudesne tehnologije koje su već na planetu. Sve što je čovječanstvu potrebno već nam je dano. Sve što nam je potrebno za sljedećih pola milijuna godina je, u stvari, već tu. To su stvarno dobre vijesti.

Četrdeset prvo poglavlje

FAZNI PRIJELAZ

Ovdje će nam korisno doći analogija iz kvantne fizike — pojam zvan fazni prijelaz.

Uzmete li spremnik helija i ohladite ga do apsolutne nule, helij će početi vrlo silovito ključati. Tada se kaos i nered povećavaju iako se neke molekule počinju koherentno raspoređivati. Kada otprilike samo jedan posto — ne devedeset devet posto, nego oko jedan posto — molekula u spremniku postane koherentno poravnato, čitavo polje, sve molekule uđu u stanje koherencije — to se, u stvari, zove superfluidnost. _ Helij tada poprimi magična svojstva: ponaša se posve drukčije i čitavo polje molekula je koherentno. No, netom prije tog trenutka izvanredne koherencije je točka kada je najkaotičniji i najsilovitiji. Mi se upravo sada nalazimo u tom trenutku faznog prijelaza u povijesti čovječanstva. Stanje će biti sve kaotičnije i prividno u sve većem neredu. Međutim, ono što trebamo vidjeti su ti otoci koherencije koja se razvija. Moramo postatiti otoci koherencije i vizije. I kada dovoljno čovječanstva to učini, dogodit će se fazni prijelaz i polje ljudskog društva brzo će se preobraziti.

Kako će, dakle, izgledati ta dobra budućnost? Na sreću, arhitekt nam je ostavio predivan nacrt; svi ga mi imamo u sebi i možemo ga vidjeti ako se duboko zagledamo.

Moramo naučiti biti vidioci, jer onoliko koliko možemo vidjeti i razumjeti, toliko ćemo biti sredstva manifestiranja i ostvarivanja te vizije. Ljudi će i dalje biti ljudi, no okončat će se ekscesi rata i nasilja. Veliki ratovi i goleme teškoće bit će stvar prošlosti. U početku ćemo imati razdoblje mira koji će biti krhak — s određenim bijesnim psima koji će biti na čvrstom lancu. *Taj* politički mir prethodit će široko raširenom višem stanju svijesti i prosvjetljenja u većini populacije. Na posljetku, jedini način da se osigura da ponašanje ne bude štetno po druge je prosvjetljenje. Stoga, mir i prosvjetljenje idu ruku pod ruku.

U prvim desetljećima nakon faznog prijelaza, civilizacija na Zemlji će se preoblikovati, nanovo izgraditi i preobraziti duž miroljubivih, nenasilnih linija.

Osakaćujuće i ponižavajuće siromaštvo i bolesti nisu milje u kojem mnoštvo ljudi može rasti i postati prosvijetljeno.

Kada tijekom sljedećih otprilike stotinu godina, pomoću tih novih tehnologija, utemeljimo novu civilizaciju, doći će do trajnog mira, kraja siromaštva i sve većeg izobilja na Zemlji. Kada se te tehnologije upotrijebe u miroljubive svrhe, a sve nacije i narodi na Zemlji prisegnu da će sasjeći u korijenu svaki pokušaj da ih se pretvori u oružje, svjedočit ćemo procvatu čovječanstva, neviđenom u povijesti Zemlje.

Svako selo i svaka zajednica imat će sredstva za stvaranje neograničenih količina čiste energije, koja će im biti na raspolaganju za proizvodnju, čistu vodu, prijevoz, proizvodnju prirodne organske hrane, i tako dalje.

Zamislite: Možete biti bilo gdje u svijetu i uz vrlo mali trošak imati sve što trebate. S besplatnom energijom možete u svakom podneblju imati svjetlost i kontroliranu temperaturu kakvu želite, a u kompjuteriziranim, automatiziranim uvjetima uzgajati bilo kakvu vrstu potrebne hrane. Ta tehnologija već postoji. Imat ćemo obilje hrane najviše kakvoće, bez petrokemikalija, umjetnih gnojiva i pesticida, a bit će na raspolaganju svima. Pogledate li današnje prehrambene artikle, način na koji se hrana uzgaja i prevozi, uvidate da je to proces enormno zasićen petrokemijom. Dakle, slobodna energija je ključ. Zemlja, s obzirom na to da joj je dvije trećine površine prekriveno vodom, ima obilje vode, ako je možete desalinizirati. Pa, desalinizirati je možete jedino ako imate energetske sustave za to. Kada je energija besplatna i ima je u izobilju, to će biti moguće. Proizvodnja će biti obilata, čista i vrlo jeftina. Danas je najveći dio troška u ukupnoj cijeni bilo kojeg proizvoda energija utrošena na prikupljanje sirovine, prijevoz, samu proizvodnju, pakiranje i dostavu. Troškovi se uglavnom odnose na energiju. Što će se dogoditi ako energetski dio troškova postane nula? To je čitav novi svijet izobilja, čiste održivosti i skladnog suživota s prirodom.

Zbog tih tehnoloških napredaka radni će se tjedan smanjiti na petnaest do dvadeset pet sati, što će uglavnom biti svojevolumna odluka, a ostatak svog vremena ljudi će trošiti na kreativnost, rekreaciju, učenje i druge pozitivne stvari.

Preobražavajući ekonomski učinci tih tehnologija bit će takvi da neće biti potrebe za radom četrdeset do šezdeset sati tjedno; u stvari, to će biti društveno štetno. Ljudi će tada moći otkriti svoju dharmu, svoj poziv, svoj doprinos koji je najviše u skladu s vještinama, unutrašnjim sposobnostima i talentima koji su im podareni, nasuprot životu koji se svodi na preživljavanje i nuždu.

Tako će, napokon, biti moguća civilizacija u kojoj će ljudi moći ići za višim stanjima svijesti i prosvjetljenjem.

Era velikih gradskih predgrađa će se okončati. Zemlja će biti globus sela. Zašto?

Pa zato što ako za put od Phoenixa do Pariza trebate tri minute, neće biti potrebe za gomilanjem u prenatrpanim i zakrčenim gradovima koji se nekontrolirano šire. Neki ljudi će izabrati živjeti u većim zajednicama, no neće biti ekonomske potrebe za golemim metropolama. Transport će biti brz, nadzeman i efikasan, zasnovan na tehnologiji reproduciranih izvanzemaljskih letjelica.

Takva putovanja iznad zemlje pomoću antigravitacijskih sustava omogućit će nam da i najudaljenija mjesta na zemlji budu potpuno naseljiva uz mali utjecaj na okoliš.

U jednom lucidnom snu vidio sam da će geografska širina današnjeg Chicaga biti suprotropska i imati palme. Današnji Arktik i Kanada imat će klimu vrlo ugodnu za život.

Ukupna klima na Zemlji bit će mnogo toplija. No sjetite se, vjerojatno je da će doći do velikih geofizičkih promjena.

Nove tehnologije, zasnovane na slobodnoj energiji, omogućit će stopostotno recikliranje, uključujući recikliranje vode.

Voda se može skupljati i reciklirati, umjesto da se uprlja i jednostavno baci u vodotoke i u tlo.

Govorim o tehnologijama koje postoje, a ne o onima koje tek treba izumiti.

Sjećam se kako je Archibald MacLeish još u 1970-ima govorio da već imamo tehnologije da zagađenje u svakoj vrsti proizvodnje svedemo na apsolutnu nulu. Međutim, količina energije koja bi bila potrebna da ukinemo sve to zagađenje, s obzirom na to da za proizvodnju energije koristimo fosilna goriva, brzo dovodi do točke neprofitabilnosti.

Dakle, ovdje govorim samo o prvih nekoliko desetljeća tog razdoblja. Ako gledamo iza toga, znanosti koje sam spomenuo u kozmologiji omogućit će nam stvaranje bilo kojeg predmeta i proizvoda iz tkiva prostora oko nas.

Ta tehnologija također već postoji. Dakle, postoji li ikakva materijalna potreba koju ne bismo mogli zadovoljiti?

Ne postoji. I to je velika poruka. Neće biti nezadovoljenih materijalnih potreba. Na taj će način ljudske prilike iz stanja oskudice i straha procvasti u stanje spokoja i sklada te prijeći na više, duhovne težnje. Nadalje, stanovanje će se dramatično promijeniti. Razmislite o činjenici da se, kada imate antigravitacijske

mogućnosti, građevni materijali mogu postavljati na željeno mjesto jednako kao što su izgrađene piramide. Možete imati zgrade koje su izgrađene od bilo kojih materijala koji su najmanje štetni za zemlju. Postojat će tehnologije koje će omogućiti da velika većina kemikalija koje se danas koriste neće biti potrebna. Grijanje i hlađenje, s obzirom na to da je energija besplatna, neće više zahtijevati sustave koji su nezdravi i kemijski toksični.

Zbog tih tehnologija stanovi će biti mnogo jeftiniji, a sredstva za njihovu izgradnju radikalno izmijenjena.

Arhitektura tih zgrada bit će bitno drukčija. Jedna od stvari koju želim učiniti čim dobijemo operativni *over-unity* uređaj (uređaj koji proizvodi više energije nego što se u njega unosi; op. prev.) za proizvodnju slobodne energije je izgraditi demonstracijsku kuću u visokoj pustinji u Crestonu u Coloradu, gdje se zimi temperature spuštaju do minus dvadeset stupnjeva, a ljeti po užarenom suncu dosežu i do osamdeset ili devedeset stupnjeva.

Pogledate li drevne narode, vidjet ćete da su oni živjeli u selima, ostavljajući okolnu zemlju za poljoprivredu, rekreaciju ili jednostavno da bude prirodna. Ljudi će, s obzirom na to da su društvene životinje, u budućnosti živjeti u takvim selima, i to na način koji je samodostatan, što će omogućivati visoka tehnologija. Danas živimo poput metastazirajućeg grada: u velegradovima čija se predgrađa s groznim, identičnim kućama nekontrolirano šire S fiziološkog stajališta, ljudi su sretniji ako žive u seoskijem okolišu, sa susjedima i prijateljima te mogućnošću šetnje ili vožnje biciklom do trgovina i društvenih okupljališta.

Trenutačno proždiremo svu prirodnu ljepotu i betoniramo je: pretvaramo je u trgovačke centre, razmetljive urbane vile i predgrađa. Trenutačno moramo graditi na način da kuća ili zgrada ima električne instalacije. Međutim, proizvodnja u budućnosti bit će takva da će sve što treba energiju u sebi imati izvor slobodne energije. Tako neće biti potrebe za električnim instalacijama u kući; sve će biti bežično.

Tako će cijena i složenost gradnje biti uvelike smanjeni. Građevine će biti jednostavnije, čistije i prirodnije — te jeftinije i ljepše. Dakle, tako ćemo nanovo izgraditi Zemlju, sa sviješću i tim novim tehnologijama. Na tim temeljima će u miru i izobilju cvasti civilizacija u kojoj će ljudi biti slobodni i baviti se duhovnijim aktivnostima. Ekonomski poredak, struktura proizvodnje i industrijska struktura bit će potpuno promijenjeni. Posljedica svih tih promjena bit će jedinstvena svjetska valuta; postojat će državne granice, no bit će sve manje važne.

Što se tiče medicine, većina medicinskih problema s kojima se sada borimo povezana je s načinom života. Barem devedeset posto našega zdravlja određeno je time kako se hranimo, kako živimo i koliko se krećemo. Genetika je važna, no čak i s obzirom na te parametre, u velikoj mjeri odlučuje način na koji čovjek živi. Budući da imamo fizičko tijelo, uvijek će biti stvari koje će se događati — bilo da je uzrok genetika, ozljeda ili loša prehrana.

Te napredne elektromagnetske tehnologije mogu se prilagoditi kao sofisticirani elektromagnetski sustavi za liječenje i dijagnozu. Tajni projekti raspolažu s tehnologijama koje bi ljudima mogle omogućiti da u potpunosti regeneriraju izgubljene udove ili oštećenu leđnu moždinu. *Te tehnologije već postoje.* Međutim, kada bi ih otkrili, morali bi otkriti i tajnu sustava slobodne energije jer se radi o istom temeljnom području fizike. Međutim, u budućnosti, kada nova fizika bude poznata, imat ćemo i novu medicinu.

Bolesti koje se sada čine neizlječivima, od raka pa do AIDS-a i drugih zaraznih bolesti — čak i teške traume — bit će izlječive. Trenutačno živimo u vrlo korumpiranom svijetu u kojem je odluka hoće li nešto biti objavljeno javnosti ili ne u rukama velikog medijsko-poslovnog sustava. Najhitnija stvar je hoće li stomilijunsko ulaganje farmaceutske kompanije donijeti adekvatnu zaradu ili neće. Sve to ima vrlo malo veze sa zdravljem — ili s istinom. Ima veze s novcem i zloporabom moći.

Znanstveno liječenje bit će nemjerljivo razvijenije od onoga što imamo danas jer ćemo mu pridodati znanje o tim novim elektromagnetskim sustavima i znanostima koje se sada drže u tajnosti. Trenutačno u Sjedinjenim Državama trošimo enormne količine novca na medicinski sustav koji je vrlo nedjelotvoran za mnoga stanja i bolesti s kojima se ljudi suočavaju. To će se promijeniti. U budućnosti će medicina istovremeno biti i visoko sofisticirana i holistički) a. Prirodni, genetički kodiran životni vijek čovjeka je oko sto dvadeset godina. U budućnosti će ljudi voditi vrlo zdrave živote sve do sto deset, sto petnaest, sto dvadeset godina.

Postoji vrijeme za dolazak na ovaj svijet, vrijeme za život i vrijeme za odlazak, za napuštanje ovog tijela.

Nema potrebe vječno živjeti u fizičkom tijelu. Život na Zemlji je dragocjen — no takav je i onaj u astralnim svjetovima svjetlosti. Jednom kada razumijemo ljepotu onog svijeta, manje ćemo se uznemirivati zbog napuštanja ovoga.

Mislim da će se medicina promijeniti čak i u tom pogledu. Ogromni postotak sredstava naše zdravstvene skrbi trošimo na posljednjih šezdeset dana života, često

čineći neljudske stvari samo da bismo odgodili neizbježno. U budućnosti će se veći naglasak stavljati na kvalitetu života i — kvalitetu smrti, koja će biti kod kuće, u miru i u okruženju voljenih osoba, a ne uređaja.

U znanju kada se treba pustiti i krenuti dalje, leži određena duhovna gracioznost.

Mislim da će medicinske znanosti slijediti tu spoznaju. Dakle, optimizirat ćemo prirodni životni vijek ljudi, što znači da će visoka kvaliteta života trajati sve do duboke starosti. Trenutačno odvajamo znanost i duhovnost, one su posve odijeljene, dok bi dobar liječnik, u stvari, trebao biti i veoma duhovno biće. Imat ćemo ljude koji su dobri u vještinama liječenja, ali koji će biti i duhovno svjesni te će moći pomoći ljudima pri prijelazu iz ovog života kada on bude neizbježan.

Prijelaz s ove materijalne razine u svjetove svjetlosti i svijesti bit će vrlo nalik onome što je imala Shari. To je nešto predivno. Svaka osoba koja prelazi na drugu stranu treba imati duhovnu pomoć, tako da se može uzdići na najvišu moguću razinu — sukladno njenom stupnju svijesti i životnom putu.

Kako istinska duhovnost bude rasla, očajničko hvatanje za zadnjih nekoliko sekundi života, ogroman trošak i patnja pretvorit će se u suosjećajni prijelaz. Što smo više materijalistički, a manje duhovno nastrojani, to smo više neurotično nesposobni uživati, bilo u životu bilo u njegovu svršetku.

U budućnosti će nam ta razina izobilja omogućiti da optimiziramo ne samo našu medicinu i iscjeljivanje nego i obrazovanje svakog djeteta. Naučit ćemo kako istinski obrazovati, a takvo obrazovanje počinjat će u jednoj ranoj dobi. Određene meditativne i duhovne tehnike oslobađaju ogromni potencijal i bit će poučavane u dobi od četiri do šest godina.

Tijekom vremena doći će do ogromnog rasta prosječnog kvocijenta inteligencije čovječanstva, koji je sada daleko od optimalne razine. U nerazvijenom svijetu siromaštvo i pothranjenost u velikoj mjeri koče mentalni i fizički razvoj djece. S iskorjenjivanjem siromaštva — koje je nemoguće bez tih novih tehnologija — umovi te djece će također procvasti.

U razvijenom svijetu i u svijetu u razvoju mnogo je kemikalija i otrovnih tvari - teških metala, olovnih boja, zagađen zrak. Oni će također biti iskorijenjeni.

Živimo u vremenu u kojem je integritet obitelji vjerojatno na najnižoj razini ikada. Stopa razvoda brakova je preko pedeset posto. Većina djece u nekim manjinskim skupinama kod kuće nemaju oca. To je, po mom mišljenju, istinski duhovan problem. Mislim da će ljudi početi obitelj promatrati drukčije, kao na *vječnu obvezu*. (Ljudi bi mogli reći da u tom pogledu govorim kao vrlo

konzervativna osoba. To nije stvar konzervativnog nasuprot liberalnom. To je gledanje s duhovne točke gledišta.)

Kada ljudi odluče donijeti djecu na ovaj svijet, to treba biti trajna obveza. Svako dijete treba biti planirano i željeno dijete. U budućnosti ćemo imati univerzalno dostupnu kontrolu začeca i parovi će imati djecu kada budu spremni za duhovnu, materijalnu i društvenu odgovornost skrbi za drugu ljudsku dušu. Mislim da će to biti sve raširenija vrijednost Reći ću također da mislim da će ljudi sve češće biti srdačni i tolerantni u situacijama koje ne funkcioniraju te da će ljudi i njihova djeca imati širok stupanj potpore kada se dogodi neka loša stvar — ako djeca postanu siročad ili ako se roditelji razvedu. Iako mislim da neće biti zabranjeno razvesti se, to će biti vrlo rijetko. Sebičnost koja tu igra ulogu nestat će — jer obično je sebičnost to što uzrokuje probleme. Fokus će biti na dobrobiti, ljubavi i podizanju djece.

Ljudi će naučiti pronalaziti partnere s kojima su povezani na zreo način, a zatim će se obvezati — i imati djecu. Djeca trebaju imati obitelj i širu obiteljsku potporu kako bi dobila potrebnu ljubav i disciplinu. Na svako će se dijete gledati kao na sveti zalog kojeg treba štiti, njegovati i podizati prema prosvjetljenju.

Trenutačno nemamo kulturu koja cijeni te vrijednosti — i svakako nemamo, s obzirom na osakaćujuće siromaštvo i raspad obitelji, društveni i ekonomski poredak koji bi to omogućavao. Kada se sjedinite i donesete dijete na ovaj svijet, bez obzira jeste li toga svjesni (i da li vam se to sviđa!) ili ne, stvorena je vječna veza. Čak i nakon što prijedete na drugi svijet, bit ćete sa svojom obitelji i imat ćete svoju djecu uza se, kao i unuke i praunuke. Postoji stalna veza, a te pojedinačne duše — one su dio univerzuma — nastavljaju živjeti vječno, kroz sva stanja evolucije i prosvjetljenja. Ljudi će imati sve dublju spoznaju o tome kakav je izvanredan događaj donijeti novu dušu na ovaj svijet, stvoriti svjesni život. Kada ljudi to shvate, shvatit će i svetu obvezu koju to donosi sa sobom i imat će strpljenja pri svladavanju životnih teškoća. Veliki sam zagovornik toga da ljudi budu tolerantni prema ljudima koji su homoseksualci i lezbijke i priznaju ih, jer sasvim sam siguran da je to prirodna varijanta ljudskog postojanja koja je prisutna u trenutku rođenja. Golemo licemjerje povezano s pitanjem roda i spola postat će stvar prošlosti. Već je i postalo — osim ako niste dio nemoralne manjine koja doista vjeruje da su homoseksualci, lezbijke i feministkinje i feministi uzrokovali napade 11. rujna! Moralna pitanja našeg vremena nemaju nikakve veze s tim pitanjima: to je odvlačenje pažnje s pravih moralnih pitanja kojima se trebamo baviti.

Četrdeset drugo poglavlje

UNIVERZALNA DUHOVNOST

Čak i ako zaboravimo na probleme globalnog zatopljivanja, okoliša i geopolitičkih posljedica ratova za naftu, patnja koja se danas zbiva u svijetu zbog umjetnog siromaštva, koje je rezultat tajenja tih tehnologija, odnijela je na stotine milijuna života. Ta tajna politika prisilila je milijarde ljudi da žive u očaju i neznanju, lišeni obrazovanja i temeljnih sredstava za dostojanstven život.

Samo ta patnja bi bila dovoljna da opravda promjenu sadašnjeg poretka i razotkrivanje tih tehnologija i čudesnih novih znanosti. Iako se većina ljudi brine oko toga kakva bi nas ekološka, ekonomska i geopolitička kataklizma mogla zadesiti nastavimo li ovim smjerom, većina svjetskog stanovništva već živi u paklu siromaštva i očaja. Za njih je katastrofa već tu — ovog trenutka.

Razmislite o ovome: Još prije nego što je Eisenhower pokrenuo izgradnju međudržavnih cesta, nismo trebali međudržavni sustav cesta. U budućnosti će se sav prijevoz između gradova, pomoću antigravitacijskih magnetskih sustava, odvijati iznad zemlje, a stotine milijardi dolara trošenih na održavanje i gradnju površinskih cesta bit će na raspolaganju za obrazovanje, zdravstvo i druge korisne svrhe. Štoviše, goleme površine zemljišta i obradive zemlje koja sada leži pod svim tim betonom bit će na raspolaganju za poljoprivredu i rekreaciju.

Resursi koji se sada troše na energiju, sustave goriva, prijevoz i površinske ceste upotrijebit će se za pravi napredak ljudske civilizacije. Nadalje, trenutačno na vojno-industrijske operacije trošimo više od trilijun dolara - to je ogroman dio svjetske ekonomske aktivnosti. Većina tih resursa oslobodit će se za druge svrhe.

Dakle, ne radi se o tome da nemamo resursa ili novca da stvorimo izuzetan planet. Radi se samo o tome da su pogrešno usmjereni i da ih se rasipa.

Jednom kada se ta dinamika promijeni, bit će moguće što god zamislite!

Sve tehnologije su već tu. Imamo znanje da to učinimo. I dovoljno je mudrih ljudi na planetu da to učine. Pa, zašto se onda još nije dogodilo?

Strukture i institucije koje danas postoje oko religije bit će uvelike preobražene i najvećim će dijelom nestati. Sjetite se da je do razvoja svećenstva — rabina, svećenika, mula, i tako dalje— došlo zato što je vrlo malo ljudi znalo čitati.

No, u dobu univerzalnog obrazovanja neće biti nepismenosti. Već danas većina ljudi zna čitati i pisati. Stoga će prestati postojati potreba za centraliziranim svećenstvom. Takve potrebe u stvari već nema — nema je već sto pedeset godina.

U bliskoj budućnosti svaka će osoba biti kadra samostalno tragati za istinom i čitati, učiti, meditirati i moliti za vlastiti duhovni razvoj. Postojat će duhovni učitelji, no ne ljudi koji su uzdignuti do točke da su »velečasni«, »rabin«, ili »imam«, ili, što se toga tiče, »dalaj-lama«. Te vjerske strukture su u prošlosti povremeno dobro služile svojoj svrsi, no ljudi su ih kooptirali za zloupotrebu i gomilanje moći i kontrole. Takva dinamika nema nikakve veze ni s jednom religijom na svijetu — nijednom religijom — kao ni utemeljiteljem bilo koje religije.

Želi li se čovjek zvati kršćaninom, ili Židovom, ili budistom, ili kako već, to će biti u redu. Međutim, svećenstvo će zamijeniti sudjelovanje laika. Društva će se razvijati na osnovama traženja duhovne istine i iskustva duhovne stvarnosti te oko proučavanja cjelokupnog znanja u učenjima duhovnih učitelja — svih duhovnih učitelja. Oni će se okupljati u vijećima i zborovima, gdje neće biti središnjeg svećenika ili velečasnog u toj zajednici, nego će se rotirati, odnosno izmjenjivati i sudjelovati kao skupina.

Svakako, ljudi s većim kapacitetom ili iskustvom poučavat će, odnosno dijeliti svoje znanje s drugima. To će uvijek biti slučaj. Međutim, ideja da će postojati plaćeno, profesionalno svećenstvo — to vrijeme je gotovo. Gotovo je zato što se to zloupotrebljavalo i zato što ljudi sada znaju sami čitati i istraživati istinu. U stvari, vrlo je štetno da vam neka druga osoba tumači značenje istine; možemo dijeliti svoju istinu s drugima, no u konačnici mi sami činimo istinu svojom, i to na svoj način. Ako svećenik radi te stvari za vas, to vas čini duhovno infantilnima — i takav odnos povlači za sobom odricanje od duhovne odgovornosti za samog sebe. Ljudi moraju preuzeti duhovnu odgovornost za vlastiti razvoj.

Dakle, to ne znači da neće biti duhovnih zajednica, ili duhovnih organizacija, ili religija. Međutim, one će se u velikoj mjeri promijeniti, jer ako će se istinski baviti prosvjetljenjem i duhovnošću — nasuprot gomilanju moći i kontroliranju ljudi — nastojat će duhovno ovladati sve ljude.

To područje ljudskog života usredotočit će se na iskustvo duhovnog razvoja i istinsko razumijevanje božanskog i svetog. Stvari koje se danas smatraju velikim »vjerskim pitanjima« promije nit će se i ponovno ćemo usredotočiti pažnju na pravi smisao koji su nam svi veliki proroci, avatari i duhovni učitelji došli dati: spoznaju o postojanju božanskog bića, te sposobnost da se ljudi mole i meditiraju

unutar tog božanstva i prepoznaju ga u svojim životima. Iskrivljenost religije je tijesno povezana kako s masama koje se odriču svoje duhovne moći tako i sa svećenstvom koje je sklono zloupotrebljavati moć.

I bez obzira na to koliko je možda u svećenstvu dobrih ljudi, uvijek ima onih koji djeluju demagoški — i onda utječu na slabije umove i stavljaju ih pod svoju kontrolu, bilo da se radi o Jimu Jonesu¹ ili nekome tko pokušava pokrenuti džihad ili uvesti inkviziciju. Takav fanatizam i razmišljanje bit će raskrinkani i postat će prošlost, slično kao što će prošlost postati razmišljanje o nacionalnostima ili ideologijama koje su prouzrokovale mnogo ratova i golemo uništenje. To će zauvijek postati prošlost.

Preobražene i na traženje istine usmjerene vjerske skupine gajit će duboko i trajno poštovanje spram drugih. Kako vrijeme bude prolazilo, ljudi će otkriti da je istina jedna — te da su vjerske razlike nevažne ili zasnovane na neistinama, pogrešnim tumačenjima i iskrivljenju izvornih duhovnih učenja.

S vremenom ćemo razviti univerzalnu duhovnost. Kada budu svjesni, ljudi jednostavno više neće moći gajiti sektaški šovinizam. Budući da su svjesni, spoznat će da zapravo nema nikakve razlike — da je u svakoj svjetiljci ista svjetlost, bez obzira na to kako svjetiljka izgleda izvana: je li to Buddha, ili Krišna, ili Krist, ili Muhamed, ili neka druga manifestacija božanstva. Ljudi će početi tragati za tom svjetlošću i neće se razdvajati mržnjom i podjelama zbog *oblika* svjetiljke. Prema mom razumijevanju onoga što se događa kod odvajanja duhovnog tijela i duše od fizičkog tijela, što ljudi nazivaju smrću, postoji neprekinuti kontinuitet svjesnosti. To sam sam iskusio i to su mi rekli drugi koji su imali iskustvo na rubu smrti.

Postoji kontinuitet vaše osobnosti — zadržavate sva svoja sjećanja, sve svoje znanje. Međutim, odjednom ste oslobođeni. To je kao kada ptica napušta kavez. Golemi kozmos astralne domene, svjetlosni svjetovi i svjetovi onkraj njih vaš su novi dom. Uzlazite na razinu koja je sukladna stupnju vašeg razvoja i svijesti ostvarene na Zemlji. I otvoreno se družite sa svojim voljenima i prijateljima s kojima ste bih povezani na Zemlji. U tom duhovnom obliku nastavljate rasti i razvijati se kroz sve razine kozmologije, do sve većeg razumijevanja astralnih svjetova. Moglo bi se reći da su ti predivni svjetovi znanja i svjetlosti raj.

¹ Osnivač kulta Hram naroda (Peoples Temple), koji je najpoznatiji po masovnom samoubojstvu njegovih Članova 1978. godine.

Nastavljate tim putem vječno sve dok se, iz prosvjetljenja, ne odlučite sjediniti s Oceanom. No, »vi« ipak postojite vječno: vrijeme je iluzija. Kap vašeg individuuma može se sjediniti s oceanom bezgraničnog uma, no istovremeno vi možete kao pojedinac djelovati u toj domeni. Individualnost koja je jedinstvena kreacija, to jest vi, nije uništena. Svjesno Biće koje prožima sve stvari je jedinstvena kvaliteta — uvijek je bilo i uvijek će biti. Međutim, i vaša individualna duša postoji vječno. Svi smo mi dio onoga što je Bog stvorio. Naša individualna svjesnost nastavit će biti takva sve dok ne dođe vrijeme da se sjedini s Oceanom — i vi odlučujete, svojom voljom, hoćete li ostati tamo ili nećete. U svemu tome je prisutan predivan kontinuitet. Vaša djeca, vaši voljeni, vaši preci, vaši roditelji — sve ćete vidjeti. Poznavat ćete ih. Oni će vas dočekati.

Vidjet ćete i druge i povezivati se s onim dušama koje su na razini znanja i svijesti koju ste vi dosegli.

Jedna od najvažnijih stvari koju treba upamtiti u trenutku prelaska na drugu stranu: »Zaboravite sve što ste ikada znali. Opustite se, i uđite u najveće svjetlo.«

Ne znamo koliko visoku razinu biste mogli dosegnuti u tom trenutku, no mogu vam reći ovo: Najbolji mogući ishod zahtijeva da ste što je moguće više slobodni od svega što znate, svega što ste učinili i svega što mislite o sebi te da si jednostavno dopustite da potpuno uronite u to najviše, božansko svjetlo.

Ono što ljude zadržava pri prelasku s ove razine na sljedeću njihove su vezanosti, bilo materijalne, egoistične ili vezanost za ono što misle da znaju. Dakle, uvjeti za dolazak na najviše moguće stanje postojanja su nevezanost i čistoća, te spremnost da se potpuno prepustite tom božanskom svjetlu.

Koja je razlika između postizanja tih stanja nakon smrti i postizanja Božje svijesti, svijesti jedinstva, u meditativnom stanju u ovom životu?

Ovisi o stupnju svijesti kojeg ostvarite ovdje. Moguće je čak i na Zemlji imati iskustva i biti u stanju koje je visoko i izvanredno koliko i bilo koje stanje koje se može postići tijekom milijardi godina evolucije nakon što napustite svoje tijelo.

S druge strane, za većinu ljudi oslobođenje od tijela donosi golemu radost, slobodu i nove sposobnosti. Unutar vlastitog uma čovjek može stvoriti sve — baš kao što sada možete vizualizirati dvorac — taj dvorac je u toj domeni stvaran. Nema ama baš nikakvih ograničenja.

Naravno, ima ljudi koji su bili na ovom planetu koji mogu nešto vidjeti i to doista manifestirati. To je neuobičajeno, no događalo se. Međutim, u astralnoj i

kauzalnoj domeni misli, to se izvodi s lakoćom. Druga strana toga je da je, zbog uvjeta imanja fizičkog tijela i patnje koja je s tim povezana, čovjek potaknut da brže dosegne stanja duhovne slobode i prosvjetljenja. Postojanje na Zemlji proizvodi uvjete za brz razvoj. Zato je život na Zemlji dragocjen. Sposobnost postizanja prosvjetljenja i vrlo visokih stanja svijesti, te za rast kao duše, mnogo je koncentriranija na Zemlji nego u ijednoj drugoj fazi postojanja.

To je tajna materijalnog svemira. Zato materijalni svemir postoji. Zato postoji fizičko tijelo. I zato postoji patnja koja sve to prati. Postojanje u tijelu proizvodi ogromnu priliku za prilično brz razvoj do izvanrednih stanja svijesti.

Dakle, »brz« označava vrijeme, a vrijeme je relativno: kada uđete u astralni svijet, vrijeme je potpuno drukčije. Kada ste na drugoj strani i u tom ste stanju, ono je tako divno i spokojno da potraga za beskonačnim domom i potreba pronalaženjem te utjehe nije ni izdaleka tako velika kao kada ste u fizičkom tijelu. Ovdje nam se prilika za patnju pruža svakog dana. Boravak u fizičkom tijelu nam, na neki način, otvara autocestu duhovnog razvoja — ako želimo njome putovati!

Tako je tajna patnje i žrtvovanja vrlo tijesno povezana s duhovnim razvojem i sposobnošću da se ide na više razine prosvjetljenja dok smo na Zemlji. Dakle, čovjek može proći kroz čitav život postojanja u tijelu i nikada ne iskoristiti tu priliku. No ipak postoje pouke koje treba usvojiti.

Zemlja je jedna velika škola i postoje pouke koje treba usvojiti, kao i različite razine tih pouka. Ako to želimo, možemo se njima okoristiti.

To znači da iz stanja postojanja u fizičkom tijelu, ako imamo znanje i duhovno iskustvo, možemo napredovati do izvanredno visokih astralnih ili finijih eteričnih razina postojanja, ili čak direktno onkraj njih u kauzalne domene čistog znanja — ili čak do kraja, do bezgraničnog Bića.

Većina ljudi odluči napredovati u faze koje su sljedeći korak iza razine na kojoj se trenutačno nalaze — iz materijalnog svijeta u astralni i eterički — jednostavno zato što su im oni poznatiji: u njima postoji *oblik*. Ugodniji su. To je predivno. U njima je ogromna sloboda. Međutim, na posljetku stječemo znanje koje je čak više od te razine.

Ali ako čovjek shvaća kozmologiju i iskusio je ta stanja na ovoj razini, u trenutku smrti moguće je iskusiti puni spektar evolucije.

Zato je iskorištavanje prilike da se iskuse finije razine duhovnog razvoja i da se uči o njima izrazito važno — jer u tom slučaju je vaš napredak kroz božanske svjetove, kada napustite svoje tijelo, uvelike olakšan.

Čovjek bi mogao pitati: »Dobro onda, a što je duh?« Duh je netko tko je napustio svoje tijelo, no još ima tako jake vezanosti za ovu razinu da ga one čvrsto »drže« na nekom mjestu, ili uz neku osobu ili osobe na Zemlji.

Radivši u hitnoj službi, jednom smo imali grozan slučaj traume s opijenom osobom koja je umrla nasilnom smrću. Kasnije te noći, kada je hitna služba bila prazna, sjedio sam zajedno s medicinskim sestrama za središnjim pultom. Iznenada se u sobi za traume, gdje je ta osoba preminula, uređaj za EKG sam uključio, a ormarići na kraju sobe su se otvorili i iz njih su počele izlijetati vrećice za infuziju i drugi pribor!

To je bio klasičan poltergajst. Svi smo znali da je to bila ta osoba, koja je te događaje izvela preko veze astralne/mentalne/emocionalne razine s materijalnom razinom. Ako razumijete ranije opisanu kozmologiju, razumjet ćete i fiziku poltergajsta. Ta ljutita, zbunjena osoba bila je uznemirena i u afektu. I tako sam se obratio božanskoj prisutnosti, vidio tu dušu i povezo je s Bogom; zamolio sam je da ode i izveo je van s nekim od njenih pratilaca s one strane. I otišla je. Dakle, ljudi pitaju: »Pa, kakvo će biti stanje duše?« To se ne može predvidjeti. Razvoj nekoga tko napusti ovaj život i prijeđe u drugi svojim intervencijama potpomažu oni u prosvjetljenijem stanju na drugoj strani, kao i oni koji su još uvijek na Zemlji.

Zato je molitva za duhovni napredak i prosvjetljenje onih koji su preminuli vrlo važna.

Rečeno je da postoje tri glavna načina za razvoj u tim onostranim stanjima nakon smrti: kao prvo, pomoću molitve drugih ovdje na Zemlji; kao drugo, kroz posredovanje prosvjetljenih na drugoj strani; i kao treće, kroz činjene dobrih djela ovdje na Zemlji u ime onih koji su preminuli.

Po mom viđenju, u budućnosti će to biti općepoznato i kada osoba prijeđe na drugu stranu, oko nje će se okupiti ljudi potpuno posvećeni Bogu i povezivanju preminulog s tim drugim stanjem, kako bi njemu ili njoj omogućili postizanje najviše moguće gradacije nadzemaljskog svijeta i prosvjetljenja.

Pakao o kojem ljudi govore u stvari su niži aspekti astralne domene, pri čemu niži znači grublji. Ljudi sličnih sklonosti i ponašanja, sličnih energija, teže jedni drugima. Naravno, ako ostave iza sebe sve što su činili, zamole za oprost i odreknu se svega što su činili okrećući se čistom, božanskom Biću, takva bića mogu napredovati. Ako se duša u pitanju istinski preda božanskom, ako čovjek ostavi iza sebe ono što je učinio, zamoli za održavanje i oprost te se okrene tom najvišem Svjetlu, sve se može transcendirati u trenutku. U konačnici, ne možete suditi o tome koja je razina nekog drugog. Zato u Svetom pismu stoji: »Ne sudi da

ti ne bude suđeno.« Trebamo svaku dušu promatrati kao sposobnu za učenje i prosvjetljenje.

U trenutku smrti, s čovjekovim posljednjim izdahom, netko tko je živio izuzetno tegoban i povremeno destruktivan život može ostaviti iza sebe sve što je učinio i sve što je vidio i okrenuti se tom najvećem svjetlu te uzaći na vrlo visoku razinu. Stoga, ne trebamo suditi.

S druge strane, ljudi koji su se smatrali, ili su ih drugi smatrali vrlo kreposnima i duhovnima, u trenutku smrti mogu biti tako puni ponosa i egoizma da time stvaraju debeli zastor između sebe i najvišeg Svjetla. U trenutku smrti potrebna nam je poniznost, stanovita gracioznost i duhovna pomoć drugih.

Četrdeset treće poglavlje

PRISTUPANJE SVIJESTI

Mi brkamo kartu za mjesto.

Mogu vam dati kartu Washingtona, međutim to nije sam grad Washington. Sve je sadržano u nama. Dakle, mi prema van gledamo svojim fizičkim tijelima, no priroda uma, svijest u nama, ono pomoću čega smo svjesni, zapravo je sveprisutno i proteže se kroz prostor i vrijeme i sve gradacije kozmologije. To znači da, kada se astralno projicirate, vi u stvari »ne idete nikuda«, jer već ste svugdje. Već ste sveprisutni — to je priroda uma. No, vaša osobnost, referirajući se na samu sebe, može to percipirati kao izlazak, odnosno putovanje. Kada je iskustvo vrlo snažno, tijelo se može promijeniti do te mjere da se dematerijalizira. Može prijeći na eteričnu ili astralnu razinu postojanja i nestati — a zatim se ponovno pojaviti. Mi smo vidjeli čitavu izvanzemaljsku letjelicu kako prelazi u astralni energetski oblik. Sjetite se događaja na Blanca Peak: kada sam ušao u to polje svjetlosti, moje tijelo je postalo prorijeđeno i u jednom trenutku sam pomislio da bih mogao poletjeti. Drugi ljudi su vidjeli da sam djelomično nestao, a iz određenih kutova mogli su gledati ravno kroz mene. Fizičko tijelo i fizički svijet su vrlo blisko, tijesno povezani sa sviješću koja je u nama. Holografski kvantni svemir, preko integrirajućeg djelovanja svjesne inteligencije, povezuje svaku točku u prostoru i vremenu, te svaku razinu, dimenziju ili gradaciju kozmologije sa svakom drugom točkom.

Doživljaj udaljenosti i odvojenosti na *jednoj* je razini percepcije točan. Na drugoj se pretvara u nelokalnost.

Tako putem pristupanja svijesti na nelokalniji način možete pristupiti onome što ljudi nazivaju drugim »domenama«.

Ponekad ljudi to postignu mantrama, pjevanjem, meditiranjem, i tako dalje. Takve tehnike nam pomažu da umirimo um i transcendiramo ograničenja ukorijenjene percepcije ovog materijalnog, trodimenzionalnog svijeta.

Neki ljudi mogu vidjeti duhove i aure ljudi, ili pogledati biljku i osjetiti za liječenje kakve bolesti bi se mogla upotrijebiti. Sve su to darovi koji se nalaze u nama, stvar je samo u tome do koje mjere smo ih razvili.

U kapi se može razaznati čitav ocean. Dakle, u svakome od nas — u toj kapi — nalazi se čitav ocean.

Stvaranje nema kraja. Kada se dvoje ljudi sjedini i jedinstvena stvarnost genetike dvije osobe oblikuje novu osobu — u toj novoj genetici kodiran je potencijal za novo biće, novu dušu. Kreacija se uvijek kreira u samoj sebi. Bezgranično biće stalno stvara novi svjesni inteligentni život.

Prostora ne manjka! Svemir je beskrajan. Dakle, nema ograničenja za broj bića i duša koje mogu postojati. A u svakome je sveukupnost svjesnog uma, i svako će na posljepku spoznati tu božanskost i postati kap koja se vraća oceanu.

U toj izvornoj duši i izvornom, najvišem svjetlu, prisutno je sve što se može stvoriti. Tako je potencijal za sve što se može stvoriti, što je stvoreno i što će biti stvoreno *oduvijek prisutan na toj razini kozmologije*. Kada se rodi nova osoba, ona nastaje iz te matrice *koja je oduvijek postajala*.

Moguće je ući u stanje svijesti u kojem ste zajedno s božanskim bićem u prisutnosti svih koji su ikad postojali, koji postoje i koji će ikada postojati.

Doživio sam to stanje svijesti sedam dana prije nego što je Shari umrla. Čuo sam bezbrojne milijarde prekrasnih glasova kako pjevaju: »Svi smo jedno u duhu.« U svom savršenom, kauzalnom idejnom obliku koji emanira iz Stvoritelja bilo je prisutno svako biće. Bilo je naprosto predivno. To je bilo jedno od najljepših iskustava u mom životu. Dakle, od Boga smo došli i Bogu ćemo se vratiti... Svaki život doveden na ovaj svijet — i na svaki drugi svijet — uvijek je bio dio univerzuma.

Bezgranični um, koji emanira djelovanjem vlastite volje, manifestira čistu kauzalnu misao u njenom zvučnom obliku, a iz nje zatim emanira cjelokupni svemir.

Zvuk je elementarniji od oblika, odnosno svjetla i nadređen im je. Zato su pjevanje, mantre, molitva i misao — ponavljane misli — tako moćna sredstva za transcendenciju.

Svaka pojedina stvorena stvar posjeduje vlastiti ton i vlastitu zvučnu vibraciju koja zatim daje oblik svojoj astralnoj formi, a koja služi kao nacrt samog materijalnog predmeta.

Vidite li to? Iskusite li to onda na određenoj razini svijesti, pomoću zvučne komponente misli možete pomicati stvari, materijalizirati stvari i utjecati na materijalni svijet.

U budućnosti ćemo naučiti proizvoditi stvari sastavljanjem elemenata iz tih dubljih, odnosno finijih razina. Djelovanjem na razini zvuka i misli možemo sastaviti astralni oblik i zatim ga uvesti u materijalni, trodimenzionalni svijet.

Sanskrt je drevni jezik od kojeg potječu svi indoeuropski jezici. U toj tradiciji, u Vedama, govori se o imenu i o obliku. Ono o čemu govore je zvučna vibracija predmeta, iz koje nastaje njegov oblik. Ljudi koji su uvježbali određene tehnike zapravo mogu ući u stanje svijesti i preko zvuka i vibracije misli manifestirati neki predmet — bilo da se radi o jabuci, prstenu ili nekom drugom predmetu. To je razina kozmologije na kojoj se nalazi začetni oblik cjelokupnog znanja. Ovisno o vašim sklonostima i interesu, s te razine svijesti možete primati različita znanja.

Jedan vrlo bliski insajder u vojsci rekao mi je da je još davno, Čini se u šezdesetima ili sedamdesetima, otkrivena tehnologija koja im omogućava izvlačenje inteligencije, događaja ili razgovora iz onoga što nazivaju »bijeli zvuk« svemira. Pomoću tih naprednih elektronskih sustava, razvijenih u mornaričkoj bazi White Oaks u Marylandu, moguće je izvući sve što je ikad rečeno ili učinjeno na nekom mjestu. Tehnologije koje su razvijene u tim ultracrnim projektima istinski su zapanjujuće. Svaka točka u prostoru i vremenu je put do svake druge točke u prostoru i vremenu. Svaka dana točka u svemiru je »kodirana«, sve što se tamo dogodilo ostavlja svoj potpis koji se može pročitati.

Pravi akašički zapis nalazi se u strukturi svjesne inteligencije i stoga se nalazi svugdje i svugdje mu se može pristupiti. Osobno sam na američkom zapadu čuo i vidio drevne domorodačke narode koji su tamo živjeli. Čuo sam bubnjeve i nešto poput zvuka tamburina, te pjevanje. Jednom kada se podesite na tu frekvenciju, to je poput filma koji se tamo stalno prikazuje. Sve što govorimo i činimo kroz cijeli život je trajno, zauvijek zapisano — kao kod kristala, ali na razini svijesti i duha.

Četrdeset četvrto poglavlje

NEBESKA KVALITETA

Ovaj veliki ciklus koji je započeo sadrži stotine manjih ciklusa. Za otprilike tisuću godina doći će do još jedne augmentacije većeg ciklusa s još jednim avatarom. A otprilike tisuću godina nakon toga još jedna.

Te božanske manifestacije će ojačati sposobnost čovječanstva da u potpunosti spozna svoju sudbinu i uvede Zemlju u zlatnu eru. To doba mira daleko nadilazi politički ili materijalni mir. To će biti vrijeme istinskog prosvjetljenja i utemeljenja božanske svijesti kod sve većeg broja ljudi. Premda živimo na Zemlji, u tijelima, imat ćemo puninu spoznaje božanskosti koja je u nama. Glavna tema u sljedećih nekoliko stotina tisuća godina bit će uspostava božanske civilizacije — civilizacije na Zemlji u stanju duhovnog prosvjetljenja. Dok je danas u društvu u određenom trenutku prosvjetljena samo nekolicina ljudi, do kraja tog ciklusa će svaki muškarac, svaka žena i svako dijete na Zemlji — i svako dijete koje dođe u ovaj svijet — biti u tom stanju. U stvari, djeca koja će se rađati na ovom svijetu rađat će se s tom visokom razinom svijesti. Ali sada govorim o razdoblju koje je tisućama godinama ispred nas.

Neće proći mnogo vremena dok čovječanstvo ne ostvari mir »pasa na lancu« — politički mir. Obilje, kraj siromaštva i preoblikovanje Zemlje u održivu civilizaciju slijedit će brzo nakon toga. Međutim, život na ovom planetu u stanju prosvjetljenja — kada je to uobičajeno iskustvo i velika težnja svih ljudi — središnja je tema za sljedećih pola milijuna godina. Svi pitaju: »Pa, što još možemo postići poslije toga?«

Mnogo je toga. Svi čudesni svjetovi — sve suptilne nebeske domene — otvorit će se za znanje ljudi, čak i ako borave na Zemlji. A Zemlja će postati jedan od velikih dragulja na kruni čitavog svemira. To je sudbina Zemlje i sudbina čovječanstva. Pokušajte zamisliti: imat ćemo tehnologiju s kojom ćemo se povezivati putem svijesti. Znanosti na koje danas gledamo kao materijalne bit će shvaćene kao znanosti koje su potpuno integrirane u znanje o svijesti. To uključuje liječenje, prijevoz, energetiku, proizvodnju, biologiju, poljoprivredu — sva ta područja će imati komponentu koja uključuje znanost o svijesti. Te znanosti o

svijesti ojačat će materijalne tehnologije i znanosti. Otkrit ćemo da je svaki pothvat prilika za primjenu znanja o svijesti i iz toga ćemo crpiti veliku sreću i dolaziti do divnih otkrića.

Rane faze mira na Zemlji pratit će početni, otvoreni kontakt s izvanzemaljskim civilizacijama. Bit će općepoznato da nismo sami te da nikad nismo bili sami. Prava povijest čovječanstva, uključujući cikluse i tisućljeća u kojima su na Zemlji postojale napredne civilizacije koje su kasnije nestale, postat će općepoznata. Taj rani odnos s izvanzemaljskom civilizacijom zasnivat će se na miru, a ne sukobima u svemiru. Otvoreno ćemo razmjenjivati veleposlanike s drugim civilizacijama.

Znanosti koje su izvanzemaljskog podrijetla, koje uključuju biostrojeve, umjetnu inteligenciju, nelokalnost materije i uma, komunikaciju preko golemih udaljenosti u svemiru pomoću sviješću upravljanih tehnologija — njih će početi prihvaćati i razumijevati sve više znanstvenika i vođa.

Široke mase ljudi shvatit će da čovječanstvo i ti izvanzemaljski narodi dijele zajedničko jedinstvo u duhu, u čistom umu. Znanosti koje proistječu iz znanja o svijesti otvoreno će se dijeliti s ljudima. Počet ćemo putovati duboko u svemir i s drugim izvanzemaljskim civilizacijama — najprije s onima s kojima možemo najlakše uspostaviti odnos — istraživati druge svjetove. Organski ćemo evoluirati u svemirske putnike; to se neće dogoditi odjednom.

Postoji prag koji prvo moramo prijeći: univerzalni mir. Bit će na stotine prekretnica i razina u odnosima s drugim civilizacijama, koji će biti u potpunosti ovisni o stupnju svijesti na Zemlji. Onoliko koliko ćemo razvijati sve više i više razine svijesti prosvjetljenja, toliko ćemo moći uspostavljati odnose s drugim civilizacijama.

Na svakom planetu uvijek će biti ljudi koji su pioniri i predvodnici u ostvarivanju tih stanja svijesti. Na kraju će čitavo naše društvo evoluirati u tom smjeru. Čovječanstvo će kao cjelokupna vrsta evoluirati u viša stanja svijesti; tada ćemo se povezivati s drugim svjetovima koji su na razini kozmičke svjesnosti.

Nadalje, postojat će međuplanetarna kulturna i tehnološka razmjena.

Zemlja će razviti iznimnu i predivnu kulturu koja će postati kozmička kultura. Dok će prvih tisuću godina tog novog doba imati pečat mira i svjetske civilizacije velikog izobilja, mileniji koji će slijediti imat će pečat rastuće kozmičke kulture. Na posljatku ćemo se razviti u dovoljnoj mjeri da dobrobiti vlastite mudrosti dijelimo s drugim svjetovima. Te civilizacije će učiti da smo i mi ranije prolazili taj put, baš kao što su ga prošle i starije izvanzemaljske civilizacije

koje danas posjećuju nas. I jednako kao što danas nas posjećuju civilizacije koje su uspostavile miroljubive svjetove, mi ćemo biti poslanici i čuvari civilizacija koje sazrijevaju.

Čak i materijalni predmeti koje će naše društvo izrađivati bit će tako visoke kvalitete da će u sebi imati komponentu svijesti. To će biti kao da gledamo lijepo umjetničko djelo ili divan zalazak Sunca: sve će u sebi imati nebesku kvalitetu, čak i ako se radi o materijalnom predmetu; tako će lijepi biti izrada i dizajn.

Razvijat ćemo tehnologije koje imaju vlastiti život i svijest. Inteligentna, svjesna kvaliteta postojat će u gotovo svemu što izradimo — čak i ako je to nešto što danas nazivamo »neživim.« Otkrit ćemo da ništa nije zaista neživo — da ne postoji stvar koja nije živa, koja je lišena životne sile i svjesne inteligencije u njoj. Sve posjeduje život, *sve jest* život i sve je svjesno — svaki kamen, svaki mineral, svaki atom, svaki foton.

Ta spoznaja neće biti samo intelektualizacija, a imat će dalekosežne posljedice po materijalne znanosti.

Gradovi će se razviti u građevine nadzemaljskog izgleda, s vlastitom svjetlosti u sebi. Sve će u sebi imati posebnu životnu energiju i svijest. I *kada* dođemo u tisućama godina udaljenu budućnost, Zemlja će *biti* prekrasna biosfera s ljudskom civilizacijom koja u svakom aspektu života izražava božansku, nebesku kvalitetu.

Ljudsko tijelo će odražavati unutrašnje stanje koje ćemo ostvariti. Dostići ćemo razinu savršenstva u kojoj tijekom čitavog čovjekovog životnog vijeka jednostavno neće postojati bolesti. Bolest će biti iznimno rijetka. A zatim će doći vrijeme da prijedemo na drugu razinu, to će biti odluka, i svjesno ćemo napustiti svoje tijelo. Na završetku tog ciklusa od petsto tisuća godina svaki aspekt života na Zemlji bit će božanski. Izvanzemaljski narodi, nebeska bića i anđeli, ljudi — svi će biti dio iste percepcije i u međusobnim odnosima. Svijet u kojem živimo danas, u kojem jako debeli zastor sprječava ljudsku percepciju tih drugih svjetova, preobrazit će se u svijet nebeske percepcije i znanja.

U budućnosti se nećemo morati čvrsto držati neznanja kako bismo se osjećali sigurno. Nećemo više pronalaziti utjehu u vlastitom sljepilu, nego ćemo biti slobodni gledati otvorenim očima i biti sretni zbog toga. Ne samo da ćemo dočekati izvanzemaljce i ići na međuzvezdana putovanja nego ćemo i vidjeti nebeska bića te s njima otvoreno općiti.

Svjedočit ćemo eri u kojoj je svako biće na Zemlji postiglo to stanje nebeske percepcije i svijesti i doći će vrijeme kada će naša civilizacija u cjelini odlučiti

stvoriti novi svijet. Stvorit ćemo letjelicu čija će forma i nebeska tekstura biti takvi da će letjelica i svi u njoj biti u stanju božanske svijesti.

I u tom stanju putovat ćemo svemirom kao civilizacija, poučavajući druge civilizacije u kontinuiranom lancu božanske svijesti. Neke stvari kojima danas svjedočimo odaju nam našu budućnost. Oni koji su vidjeli izuzetno razvijene izvanzemaljske civilizacije koje su, iako su na materijalnoj razini, čvrsto ukotvljene u božanskoj svijesti, načas su opazili ljudsku budućnost.

Kada sa Zemlje kao rasa odemo u svemir, potpuno utemeljeni u *tom* božanskom stanju Božje svijesti, postat ćemo dinamična snaga primjera za ono što će druge civilizacije jednom postati— kao što danas postaje civilizacije koje nama pokazuju gdje ćemo mi biti u budućnosti.

I tako se taj predivan ciklus nastavlja i nema mu kraja. Vidite li to doba? To je sudbina ljudske rase — nebeska, božanska. Postat ćemo »izvanzemaljci« u stanju kozmičke svijesti.

Četrdeset peto poglavlje

GENERACIJA PREOBRAZBE

Pola milijuna godina u stvari nije jako dugo. To izgleda kao golemo vremensko razdoblje... Međutim, kada ljudi spoznaju da je život vječan, vrijeme će se percipirati posve drukčije. Dok promatramo to buduće doba i promišljamo sadašnju situaciju, osjećamo gorku milinu koliko smo primitivni. Pa ipak, primjećujemo u sebi i potencijal za budućnost u kojoj će Zemlja biti naseljena prosvijetljenim bićima koja su naši potomci.

Do tada ćemo svi mi prijeći na drugi svijet. Međutim, bit ćemo kvasac koji uzdiže ovaj svijet i sve generacije poslije nas. Zauvijek ćemo biti povezani sa Zemljom, njenim ljudima i njenom djecom. Nastavit ćemo provoditi i njegovati tu viziju i to znanje među ljudima na Zemlji sve dok Zemlja ne dosegne kulminaciju svog razvoja u svom zlatnom dobu.

Neka vas nikada ne obeshrabri ovo prolazno vrijeme i kaos. Čvrsto usmjerite svoj pogled na taj daleki obzor — znajući da daleki obzor zapravo nije tako daleko. Jer već je tu, u nama... Zato se ne trebamo brinuti ako u idućim danima, godinama ili desetljećima bude problema, tame i kaosa. Jer ta vizija koju vidimo već je osigurana. Bez obzira na ono što bilo tko pokuša učiniti, Božji plan i sudbina Zemlje i čovječanstva bit će ispunjeni. Ta stvarnost već postoji. Na trenutak zaboravite na vrijeme. Zaboravite na količinu vremena. Uočite da u dubokoj razini kreacije postoji taj plan za čovječanstvo — za univerzalni mir, bogatstvo, prekid ne znanja, kraj bolesti i rast prosvjetljenja u svakoj osobi na planetu. Sama Zemlja bit će predivni svemirski brod što lebdi kroz svemir. Na jednoj razini linearnog vremena, svi ti čudesni svjetovi nas očekuju: međutim, već su zapravo *tu*. To možete vidjeti; to možete osjetiti.

Mi smo, na stanovit način, djeca polusvjetla. Svjetlo je tu — no samo je napola tu, skriveno u svoj trenutnoj tami. Međutim, »Bog voli one koji surađuju.« Možemo se pridružiti ljudima i provoditi vrijeme s ljudima koji dijele tu viziju i na neki način rade prema ispunjenju te dobre budućnosti.

Moramo biti svjesni kaosa, no ne trebamo se fokusirati samo na to. Lako se prepustiti negativnome. Ipak, oko nas je mnogo toga lijepog i zbiva se toliko

pozitivnih stvari. Možemo se disciplinirati da vidimo ono što je dobro i lijepo, privučemo to sebi i unosimo u svijet. To nije lako, jer živimo u svijetu koji je sve grublji i destruktivniji. No, to nam svima daje poticaj da se čvrsto povežemo s istinom i dubljom vizijom.

Moramo imati hrabrosti da izaberemo prosvjetljenje te preuzmemo odgovornost za vlastiti razvoj i napredak čovječanstva. Živimo u izvanredno zanimljivim vremenima. Mi smo posljednja generacija koja će potpuno doživjeti i stari svijet i novo doba. Preblizu smo mu da bismo ga doista vidjeli, no na odličnom smo, ključnom mjestu. Nijedna generacija prije nas nije bila na tom mjestu niti će ga imati ijedna generacija poslije nas. Mi smo generacija preobrazbe. To je istovremeno i tegobno i predivno. Trebamo biti radosni i zapanjeni izvanrednim vremenom u kojem se nalazimo i besprimjernim mogućnostima koje imamo.

Napori koji se usred teškoća ovog vremena ulažu u tu svrhu — za uspostavu univerzalnog mira — bit će poštovani i pamćeni tisućama godina. Iskoristimo li priliku, služiti ćemo čovječanstvu onako kako mu ne može služiti nijedna druga generacija — zato smo tu.

Četrdeset šesto poglavlje

GRUPNA MEDITACIJA:

Kontaktiranje izvanzemaljskih bića - Meditacija i molitva za zemlju

Sjednimo ovdje zajedno u tišini, usredotočeni. Zatvorimo oči i udahnimo nekoliko dubokih pročišćavajućih udaha s ovog svetog i drevnog mjesta. Dok udišemo, gledajmo da se usredotočujemo i da nam se svijest širi. Dok izdišemo, opustimo se i riješimo se svake negativnosti, napetosti i straha i osjetimo kako uranjamo u duboki mir. Dok širimo pluća, udišemo svjetlo i život i širimo svoj um, a dok izdišemo oslobađamo se svih stvari, svega što nas veže te postajemo savršeno fokusirani i pronalazimo mir.

Dok sjedimo ovdje zajedno u tišini pratimo svoj dah kako ulazi i izlazi i vidimo da smo smješteni u golemi ocean tihe svijesti. Nježno, bez naprezanja, dopustite si da ugledate tu budnost koja pra ti vaš dah. Primijetite da ste budni i da je ta budnost tiha. Sada vidite da taj budni, tihi i postojani um promatra sve zvukove, misli, osjećaje i zapažanja.

Zaronite duboko u taj ogromni ocean tihe svjesnosti. Zaranjajući sve dublje, vidite da se sva zapažanja povlače, udaljavaju i stišavaju, a vi sve sigurnije pronalazite mjesto unutar oceana budnosti. Vidite da je jednostavno biti budan i opažati samu tu budnost, ne odbacujući druga opažanja, i ne naprežući se poznavati budnost. Budni smo jednostavno, bez velikoga truda, svjesni uma koji je svjestan i tiho postoji u nama.

Smjestite se sada dublje u ocean tihe svjesnosti, gdje su sva opažanja poput dalekog mreškanja na površini oceana. Vidite da se ovaj veliki um beskrajno širi u svim smjerovima. Vidite i da je ova budnost sveprisutna. Ne veže je ni prostor ni vrijeme. Beskrajna je i vječna. To je prava narav budnosti u kojoj zamjećujemo vlastiti dah, vlastito „ja“, prizore, zvukove, misli. Osjećamo radost i mir što znamo da je ovo budno Biće, ovaj Um vječno prisutan u nama. Oslobađajući se svih veza s percepcijom, pa čak i sa svojim „ja“ vidimo sada bezgraničnost i univerzalnost ove budnosti. I svaka je osoba u ovom krugu budna i, premda smo posebni pojedinci, svjetlo svijesti je jedinstveno i budnost je jedna, a mi smo jedno biće u više tijela, jedno svjetlo koje obasjava svaku dušu i svjesni um.

Vidimo da ta ista budnost prožima Zemlju ispod nas i širi se na nebo iznad nas. Sveprisutna je i budna posvuda. Leteći na krilima ove goleme i bezgranične svjesnosti, širimo se gore u nebesa i vidimo da cijela Zemlja sja u svjetlu te budnosti, a s one strane naš svemir i planeti našeg Solarnog sustava okreću se i plivaju u oceanu budnoga uma.

Taj jednostavni budni um u nama isti je onaj koji prožima sve. stvari, koji je sveprisutan, sveznajući i vječan. I dok zalazimo dalje u golemost svemira, vidimo čitavi solarni sustav i prekrasnu Zemlju ispred nas i vidimo da je svjesna i da je sama individualno biće, i da je budna, uz isto svjetlo svijesti uz koje smo svjesni i mi.

Sunce i svi planeti imaju svoju svijest i svi su jedinstvena bića. Pa ipak, budnost u njima, u svakom atomu i fotonu, koja prožima naš Solarni sustav, jest isti onaj budni um koji postoji unutar nas. Šireći se dalje, odlazimo iza svog Solarnog sustava i lebdimo kroz čitavu Mliječnu stazu, prelazeći ogromnih 100 000 svjetlosnih godina svemira te iza vanjskog ruba Mliječne staze u intergalaktički prostor, gdje sada vidimo prekrasnu spiralnu galaksiju Mliječne staze i vidimo da je budna, čista svijest koja sja poput zvijezda, planeta i bezbroj budnih bića.

Gledajući iza galaksije Mliječne staze zamjećujemo intergalaktički prostor i vidimo kako se u svim smjerovima pruža neizmjerni i beskrajni kozmos s milijardama galaksija, svaka od njih s milijardama zvjezdanih sustava i planeta prepunih inteligentnog života.

A sada bez napora uranjamo u ovu neizmjernu kozmičku svijest i pronalazimo beskrajni mir, beskrajnu i neograničenu svijest koja prožima cjelokupnu kreaciju te vidimo da je ovaj kozmički um, ova sveprisutna svijest uvijek nedjeljiva i da je to ista ona budnost u kojoj smo svjesni ovdje i sada i uvijek.

Ovako budni vidimo sada da univerzum, koji je i sam beskonačan, ima napredne izvanzemaljske oblike života i da su svi oni budni u trenutku naše svjesnosti. Ova nas veza čini jednima. Znamo da postoji jedno svjesno Biće koje sja i obitava u svemu živome. To nas povezuje s njima. Gledajući kozmos, kroz galaksije, Mliječnu stazu, naš Solarni sustav, oko Zemlje, dopuštamo si da vidimo vanzemaljska stvorenja s njihovim divnim nebeskim letjelicama. Kad ih vidimo, tražimo njihovo dopuštenje da zavirimo unutra. Pozivamo ih da nam se pridruže na Zemlji u našem zajedničkom spajanju kao ljudi koji slave doba kozmičkoga mira i uspostavljanja prosvijetljene civilizacije na Zemlji.

Kad vidimo svako od ovih bića, vidimo da su povezana s interplanetarnim vijećem, koje je duhovno visoko razvijeno i po svojoj prirodi poslaničko. Pozivamo ih da nam se pridruže ovdje dok im pokazujemo svoju galaksiju. I dok se sve više približavamo svom Solarnom sustavu, pokazujemo im predivan planet Zemlju, treći planet od naše zvijezde Sunca.

Dok se povezujemo s njihovim umovima i njihovim sustavom navođenja, pokazujemo im svoju točnu lokaciju. Približavajući se još bliže, pokazujemo im ovo polje s našim krugom i pozivamo ih ovamo, u ovo vrijeme i na ovo mjesto, u duhu univerzalnog mira, priznajući svoje jedinstvo s njima kroz univerzalno budno Biće u nama, tu kozmičku svijest koju dijele sva bića.

Sada kada vidimo ova bića svjesna nas i u oku našeg uma, molimo ih da nam se pridruže u meditaciji i molitvi za Zemlju i za njen prelazak u doba mira i prosvijetljenosti.

Primimo se za ruke dok ovo činimo. Povezujući se međusobno uviđamo da postoje vanzemaljska bića, nebeska bića, veliki Proroci i oni prosvijetljeni, i svi nam se sada pridružuju. I šaljem od osobe do osobe, u krugu u smjeru suprotnom od kazaljke na satu, zlatno svjetlo u našoj svijesti, to predivno astralno svjetlo prepuno jedinstva, mira i ljubavi. I dok ovo svjetlo putuje s lijeva na desno, tvoreći divan krug, postaje svjetlosni prsten.

U našem umu mi ga jačamo silnom energijom i šaljem ga prema gore kao stup svjetla koji izvire iz tog mjesta te odlazi u svemir poput zvijezde vodilje, noseći u sebi ljubav prema Zemlji, jedinstvu koje dijelimo te dobu mira koje uspostavljamo. Ova vodilja zove sva bića, a ona nam se pridružuju u miru. Vidimo kako se povezuje sa svim svjetovima, svakom zvijezdom, svakim srcem i svakim životom. Ovo se divno zlatno svjetlo širi i prosipa po čitavom kozmosu.

Isto tako, vidimo kako se širi u zemlju i zemljom ispod nas. Ovo svjetlo mira, jedinstva i ljubavi preplavljuje Zemlju. Svako je srce njime obasjano, svaki um razbuđen i svaki mračni kutak njime ispunjen.

U ovom stanju obasjanosti molimo veliko Biće da podari mir Zemlji, da svako sebično srce pretvori u prepuni izvor ljubavi i velikodušnosti. Gdje god ima mržnje i neprijateljstva vidimo kako se rađa mir. Tamo gdje je pohlepa vidimo nesebičnost i darežljivost. Svugdje gdje je razdvojenost i tuga vidimo radost jedinstva i ljubavi.

Dok ovo činimo, vidimo kako nam se pridružuju kozmos i sva prosvijetljena bića - materijalna, nebeska, božanska - isijavajući ovu viziju, a Zemlja se rastaje s kaosom i ulazi u doba mira. Ispred nas se pružaju na tisuće ljudskih naraštaja koji

žive zajedno u miru na Zemlji sa sjajnim novim tehnologijama i znanostima koje nam omogućuju da budemo u skladu sa Zemljom. Obilje dokida sve bolesti i bijedu, svu nepravdu i nestašicu. Na temeljima ovog mira i prosperiteta vidimo sva ljudska srca kako streme prosvjetljenju. Ovakvi smo dobrodošli u sva golema stelarna područja i postajemo interstelarna vrsta, dragi novi član obitelji planetarnih društava.

I dok gledamo kroz stoljeća, sada molimo veliko Biće da nas usmjeri ka prosvjetljenju. U tom času vidimo vrijeme u kojem je svaki muškarac, svaka žena i svako dijete na Zemlji u stanju kozmičke, božanske svijesti. Božanske znanosti i prosvjetljenost prevladavaju.

Molimo veliki Duh da nas učini kanalima, sredstvima uspostave mira i ulaska ljudske rase u svijet prosvjetljenosti. Vidimo da su s nama nebeska, vanzemaljska i božanska bića te da nismo sami, niti smo ikad bili. I molimo da nam Veliko Biće omogući da zajedno radimo na rađanju univerzalnog mira i univerzalne civilizacije.

Ovo ostavljamo kao dragocjen poklon svojoj djeci i djeci svoje djece. I sigurni smo da je ova predivna vizija već tu, da nam je Stvoritelj već dao znanje, znanosti i mudrost da stvorimo ovakav svijet i ovakvu stvarnost. Svoj život posvećujemo izgradnji ovakve božanske civilizacije. Namaste.